THRILLER

NOSTRADAMUS

MISTERUL CATRENELOR PIERDUTE

INTERNATIONAL Bestseller

MARIO READING

LITERA

Săptămâna Financiară

MARIO READING

NOSTRADAMUS

MISTERUL CATRENELOR PIERDUTE

Nostradamus a scris 1000 de profeţii. Dintre acestea, doar 942 s-au păstrat. Ce s-a întâmplat cu restul catrenelor? Ce secrete ascund ele? Doi bărbaţi, cu motivaţii şi dorinţe diferite, ar face orice pentru a dezlega misterul. Adam Sabir este un scriitor în căutarea unui subiect de senzaţie care să-i remonteze cariera; maleficul asasin Achor Bale face parte dintr-o străveche societate secretă al cărei ţel, de-a lungul vremii, a fost protejarea celor trei Antihrişti la care Nostradamus face referire în catrenele sale. Cursa nebunească, pe viaţă şi pe moarte, în căutarea profeţiilor pierdute, îi poartă pe cei doi prin strania lume a ţiganilor *manouche* din Franţa, o comunitate dominată de propriile legi nescrise şi superstiţii greu de înţeles.

Mario Reading s-a impus ca unul dintre cei mai importanţi exegeţi ai operei lui Nostradamus în special datorită publicării cărţii *Nostradamus Profeţiile complete 2001–2105* (Litera, 2009). Pentru thrillerul *Nostradamus. Misterul catrenelor pierdute* drepturile de publicare au fost deja vândute în 34 de ţări, cartea devenind în scurt timp un bestseller internaţional.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-973-675-732-7

Bestseller INTERNATIONAL

Săptămâna Financiară

MARIO READING

NOSTRADAMUS

MISTERUL CATRENELOR PIERDUTE

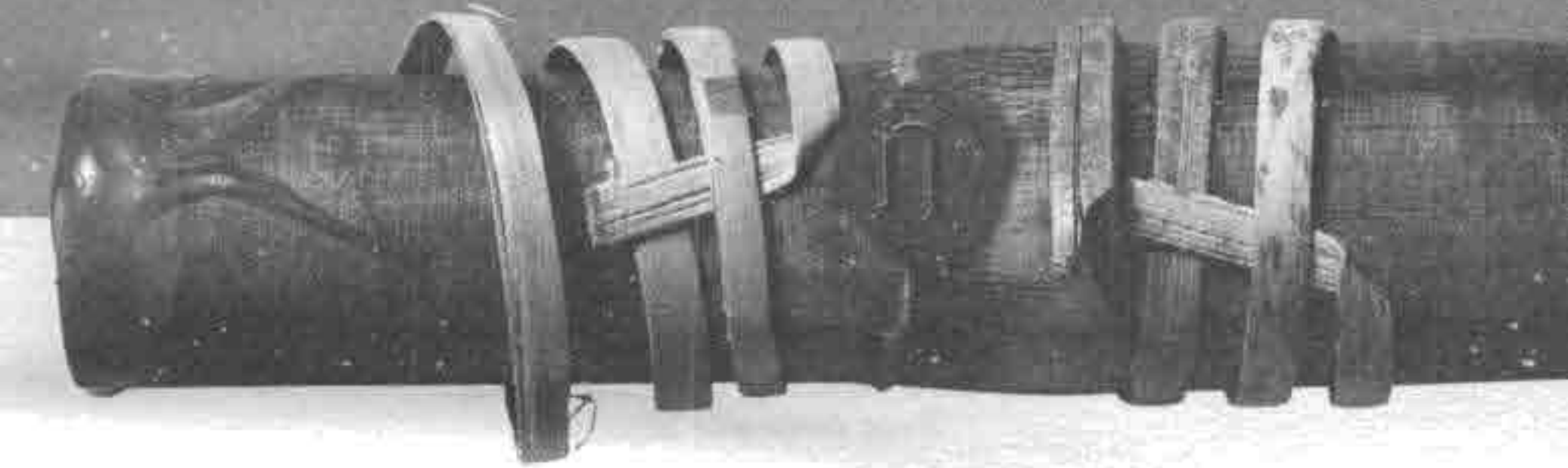

THRILLER

LITERA®

The Nostradamus Prophecies,
by Mario Reading
Copyright © Mario Reading, 2009

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel./fax 021 3196390; e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Copyright © 2009, Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Andreea Bratu

Editor: Vidraşcu şi fiii
Copertă şi prezentare grafică: Vladimir Zmeev
Redactor: Mona Apa
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Tipărit la G Canale, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
READING, MARIO
Nostradamus. Misterul catrenelor pierdute / Mario Reading ;
trad.: Andreea Bratu. – Bucureşti : Litera Internaţional, 2009

ISBN 978-973-675-732-7

I. Bratu, Andreea (trad.)

133.52(44) Nostradamus

Epigraf

„Cum nu-i trecuse prin minte să lase vorbă în urma sa, a fost jelit până când, opt luni mai târziu, sosi prima sa scrisoare din Talcahuano."

Taifun, Joseph Conrad

„În lumea asta, datoria noastră nu este să reuşim, ci să continuăm să avem eşecuri cu voie bună."

Robert Louis Stevenson, *Opere complete*, vol. 26,
Reflecţii şi remarci asupra vieţii omului, partea a IV-a

„Poate că dovada despre cât de aleatoriu este conceptul de naţionalitate stă în faptul că trebuie să-l învăţăm înainte de a-l recunoaşte ca atare."

Jurnal de cititor, Alberto Manguel

Nota autorului

Într-adevăr, Nostradamus a terminat doar 942 din cele 1000 de catrene care ar fi trebuit să constituie, în total, zece centurii a câte 100 de catrene fiecare. Celelalte 58 de catrene lipsesc, nefiind găsite până în prezent.

Testamentul pe care l-am folosit în carte este varianta originală a Testamentului lui Nostradamus (în franceză în original, la care am adăugat traducerea mea). Am pus accent mai ales pe codicilul testamentului, prin care Nostradamus îi lasă fiicei lui mai mari, Madeleine, două cufere secrete, cu mențiunea ca „nimeni în afară de ea să nu se uite la lucrurile puse de el în cufere". Toate acestea sunt fapte cunoscute.

Cunoștințele străvechi, limba, tradițiile, obiceiurile și miturile rromilor prezentate în carte sunt exacte. Tot ce-am făcut a fost să combin tradițiile mai multor neamuri într-una singură, din motive care țin de o convenție literară.

Până acum nu s-a găsit nici o dovadă clară a existenței unei organizații numite Corpus Maleficus. Ceea ce nu înseamnă că aceasta nu există.

Mario Reading, 2009

Pentru fiul meu, Lawrence, *con todo mi cariño*

Mulţumiri

Scrierea şi cercetarea întreprinsă pentru o astfel de carte se pot dovedi a fi o experienţă descurajator de singuratică, astfel încât eşti cu atât mai îndatorat când cineva din afara cercului imediat al familiei tale este interesat de ea. Agentul meu, Oli Munson, de la Blake Friedmann, a susţinut această carte de la început – de la stadiul de larvă, prin cel al pupei, până când fluturele a prins aripi. Îi sunt profund îndatorat, atât pentru prietenia, cât şi pentru sprijinul său constant, la fel ca şi tuturor celor de la Blake Friedmann, pentru realizările lor colective şi variate. Ravi Mirchandani, editorul meu de la Atlantic, a simţit şi el calităţile cărţii încă de la început, la fel ca şi editorul meu german, Urban Hofstetter, de la Blanvalet, prima editură din străinătate care a susţinut complet proiectul – amândurora le sunt profund recunoscător. Le mulţumesc, de asemenea, oamenilor din umbră de la departamentul de vânzări al editurii Atlantic, mai ales directorului general Daniel Scott, al cărui mesaj personal laudativ la adresa cărţii mi-a ridicat moralul în mod deosebit. De asemenea, ţin să-i mulţumesc buchinistului anonim de pe malul stâng al Senei, care şi-a petrecut cu generozitate aproape o întreagă după-amiază de vară spunându-mi tot ce ştia despre cultura *manouche*. În sfârşit, aş dori să mulţumesc instituţiilor British Library şi Bibliothèque Nationale de France, pur şi simplu pentru că există. Autori de pretutindeni le sunt recunoscători.

Prolog

Place de l'Étape, Orléans
16 iunie 1566

DE BALE ÎNCUVIINŢĂ DIN CAP şi, imediat, *le bourreau*[1] începu să tragă de scripete. Cavalerul de la Roche Allié era îmbrăcat în armură, aşa că mecanismul se încovoie şi gemu înainte ca roata de clichet să pornească şi ca acesta să fie ridicat de la pământ. *Le bourreau* îl prevenise pe de Bale despre încovoiere şi despre posibilele ei urmări, dar contele nici n-a vrut să audă.

– *Maître*, îl ştiu din copilărie pe omul ăsta. Familia lui e una dintre cele mai vechi din Franţa. Dacă doreşte să moară în armură, are tot dreptul.

Le bourreau ştia că era mai bine să nu se certe – cei care se certau cu de Bale sfârşeau de obicei pe roată sau opăriţi în alcool încins. De Bale era sfătuitorul regelui şi păstrătorul sigiliului Bisericii. Cu alte cuvinte, ticălosul era de neatins. Atât cât i se îngăduia unui muritor, atingea perfecţiunea omenească.

De Bale privi în sus. Din pricina crimei sale de lezmajestate, de la Roche Allié fusese pedepsit să fie ridicat la o înălţime de cincizeci de picioare. De Bale se întreba dacă ligamentele gâtului aveau să suporte atât tensiunea frânghiei, cât şi pe cea a celor 100 de livre ale armurii de oţel în care servitorii îl închingaseră înainte de execuţie. Nu era bine dacă omul se rupea în două înainte de a fi întins şi sfâşiat în patru. Oare la asta se gândise de la Roche Allié înainte de a-şi enunţa rugămintea? Să fi plănuit întreaga poveste? De Bale nu credea asta. Omul era naiv – unul dintre aceia de viţă veche.

– Sire, a ajuns la cincizeci.

– Lasă-l jos.

De Bale privea cum coboară spre el armura. Nimic mai limpede. Era evident. Ajunse la acel punct al execuţiei, majoritatea victimelor se zbăteau şi dădeau din picioare. Ştiau ce le aştepta.

– Sire, cavalerul este mort. Ce porunciţi?

– În primul rând, vorbeşte mai încet.

De Bale se uită înspre mulţime. Oamenii ăia erau însetaţi de sânge. Sânge hughenot. Dacă nu-l vedeau, aveau să se năpustească asupra lui şi a călăului şi să-i facă bucăţele.

– Întinde-l oricum.

– Ce-aţi spus, Sire?

---

[1] „Călăul", în franceză în original (n.tr.)

– Ce-ai auzit. Întinde-l oricum. Şi fă în aşa fel încât să aibă spasme. Scoate sunete ascuţite pe nas, dacă e cazul. Fă pe ventrilocul. Joacă-te cu măruntaiele lui. Mulţimea trebuie să creadă că îl vede cum suferă.

Cei doi tineri servitori înaintau pentru a desface armura cavalerului.

De Bale făcu un semn cu mâna pentru a-i opri.

– *Maître* va face asta. Duceţi-vă acasă. Amândoi. V-aţi făcut datoria faţă de stăpânul vostru. Acum, el ne aparţine.

Servitorii se traseră înapoi, albi la faţă.

– Scoate-i doar grumăjerul, pieptarul şi platoşa, *Maître*. Lasă-i pulparele, apărătoarele de coapse, coiful şi mănuşa. Caii se vor ocupa de restul.

Călăul îşi văzu de treabă.

– Gata, Sire.

De Bale încuviinţă din cap, iar *le bourreau* făcu prima incizie.

Casa lui Michel de Nostredame,
Salon-de-Provence
17 iunie 1566

– Stăpâne, soseşte de Bale.

– Ştiu.

– Cum să ştiţi? Nu se poate. Mesajul a sosit abia acum zece minute, printr-un porumbel voiajor.

Bătrânul ridică din umeri şi îşi aranjă mai confortabil pe scăunel piciorul plin de edeme.

– Acum unde e?

– În Orléans. Ajunge aici în trei săptămâni.

– Aşa de repede?

Servitorul se trase mai aproape. Începu să-şi frământe mâinile.

– Stăpâne, ce o să faceţi? Cei din Corpus Maleficus îi interoghează pe toţi cei ale căror familii au aparţinut pe vremuri religiei iudaice. Marani. Convertiţi. Şi ţigani. Mauri. Hughenoţi. Toţi cei care nu sunt catolici prin naştere. Aici, nici măcar regina nu vă poate apăra.

Bătrânul făcu un gest a lehamite.

– Acum nici că mai contează. O să fiu mort înainte ca monstrul să ajungă aici.

– Nu, stăpâne. Cu neputinţă.

– Şi tu, Ficelle? N-ar fi mai bine să fii plecat de aici când ne vizitează Corpus?

– Rămân alături de Domnia voastră.

Bătrânul zâmbi.

– Mă vei servi mai bine dacă faci ceea ce îţi cer. Trebuie să întreprinzi o călătorie în numele meu. O călătorie lungă, plină de obstacole. O să faci ce te rog?

Servitorul îşi plecă fruntea.

– Orice îmi cereţi.

Bătrânul îl fixă câteva momente, cântărindu-l din priviri.

– Dacă dai greş, Ficelle, urmările vor fi mai-groaznice decât orice ar putea născoci de Bale ori Diavolul pe care îl slujeşte fără să ştie.

Ezită, odihnindu-şi mâna pe piciorul tumefiat.

– Am avut o viziune. Atât de limpede, încât face să pălească lucrarea căreia i-am închinat până acum întreaga viaţă. Am oprit de la publicare cincizeci şi opt de catrene, din motive pe care nu o să le mărturisesc – mă privesc doar pe mine. Şase dintre ele au un scop ascuns – o să îţi explic cum să le foloseşti. Nimeni nu trebuie să te vadă. Nimeni nu trebuie să bănuiască ceva. Celelalte cincizeci şi două de catrene trebuie ascunse într-un anumit loc, pe care îl vom şti doar tu şi cu mine. Le-am sigilat în interiorul acestei capsule de bambus.

Bătrânul se întinse şi ridică de lângă scaun tubul ambalat şi sigilat.

– Vei aşeza capsula în locul unde-ţi voi spune şi exact în modul cerut. Nu te vei abate de la instrucţiuni. Îmi vei urma cu sfinţenie indicaţiile. Ne-am înţeles?

– Da, stăpâne.

Bătrânul se rezemă de spătarul scaunului, istovit de povara mesajului pe care dorea să-l transmită.

– Când ai să te întorci aici, după moartea mea, te vei duce să-l vizitezi pe bunul meu prieten şi administratorul averii mele, Palamède Marc. Îl vei înştiinţa despre călătoria ta şi despre izbânda ei. Atunci îţi va da o sumă de bani. Sumă de bani care va asigura viitorul tău şi al familiei tale generaţii întregi de-acum înainte. Ai înţeles?

– Da, stăpâne.

– Te vei încrede în judecata mea şi-mi vei urma întocmai instrucţiunile?

– Aşa voi face.

– În cazul ăsta, vei fi binecuvântat, Ficelle. De oameni pe care nu-i vei întâlni niciodată şi de o istorie pe care nici unul dintre noi nu şi-o poate măcar imagina.

– Dar dumneavoastră cunoaşteţi viitorul, stăpâne. Sunteţi cel mai mare vizionar din toate timpurile. Până şi regina v-a acordat onoruri. Întreaga Franţă vă cunoaşte harurile.

– Nu ştiu nimic, Ficelle. Sunt asemenea tubului ăstuia de bambus. Sortit să transmit mai departe lucruri pe care n-am să le înţeleg niciodată. Tot ce pot face e să mă rog să vină alţii în urma mea, care să se descurce mai bine.

PARTEA ÎNTÂI

1

Cartierul St-Denis, Paris
În zilele noastre

Lui Achor Bale nu-i plăcea de fapt să ucidă. Plăcerea îl părăsise de mult. Îl privi pe ţigan aproape cu afecţiune, ca pe o cunoştinţă întâmplătoare, la coborârea din avion.

Bineînţeles că omul întârziase. Era de ajuns să-i arunci o privire ca să vezi cât de îngâmfat era. Mustaţă în stilul anilor '50, ca a lui Zorro. Jachetă de piele, lucioasă, cumpărată cu 50 de euro din târgul de vechituri de la Clignancourt. Ciorapi stacojii, transparenţi. Cămaşă galbenă cu imprimeu de ferigi şi cu un guler ascuţit, supradimensionat. Medalion din imitaţie de aur, cu imaginea Sfintei Sara. Omul era un dandy lipsit de gust – la fel de uşor de recunoscut de către unul de teapa lui, precum se recunosc câinii între ei.

– Ai adus manuscrisul?

– Da' ce, crezi că-s prost?

Nici pe departe, gândi Bale. Prostul rareori îşi dă seama de prostia lui. Omul ăsta îşi poartă venalitatea ca pe o insignă. Bale îi observă pupilele dilatate. Trăsăturile frumoase, bine marcate, lucind sub broboanele de sudoare. Degetele ce băteau darabana pe masă. Picioarele care nu-i stăteau nici o ciipă locului. Dependent de droguri, prin urmare. Ciudat, pentru un ţigan. Probabil de aia are aşa mare nevoie de bani.

– Eşti *manouche* sau rrom? Sau poate gitan?

– Ce-ţi pasă?

– După mustaţă, aş zice *manouche*. Descendent de-al lui Django Reinhardt[1]?

– Mă numesc Samana. Babel Samana.

– Numele tău ţigănesc?

– E secret.

---

[1] Jean-Baptiste (Django) Reinhardt (1910, Belgia – 1953, Franţa), chitarist de jazz, reprezentant de seamă al jazzului *manouche* sau *gypsy jazz* (n.tr.)

– Eu mă numesc Bale. Ăsta-i nu-i un secret.

Darabana degetelor deveni mai sonoră. Acum, privirile i se plimbau dintr-o parte în alta, trecând rapid de la un mesean la altul, verificând uşile, sondând dimensiunile tavanului.

– Cât vrei pe ea?

Direct la ţintă. Aşa se proceda cu genul ăsta de oameni. Bale îl privi pe ţigan cum scoate limba să-şi umezească buzele, pe care şi le subţia ca să-şi compună un aer mai viril.

– Vreau jumate de milion de euro.

– Aşa, carevasăzică.

Bale se simţi cuprins de un val de linişte. Bun.

Omul chiar avea ceva de vândut. Întreaga afacere nu era doar o momeală.

– Pentru aşa o sumă, ar trebui să inspectez manuscrisul înainte să-l cumpăr. Să îi verific calitatea.

– Şi să-l memorezi! Da. Am mai auzit de cazuri d-astea. Atâta lucru ştiu şi eu. Odată ce conţinutul e dat în vileag, nu mai face două parale. Valoarea sa constă în păstrarea secretului.

– Ai mare dreptate. Îmi pare bine că vezi lucrurile aşa.

– Mai ştiu pe cineva interesat. Să nu crezi că eşti singurul muşteriu.

Ochii lui Bale se închiseră. Ah! Până la urmă tot va trebui să-l omoare pe ţigan.

Să-l tortureze şi să-l omoare. Era conştient de zbaterea de deasupra ochiului său drept, care-l trăda.

– Mergem să vedem manuscrisul?

– Întâi vorbesc cu celălalt. Poate că licitaţia voastră o să urce preţul.

Bale dădu din umeri.

– Unde vă întâlniţi?

– Nu-ţi spun.

– Atunci cum vrei să facem?

– Tu rămâi aici. Eu mă duc şi vorbesc cu celălalt. Să văd dacă e serios. Apoi mă întorc.

– Şi dacă nu e, preţul scade?

– Bineînţeles că nu. Juma' de milion.

– Atunci rămân aici.

– Aşa să faci.

Ţiganul se ridică în picioare, clătinându-se. Acum respira greu, iar sudoarea îi umezise cămaşa la gât şi pe piept. Cînd se întoarse cu spatele, Bale observă amprenta scaunului pe jacheta ieftină de piele.

– Dacă mă urmăreşti, o să-mi dau seama. Poţi fi sigur de asta.

Bale îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse pe masă. Îşi ridică privirea, zâmbind. Înţelesese de mult ce efect avea asupra oamenilor bănuitori căutătura ochilor săi bizari, opaci.

– N-o să te urmăresc.

Ţiganul căscă gura, sub impactul şocului. Se uită cu groază la faţa lui Bale. Omul ăsta avea *ia chalou* – ochiul rău. Babel fusese avertizat de mama sa împotriva celor ca el. Odată ce-i vedeai – odată ce te pironeau cu privirea lor de vasilisc[1] –, erai pierdut. Undeva, în străfundurile minţii sale, Babel Samana îşi dădea seama de greşeala făcută – greşeala de a fi lăsat să intre în viaţa sa pe cine nu trebuie.

– Rămâi aici?

– N-ai nici o grijă. Te aştept.

~

De îndată ce ieşi din cafenea, Babel începu să alerge. Urma să se piardă în mulţime. Să lase totul baltă. Ce-şi închipuise? Nici măcar nu *avea* manuscrisul. Doar o vagă idee despre locul unde se afla. Când cele trei *ursitoare* veniseră la căpătâiul său ca să-i decidă soarta, de ce aleseseră ca drogurile să-i fie slăbiciunea? De ce nu băutura? Sau femeile? Acum O Beng[2] intrase în el şi îi trimisese vasiliscul drept pedeapsă.

Babel încetini pasul. Nu se zărea nici urmă de *gadjo*[3]. Oare toate astea erau născociri de-ale lui? Născocise el reaua-voinţă a acelui om? Efectul acelor ochi teribili? Avusese, poate, halucinaţii? N-ar fi fost prima oară când o lua razna din cauza drogurilor prost preparate.

Se uită cât e ceasul la un automat de parcare. Bun. Cel de-al doilea tip putea să îl aştepte. Avea să se dovedească poate mai binevoitor?

Vizavi, două prostituate începură o ceartă aprinsă în legătură cu împărţirea terenului de lucru. Era sâmbătă după-amiază. Zi de codoşlâc în St-Denis. Babel îşi privi imaginea într-o vitrină. Îşi adresă un zâmbet nesigur. Dacă i-ar ieşi afacerea asta, ar putea să-şi ia şi el câteva fete. Şi un Mercedes. Şi-ar lua un Mercedes crem, cu scaune roşii, din piele, cu suport de băuturi şi aer condiţionat automat. Şi şi-ar face manichiura într-unul dintre saloanele alea unde blondele *payo*[4] în şorţuri albe îţi aruncă priviri languroase peste masă.

La Chez Minette ajungeai în două minute, pe jos. Putea cel puţin să bage capul pe uşă, să-i arunce o privire tipului. Să-l fraierească să-i dea un avans – ca dovadă de interes.

Apoi, gemând sub povara banilor şi a cadourilor, avea să se întoarcă în tabără, să o împace pe vrăjitoarea de soră-sa.

---

[1] Animal mitologic despre care se credea că ucide cu privirea (n.tr.)

[2] „Diavolul", în romani în original (n.tr.)

[3] Termen peiorativ, folosit de rromi pentru a-i desemna pe cei care nu aparţin etniei rrome, în romani în original (n.tr.)

[4] Termen de origine Calo (dialect romani vorbit în Spania şi în America de Sud), desemnându-i pe cei care nu aparţin etniei rrome (n.tr.)

2

Adam Sabir hotărâse de mult că alerga după cai verzi pe pereţi. Samana întârziase cincizeci de minute. Numai fascinaţia pe care o încerca pentru atmosfera deprimantă a barului îl ţinea încă acolo. În timp ce privea în jur, barmanul începu să coboare obloanele de la uşa de intrare.

– Ce-i asta? Închideţi?

– Să închidem? Nu. Îi baricadez pe toţi înăuntru. E sâmbătă. Toţi codoşii vin în oraş cu trenul. Fac numai necazuri pe străzi. Acum trei săptămâni am rămas fără vitrină. Dacă vreţi să plecaţi trebuie să ieşiţi pe uşa din spate.

Sabir ridică dintr-o sprânceană. Ei, bravo! Ăsta da mod de a-ţi menţine clientela fidelă. Se aplecă şi-şi goli a treia ceaşcă de cafea. Deja simţea cum cafeina îi zgândărea pulsul. Zece minute. Avea să-i mai lase lui Samana încă zece minute. După care, deşi teoretic era încă în vacanţă, avea să meargă la cinema, să vadă *Noaptea iguanei* a lui John Houston – să-şi petreacă restul după-amiezii cu Ava Gardner şi Deborah Kerr. Să mai adauge un film în cartea lui, cu siguranţă nevandabilă, despre cele mai bune o sută de filme ale tuturor timpurilor.

– *Une pression, s'il vous plaît. Rien ne presse.*[1]

Barmanul făcu semn cu mâna cum că-l auzise şi continuă să deruleze oblonul. În ultimul moment, o siluetă agilă se strecură pe sub oblonul coborât şi se sprijini de masă pentru a se ridica.

– *Ho! Tu veux quoi, toi?*[2]

Babel îl ignoră pe barman şi privi stăruitor prin încăpere. Sub jachetă, cămaşa îi era udă şi sudoarea i se prelingea de pe muchiile colţuroase ale bărbiei. Cu o intensitate de nezdruncinat, îşi concentră pe rând atenţia asupra fiecărei mese, privirea sa albastră scânteind prin ochii îngustaţi.

Aşa cum fuseseră înţeleşi, Sabir ridică o copie a cărţii sale despre Nostradamus, cu fotografia sa la vedere. Aşa, deci. În sfârşit, ţiganul venise. Acum urma dezamăgirea.

– Sunt aici, *monsieur* Samana. Poftiţi, vă rog.

Nerăbdător să ajungă la Sabir, Babel se împiedică de un scaun. Îşi recăpătă echilibrul, şchiopătând, cu faţa întoarsă spre intrare. Pentru moment însă, era în siguranţă. Obloanele erau complet coborâte. Era închis, la adăpost de acel *gadjo* mincinos, cu ochii de nebun. Acel *gadjo* care jurase că n-o să-l urmărească. Acel *gadjo* care apoi îi luase urma până la Chez Minette, fără ca măcar să se ascundă în mulţime. Babel mai avea o şansă.

Sabir se ridică în picioare, cu o expresie şugubeaţă pe faţă.

– Ce e? Parcă ai fi văzut o fantomă.

---

[1] „O halbă de bere, vă rog. Nu-i nici o grabă", în franceză în original (n.tr.).

[2] „Hei! Tu ce vrei?", în franceză în original (n.tr).

De aproape, toată ferocitatea pe care o observase în privirea ţiganului se transformase într-o inexpresivă mască a terorii.

– Sunteţi scriitorul?

– Da. Vezi? Ăsta sunt eu. Pe coperta interioară.

Babel se întinse spre masa vecină şi luă un pahar de bere gol. Îl făcu praf, izbindu-l de masă, şi îşi trecu mâna prin bucăţile de sticlă spartă. Apoi, palma sa sângerândă apucă mâna lui Sabir.

– Îmi pare rău.

Înainte ca acesta să aibă timp să reacţioneze, ţiganul îi presase mâna pe sticla spartă.

– Iisuse! Nenorocitule...

Sabir se smuci, încercând să-şi retragă mâna.

Babel îi încleştă mâna şi îl obligă să-şi unească palma cu a sa, într-o înlănţuire însângerată. Apoi îşi lovi fruntea cu palma plină de sânge a lui Sabir, lăsând o amprentă.

– Aşa. Acum ascultă-mă!

Sabir îşi smulse mâna din strânsoare. Barmanul se ivi din spatele tejghelei, agitând un băţ de biliard rupt.

– Două cuvinte. Ţine-le minte. *Samois. Chris.*

Cu palma însângerată ridicată, parcă, în semn de binecuvântare, Babel se retrase din faţa barmanului care se apropia.

– *Samois. Chris.* Ţii minte?

Aruncă un scaun înspre barman, folosindu-se de diversiune ca să se îndrepte spre ieşirea din spate.

– *Samois. Chris.*

Îl ţinti pe Sabir cu degetul, iar în priviri i se citea spaima.

– Nu uita.

3

Babel ştia că fuge ca să-şi scape pielea. Nimic altceva nu fusese până atunci mai sigur. Mai complet. Durerea din mână era un spasm violent. Plămânii îi ardeau, fiecare răsuflare îi sfârteca de parcă ar fi inhalat cuie.

Bale, aflat la cincizeci de metri în spatele său, îl urmărea cu privirea. Era timp destul. Ţiganul nu avea unde să meargă. Nici cu cine să vorbească. *La Surêté* s-ar fi uitat la el o secundă şi l-ar fi pus în cămaşă de forţă – în Paris, poliţiştii nu erau prea miloşi cu ţiganii, mai ales cu cei plini de sânge. Ce se întâmplase în cârciumă? Cu cine se întâlnise? Ei bine, nu avea să-i ia prea mult timp să afle totul.

Reperă aproape imediat duba albă, marca Peugeot. Şoferul îl întreba pe un spălător de geamuri pe unde să o ia. Spălătorul arătă cu degetul înapoi spre St-Denis, ridicând apoi din umeri într-un gest de nedumerire galică.

Bale îl azvârli pe şofer într-o parte şi urcă în cabină. Motorul încă mergea. Apăsă maneta şi acceleră, îndepărtându-se. Nici măcar nu se mai uită în oglinda retrovizoare.

~

Babel îl pierduse din ochi pe *gadjo*. Se întoarse şi privi în urmă, alergând cu spatele. Trecătorii se fereau din calea lui, la vederea feţei şi a mâinilor însângerate. Babel se opri şi rămase ţintuit în loc, trăgând aer în piept, ca un cerb încolţit.

Peugeotul alb urcă pe bordură şi se izbi de coapsa dreaptă a lui Babel, zdrobindu-i osul. Babel ricoşă de pe capotă şi ateriză greoi pe trotuar. Aproape imediat simţi că este ridicat – mâini puternice îl apucaseră de jachetă şi de turul pantalonilor. O uşă se deschise şi fu aruncat în dubă. Auzi un vaiet ascuţit, teribil, şi mai târziu îşi dădu seama că el era sursa. Privi în sus exact atunci când *gadjo* îşi apropia muchia palmei de bărbia sa.

4

Babel se trezi cu dureri groaznice în picioare şi în umeri. Îşi ridică privirea pentru a se uita împrejur, dar nu zări nimic. Abia atunci îşi dădu seamna că era legat la ochi şi că atârna vertical, crucificat pe un fel de cadru de metal, cu corpul formând involuntar un semicerc, ca şi cum şi-ar fi aruncat în faţă şoldurile, într-un dans explicit. Era gol.

Bale îl trase din nou de penis.

– Aşa, acum ţi-am atras în sfârşit atenţia? Bine. Ascultă aici, Samana. Trebuie să ştii două lucruri. Unu. O să mori, fără nici un dubiu – nu poţi să mă convingi să te las să scapi sau să-ţi răscumperi viaţa dându-mi informaţii. Doi. Modul în care mori depinde de tine. Dacă îmi faci pe plac, o să-ţi tai gâtul. N-o să simţi nimic. În felul în care o fac eu, în mai puţin de un minut ai să fii mort. Dacă nu-mi faci pe plac, o să îţi fac rău, mult mai mult decât acum. Ca să-ţi dovedesc intenţia mea de a te omorî – şi lipsa vreunei posibilităţi de a ieşi din situaţia în care eşti acum –, o să-ţi tai penisul. Apoi o să cauterizez rana cu un fier încins, ca să nu sângerezi până la moarte înainte de soroc.

– Nu, nu face asta! Îţi spun tot ce vrei să ştii. Orice.

Bale rămase cu cuţitul lipit de pielea întinsă a mădularului lui Babel.

– Orice? Penisul tău pentru informaţiile pe care le caut?

Bale dădu din umeri.

– Nu înţeleg. Ştii că n-o să-l mai foloseşti vreodată. Ţi-am explicat asta. De ce ai vrea să-l păstrezi? Să nu-mi spui că încă te mai amăgeşti cu vreo speranţă?

Un fir de salivă se prelinse din gura lui Babel.

– Ce vrei să-ţi spun?

– Mai întâi, numele cârciumei.

– Chez Minette.

– Bine. Corect. Te-am văzut cu ochii mei când ai intrat acolo. Cu cine te-ai întâlnit?

– Cu un american. Scriitor. Adam Sabir.

– De ce?

– Ca să-i vând manuscrisul. Voiam bani.

– I-ai arătat manuscrisul?

Babel emise un râset spart.

– Nici măcar nu-l am. Nu l-am văzut în viaţa mea. Nici nu ştiu dacă există barem.

– Oh, Doamne!

Bale dădu drumul penisului lui Babel şi începu să-l mângâie pe faţă.

– Eşti un bărbat frumos. Femeile te plac. Cea mai mare slăbiciune a unui bărbat este vanitatea sa.

Bale trecu lama cuţitului în zigzag peste obrazul drept al lui Babel.

– Acum nu mai eşti aşa de frumos. Dintr-o parte, încă mai merge. Din cealaltă, sfârşitul lumii. Uite. Pot să-mi bag degetul prin gaura asta.

Babel începu să urle.

– Taci. Sau îţi crestez şi cealaltă parte.

Babel amuţi. Aerul făcea să-i vibreze bucăţile sfârtecate ale obrazului.

– Ai făcut reclamă manuscrisului. Au răspuns doi clienţi interesaţi. Eu sunt unul dintre ei. Celălalt e Sabir. Ce intenţionai să ne vinzi pentru o jumătate de milion de euro? Aer cald?

– Am minţit. Ştiu unde poate fi găsit. O să te duc acolo.

– Unde anume?

– E notată adresa.

– Spune-mi pe de rost.

Babel clătină din cap.

– Nu pot.

– Întoarce celălalt obraz!

– Nu! Nu! Nu pot. Nu ştiu să citesc...

– Atunci de unde ştii că e notată adresa?

– Pentru că aşa mi s-a spus.

– Cine are notiţa asta? Unde poate fi găsită?

Bale ridică şi întoarse capul.

– O ascunde cineva din familia ta? Sau altcineva?

Urmă o pauză.

– Da, aşa mă gândeam şi eu. Se vede pe faţa ta. Cineva din familie, nu? Vreau să ştiu cine. Şi unde.

Bale apucă iarăşi penisul lui Babel.

– Dă-mi un nume.

Babel lăsă să-i cadă capul. Din gaura făcută de cuţitul lui Bale curgea sânge amestecat cu salivă. Ce făcuse? Ce fusese în stare să mărturisească de spaimă? Acum *gadjo* avea să o găsească pe Yola. Şi o s-o tortureze şi pe ea. Părinţii săi morţi aveau să-l blesteme pentru că nu şi-a protejat sora. Numele lui avea să fie pătat – *mahrimé*. Avea să fie îngropat într-un mormânt fără cruce. Toate astea din cauza vanităţii sale mai puternice decât teama de moarte.

Oare Sabir înţelesese cele două cuvinte pe care i le rostise în cârciumă? Oare instinctele sale în legătură cu acel om aveau să se dovedească bune?

Babel ştia că ajunsese la capătul drumului. O viaţă pe care o petrecuse clădind castele de nisip însemna că îşi înţelesese prea bine slăbiciunile. Încă treizeci de secunde şi sufletul său avea să fie trimis în Iad. Avea o singură şansă să facă ceea ce intenţiona. Una singură.

Folosindu-se de întreaga greutate a capului său, Babel îşi întoarse cât putu de mult bărbia spre stânga şi apoi o trase înapoi în jos, spre dreapta, într-un semicerc stâlcit.

Involuntar, Bale se trase înapoi. Apoi făcu un pas înainte şi apucă un smoc din părul ţiganului. Capul îi atârna, legănându-se, ca ieşit din ţâţâni.

– Nu!

Bale lăsă capul să cadă.

– Imposibil.

Bărbatul se îndepărtă câţiva paşi, contemplând o secundă cadavrul, apoi se apropie din nou. Întinse mâna şi tăie cu cuţitul fâşii din urechea ţiganului. Apoi dădu deoparte legătura de pe ochi şi îi ridică pleoapele. Ochii îi erau morţi – orice scânteie de viaţă dispăruse.

Bale îşi şterse cuţitul de legătură şi se îndepărtă, clătinând nemulţumit din cap.

5

Căpitanul Joris Calque de la Poliţia Naţională îşi trecu ţigara neaprinsă pe sub nări, după care, fără tragere de inimă, o puse la loc în cutia de metal. Apoi băgă cutia în buzunarul jachetei.

– Măcar cadavrul ăsta e bun şi proaspăt. Mă mir că nu-i mai sângerează urechea.

Calque împunse cu degetul mare pieptul lui Babel, apoi se aplecă, atent să detecteze o posibilă schimbare de culoare.

– De-abia dacă e uşor livid. Omul ăsta a murit acum mai puţin de o oră. Cum de am ajuns la el aşa de repede, Macron?

– Duba furată, domnule. E parcată afară. Posesorul dubei a raportat furtul şi un *pandore*[1] aflat în patrulare a dat peste ea patruzeci de minute mai târziu. De-ar fi toate actele criminale din oraş aşa de uşor de descoperit...

[1] „Jandarm", în franceză în original (n.tr.)

Calque îşi scoase mănuşile de protecţie.

– Nu înţeleg. Ucigaşul nostru îl răpeşte pe ţigan de pe stradă, sub ochii trecătorilor şi într-o dubă furată. Apoi vine direct aici, îl leagă pe ţigan de un cadru metalic pe care deja îl fixase de perete mai înainte, îl torturează puţin, îi rupe gâtul şi apoi lasă duba parcată în stradă, pe post de indicator. Ţi se pare că are vreo noimă?

– Mai e şi nepotrivirea de sânge.

– Cum adică?

– Aici. Pe mâna victimei. Tăieturile astea sunt mai vechi decât celelalte răni. Mai e şi alt sânge amestecat cu cel al victimei. Spectometrul portabil arată asta foarte clar.

– A! Deci, nemulţumit de duba-indicator, ucigaşul lasă şi sânge ca indiciu.

Calque ridică din umeri.

– Omul ori e imbecil, ori e un geniu.

6

Farmacista termină de bandajat mâna lui Sabir.

– Probabil a fost sticlă de proastă calitate, aveţi noroc că nu v-au trebuit copci. Sper că nu sunteţi pianist?

– Nu. Sunt scriitor.

– Ah. Atunci nu e vorba de dexteritate.

Sabir izbucni în râs.

– Aşa s-ar zice. Am scris o carte despre Nostradamus. Iar acum scriu cronici de film pentru presa regională. Cam asta-i tot. Sumarul unei vieţi prost trăite.

Farmacista îşi duse mâna la gură.

– Mă scuzaţi. Nu asta am vrut să spun. Sigur că scriitorii au dexteritate. M-am referit la degete. La îndemânare.

– Nu face nimic.

Sabir se ridică şi-şi puse jacheta.

– Noi, scribii, suntem obişnuiţi cu insultele. Suntem cea mai slabă verigă din lanţul evolutiv. Asta în afara situaţiei în care scriem bestselleruri sau uneltim pentru a ajunge celebrităţi, moment în care sărim direct în vârf ca prin miracol. Apoi, dacă nu putem ţine pasul, iar ne ducem la fund. Grea meserie, nu-i aşa?

Îşi ascunse amărăciunea sub un zâmbet larg.

– Cât vă datorez?

– Cincizeci de euro. Asta dacă vă puteţi permite o asemenea sumă.

– Ah! *Touché!*

Sabir îşi scoase portofelul şi scormoni prin el după bancnote. O parte din el se căznea încă să înţeleagă acţiunile ţiganului. De ce ar vrea un om să atace pe

cineva complet necunoscut? Pe cineva care spera să cumpere de la el un obiect valoros? Nu avea nici un sens. Ceva îl făcea, totuşi, să nu se ducă la poliţie, în ciuda încurajărilor barmanului şi ale altor trei dintre muşteriii care fuseseră martori la atac. Omul ăsta avea o taină. Şi cine sau ce erau Samois şi Chris? Îi dădu banii farmacistei.

– Vă spune ceva cuvântul *Samois*?

– Samois?

Farmacista scutură din cap.

– Altceva decât locul, adică?

– Locul? Ce loc?

– Samois-sur-Seine. Cam la şaizeci de kilometri de aici, spre sud-est. Imediat după Fontainebleau. Toţi cunoscătorii într-ale jazzului ştiu de el. Ţiganii ţin acolo în fiecare vară un festival, în onoarea lui Django Reinhardt. Ştiţi, chitaristul *manouche*.

– *Manouche?*

– Un neam de ţigani. Înrudit cu *sinti*. Se trag din Germania şi din nordul Franţei. Oricine ştie asta.

Sabir parodie o plecăciune.

– Doamnă, uitaţi un lucru. Eu nu sunt „oricine". Sunt doar un scriitor.

7

Lui Bale nu-i plăceau barmanii. Erau nişte creaturi nesuferite, care trăiau de pe urma slăbiciunilor altora. Şi totuşi. Pentru a aduna informaţii, era gata să fie mai îngăduitor. Strecură la loc în buzunar legitimaţia furată.

– Vasăzică, ţiganul l-a atacat cu un pahar?

– Da. N-am mai văzut aşa ceva niciodată. Pur şi simplu a intrat, lac de sudoare, şi s-a dus ţintă la american. A spart un pahar şi a înfipt mâna în cioburi.

– A americanului?

– Nu. Asta a fost ciudat. Şi-a trecut propria-i mână prin cioburi. De-abia după aia l-a atacat pe american.

– Cu cioburile?

– Nu, nu. A luat mâna americanului şi a repetat figura. Apoi a presat mâna americanului pe fruntea lui. Era sânge peste tot.

– Asta a fost tot?

– Da.

– N-a spus nimic?

– Ei, ţipa tot timpul. „Ţine minte cuvintele astea. Ţine-le minte."

– Ce cuvinte?

– Eh, aici m-ai băgat în ceaţă. Era ceva ca Sam, *moi et*[1] Chris. Or fi fraţi?

Bale îşi reţinu un zâmbet triumfător. Aprobă din cap, cu un aer savant.

– Da. Fraţi.

8

Barmanul îşi ridică mâinile într-un gest teatral.

– Tocmai am vorbit cu unul dintre ofiţerii dumneavoastră. I-am spus tot ce ştiam. Ce vreţi, să vă schimb şi scutecele?

– Cum arăta ofiţerul?

– Aşa cum arătaţi toţi. Ştiţi ce vreau să spun.

Căpitanul Calque aruncă o privire peste umăr spre locotenentul Macron.

– Ca el?

– Nu. Deloc.

– Ca mine, atunci?

– Nu. Nici ca dumneavoastră.

Calque oftă.

– Ca George Clooney? Woody Allen? Johnny Halliday? Sau poate că avea perucă?

– Nu, nu. N-avea perucă.

– Ce altceva i-aţi mai spus omului ăstuia invizibil?

– Ei, nu e cazul să fiţi sarcastic. Eu îmi fac datoria de cetăţean. Am încercat să-l protejez pe american...

– Cu ce?

– Păi... cu tacul de biliard.

– Şi unde vă ţineţi arma asta ofensivă?

– Unde o ţin? Unde credeţi că o ţin? În spatele tejghelei, desigur. Suntem în St-Denis, nu la Sacré-Coeur.

– Arătaţi-mi.

– Uitaţi. N-am lovit pe nimeni cu el. Doar l-am fluturat un pic spre ţigan.

– Şi ţiganul ce-a făcut?

– Ah! *Merde*.

Barmanul desfăcu un pachet de Gitanes cu cuţitul de spart gheaţă.

– Bănuiesc că acum o să mă arestaţi pentru că fumez într-un spaţiu public.

Suflă un nor de fum peste tejghea.

Calque luă de la barman o ţigară. Lovi încet ţigara de pachet şi şi-o trecu languros pe sub nări.

– N-aveţi de gând s-o aprindeţi?

– Nu.

---

[1] „Eu şi", în franceză în original (n.tr.)

– *Putain*[1]. Să nu-mi spuneţi că v-aţi lăsat?
– Am probleme cu inima. Fiecare ţigară îmi scurtează viaţa cu o zi.
– Merită, totuşi.
Calque oftă.
– Aveţi dreptate. Daţi-mi un foc.
Barmanul îi oferi capătul lui de ţigară.
– Îmi amintesc acum. În legătură cu ofiţerul dumneavoastră.
– Ce v-aţi amintit?
– Avea ceva ciudat. Foarte ciudat.
– Ce anume?
– Păi, n-o să mă credeţi dacă vă spun.
Calque ridică din sprânceană.
– Ia să vedem.
Barmanul dădu din umeri şi zise:
– Nu avea albul ochilor.

9

– Îl cheamă Sabir. S.A.B.I.R. Adam Sabir. American. Nu. Nu mai am alte informaţii acum. Căutaţi-l în baza de date. Asta ar trebui să fie de ajuns. Credeţi-mă.

Achor Bale puse jos receptorul. Schiţă un zâmbet. Cu asta avea să-i vină de hac lui Sabir. Până să termine poliţia franceză cu interogatoriul, el avea să fie plecat de mult. Haosul era întotdeauna o idee bună. Haosul şi anarhia. E de ajuns să le stârneşti şi forţele legii şi ordinii se vor vedea imediat nevoite să ia poziţie.

Poliţia şi funcţionarii publici au fost învăţaţi să gândească linear – folosindu-se de reguli şi de regulamente. În termeni informatici, hiper era opusul linearului. Ei bine, Bale se mândrea cu abilitatea lui de a gândi în mod hiper – făcând omisiuni şi salturi de câte ori avea chef. Făcea ce voia, când voia.

Se întinse şi apucă harta Franţei, apoi o desfăşură pe masa din faţa lui.

10

Sabir află că *La Sûreté* se interesa de persoana lui abia atunci când deschise televizorul, în apartamentul său închiriat din Île St-Louis, şi îşi văzu propria faţă privindu-l de pe ecranul cu plasmă.

[1] „La naiba", în franceză în original (n.tr.)

Ca scriitor şi ziarist de ocazie, Sabir trebuia să fie la curent cu ştirile. Erau o mulţime de poveşti acolo. Clocoteau de idei. Starea lumii se reflecta în starea potenţialei lui pieţe, şi asta îl interesa.

În ultimii ani se obişnuise cu un trai într-adevăr foarte confortabil, mulţumită unui singur succes, bestsellerul intitulat *Viaţa privată a lui Nostradamus*. Conţinutul original fusese aproape nul. Titlul însă, o lovitură de maestru. Acum avea nevoie cu disperare de o continuare, altfel, robinetul de bani avea să se închidă, viaţa luxoasă să se sfârşească şi publicul să dispară.

Prin urmare, anunţul lui Samana din fiţuica aia ridicolă de ziar, de-acum două zile, îi atrăsese atenţia, pentru că era aşa de absurd şi complet neaşteptat:

> „Am nevoie de bani. Am ceva de vândut. Versurile pierdute ale lui Notre Dame [*sic*]. Totul scris. Vândute primului cumpărător cu banii jos. Veritabile."

Sabir râsese zgomotos prima dată când citise anunţul – era clar că fusese dictat de un analfabet. Dar cum să aibă habar un analfabet de catrenele pierdute ale lui Nostradamus?

Se ştia că vizionarul din secolul al XVI-lea scrisese o mie de catrene, clasate, publicate în timpul vieţii şi care anticipau, cu o acurateţe aproape supranaturală, cursul evenimentelor viitoare la nivel mondial. Totuşi, ce se ştia mai puţin era că cincizeci şi opt dintre catrene fuseseră eliminate în ultimul moment şi nu văzuseră niciodată lumina tiparului. Dacă cineva ar fi găsit acele versete, ar fi devenit pe loc milionar – potenţiala cifră de vânzare era uriaşă.

Sabir ştia că editorul lui nu ar avea nici o reţinere în a plăti orice sumă necesară pentru a încheia o astfel de tranzacţie. Numai povestea descoperirii ar aduce ziarului sute de mii de dolari şi ar garanta prima pagină peste tot în lume. Şi ce n-ar da oamenii, în acest veac nesigur, să citească versetele şi să le înţeleagă revelaţiile? Te lua cu ameţeală.

Până la evenimentele din acea zi, Sabir îşi imaginase un scenariu fericit, potrivit căruia manuscrisul lui original, precum volumele Harry Potter, urma să fie pus sub cheie într-un echivalent literar al unui Fort Knox, pentru a fi revelat mulţimilor nerăbdătoare şi salivânde abia în ziua publicării. El se afla deja la Paris. Ce îl costa să verifice povestea asta? Ce avea de pierdut?

> În urma torturării şi asasinării unui bărbat necunoscut, scriitorul american Adam Sabir este căutat de poliţie, pentru a fi interogat în legătură cu această crimă. Se crede că Sabir se află în momentul de faţă la Paris, dar sub nici o formă nu trebuie abordat de către civili, întrucât poate fi periculos. Crima comisă este de aşa natură, încât Poliţia Naţională are ca prioritate identificarea asasinului, care, se crede, este posibil să acţioneze din nou.

– Dumnezeule!

Sabir stătea în mijlocul camerei şi privea uluit la televizor, ca şi cum acesta s-ar fi putut decide subit să se smulgă din loc şi să se târască spre el pe podea. Pe întregul ecran era afişată o veche fotografie publicitară de-a lui, care îi înăsprea într-atât trăsăturile, încât până şi el era aproape gata să creadă că înfăţişa un criminal dat în urmărire generală.

Urmă o fotografie post-mortem a lui Samana, cu textul: „Îl cunoaşteţi pe acest om?" Avea urechea şi obrajii spintecaţi, ochii larg deschişi, indiferenţi, ca şi cum posesorul lor judeca milioanele de voyeuri tolăniţi pe canapele, care se consolau efemer cu ideea că nu ei, ci altcineva, este prezentat pe ecran.

– Nu se poate. Sângele meu e peste tot pe cadavru.

Sabir se aşeză într-un fotoliu, cu gura căscată, iar tremurul mâinii sale dubla în mod straniu vibraţiile muzicii electronice care acompania şi acum titlurile de final ale ştirilor de seară.

11

Îi trebuiră zece minute de frenezie pentru a-şi aduna toate lucrurile – paşaport, bani, hărţi, haine şi cărţi de credit. În ultimul moment scotoci rapid prin birou, în caz că mai rămăsese ceva folositor.

Împrumutase apartamentul lui Tom Tone, agentul său englez, plecat în vacanţă în Caraibe. Şi maşina era tot a agentului, aşadar nu putea fi identificată – măcar acest anonimat îl ajuta să iasă din Paris. Îi mai oferea timp de gândire.

În grabă, băgă în buzunar un vechi permis de conducere britanic, pe numele lui Tom, şi nişte bani găsiţi într-o cutie de film goală. Permisul nu avea fotografie. Asta era bine. Mai luă o factură de electricitate şi actele maşinii.

Dacă îl prindea poliţia, avea să pretindă că nu ştie nimic – pleca într-o călătorie de cercetare la St-Rémy-de-Provence, locul de naştere a lui Nostradamus. Nu ascultase radioul şi nu se uitase la televizor – nu ştia că e căutat de poliţie.

Dacă avea noroc, putea să ajungă la graniţa elveţiană şi să treacă frontiera. Acolo nu verificau întotdeauna paşapoartele. Şi Elveţia era încă în afara Uniunii Europene. Dacă reuşea să ajungă la Ambasada Statelor Unite din Berna, avea să fie în siguranţă. Dacă elveţienii l-ar extrăda, l-ar trimite în Statele Unite, şi nu la Paris.

Pentru că Sabir auzise poveşti despre poliţia franceză de la unii dintre colegii săi ziarişti. Dacă intrai pe mâna lor, ţi se înfunda. Dura luni întregi, ba chiar ani, până când cazul tău trecea prin coşmarul birocratic al sistemului juridic francez.

Se opri la primul bancomat ce-i ieşi în cale şi lăsă motorul să meargă. Pur şi simplu trebuia să-şi încerce norocul şi să scoată nişte bani. Introduse primul card şi începu să se roage în gând. Până aici, totul bine. O să încerce să scoată

o mie de euro. Apoi, dacă al doilea card nu mai mergea, măcar avea cu ce să plătească taxele de autostradă fără să i se ia urma şi să-şi ia ceva de mâncare.

De pe partea cealaltă a străzii îl privea un tânăr într-un hanorac. Dumnezeule! Chiar nu era momentul să fie jefuit. Şi mai avea şi cheile lăsate într-un Audi break, nou-nouţ, cu motorul pornit.

Băgă banii în buzunar şi încercă al doilea card. Acum, tânărul se îndrepta spre el, uitându-se în jur cu acea privire tipică răufăcătorilor. Cincizeci de metri. Treizeci. Sabir apăsă tastele.

Aparatul îi înghiţi cardul. Nu mai avea timp.

Sabir ţâşni înapoi spre maşină. Tânărul începuse să alerge şi era acum la cinci metri de el.

Sabir se aruncă în maşină şi de-abia atunci îşi aminti că era englezească şi că avea volanul pe dreapta. Se năpusti pe deasupra despărţiturii centrale şi irosi trei secunde preţioase în căutarea sistemului de închidere automată a uşilor, cu care nu era familiarizat.

Mâna tânărului era pe portieră. Cu un scârţâit, Sabir puse schimbătorul automat în marşarier, şi maşina alunecă înapoi, făcându-l pe tânăr să-şi piardă pentru o clipă echilibrul. Sabir continuă să conducă cu spatele, cu un picior sub el, sucit pe scaunul pasagerului, şi cu mâna liberă încleştată pe volan.

Ca o ironie, se pomeni că se gândeşte nu la hoţ – prima experienţă de genul ăsta pentru el –, ci la faptul că, datorită cardului pe care fusese nevoit să-l abandoneze, poliţia avea acum amprentele sale şi date precise despre locul unde se aflase, la ora 22:42, sâmbătă, într-o noapte senină şi înstelată, în centrul Parisului.

12

La douăzeci de minute de ieşirea din Paris şi la cinci minute de joncţiunea cu autostrada Evry, privirea lui Sabir fu atrasă de un semn de circulaţie – treizeci de kilometri până la Fontainebleau. Iar Fontainebleau era doar la zece kilometri de Samois, în jos pe cursul râului. Aşa îi spusese farmacista. Chiar flirtaseră puţin, într-o scurtă discuţie despre Henric al II-lea, Caterina de Medici şi Napoleon, care se pare că folosise locul pentru a-şi lua rămas-bun de la Vechea Gardă înaintea plecării spre exilul din Elba.

Mai bine să renunţe la autostradă şi să se îndrepte spre Samois. Oare pe autostrăzi nu aveau sisteme de identificare a numerelor? Nu auzise el asta undeva? Şi dacă îi luaseră deja urma până la apartamentul lui Tone? În scurtă vreme urmau să facă legătura şi cu maşina Audi. Şi atunci aveau să-i vină de hac. Nu vor trebui decât să mai plaseze câteva maşini de poliţie la vamă şi să-l prindă în plasă.

De-ar putea lua catrenele de la Chris ăsta, măcar atunci ar putea să-i convingă pe poliţişti că e într-adevăr scriitor, şi nu un psihopat în goană după pradă.

La urma urmei, ce avea de-a face moartea ţiganului cu versetele? Oameni ca ăştia erau mereu amestecaţi în răzbunări, nu? Probabil că fusese doar o ceartă pentru bani sau pentru o femeie, şi el, Sabir, nimerise la mijloc. Din unghiul ăsta, întreaga afacere părea mult mai paşnică.

Oricum, avea un alibi. Cu siguranţă, farmacista avea să-şi amintească de el, nu? Îi spusese tot despre comportamentul ţiganului. Ar fi fost complet absurd să-l tortureze şi să-l omoare pe ţigan cu mâna aia sfâşiată. Poliţia o să-şi dea seama de asta. Sau poate o să creadă că îl urmărise ca să se răzbune după bătaia din cârciumă?

Sabir respinse gândul ăsta cu o mişcare din cap. Un lucru era sigur. Avea nevoie de odihnă. Iar dacă o s-o ţină tot aşa, o să ajungă să aibă halucinaţii.

Forţându-se să nu mai gândească, ci să acţioneze, Sabir ieşi cu maşina de pe drum şi o luă pe poteca bătătorită, printr-o pădurice, la doar doi kilometri de satul Samois.

13

– A ieşit din năvod.

– Cum adică? De unde ştii?

Calque ridică din sprânceană. Fără îndoială, Macron făcea progrese. Nu era nici un dubiu. Cu imaginaţia, în schimb... Totuşi, ce puteai să-i pretinzi unui lungan de doi metri din Marsilia?

– Am verificat toate hotelurile, pensiunile şi agenţiile de închirieri. Când a sosit aici, nu avea nici un motiv să-şi ascundă numele. Nu ştia că urmează să-l omoare pe ţigan. Nu uitaţi, e vorba de un american cu mamă franţuzoaică. Vorbeşte perfect limba noastră. Sau cel puţin aşa pretinde nebunul pe pagina sa web. Ori s-a dat la fund în casa vreunui prieten, ori a fugit. Eu cred că a fugit. Din experienţa mea, puţini sunt prietenii care să accepte să găzduiască un psihopat amator de torturi.

– Şi omul care a telefonat în numele lui?

– Când o să-l găsim pe Sabir, o să dăm şi de el.

– Să stăm la pândă la Samois, atunci? Să-l căutăm pe individul ăla, pe Chris?

Calque zâmbi.

– Daţi-i copilului o jucărie.

14

Ceea ce văzu Sabir prima dată era un ogar singuratic, care traversa drumul în faţa lui, rătăcit după antrenamentul din ziua anterioară. Mai jos, secţionată de copaci, Sena strălucea în lumina soarelui de dimineaţă.

Ieşi din maşină şi îşi dezmorţi picioarele. Cinci ore de somn. Nu era prea rău, în situaţia dată. Seara trecută fusese nervos, tensionat. Acum se simţea mai calm, mai puţin panicat din pricina situaţiei grele în care se afla. Fusese o idee bună să cotească spre Samois şi făcuse şi mai bine să se oprească în pădure să doarmă. Poate că totuşi poliţia franceză nu avea să-i dea de urmă aşa de uşor? Dar nu era cazul să rişte degeaba.

Cincizeci de metri mai jos, prin geamurile lăsate ale maşinii, simţi miros de fum şi aroma de neconfundat a slăninii de porc prăjite. Primul impuls a fost să nu o bage în seamă şi să-şi continue drumul, dar foamea se dovedi mai puternică. Fie ce-o fi, trebuia să mănânce. De ce să n-o facă aici? Nu erau aparate de filmat. Nu erau poliţişti.

Se convinse pe loc că era normal să se ofere să cumpere de mâncare de la oricine or fi fost cei care găteau acolo. Turiştii misterioşi aveau poate chiar să-l îndrume spre Chris.

Lăsându-şi maşina, Sabir o tăie pe jos prin pădure, ghidându-se după miros. Simţea cum stomacul îi este atras de mirosul şuncii. N-ai fi zis că fugea de poliţie. Poate că, turişti fiind, oamenii nu avuseseră acces la televiziune sau la presă?

Sabir rămase o vreme la marginea luminişului, să privească. Era o tabără de ţigani. Bun. Dăduse peste ei din întâmplare. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nici un om cu mintea întreagă nu şi-ar fi făcut tabără într-o pădure seniorială din nord, la început de mai. August era luna de camping, altfel, dacă erai francez, stăteai la hotel cu familia şi luai masa bucurându-te de confort.

Una dintre femei îl văzu şi îl strigă pe bărbatu-său. Mai mulţi copii alergară spre el, apoi se opriră, sporovăind. Alţi doi bărbaţi îşi întrerupseră activităţile şi porniră spre el. Sabir ridică mâna în semn de salut.

Mâna îi fu apucată cu violenţă şi răsucită după ceafă. Simţi cum e forţat să îngenuncheze.

Exact înainte de a-şi pierde cunoştinţa, văzu o antenă de televiziune pe una dintre rulote.

15

– Fă-o tu, Yola. E dreptul tău.

Femeia stătea în picioare în faţa lui. Un bărbat mai în vârstă îi puse în mână un cuţit şi o împinse înainte. Sabir încercă să spună ceva, dar îşi dădu seama că avea bandă adezivă peste gură.

– Aşa. Taie-i boaşele.

– Nu, mai întâi scoate-i ochii.

Un sobor de femei în vârstă o încurajau de la locul lor, de dincolo de uşa rulotei. Sabir se uită împrejur. În afară de femeia cu cuţit, era înconjurat numai

de bărbaţi. Încercă să-şi mişte braţele, dar erau legate strâns la spate. Gleznele îi erau imobilizate şi între genunchi îi puseseră o pernă brodată.

Unul dintre bărbaţi îl ridică şi-i trase pantalonii în jos pe coapse.

– Aşa. Acum poţi să vezi ţinta.

– Vârâ-i-l în fund, mai bine.

Bătrânele se îmbrânceau să vadă mai bine.

Sabir începu să dea din cap, încercând în zadar să-şi dezlipească banda adezivă.

Femeia începu să se apropie, încet, încet, cu cuţitul pregătit în faţa ei.

– Hai, fă-o. Adu-ţi aminte ce i-a făcut lui Babel.

De sub banda adezivă, gura lui Sabir începu să scoată un fel de tânguit. Ochii săi o fixară pe femeie într-un diabolic efort de concentrare, ca şi când i-ar fi putut insufla voinţa de a nu-şi duce la capăt intenţia.

Un alt bărbat îl apucă pe Sabir de scrot şi i-l îndepărtă de corp până ce mai rămase de tăiat doar o bucată subţire de piele. Ar fi fost de ajuns o singură crestătură.

Sabir o privi pe femeie. Instinctul îi spunea că ea era singura lui şansă. Dacă îşi pierdea concentrarea şi privea în lături, era terminat. Fără să înţeleagă de ce, îi făcu cu ochiul.

Gestul ăsta avu asupra ei efectul unei palme. Se aplecă şi desprinse banda de pe gura lui Sabir.

– De ce ai făcut-o? De ce l-ai mutilat pe fratele meu? Ce ţi-a făcut?

Sabir trase cu putere aer în piept, prin buzele umflate.

– Chris. Chris. Mi-a spus să întreb de Chris.

Femeia se trase un pas înapoi. Omul care îl ţinea pe Sabir de testicule îi dădu drumul şi se aplecă spre el, cu capul aplecat într-o parte, ca un prepelicar.

– Ce tot zici acolo?

– Fratele tău a spart un pahar. Şi-a băgat mâna în cioburi. Apoi pe a mea. Apoi ne-a unit palmele şi mi-a apăsat palma pe fruntea lui. Apoi mi-a spus să merg la Samois şi să întreb de Chris. Nu eu l-am omorât. Dar acum îmi dau seama că era urmărit. Vă rog să mă credeţi. Altfel de ce aş fi venit aici?

– Bine, dar poliţia... Te caută. Am văzut la televizor. Te-am recunoscut.

– Mâna lui era plină de sângele meu.

Bărbatul îl împinse pe Sabir într-o parte. Pentru o clipă, Sabir fu convins că aveau să-i taie gâtul. Apoi simţi cum îi desfac bandajul de la mână, cercetându-i rănile. Îi auzi vorbind între ei o limbă pe care nu o înţelegea.

– Ridică-te. Trage-ţi pantalonii.

Acum îi tăiau legăturile de la spate. Unul dintre ei îl împunse cu degetul.

– Ia spune-mi. Cine-i Chris?

Sabir dădu din umeri.

– Unul dintre voi, presupun.

Câţiva dintre bărbaţii mai vârstnici izbucniră în râs.

Bărbatul cu cuţitul îi făcu cu ochiul, ca un ecou inconştient al gestului care îi salvase lui Sabir testiculele cu două minute înainte.

– Fii pe pace. O să-l întâlneşti cât de curând. Cu sau fără boaşe. Tu hotărăşti.

16

„Cel puţin îmi dau de mâncare", se gândi Sabir. Îţi vine mai greu să omori un om după ce ai împărţit un codru de pâine cu el. Asta cu siguranţă.

Luă o ultimă lingură de tocană, apoi întinse mâinile încătuşate după cafea.

– Carnea. A fost bună.

Bătrâna dădu din cap. Îşi şterse mâinile de fustele lungi şi grele, dar Sabir observă că ea nu mănâncă.

– Curată. Da. Foarte curată.

– Curată?

– Ţepii. Aricii sunt cele mai curate animale. Nu sunt *mahrimé*... Aşa cum sunt...

Scuipă peste umăr.

– ... câinii.

– A! Mâncaţi câini?

Sabir avea deja o problemă cu aricii. Începea să simtă cum i se face greaţă.

– Nu, nu.

Femeia izbucni în hohote de râs.

– Câini? Hahaha.

Îi făcu semn unei prietene.

– Hei! *Gadjo* crede că mâncăm câini.

Un bărbat pătrunse în luminiş alergând. Imediat fu înconjurat de copii. Le spuse ceva unora dintre ei, şi aceştia plecară imediat să-i avertizeze pe ceilalţi din tabără.

Sabir privi atent cum cutii şi alte obiecte erau ascunse rapid în spatele şi în interiorul rulotelor. Doi bărbaţi se întrerupseră din treabă şi se îndreptau acum spre el.

– Ce e? Ce se întâmplă?

Îl ridicară, ţinându-l între ei şi opintindu-se să-l care spre o ladă de lemn.

– Dumnezeule! Doar n-o să mă băgaţi acolo? Sunt claustrofob. Vorbesc serios. Vă jur. Nu mă simt bine în spaţii strâmte. Vă rog. Puneţi-mă într-una dintre rulote.

Bărbaţii îl trântiră în lada de lemn. Unul dintre ei scoase din buzunar o batistă pătată şi i-o îndesă în gură. Apoi îi apăsară capul ca să intre în ladă şi trântiră capacul deasupra.

Căpitanul Calque cerceta grupul pestriţ din faţa lui. Cu ăştia o să aibă de furcă. Simţea asta. O ştia din instinct. Ţiganii închid întotdeauna prăvălia când au de-a face cu poliţia – chiar şi atunci când unul de-al lor era ucis, ca în cazul de faţă. Insistau să-şi facă singuri dreptate, după legea lor.

Îi făcu semn lui Macron. Acesta scoase fotografia lui Sabir.

– L-a văzut careva pe omul ăsta?

Nimic. Nici măcar vreun semn din cap cum că l-ar fi recunoscut.

– Ştie cineva cine e omul ăsta?

– Un ucigaş.

Calque închise ochii. Bun. Măcar cineva catadicsise să-i vorbească. Să-i spună ceva.

– Nu neapărat. Pe măsură ce apar mai multe informaţii, tindem să bănuim că mai e cineva amestecat în afacerea asta. O persoană pe care încă nu am reuşit să o identificăm.

– Când o să ne daţi corpul fratelui meu, să-l îngropăm?

Bărbaţii făcură loc unei tinere care îşi croi drum prin grupul compact de femei şi copii şi trecu în faţă.

– Fratele tău?

– Babel Samana.

Calque îi făcu semn lui Macron, care începu să noteze febril într-un carneţel negru.

– Şi pe tine cum te cheamă?

– Yola. Yola Samana.

– Părinţii?

– Au murit.

– Alte rude?

Yola dădu din umeri şi arătă spre mulţimea de feţe din jur.

– Toţi?

Fata încuviinţă.

– Şi el ce făcea la Paris?

Fata ridică din umeri.

– Ştie cineva?

Acelaşi gest din partea tuturor.

Pentru o clipă, lui Calque îi veni să izbucnească în râs, dar îşi stăpâni pornirea la gândul că, dacă ar fi făcut asta, mulţimea probabil că l-ar fi linşat.

– Poate cineva să-mi dea orice informaţie despre Samana? Cu cine urma să se întâlnească, în afară de acest Sabir, desigur. Sau de ce se afla la St-Denis?

Tăcere.

Calque aşteptă. Experienţa de treizeci de ani îl învăţase când să forţeze nota şi când nu.

– Când ni-l dați înapoi?

Calque oftă, străduindu-se să pară cât mai sincer.

– Nu vă pot spune sigur. S-ar putea să mai avem nevoie de cadavru pentru alte analize.

Tânăra se întoarse spre unul dintre țiganii mai vârstnici.

– Trebuie să-l îngropăm în trei zile.

Bărbatul i se adresă lui Calque, făcând un gest cu bărbia.

– Putem să-l luăm?

– V-am spus. Nu. Nu încă.

– Atunci putem să luăm măcar o șuviță de păr?

– Poftim?

– Dacă ne dați puțin păr, putem să-l îngropăm. Împreună cu ce-i aparține. Asta se face înainte să treacă trei zile. Apoi puteți face ce vreți cu corpul.

– Doar nu vorbiți serios.

– O să faceți ce v-am cerut?

– Să vă dau din părul lui?

– Da.

Calque simțea privirea lui Macron pironită în ceafa lui.

– Da. Vă putem da din părul lui. Trimiteți pe cineva la adresa asta...

Calque îi dădu țiganului o carte de vizită.

– Mâine. Puteți să faceți atunci identificarea cadavrului și să-i și tăiați o șuviță de păr.

– Mă duc eu.

Era vocea tinerei femei – sora lui Samana.

– Foarte bine.

Calque rămase în mijlocul poienii, dezorientat. Locul i se părea așa de neobișnuit și de diferit de ceea ce înțelegea el printr-o societate normală, încât la fel de bine s-ar fi putut afla în jungla amazoniană discutând despre etică cu unul dintre membrii unui trib de amerindieni.

– Mă sunați dacă Sabir, americanul, încearcă să ia legătura cu voi? Numărul e trecut pe cartea de vizită.

Se uită de jur-împrejur la toți cei adunați în fața lui.

– Iau tăcerea voastră drept un răspuns afirmativ.

18

Când îl scoaseră din ladă, Sabir aproape că delira. Mai târziu, când încercă să treacă în revistă stările pe care le încercase când fusese forțat să intre în ladă, descoperi că mintea lui le anihilase. Mecanism de autoapărare, probabil.

Căci nu mințise când spusese că e claustrofob. Cu mulți ani în urmă, niște colegi de școală îi jucaseră o farsă și îl încuiaseră în portbagajul mașinii unui

profesor. Şi atunci, mintea i se blocase. Profesorul îl găsise după trei ore, pe jumătate mort. Făcuse un scandal monstru. Povestea apăruse în ziarele locale.

Sabir pretinsese că nu îşi aminteşte cine pusese la cale farsa, dar se răzbunase aproape un deceniu mai târziu. Ca ziarist, ajunsese să poată face aluzii şi se folosise din plin de acest avantaj. Dar răzbunarea nu-l vindecase de claustrofobie, dimpotrivă, aceasta se accentuase în ultima perioadă.

Acum simţea cum i se face rău. Mâna îi zvâcnea şi bănuia că i se infectase în timpul nopţii. Rănile i se redeschiseseră şi, cum nu avusese cu ce să le cureţe înainte de a-şi reface bandajul, probabil că atrăseseră pe drum o grămadă de microbi nedoriţi, iar încarcerarea în ladă nu făcuse decât să agraveze problema. Capul îi cădea pe spate. Încercă să ridice mâna, dar nu reuşi – de fapt, părea că întreg corpul nu-i mai asculta comenzile. Simţi cum este dus într-un loc umbros, apoi în sus pe scări, într-o cameră în care lumina i se reflecta pe faţă prin ochiuri de geam colorate. Ultima imagine a fost cea a unor ochi negri care îl priveau intens, ca şi cum ar fi încercat să-i pătrundă până în adâncul sufletului.

~

Se trezi cu o durere de cap infernală. Aerul era înăbuşitor şi abia putea să respire, de parcă, în timpul somnului, plămânii îi fuseseră umpluţi pe trei sferturi cu cauciuc spongios. Îşi privi mâna. Fusese înfăşurată într-un bandaj curat. Încercă să se ridice, dar reuşi doar o scurtă mişcare neconvingătoare, înainte de a se prăvăli neajutorat înapoi în pat.

Îşi dădu seama că se afla într-o rulotă. Prin geamul colorat de lângă el se strecura lumina zorilor. Încercă să-şi ridice capul, ca să vadă afară prin singurul ochi de geam transparent, dar efortul era prea mare. Se prăbuşi din nou pe pernă. Niciodată nu se mai simţise atât de deconectat de propriul trup, ca şi când acesta i-ar fi fost dezmembrat, iar el ar fi pierdut schema de reasamblare.

Ei, bine măcar că nu era mort. Sau că nu se afla într-un spital al poliţiei. Trebuia să privească partea bună a lucrurilor.

~

Când se trezi din nou, mai târziu, era noapte. Chiar înainte de a deschide ochii, simţi că e cineva lângă el. Se prefăcu adormit, şi-şi lăsă capul într-o parte. Apoi întredeschise pleoapele şi încercă să desluşească cine stătea acolo în întuneric, fără ca ea să-şi dea seama. Căci era o femeie, asta ştia sigur. Simţea un miros puternic, de paciuli, şi încă unul, mai discret, care îi amintea vag de cel al aluatului frământat. Făcuse pâine, poate?

Deschise şi mai mult ochii. Sora lui Samana era aşezată pe scaunul de lângă pat. Era aplecată înainte, ca pentru rugăciune. Dar în poală îi lucea lama un cuţit.

– Mă tot gândesc dacă să te ucid.

Sabir înghiţi în sec. Încercă să pară calm, dar încă răsufla greu, sacadat, în reprize scurte, ca o femeie la naştere.

– O s-o faci? În cazul ăsta, dă-i drumul. Cu siguranţă nu mă pot apăra, cum n-am putut nici atunci când am fost legat şi urma să mă castrezi. Şi acum eşti la fel de în siguranţă. Nici măcar nu-mi pot ridica mâna să parez lovitura.

– Exact ca fratele meu.

– Nu eu l-am ucis pe fratele tău. De câte ori să-ţi mai spun? L-am întâlnit doar o dată. El m-a atacat pe mine. Dumnezeu ştie de ce. Apoi mi-a spus să vin aici.

– De ce mi-ai făcut cu ochiul?

– Era singurul mod în care puteam să-ţi spun că nu sunt vinovat.

– Dar asta m-a înfuriat. Era cât pe-aci să te omor.

– Trebuia să risc. Nu aveam altă soluţie.

Ea se lăsă pe spate, meditând.

– Tu m-ai îngrijit?

– Da.

– Ciudat mod de a te purta cu un om pe care vrei să-l ucizi.

– N-am spus că vreau să te ucid. Am spus că mă gândesc la asta.

– Şi ce-ai face cu mine? Cu cadavrul meu?

– Bărbaţii te-ar tăia în bucăţi, ca pe un porc. Apoi te-am arde.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Sabir se întreba cum de reuşise să ajungă în situaţia asta. Şi pentru ce?

– De când sunt aici?

– De trei zile.

– Doamne!

Se aplecă şi, cu mâna sănătoasă, o ridică pe cea rănită.

– Ce am avut? Ce *am*?

– O infecţie a sângelui. Te-am tratat cu ierburi şi prişniţe cu caolin. Infecţia a ajuns la plămâni. Dar o să scapi.

– Eşti sigură?

Sabir simţi imediat că efortul lui de a fi sarcastic o lăsase rece.

– Am vorbit cu farmacista.

– Cu cine?

– Cu femeia care ţi-a tratat tăieturile. Scria în ziar unde lucrează. Am fost la Paris, să iau păr de-al fratelui meu. Acum o să-l îngropăm.

– Ce a zis femeia?

– Că spui adevărul.

– Şi atunci, cine crezi că ţi-a ucis fratele?

– Tu. Sau un alt bărbat.

– Tot eu?

– Celălalt bărbat, poate. Dar şi tu ai fost amestecat.

– Şi atunci de ce nu mă omori, ca să terminăm odată? De ce nu mă hăcuiţi ca pe un purceluş de lapte?

– Nu te grăbi.

Îşi vârî cuţitul înapoi sub rochie.

– Ai să vezi.

19

Mai târziu, în aceeaşi noapte, îl ajutară pe Sabir să iasă din rulotă şi să ajungă în luminiş. Doi bărbaţi făcuseră o targă şi îl puseră pe ea, cărându-l în pădure, de-a lungul unei poteci luminate de lună.

Sora lui Samana păşea lângă el, ca şi cum ar fi fost proprietatea ei sau ar fi avut alte interese legitime. „Probabil că şi are", se gândi Sabir. Sunt poliţa ei de asigurare, nu mai trebuie să gândească singură.

În faţa lor, o veveriţă le tăie calea şi, imediat, femeile începură să vorbească între ele, entuziasmate.

– Ce-i asta?

– Veveriţa e semn bun.

– Şi semnu' rău care e?

Ea îl privi scurt, apoi îşi dădu seama că nu încercase să fie impertinent.

– Bufniţa.

Coborî glasul.

– Şarpele. Cel mai rău e şobolanul.

– De ce?

Îşi dădu seama că şi el coborâse vocea.

– Sunt *mahrimé*. Murdare. E mai bine să nu le spui numele.

– Aşa, deci.

Între timp, ajunseseră într-un alt luminiş, împodobit cu lumânări şi flori.

– Prin urmare, îl îngropăm pe fratele tău?

– Da.

– Dar nu aveţi trupul. Doar nişte păr.

– Ssttt! Nu mai vorbim despre el. Nu-i mai rostim nici numele.

– Poftim?

– Membrii apropiaţi ai familiei nu vorbesc despre morţii lor. Doar alte persoane fac asta. Timp de o lună de acum încolo, noi nu-i vom mai rosti numele.

Un bătrân veni până la Yola şi îi oferi o tavă pe care se aflau un teanc de bancnote, un pieptăn, o eşarfă, o oglinjoară, o trusă de bărbierit, un cuţit, un pachet de cărţi de joc şi o seringă. Un alt bărbat aduse mâncare într-un pachet învelit în hârtie cerată. Altul aduse vin, apă şi boabe verzi de cafea.

Doi bărbaţi săpau o groapă mică în apropierea unui stejar. Yola se duse de trei ori până la groapă, aşezând înăuntru, cu grijă, fiecare obiect, unul peste altul. Câţiva copii o urmară şi împrăştiară peste grămăjoară boabe de porumb. Apoi, bărbaţii umplură groapa cu pământ.

În acel moment, femeile începură să jelească. În mod atavic, părul negru al lui Sabir se zbârli, ca blana unui animal.

Yola căzu în genunchi lângă mormântul fratelui ei şi începu să-şi lovească pieptul cu bulgări de pământ. Lângă ea, nişte femei se prăbuşiră în convulsii, dându-şi ochii peste cap.

În luminiş intrară patru bărbaţi purtând o piatră grea, pe care o aşezară peste mormântul lui Samana. Un alt bărbat aduse hainele şi lucrurile care-i aparţinuseră. Toate fură puse grămadă pe piatră şi li se dădu foc.

Bocetele şi tânguirile femeilor crescură în intensitate. Câţiva dintre bărbaţi beau alcool din nişte sticle mici. Yola îşi sfâşiase bluza. Îşi mânjea sânii şi pântecul cu pământ şi cu vinul de înmormântare.

În mod miraculos, Sabir se simţea complet rupt de realităţile secolului XX. Scena din luminiş căpătase toate caracteristicile unei bacanale demente, iar flăcările lumânărilor şi ale focului aprindeau trunchiurile copacilor, reverberând apoi pe chipurile aflate în transă, ca într-un tablou de Ensor.

Bărbatul care ţinuse cuţitul atât de aproape de testiculele lui Sabir veni spre el şi-i oferi de băut dintr-o cană de lut.

– Hai, bea! Ca să te apere de *mulés*.

– *Mulés*?

Omul dădu din umeri.

– Sunt peste tot în jurul luminişului. Spirite rele. Încearcă să intre. Încearcă să ia... Ştii tu, ezită el.

Sabir dădu pe gât băutura. Simţea cum tăria alcoolului îi arde gâtlejul. Fără să ştie de ce, se pomeni încuviinţând din cap.

– Ştiu.

20

Achor Bale privea ceremonia de înmormântare din locul ferit pe care şi-l găsise la adăpostul unui pâlc de copaci. Purta un costum de camuflaj jerpelit, o şapcă din pânză, de soldat în Legiune, şi o eşarfă cu model. Chiar şi de la un metru şi jumătate era greu de reperat printre tufişuri.

Pentru prima dată în trei zile putu s-o identifice fără greş pe fată. Înainte nu reuşise să se apropie destul de tabăra principală pentru a avea o imagine exactă. Chiar şi atunci când fata părăsise tabăra, tot nu avusese satisfacţia de a o fi identificat dincolo de orice dubiu. Acum ea se dăduse în vileag, jelind astfel sufletul nemuritor al nebunului de frate-său.

Bale se lăsă purtat de gânduri înapoi în camera în care murise Samana. În toţi anii săi de experienţă în şi în afara Legiunii Străine, Bale nu văzuse pe nimeni care să reuşească aparent imposibila misiune de a se sinucide în timp ce era complet imobilizat. Vechiul truc cu înghiţitul limbii se dovedea greu de realizat din punct de vedere fizic şi, din câte ştia el, nici un om nu se putea sinucide *gândindu-se* intens la asta. Darămite să foloseşti legile gravitaţiei cum o făcuse Samana, şi cu atâta convingere? Pentru asta era nevoie de curaj. Şi atunci de ce o făcuse? Ce încercase Samana să apere?

Îşi reglă din nou binoclul pe chipul fetei. Soţia? Nu, nu credea. Sora? Poate. Dar nu puteai să-ţi dai seama în lumina asta, cu toate schimonoselile pe care le sufereau trăsăturile ei.

Mişcă binoclul spre Sabir. Ăsta era un om care ştia cum să se facă indispensabil. La început, când se convinsese că Sabir era în tabără, Bale fusese tentat să mai dea un telefon anonim la poliţie. Să-l scoată definitiv din scenă fără să mai fie nevoit să recurgă la violenţă. Dar cum Sabir nici nu-i bănuia prezenţa şi cum era aşa de uşor de urmărit, gestul i se păruse inutil.

Cu fata însă, ştia că avea să fie mai greu de rezolvat. Făcea parte dintr-o societate bine delimitată şi unită, care nu se amesteca uşor cu cei din exterior. Dar dacă avea în preajmă pe un alde Sabir bine intenţionat, întreaga afacere devenea mult mai uşoară.

Prin urmare, avea să stea la pândă şi să aştepte. Ca întotdeauna, avea să vină şi momentul lui.

21

– Poţi să mergi?

– Da. Cred că mă descurc.

– Atunci trebuie să vii cu mine.

Sabir o lăsă pe sora lui Samana să îl ajute să se ridice. Văzu că, deşi n-ar fi ezitat să-l atingă cu mâna, avea mare grijă să nu-i atingă hainele.

– De ce faci asta?

– Ce anume?

– Te dai în lături ori de câte ori mă poticnesc, ca şi cum te-ai teme că am vreo boală.

– Nu vreau să te murdăresc.

– Tu să mă murdăreşti *pe mine*?

Încuviinţă.

– Ţigăncile nu-i ating pe bărbaţii care nu le sunt soţi, fraţi sau fii.

– De ce?

– Pentru că sunt momente în care suntem *mahrimé*. Până când devin mamă, şi în anumite momente ale lunii, nu sunt curată. Te-aş murdări.

Dând din cap, Sabir îi îngădui să-l îndrume spre intrarea rulotei.

– Tot din cauza asta mergi în urma mea?

Ea încuviinţă din cap.

Acum, Sabir era deja aproape recunoscător pentru toate precauţiile perverse şi misterioase din tabără, care nu numai că îl ascunseseră de poliţia franceză şi îl vindecaseră de o boală care, pe parcurs, ar fi putut să-i aducă moartea prin şoc septic, dar îi şi îmbunătăţiseră profund noţiunile despre un comportament raţional şi de bun-simţ. „Toată lumea ar trebui să treacă printr-o şatră", îşi spuse Sabir cu ironie, pentru a-şi învinge propria complezenţă burgheză.

Prin urmare, se resemnase că va afla ce doreau ei de la el doar atunci când le va conveni lor să-l lumineze. Şi, pe când cobora, sprijinindu-se de balustrada de lemn din afara rulotei, simţi că în sfârşit venise acel moment.

~

Yola îi făcu semn lui Sabir să o urmeze spre un grup de bărbaţi aşezaţi pe nişte scăunele, la marginea taberei. În capul adunării şedea, pe un scaun mai mare decât al celorlalţi, un bărbat extrem de gras, cu un cap supradimensionat, cu părul lung, negru, o mustaţă stufoasă, un dinte din faţă îmbrăcat în aur şi câte un inel pe fiecare deget. Purta un costum larg, la două rânduri, tradiţional, deosebit doar printr-o serie de dungi stranii, roşii şi verzi, prinse în material, şi prin reverele late de costum bulevardist.

– Ăsta cine mai e?

– Bulibaşa. Conducătorul nostru. Astăzi, el este Kristinori.

– Yola, pentru Dumnezeu...

Ea se opri, tot în spatele lui, în dreapta.

– Acel Chris pe care îl căutai, de care ţi-a vorbit fratele meu... El e.

– Poftim? Ăsta este Chris? Grasul ăla? Şeful?

– Nu. Ţinem un *Kriss*[1] de câte ori avem ceva important de hotărât. Se duce vestea şi vin toţi de pe o rază de mulţi kilometri. Cineva este ales Kristinori sau judecător al acelui *Kriss*. În cazuri importante, bulibaşa este cel care îndeplineşte rolul ăsta. Mai sunt apoi încă doi judecători, unul de partea acuzatorului şi unul de cea a acuzatului, aleşi dintre *phuro* şi *phuro-dai*. Dintre bătrâni.

– Şi acum e vorba de un caz important?

– Dacă-i important? Pentru tine e o chestiune de viaţă sau de moarte.

---

[1] „Judecată", în romani în original (n.tr.)

Sabir se pomeni poftit, cu o oarecare deferenţă, să ia loc pe o bancă fixată în pământ, în faţa bulibaşei, ceva mai jos de acesta. Yola se aşează pe pământ în spatele lui, cu picioarele îndoite sub ea. Pentru că era singura femeie din adunare, Sabir presupuse că i se repartizase acest loc pentru a-i traduce dezbaterea.

Marea masă a femeilor şi a copiilor era grupată în spatele bulibaşei, în partea dreaptă, în poziţia în care Yola se aşeza întotdeauna faţă de el. Sabir mai observă că toate femeile erau îmbrăcate cu cele mai bune haine, iar cele mai în vârstă, măritate, purtau baticuri şi un număr mare de bijuterii de aur. În mod neobişnuit, aveau ochii puternic machiaţi cu creion negru, iar sub baticuri, părul nu mai era liber, ci ridicat în inele şi în împletituri sofisticate. Unele aveau mâinile desenate cu henna şi câteva dintre cele bătrâne fumau.

Bulibaşa ridică o mână pentru a cere linişte, dar oamenii continuau să vorbească. Părea că dezbaterea despre Sabir începuse deja de mult.

Nerăbdător, bulibaşa făcu semn să iasă în faţă bărbatul care voise să-i taie testiculele lui Sabir.

– E vărul meu. Va vorbi împotriva ta.

– Ah.

– Te place. Nu are nimic personal cu tine. Trebuie să facă asta pentru familie.

– Dacă pierd, bănuiesc că mă vor hăcui ca pe un porc?

Sabir încercă să adopte un ton glumeţ, dar, la jumătatea frazei, vocea i se schimbă, trădându-l.

– Da, or să te omoare.

– Şi reversul?

– Cum adică?

– Ce se întâmplă dacă o să câştig?

Acum Sabir asuda abundent.

– Atunci vei deveni fratele meu. Vei fi răspunzător pentru mine. Pentru virginitatea mea. Pentru căsătoria mea. Îl vei înlocui pe fratele meu în toate.

– Nu înţeleg.

Yola oftă nerăbdătoare. Vocea îi coborî, transformându-se într-o şoaptă tăioasă.

– Singurul motiv pentru care mai trăieşti încă este că fratele meu te-a făcut *phral*-ul lui. Fratele lui de sânge. Şi ţi-a spus să vii printre noi şi să ceri un *Kriss*. Aşa ai făcut. Astfel că noi n-am avut ce face şi i-am respectat ultima dorinţă. Pentru că un muribund trebuie să primească ceea ce cere. Iar fratele meu ştia că urma să moară, atunci când ţi-a făcut asta.

– De unde ştii tu asta?

– Îi ura pe *payos*, pe francezi, chiar mai mult decât îi detesta pe *gadje*. Niciodată nu s-ar fi înfrăţit cu unul, decât în situaţii extreme.

– Dar eu nu sunt un *payo*. E adevărat, mama mea e franţuzoaică, dar am un tată american, sunt născut şi crescut în Statele Unite.

– Însă vorbeşti franceza la perfecţie. Probabil după asta te-a judecat fratele meu.

Sabir clătină din cap, uluit.

Acum, vărul Yolei se adresa adunării. Cu toată franceza lui fluentă, Sabir nu putea înţelege tot ce se spunea.

– Ce limbă e asta?

– *Sinto*.

– Grozav. Poţi să-mi traduci ce spune, te rog?

– Spune că l-ai ucis pe fratele meu. Că ai venit printre noi ca să furi ceva ce aparţine familiei mele. Că eşti un om rău şi că Dumnezeu ţi-a trimis boala pe care ai avut-o drept dovadă că nu spui adevărul despre ce i s-a întâmplat lui Babel. Mai spune şi că din cauza ta a venit poliţia aici şi că eşti slujitorul Diavolului.

– Şi spuneai că mă place?

Yola încuviinţă.

– Alexi crede că spui adevărul. Te-a privit în ochi când a crezut că urma să mori şi ţi-a văzut sufletul. I s-a părut alb, nu negru.

– Atunci de ce spune toate astea despre mine?

– Ar trebui să fii mulţumit. Exagerează îngrozitor. Mulţi dintre noi simt că nu tu l-ai ucis pe fratele meu. Sperăm ca bulibaşa să se înfurie la auzul celor spuse de el şi să te declare nevinovat.

– Şi tu? Tu crezi că ţi-am ucis fratele?

– Am să ştiu doar atunci când bulibaşa va da verdictul.

23

Sabir încercă să nu se mai uite la scena care se desfăşura înaintea lui, dar nu reuşi. Alexi, vărul Yolei, făcea o adevărată demonstraţie de artă dramatică. Dacă aşa se manifesta cineva care, în secret, era de partea lui, atunci Sabir îşi spuse că mai degrabă se înfrăţea cu dracu' şi termina odată cu toate.

Îngenuncheat în faţa judecătorilor, Alexi plângea şi îşi smulgea părul. Faţa şi corpul îi erau pline de pământ, iar prin cămaşa sfâşiată se vedeau la gâtul lui trei lanţuri de aur şi un crucifix.

Sabir privi faţa bulibaşei, în căutarea unor semne de nerăbdare provocate de spectacolul lui Alexi, dar, de fapt, acesta părea să asculte cu mare atenţie. Unul dintre copiii mai mici, care, presupuse Sabir, era fata bulibaşei, chiar se căţărase în poala lui generoasă şi ţopăia de încântare.

– Am şi eu dreptul să vorbesc?

– Nu.

– Cum adică?

– Altcineva o să vorbească în numele tău.

– Pentru Dumnezeu, cine? Se pare că toţi cei de aici mă vor mort.

– Eu. Voi vorbi eu în numele tău.

– De ce ai face asta?

– Ţi-am spus. A fost ultima dorinţă a fratelui meu.

Sabir îşi dădu seama că Yola nu dorea să mai răspundă la alte întrebări.

– Acum ce se întâmplă?

– Bulibaşa întreabă dacă familia fratelui meu s-ar mulţumi ca tu să-i răscumperi viaţa cu aur.

– Şi ei ce spun?

– Că nu. Vor să-ţi ia gâtul.

Pentru un moment, Sabir îşi lăsă mintea să imagineze o iluzorie variantă de evadare. Cum toţi erau concentraţi asupra lui Alexi, ar fi reuşit poate să aibă un avans de cinci metri, înainte de a fi prins la marginea taberei. Acţiune, nu reacţiune, parcă aşa erau antrenaţi soldaţii să răspundă în caz de ambuscadă.

Alexi se ridică, se scutură şi trecu pe lângă Sabir, rânjind. Chiar îi făcu cu ochiul.

– Pare mulţumit de cum a prezentat faptele.

– Nu glumi. Bulibaşa vorbeşte cu ceilalţi judecători. Le cere părerea. În stadiul ăsta, e important cum începe să gândească.

Se ridică.

– Acum voi vorbi eu pentru tine.

– O să mai faci chestia aia cu lovitul pieptului?

– Nu ştiu ce o să fac. O să vină de la sine.

Sabir lăsă să-i cadă fruntea pe genunchi. O parte din el refuza încă să creadă că cineva lua toate astea în serios. Poate că era doar o farsă imensă, pe care i-o jucau nişte cititori înfuriaţi?

Îşi ridică privirea când auzi glasul Yolei. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase verde, încheiată pe piept, într-o parte, cu un şir de nasturi, şi fusta grea din bumbac roşu îi ajungea până la glezne, acoperind multe rânduri de jupoane. Ca femeie nemăritată, nu purta bijuterii, iar părul neacoperit era strâns în bucle peste urechi, împletit cu panglici şi adunat la spate într-un coc. Privind-o, Sabir se simţi încercat de o emoţie ciudată, ca şi cum ar fi fost într-adevăr înrudit cu ea într-un anume fel şi ca şi cum această recunoaştere puternică era relevantă într-un mod care se afla mai presus de înţelegerea lui.

Ea se întoarse şi arătă spre el cu degetul. Apoi spre mâna ei. Îl întreba ceva pe bulibaşă, şi acesta răspundea.

Sabir privi spre grupurile din jurul lui. Femeile ascultau cu atenţie cuvintele bulibaşei, în timp ce unii bărbaţi din grupul lui Alexi îl priveau pe el, intens, deşi aparent fără rea-voinţă, aproape ca şi cum, pentru ei, el ar fi fost o enigmă cu care trebuiau să se confrunte împotriva voinţei lor, o curiozitate care le fusese

impusă din exterior şi pe care erau totuşi forţaţi să o includă în ecuaţia care le guverna vieţile.

Doi bărbaţi îl ajutară pe bulibaşă să se ridice. Unul dintre ei îi dădu o sticlă din care acesta bău şi apoi împrăştie câţiva stropi în faţa lui, desenând în aer un semicerc.

Yola se întoarse lângă Sabir şi îl ajută să se ridice.

– Nu-mi spune. E timpul să dea verdictul.

Ea nu-l băgă în seamă, dar rămase în picioare, puţin mai în spate, cu ochii la bulibaşă.

– Tu. *Payo*. Spui că nu l-ai ucis pe Babel?

– Aşa este.

– Cu toate astea, poliţia te caută. Cum se poate ca ei să se înşele?

– Mi-au găsit sângele pe trupul lui Babel, am explicat deja din ce cauză. Omul care l-a torturat şi ucis le-a spus probabil despre mine, căci Babel îmi cunoştea numele. Nu sunt vinovat de nici o crimă comisă împotriva lui şi a familiei lui.

Se întoarse spre Alexi.

– Crezi că acest om ţi-a ucis vărul?

– Până când altul mărturiseşte crima, da. Omoară-l şi socoteala de sânge va fi încheiată.

– Dar acum Yola nu mai are frate. Tatăl şi mama ei sunt morţi. Spune că acest om e *phral*-ul lui Babel. Că îi va lua locul. Ea este nemăritată. E important să aibă un frate care s-o protejeze. Să aibă grijă ca nimeni să nu o necinstească.

– Aşa este.

– Acceptaţi cu toţii să respectaţi hotărârea dată de Kristinori?

De peste tot din tabără se auzi un răspuns afirmativ.

– Atunci să lăsăm cuţitul să hotărască în cazul ăsta de răzbunare.

24

– Dumnezeule. Doar nu vor să mă bat cu cineva?

– Nu.

– Atunci ce naiba vor?

– Bulibaşa a fost foarte înţelept. A hotărât că, în acest caz, cuţitul va decide. Va fi montată o tăblie de lemn. Îţi vei pune pe ea mâna cu care l-ai ucis pe Babel. Alexi va fi reprezentantul familiei mele. Va lua cuţitul şi îl va arunca spre mâna ta. Dacă lama, sau oricare altă parte a cuţitului, îţi va atinge mîna, asta înseamnă că O Del spune că eşti vinovat. Atunci, vei fi omorât. În cazul în care cuţitul dă greş, înseamnă că eşti nevinovat şi vei deveni fratele meu.

– O Del?

– Aşa îi spunem noi lui Dumnezeu.

~

Sabir stătea lângă bulibaşă, urmărind cum doi bărbaţi ridicau tăblia care avea să îi decidă soarta. „Nu puteai inventa aşa ceva", se gândi el. Nici un om în toate minţile nu ar crede una ca asta. Nu în secolul XXI.

Yola îi întinse un pahar cu ceai din ierburi.

– Pentru ce e?

– Să-ţi dea curaj.

– Din ce e?

– E secret.

Sabir sorbi din ceai.

– Tipul ăsta, Alexi, vărul tău. Se pricepe la aruncarea cuţitului?

– Da. Poate nimeri orice. E foarte bun.

– Doamne, Yola. Ce încerci să-mi faci? Vrei să fiu ucis?

– Eu nu vreau nimic. O Del va hotărî asupra vinii tale. Dacă eşti nevinovat, va face ca Alexi să rateze şi vei fi liber. Apoi vei deveni fratele meu.

– Şi chiar crezi că mă vor omorî dacă mâna îmi va fi atinsă de cuţit?

– Te vor ucide, fără îndoială. Aşa trebuie să fie. Bulibaşa nu ţi-ar îngădui să pleci după ce la *Kriss* s-a stabilit că eşti vinovat. Ar fi împotriva tradiţiei noastre – a codului *mageripen*. Ar fi un adevărat scandal. Numele lui ar deveni *mahrimé* şi ar fi obligat să dea explicaţii în faţa lui Baro-Sero.

– Baro-Sero?

– Căpetenia tuturor ţiganilor.

– Unde trăieşte?

– În Polonia, cred. Sau poate în România.

– Dumnezeule!

~

– Ce se întâmplă dacă nu-mi nimereşte mâna, dar mă loveşte *pe mine*?

Sabir stătea în faţa tăbliei. Doi ţigani îi prindeau mâna cu o legătură subţire de piele, care trecea prin două găuri făcute în lemn, deasupra şi sub încheietură.

– Asta înseamnă că O Del a luat hotărârea din mâinile noastre şi că te-a pedepsit chiar El.

– Ştiam eu.

Sabir clătină din cap.

– Pot măcar să stau într-o parte?

– Nu. Trebuie să stai drept, ca un bărbat. Trebuie să te prefaci că nu-ţi pasă de ce se întâmplă. Dacă eşti nevinovat, nu ai de ce să te temi. Ţiganilor le plac bărbaţii care se poartă ca atare.

– Nu pot să-ţi spun ce încurajator sună.

– Nu. Trebuie să mă asculţi. E important.

Se aşează în faţa lui, privindu-l fix în ochi.

– Dacă supravieţuieşti, vei deveni fratele meu. O să iau numele tău până ce îl voi căpăta pe cel al soţului meu. O să ai un *kirvo* şi un *kirvi* dintre bătrâni, care vor fi naşii tăi. O să devii unul de-al nostru. Ca să se întâmple asta, trebuie să te comporţi ca noi. Dacă te comporţi ca un *payo*, nimeni nu o să te respecte şi nu o să-mi găsesc niciodată un bărbat. N-am să fiu niciodată mamă. Ce o să faci acum, felul în care o să te porţi, le va arăta alor mei ceea ce vei fi tu pentru mine. Le va arăta dacă *ursitoarele* i-au îngăduit fratelui meu să facă o alegere înţeleaptă sau una proastă.

~

Alexi duse sticla la gura lui Sabir, apoi o goli ei însuşi.

– Îmi placi, *payo*. Sper să rateze cuţitul. Chiar sper asta.

Achor Bale rânji. Stătea întins într-o groapă pe care şi-o săpase chiar el în nisip, pe o ridicătură la cincizeci de metri deasupra luminişului. Groapa se afla la adăpost de incursiunile copiilor, în spatele unui tufiş de orz sălbatic, iar Bale era acoperit cu o pătură de camuflaj peste care erau ferigi, nuiele şi alte rămurele.

Îşi reglă zoomul electronic al binoclului şi îl îndreptă spre faţa lui Sabir. Omul era paralizat de frică. Asta era bine. Dacă Sabir avea să supravieţuiască, teama lui avea să-i fie de mare ajutor lui Bale în goana după manuscris. Putea să profite de ea. Un astfel de om putea fi manipulat.

Fata, pe de altă parte, punea mai multe probleme. Venea dintr-o cultură bine conturată, cu propriile-i tradiţii. Exact ca fratele ei. Existau parametri. Limite peste care nu va accepta să treacă. Mai degrabă ar muri decât să-i divulge anumite lucruri pe care le considera mai importante decât însăşi viaţa. Va trebui să o abordeze în alt mod. Prin prisma virginităţii ei. A dorinţei ei de a deveni mamă. Bale ştia că ţiganii *manouche* definesc femeia doar prin capacitatea ei de a avea copii. Dacă îi răpeşti acest lucru, femeia nu mai are un punct central. Nu mai are noimă. Trebuia să ţină minte asta.

Acum, vărul fetei se îndepărta de Sabir, ţinând cuţitul în mână. Bale îşi ajustă iar binoclul. Nu era un cuţit de aruncat. Proastă alegere. Greutatea avea să fie greu de luat în calcul. Fără echilibru. Prea multă deviere.

Zece metri. Cincisprezece. Bale scoase un sunet de nemulţumire. Cincisprezece metri. O nebunie. Şi pentru el ar fi greu să atingă o ţintă clară de la distanţa asta. Dar poate că ţiganul era mai bun decât îl credea. Omul zâmbea, ca şi cum ar fi fost încrezător în îndemânarea sa.

Bale deplasă binocul înapoi la Sabir. Bun. Cel puţin de data asta, americanul se prefăcea mai curajos. Stătea drept, cu faţa la ţintaş. Fata stătea într-o parte, privindu-l. Toţi îl priveau.

Bale îl văzu pe ţigan ducând braţul în spate pentru aruncare. Era un cuţit greu. Aveai nevoie de forţă, ca să-l trimiţi aşa departe.

Alexi se balansă înainte, aruncând cuţitul spre Sabir, într-un zbor arcuit. Privitorii îşi ţinură cu toţii respiraţia. Concentrat, Bale scoase vârful limbii printre dinţi.

Cuţitul lovi tăblia exact deasupra mâinii lui Sabir. O atinsese? Lama era curbată. Nu putea fi foarte departe.

Bulibaşa şi alţi câţiva protejaţi se deplasau fără grabă spre tăblie, pentru a verifica poziţia cuţitului. Toţi ţiganii se îndreptau spre bulibaşă. Aveau să-l omoare imediat pe Sabir? Să participe toţi?

Bulibaşa scoase cuţitul. Îl învârti de trei ori în jurul capului, apoi îl îndreptă spre braţul lui Sabir şi tăie legăturile din piele. După aceea le aruncă într-o parte, cu dispreţ.

– O, ce băiat norocos, şopti Bale. Ce noroc poate să aibă!

25

– Eşti supravegheat de poliţie.

Sabir ridică imediat capul de pe pernă. Era Alexi. Evident că putea să aştepte mult şi bine ca acesta să aducă vorba sau să se scuze în legătură cu evenimentele petrecute în zori.

– Cum adică, supravegheat?

– Vino.

Sabir se ridică şi îl urmă pe Alexi afară din rulotă. Acolo aşteptau doi copii, un băiat şi o fată, pe feţele cărora se citea efortul de a-şi stăpâni emoţia.

– Ei sunt verii tăi, Bera şi Koiné. Vor să-ţi arate ceva.

– Verii mei?

– Acum eşti fratele nostru. Ei sunt verii tăi.

Pentru o clipă, Sabir se întrebă dacă Alexi îşi bătea joc de el. Până să-şi adune gândurile şi să-şi dea seama că nu putea fi vorba de nici o urmă de ironie, era prea târziu să mai dea mâna cu noile rude, căci copiii dispăruseră.

Alexi pornise deja spre marginea taberei. Sabir se grăbi să-l ajungă.

– De unde ştii că e poliţia?

– Cine altcineva să te urmărească?

– Într-adevăr, cine altcineva?

Alexi se opri. Sabir băgă de seamă cum expresia feţei i se schimbă treptat.

– Uite ce e, Alexi. De ce s-ar obosi poliţia să mă ţină sub observaţie? Dacă ar şti că sunt aici, ar veni şi m-ar lua, pur şi simplu. Nu uita că sunt dat în urmărire pentru crimă. Nu prea îi văd jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu mine.

Ajunseseră la creasta din spatele taberei. Copiii le arătară o tufă de orz sălbatic. Alexi se aplecă şi se furişă sub tufiş.

– Ei, poţi să mă vezi?

– Nu.

– Vino şi tu.

Alexi îi făcu loc lui Sabir, care se strecură pe sub spini. Dădu imediat peste o adâncitură care îi îngădui să alunece pe sub tufiş şi să scoată capul pe partea cealaltă. Îşi dădu imediat seama la ce se refera Alexi. În raza privirii lui se afla întreaga tabără, dar era complet imposibil pentru cineva de acolo să îl vadă. Se strecură cu greutate afară din ascunzătoare.

– Copiii se jucau *panschabara*. Jocul în care tragi cu un băţ o linie în nisip şi apoi arunci spre ea un lanţ de bicicletă. Bera a aruncat lanţul prea departe. Când s-a aplecat să-l ia, a dat peste locul ăsta. Se vede că e proaspăt săpat – nu-i nici un fir de iarbă.

– Acum înţelegi de ce nu cred că e vorba de poliţie.

Sabir se pomeni că încearcă să-l măsoare pe Alexi. Să îi judece inteligenţa. Să-şi dea seama dacă avea să-i fie de folos în ceea ce avea să urmeze.

Alexi încuviinţă din cap.

– Da. De ce să aştepte? Ai dreptate. Ţin prea mult să te prindă.

– Trebuie să vorbesc cu Yola. Cred că are să-mi dea nişte explicaţii.

26

– Babel era dependent de droguri. Cocaină pură. Nişte prieteni de-ai lui din Paris s-au gândit că ar fi amuzant să-l facă pe un ţigan să devină dependent. Nu se întâmplă prea des ca cei din neamul nostru să ia droguri. Avem alte vicii.

– Nu văd ce are asta de-a face...

Yola îşi puse pumnul pe pieptul lui.

– Ascultă-mă. Babel juca şi cărţi. Poker. Pe mize mari. Ţiganii se înnebunesc după jocul de cărţi. Nu se putea abţine. Când avea bani, se ducea imediat direct la Clignancourt şi îi pierdea la joc cu arabii. Nu ştiu cât a pierdut. Dar în ultimele săptămâni nu arăta prea bine. Ne gândeam că avea să ajungă la închisoare sau bătut crunt. Când am aflat de moartea lui, la început părea că fusese din cauza cărţilor. Ne-am gândit că datora bani şi că acei *maghrébins* au mers prea departe cu pedeapsa. Apoi am aflat de tine.

Îşi descleştă pumnul şi întoarse palma în sus.

– Chiar avea ceva de vânzare? Când a scris anunţul?

Yola îşi muşcă buza. Sabir îşi dădu seama că era măcinată de o problemă pe care numai ea putea s-o rezolve.

– Acum sunt fratele tău. Cel puţin, aşa mi se spune. Asta înseamnă că de aici încolo tot ce fac e în interesul tău. Mai înseamnă şi că mă leg să nu profit de nimic din ce îmi vei spune.

Yola îşi întoarse privirea. Ochii ei însă erau nervoşi, cercetându-i faţa fără a se opri într-un punct fix.

Deodată, Sabir realiză că era posibil ca trădarea şi moartea fratelui ei chiar să aibă importanţă pentru ea. Nu din vina ei Yola se găsea acum prizonieră într-o legătură cu un străin – o legătură stabilită de legile şi de tradiţiile neamului ei, astfel încât ea să nu o poată încheia foarte uşor, din propria-i voinţă. Şi dacă acest nou frate al ei se dovedea a fi un escroc? Un obsedat sexual? Un şarlatan? Nu putea să aibă parte decât de o dreptate parţială.

– Vino cu mine în rulota mamei mele. Alexi o să ne însoţească. Trebuie să vă spun o poveste.

27

Yola le făcu semn lui Sabir şi lui Alexi să se aşeze sus, pe pat. Ea îşi luă locul ei de pe podea, cu picioarele ghemuite sub ea şi rezemată cu spatele de o ladă în culori ţipătoare.

– Ascultaţi-mă. Cu multe generaţii în urmă, una dintre mamele mele s-a împrietenit cu o fată *gadjo* din oraşul vecin. La vremea aia, veneam din sud, de lângă Salon-de-Provence...

– *Una* dintre mamele tale?

– Mama mamei mamei ei, de încă multe ori.

Alexi se uită urât la Sabir, de parcă ar fi trebuit să-i explice grădinarului cum stă treaba cu castraveţii.

– Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

– Cum am spus. Cu multe generaţii în urmă.

Sabir îşi dădu repede seama că nu avea să ajungă prea departe dacă punea aşa de mult accentul pe precizie. Trebuia să elimine latura raţională, pedantă, şi să se lase dus de val.

– Iartă-mă. Continuă.

– Numele fetei era Madeleine.

– Madeleine?

– Da. Asta era pe vremea epurării catolice, când ţiganilor le-au fost luate privilegiile de care se bucuraseră înainte – libertatea de mişcare şi ajutorul dat de *châtelain*[1].

– Epurarea catolică?

Sabir îşi trase o lovitură zdravănă peste tâmplă.

– Îmi pare rău, dar nu reuşesc să mă lămuresc. Vorbim despre Al Doilea Război Mondial? Sau despre Revoluţia Franceză? Despre Inchiziţia catolică, poate? Sau e un eveniment mai recent?

– Inchiziţia. Da. Aşa îi spunea mama.

– Inchiziţia? Dar asta s-a întâmplat acum cinci sute de ani.

---

[1] „Castelan", în franceză în original (n.tr.)

– Cinci sute de ani. Multe generaţii. Da.

– Vorbeşti serios? Chiar îmi spui o poveste care s-a întâmplat acum cinci sute de ani?

– Ce-i ciudat în asta? Avem multe poveşti. Ţiganii nu notează nimic, povestesc. Poveştile astea sunt date mai departe din generaţie în generaţie. Mama mi-a spus-o mie, aşa cum ei i-a spus-o mama ei şi aşa cum eu o să i-o spun fetei mele. Pentru că asta e o poveste a femeilor. Ţie ţi-o spun doar pentru că eşti fratele meu şi pentru că bănuiesc că moartea fratelui meu a venit ca urmare a curiozităţii lui în legătură cu asta. Ca *phral* al lui, acum tu trebuie să-l răzbuni.

– Trebuie să-l răzbun?

– N-ai înţeles? Alexi şi ceilalţi bărbaţi or să te ajute. Dar trebuie să îl găseşti pe cel care l-a ucis pe *phral*-ul tău şi, la rândul tău, să îl ucizi. Ăsta e motivul pentru care îţi spun secretul nostru. Aşa ar fi dorit mama noastră.

– Bine, dar nu pot să m-apuc pur şi simplu să ucid oameni.

– Nici măcar pentru a mă proteja?

– Nu înţeleg. Totul se petrece prea repede.

– Am ceva ce doreşte omul ăsta. Cel care l-a ucis pe Babel. Acum el ştie că eu am lucrul ăsta, pentru că tu l-ai adus aici. Alexi mi-a spus de ascunzătoarea de pe deal. Cât timp sunt aici, în tabără, sunt în siguranţă. Mă apără bărbaţii. Stau de veghe. Într-o zi însă, el va reuşi să pătrundă şi să mă ia. Apoi îmi va face ce a încercat să-i facă lui Babel. Tu eşti fratele meu. Trebuie să-l împiedici.

Alexi încuviinţa din cap, ca şi cum ce spunea Yola ar fi fost perfect normal, un comportament absolut raţional.

– Dar despre ce e vorba? Ce ai tu şi vrea omul ăsta?

Fără să răspundă, Yola se aplecă înainte, sprijinindu-se pe genunchi. Deschise un mic sertar ascuns sub pat şi scoase un brâu femeiesc, lat, din piele. Cu agilitatea unei cusătorese, începu să desfacă tighelul cu un cuţitaş.

28

Sabir ţinea manuscrisul pe genunchi.

– Ăsta e?

– Da. Asta e ce i-a dat Madeleine uneia dintre mamele mele.

– Ştii sigur că pe fată o chema Madeleine?

– Da. A spus că tatăl ei îi ceruse să i-l dea femeii căpeteniei ţiganilor. Mai spusese că, dacă avea să ajungă în alte mâini, asta putea să ducă la dispariţia rasei noastre. Dar că nu trebuia să distrugă hârtiile, ci să le ascundă, pentru că erau supuse voinţei Domnului şi aveau alte secrete, care, într-o zi, puteau să devină şi ele importante. Spunea că tatăl ei îi lăsase prin testament hârtiile, alături de altele, într-o cutie sigilată.

– Dar ăsta *este* un testament. Este o copie a testamentului lui Michel Nostradamus. Priveşte! E datat 17 iunie 1566. Cu cincisprezece zile înainte de moartea sa. Şi are un codicil datat 30 iunie, cu două zile înainte. Yola, ştii cine a fost Nostradamus?

– Da. Un profet.

– Nu, nu chiar un profet. Nostradamus ar fi respins titulatura asta. Mai degrabă un proroc. Un vizionar. Un om care, numai cu permisiunea lui Dumnezeu, firește, putea uneori să întrevadă viitorul şi să anunţe evenimentele ce aveau să vină. Vizionarul cel mai faimos, care a avut cele mai mari succese. Mi-am petrecut mult timp studiindu-i opera. De asta m-am lăsat tentat de anunţul fratelui tău.

– Atunci o să-mi poţi spune de ce omul ăsta vrea ce ţii tu acum în mână. Ce secrete are hârtia asta? De ce să vrea să ucidă pentru ea? Pentru că eu nu pot să înţeleg.

Sabir dădu din mână.

– Nu cred că are vreun secret. Este deja cunoscută şi de ordin public – pentru Dumnezeu, o poţi găsi chiar şi pe Internet. Cunosc cel puţin două alte copii originale care se află în posesia unor persoane particulare, au ceva valoare, desigur, dar nu atât încât să ucizi pentru ele. E un testament ca oricare altul, zise şi se încruntă. Dar un lucru este clar. Nostradamus avea într-adevăr o fată pe nume Madeleine. Avea cincisprezece ani la moartea lui. Ascultă aici. Face parte din codicil – un fragment adăugat după ce adevăratul testament a fost scris cu martori, dar cu aceeaşi obligaţie pentru moştenitori.

Et aussy a légué et lègue à Damoyselle Magdeleine de Nostradamus sa fille légitime et naturelle, outre ce que luy a esté légué par sondt testament, savoir est deux coffres en bois noyer estant dans Vestude dudt codicillant, ensemble les habillements, bagues, et joyaux que lade Damoyselle Magdeleine aura dans lesdts coffres, sans que nul puisse voir ny regarder ce que sera dans yceux; ains dudt légat l'en a fait maistresse incontient après le décès dudt collicitant; lequel légat lade Damoyselle pourra prendre de son autorité, sans qu'elle soit tenue de les prendre par main d'autruy ny consentement d'aucuns...

„Şi a mai lăsat şi lasă domnişoarei Madeleine Nostradamus, fiica sa legitimă şi naturală, pe lângă cele încredinţate prin testament, două cufere din lemn de nuc, care se află în prezent în cabinetul testatorului, împreună cu veşmintele, inelele şi bijuteriile pe care le va găsi în acele cufere, cu stricta înţelegere ca nimeni în afară de ea să nu se uite sau să vadă acele lucruri pe care el le-a pus înăuntru; astfel, potrivit acestei moşteniri, ea a fost numită stăpâna cuferelor şi a conţinutului lor după moartea testatorului; fie ca această comisie testamentară să reprezinte

autoritatea de care numita Mademoiselle poate avea nevoie astfel încât nimeni să nu o împiedice fizic, sau să o constrângă moral, să intre numaidecât în posesia moştenirii."

– Nu înţeleg.

– E simplu. Vezi tu, în testamentul original, din care face parte fragmentul, Nostradamus a lăsat fiicei mai mari, Madeleine, 600 de coroane, care să-i fie date în ziua nunţii ei, şi 500 de pistoli pentru a fi daţi ca dotă celor două fiice mai mici, Anne şi Diana, în ocazii similare. Apoi s-a răzgândit brusc, cu două zile înainte să moară, şi a hotărât să-i mai lase încă ceva lui Madeleine.

Sabir lovi hârtia din faţa lui.

– Dar vrea ca nimeni altcineva să nu vadă ce îi lasă, aşa că sigilează aceste lucruri în interiorul celor două cufere, după cum scrie aici. Pentru a alunga orice bănuială legată de posibilitatea de a-i fi lăsat bani în plus, face o listă cu ceea ce ar putea spera să găsească înăuntru: bijuterii, veşminte, inele şi fel de fel de alte lucruri. Asta însă nu are nici un sens, nu-i aşa? Dacă îi lasă moştenirile familiei, de ce să le ascundă? Este fiica cea mare – potrivit obiceiului medieval, este dreptul ei să le primească. Iar dacă ele îi aparţinuseră mamei ei, toată lumea ştia deja despre ce e vorba. Nu. Îi lasă altceva. Ceva secret, zise Sabir clătinând din cap. Nu mi-ai spus totul, nu-i aşa? Fratele tău a înţeles destul din ceea ce Nostradamus le lăsase în mod indirect înaintaşilor voştri, astfel încât să menţioneze în anunţ „versurile pierdute". „Totul scris." Astea au fost cuvintele lui. Prin urmare, unde sunt scrise?

– Fratele meu era nebun. Mă doare să spun asta, dar nu era în toate minţile. Drogurile au făcut din el alt om.

– Yola. Nu eşti sinceră cu mine.

Alexi se aplecă şi o îmboldi cu degetul.

– Haide. Trebuie să-i spui, *luludji*[1]. Acum el e capul familiei noastre. Îi eşti datoare. Aminteşte-ţi ce a spus bulibaşa.

Sabir simţi că Yola încă nu avea încredere în el.

– Ar fi mai bine dacă m-aş preda la poliţie? Dacă fac ce trebuie, poate reuşesc să le abat atenţia de la mine înspre cel care ţi-a ucis într-adevăr fratele. Aşa ai fi în siguranţă.

Yola mimă un scuipat.

– Chiar crezi că ar face asta? Odată ce ai încăput pe mâna lor, or să te lase să-ţi sapi mormântul cu cheia celulei şi apoi se vor uşura în groapă. Când o să te predai, or să ne împrăştie, cum deja ar vrea s-o facă. Babel era ţigan. Unor *payos* nu le pasă de el. Nu le-a păsat niciodată. Uite ce ne-au făcut în războiul *gherman*. Încă înainte de a începe, s-au grăbit să ne interneze. La Montreuil şi Bellay. Ca pe vite. Apoi le-au permis *ghermanilor* să măcelărească o treime dintre

[1] „Floare", în romani în original (n.tr.)

cei de neamul nostru din Franţa. Un nebun creează mulţi nebuni, iar mulţi nebuni creează nebunia. Aşa spun cei din neamul nostru. Ridică mâinile deasupra capului, bătând din palme. Azi nu există nici un ţigan, nici unul – *manouche*, rrom, gitan, piemontez, *sinti*, căldărar, *valsikané* – care să nu-şi fi avut o parte din familie masacrată. Pe vremea mamei mele, fiecare ţigan de peste 13 ani era obligat să aibă asupra sa un *carnet anthropométrique d'identité*[1]. Ştii ce era trecut în buletinul ăsta? Înălţimea, lăţimea, culoarea pielii, vârsta şi lungimea nasului şi a urechii drepte. Eram trataţi ca nişte vite marcate, înregistrate şi trimise la abator. Două fotografii. Amprentele de la cinci degete separate. Toate astea trebuiau verificate când soseam sau plecam dintr-o zonă. Ne spuneau boemieni sau *romanichels* – nişte denumiri insultătoare pentru noi. Asta s-a terminat abia în 1969. Şi te mai miri că, la fel ca fratele meu, trei sferturi dintre noi nu ştiu să scrie şi să citească?

Sabir se simţi de parcă fusese călcat în picioare de o turmă de bizoni aflaţi într-o goană nebună. Amărăciunea din vocea Yolei era supărător de nedisimulată şi înfiorător de reală.

– Dar tu ştii. Şi Alexi.

Alexi negă cu o mişcare a capului.

– M-am lăsat de şcoală la şase ani. Nu mi-a plăcut. Cine are nevoie să ştie să citească? Doar pot să vorbesc, nu?

Yola se ridică în picioare.

– Spuneai că cele două cufere erau din lemn de nuc?

– Da.

– Şi că acum îmi eşti *phral*? Accepţi de bunăvoie răspunderea asta?

– Da.

Arătă cu degetul spre lada strident colorată din spatele ei.

– Ei bine, ăsta e unul dintre cufere. Dovedeşte-mi.

29

– Da, asta e maşina. Căpitanul Calque lăsă prelata să cadă peste numărul de înmatriculare.

– S-o confiscăm?

Macron îşi scotea deja telefonul din învelitoare.

Calque se cutremură.

– Macron. Macron. Macron. Priveşte lucrurile astfel. Ţiganii fie l-au omorât pe Sabir, şi în cazul ăsta bucăţi din el sunt probabil împrăştiate deja prin şapte *départements*, hrănind încet flora şi fauna din zonă. Fie, mai probabil, a reuşit să-i convingă că este nevinovat, ăsta fiind motivul pentru care îi ascund maşina

[1] „Carnet antropometric de identitate", în franceză în original (n.tr.)

şi nu au vopsit-o deja ca să le-o vândă ruşilor. Cum spionatul taberei nu pare a fi o variantă practică, n-ar fi mai bine să stăm aici la pândă până când se întoarce să şi-o ia înapoi? Sau tot mai crezi că ar trebui să-i chemăm pe cei de la tractări, cu macaraua, sirenele şi difuzoarele lor, şi, cum spuneai, „s-o confiscăm"?

– Nu, domnule.

– Spune-mi, băiete, din ce parte a Marsiliei eşti?

Macron suspină.

– Din La Canebière.

– Credeam că asta e o stradă.

– Este o stradă, domnule. Dar şi o zonă.

– Vrei să te întorci acolo?

– Nu, domnule.

– Atunci du-te la Paris şi cere un dispozitiv de urmărire. După ce l-ai obţinut, ascunde-l undeva în maşină. Apoi fă-i o probă la cinci sute, o mie şi cincisprezece mii de metri. Şi, Macron...

– Da, domnule?

Calque clătină din cap.

– Nimic.

Fără îndoială, Achor Bale era profundamente şi eminamente plictisit. Se săturase de atâta supravegheat, spionat, stat întins prin desişuri şi furişat pe sub tufişuri de orz sălbatic. Câteva zile, fusese amuzant să-i urmărească pe ţigani cum îşi duc traiul de zi cu zi. Să analizeze imbecilitatea unei culturi care refuzase să ţină pasul cu restul secolului XXI. Să constate comportamentul absurd al acestor fiinţe asemănătoare furnicilor, pe când se certau, se înşelau, se dezmierdau, ţipau, se escrocau şi se trăgeau pe sfoară în încercarea eşuată de a compensa soarta inutilă care le fusese hărăzită de societate.

La ce se aşteptau proştii ăştia, când Biserica Catolică îi mai învinuia încă pentru faptul că forjaseră cuiele bătute în mâinile şi în picioarele lui Iisus? După cum citise Bale, înainte de Răstignire, doi fierari refuzaseră să ducă la bun sfârşit fărădelegea romanilor, şi din această cauză fuseseră ucişi. Al treilea fierar la care apelaseră romanii era ţigan. Tocmai terminase de făurit trei cuie.

„Ţine douăzeci de dinari", îi spuseseră soldaţii băuţi. „Cinci pentru primele trei şi încă cinci pentru al patrulea, pe care o să-l faci cât aşteptăm noi aici."

Ţiganul a acceptat să termine comanda, în timp ce soldaţii s-au mai binedispus cu câteva pocale de vin. Dar când a început să făurească cel de-al patrulea cui, spiritele celor doi fierari ucişi s-au ivit în poiană şi l-au prevenit ca nu cumva

să lucreze pentru romani, deoarece aveau de gând să crucifice un om nevinovat. Îngroziți de apariție, soldații au luat-o la sănătoasa, fără să mai aștepte ultimul cui.

Povestea însă nu se termina aici. Țiganul era un om zelos și, gândind că deja fusese bine plătit pentru munca lui, s-a reapucat de treabă, neluând în seamă avertismentele celor doi fierari. Când în sfârșit a terminat și cel de-al patrulea cui și acesta era încă încins și roșu, l-a scufundat într-o baie de apă rece, dar, indiferent de câte ori a făcut asta sau cât de adâncă era apa, cuiul a rămas tot aproape topit. Îngrozit de consecințele faptelor sale, țiganul și-a făcut bagajul și a dispărut.

A fugit timp de trei zile și trei nopți, până ce a ajuns într-un oraș unde nu-l știa nimeni. Aici s-a apucat să lucreze pentru un om bogat. Dar întâia dată când a abătut ciocanul asupra fierului, a scos un strigăt înfiorător. Pentru că pe nicovală se afla cuiul topit, cel de-al patrulea, cuiul lipsă, destinat răstignirii lui Iisus. De fiecare dată când se apuca de lucru, într-un mod sau un loc diferit, se întâmpla la fel, nereușind niciunde să scape de viziunea acuzatoare a cuiului încins.

Din acest motiv, cel puțin în legendele romane, se spune că țiganii sunt sortiți să cutreiere lumea la nesfârșit, în căutarea unui loc sigur unde să-și deschidă fierăriile.

– Idioții, șopti Bale, ar fi trebuit să-i ucidă pe romani și să dea vina pe familiile celor doi fierari morți.

Îi reperase deja pe cei doi bărbați care păzeau tabăra. Unul dintre ei fuma, întins la umbra unui copac, iar celălalt dormea. Oare la ce se gândeau oamenii ăștia? Va trebui să-i scoată din amorțeală. Odată forțați să iasă la drum, Sabir și fata aveau să fie mult mai ușor de prins.

Zâmbind, Bale desfăcu fermoarul tocului de piele pe care îl purtase în buzunarul ascuns al hainei sale impermeabile Barbour și scoase un Ruger Redhawk. Revolverul cu dublă-acțiune era din oțel inoxidabil satinat, cu mâner de cireș. Avea țeava de șapte inci jumate, o magazie Magnum de șase gloanțe și cătare telescopică, reglată la zero pentru distanța de douăzeci și cinci de metri. Arma de vânătoare preferată a lui Bale era de treisprezece inci, cu destulă putere pentru a opri un elan. Recent, la poligonul din Paris, reușise o serie constantă de lovituri în grup de trei inci de la treizeci de metri. Acum, cu o țintă vie, se întreba dacă putea fi la fel de exact.

Primul foc lovi la cinci centimetri de călcâiul țiganului adormit. Omul se trezi cu un zvâcnet, în agonie, trupul său luând forma unui echer. Bale ținti din nou exact în locul în care se odihnise mai înainte capul bărbatului.

Apoi se ocupă de celălalt țigan. Prima lovitură îi zbură tabachera, iar a doua, o bucată din ramura ce se afla exact deasupra capului său.

Cei doi bărbați alergau deja spre tabără, strigând. Cu un prim glonț, Bale rată antena de televiziune, dar o sparse în două cu al doilea. În timp ce trăgea, Bale ținea sub observație și ușa rulotei în care intraseră cu vreo douăzeci de minute mai devreme Sabir, fata și bărbatul care aruncase cuțitul. Dar nu ieșea nimeni.

– Asta e pentru azi, doar un încărcător.

Bale reîncărcă Rugerul şi îl puse înapoi în toc, iar pe acesta, la loc în buzunarul ascuns în partea din spate a hainei.

Apoi coborî dealul spre maşină.

31

– Se apropie o maşină?

Alexi ridicase capul într-o parte.

– Sau a fost un strănut al Diavolului?

Cu o expresie şugubeaţă pe faţă, se ridică şi păru a se îndrepta spre ieşire.

– Nu. Aşteaptă, îl avertiză Sabir, ridicând mâna.

O a doua bubuitură se auzi din capătul îndepărtat al taberei. Apoi o a treia. Şi a patra.

– Yola, întinde-te pe podea. Şi tu, Alexi. Sunt focuri de armă.

Ridică apoi capul şi ascultă cu atenţie ecoul.

– De aici pare a fi o armă de vânătoare. Asta înseamnă că un glonţ rătăcit poate pătrunde cu uşurinţă prin pereţi.

Cel de-al cincilea glonţ ricoşă pe acoperişul rulotei.

Sabir se strecură spre fereastră. În tabără, oamenii fugeau care încotro, ţipând sau strigându-i pe cei dragi.

Se auzi o a şasea detunătură, şi pe acoperiş bufni ceva, apoi se prăbuşi, alunecând cu zgomot de pe rulotă.

– Asta a fost antena de televiziune. Cred că individul ăsta are simţul umorului.

În orice caz, nu trage ca să omoare pe cineva.

– Adam. Te rog, lasă-te jos.

Era prima dată când Yola îi spunea pe nume.

Sabir se întoarse spre ea, zâmbind.

– E în ordine, nu vrea decât să ne afume. Dacă stăm înăuntru, suntem în siguranţă. Mă aşteptam să se întâmple aşa ceva încă de când mi-a arătat Alexi ascunzătoarea. Acum, că nu ne mai poate spiona, e logic să vrea să ne scoată afară într-o zonă deschisă, de unde să ne poată prinde când vrea. Dar o să plecăm doar atunci când suntem pregătiţi.

– Să plecăm? De ce să plecăm?

– Pentru că altfel va sfârşi prin a ucide pe cineva.

Sabir trase lada spre el.

– Îţi aminteşti ce i-a făcut lui Babel? Omul ăsta nu are scrupule. Vrea să pună mâna pe ce crede el că se află în ladă. Dacă o să afle că nu avem nimic, o să se înfurie. De fapt, probabil că nici n-o să ne creadă.

– De ce nu te-ai speriat când au început împuşcăturile?

– Pentru că am petrecut cinci ani ca voluntar în Regimentul 182 de Infanterie al Gărzii Naţionale din Massachusetts.

Sabir adoptă un accent country.

– Sunt foarte mândru să-ţi spun, cucoană, că Regimentul 182 a fost format la numa' şaptezeci de ani după moartea lui Nostradamus. Sunt de fel din Stockbridge, Massachusetts, născut şi crescut acolo.

Yola îl privi cu uimire, ca şi cum schimbarea bruscă a lui Sabir ar fi scos la iveală o latură a lui pe care ea nu o cunoscuse până atunci.

– Ai fost soldat?

– Nu. Rezervist. N-am fost niciodată activ. Dar am avut antrenamente destul de dure şi bazate pe situaţii reale. Şi toată viaţa am vânat şi am folosit arme.

– Ies să văd ce se întâmplă.

– Da, cred că acum nu mai e nici un pericol. Eu rămân aici să mă mai uit o dată la cufăr. Nu cumva îl ai şi pe celălalt?

– Nu, doar pe ăsta. Cineva l-a pictat pentru că a considerat că e prea urât.

– Mi-am imaginat.

Sabir începu să lovească uşor exteriorul cutiei.

– Ai verificat vreodată dacă nu are vreun fund fals sau un compartiment secret?

– Fund fals?

– M-am gândit eu că nu.

32

– Am două rezultate.

– Ce spui?

– Obţin două rezultate diferite de la dispozitivul de urmărire. Ca şi cum pe ecran ar fi un semnal secundar.

– L-ai testat cum ţi-am spus?

Macron înghiţi cu zgomot. Calque îl considera deja idiot. Acum avea să fie convins.

– Da. Testele au ieşit bine. Am încercat chiar şi la doi kilometri şi se auzea foarte clar. Sigur, pierdem GPS-ul dacă intră într-un tunel sau parchează în subteran, dar ăsta-i preţul pe care îl plătim pentru o ţintă mobilă.

– Despre ce vorbeşti, Macron?

– Vreau să spun că, dacă îi pierdem urma, ne va lua ceva timp să restabilim legătura.

Calque îşi desfăcu centura de siguranţă şi îşi desmorţi umerii, ca şi când, pe măsură ce se îndepărtau de Paris, se elibera de o mare greutate.

– Ar trebui să vă puneţi centura la loc, domnule. Airbagul nu funcţionează la fel de bine dacă centura este desfăcută.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Macron își dădu seama că făcuse încă o greșeală din lunga serie de erori neintenționate care caracterizau relația din ce în ce mai proastă pe care o avea cu șeful său.

Totuși, măcar de data asta, Calque nu profită de ocazie și nu-i mai răspunse cu o remarcă usturătoare. În loc de asta, își ridică doar bărbia, dus pe gânduri, și privi pe fereastră, fără să dea vreo atenție stângăciei lui Macron.

– Te-ai gândit vreodată, Macron, că poate există două dispozitive de urmărire?

– Două, domnule? Bine, dar am instalat doar unul.

Macron începuse să se gândească la traiul bun pe care l-ar fi putut avea ca ajutor în brutăria tatălui său din Marsilia, decât așa, ca rob al unui căpitan morocănos, aflat în pragul pensionării.

– Mă refer la prietenul nostru, cel cu telefoanele anonime.

Macron își revizui gândurile cu privire la ce avea să răspundă. Nu putea fi acuzat că nu învață din situațiile cu care se confruntă la serviciu.

– Atunci va înregistra și el semnalul secundar, domnule. Va ști că am instalat și noi un dispozitiv și că facem urmărirea în paralel.

– Bravo, ai raționat bine.

Calque scoase un suspin.

– Mă îndoiesc însă că acest lucru o să-l deranjeze. Dar pe noi ar trebui să ne deranjeze. Încep să-mi fac o idee care nu e tocmai frumoasă. Sigur, încă nu pot dovedi nimic. De fapt, nici măcar nu sunt sigur dacă bărbatul ăsta fără albul ochilor chiar există sau e doar un demon invocat de noi, și atunci am face mai bine să ne îndreptăm atenția asupra lui Sabir. Cert e că de aici înainte trebuie să umblăm mai cu grijă.

– Un demon, domnule?

– Era doar o figură de stil.

31

– Încotro mergem?

– Încotro ne duce cufărul.

De pe scaunul din spate, Alexi se aplecă înainte și îl bătu pe umeri pe Sabir.

– Ai pus-o la punct. Hei, *luludji*? Acum cē mai spui de *phral* al tău? Poate că o să-ți lase o mulțime de bani când o să fie ucis de nebunul ăla? Ai mulți bani, Adam?

– Nu la mine.

– Dar ai bani? Poate în America? Poți să ne ajuți să căpătăm viză?

– Pot să te ajut să capeți un ochi vânăt.

– Hei, ai auzit? Nostim. Îi cer o viză și îmi oferă un ochi vânăt. Cred că individul e berber.

– Suntem urmăriți?

– Nu, nu. M-am uitat. Şi mă tot uit. E în ordine.

– Nu înţeleg.

– Poate că n-a găsit maşina. Băieţii au ascuns-o bine. Pentru asta îmi eşti dator, *gadjo*. Aveau de gând să o facă bucăţi şi să o vândă, dar le-am spus că o să-i plăteşti dacă au grijă de ea.

– Să-i plătesc?

– Da. Trebuie să le laşi şi lor bani, când o să mori.

Deodată, Alexi se ridică în scaun.

– Hei, *gadjo*. Opreşte în spatele maşiniiăleia. Cea parcată pe poteca aia.

– De ce?

– Fă ce-ţi spun.

Sabir trase Audi-ul pe banda de refugiu şi de acolo intră pe potecă.

Alexi coborî şi începu să umble de colo-colo, atent în toate părţile, pândind.

– E bine. Nu-i nimeni prin preajmă. Au plecat la plimbare.

– Doar n-o s-o furi?

Alexi se arătă dezgustat. Se lăsă pe vine şi începu să desfacă şuruburile plăcuţei de înmatriculare.

~

– S-a oprit.

– Nu trebuie să faci acelaşi lucru. Mergi mai departe. Treci pe lângă el. Dar dacă vezi altă maşină care se opreşte, notează-i numărul. O să chemăm ajutoare.

– De ce nu-l săltăm pe Sabir, ca să terminăm?

– Pentru că, indiferent ce părere ai avea despre ei, ţiganii nu sunt proşti. Au ei un motiv, din moment ce nu l-au omorât pe Sabir.

Calque aruncă o privire pe şosea.

– Ai observat ce făcea?

– Ce făceau... Erau trei.

Macron îşi drese timid glasul.

– Dacă aş fi în locul lor, aş schimba plăcuţa de înmatriculare. Pentru siguranţă.

Calque zâmbi.

– Macron, eşti plin de surprize.

~

– Ce speri să câştigi din asta? Imediat ce se vor întoarce la maşină, or să observe că ai schimbat plăcuţele.

– Nu, zise Alexi, zâmbind. Oamenii nu se uită în jurul lor. Nu văd anumite lucruri. Or să treacă zile întregi până să observe ceva. O să-şi dea seama că are

numărul schimbat numai atunci când polițiștii or să se năpustească asupra lui agitându-şi armele sau când o să-şi piardă maşina în parcarea unui supermarket.

Sabir ridică din umeri.

– Pare că ştii ce spui.

– Cum adică? Sunt ca un preot.

Pentru prima dată, Yola părea că se frământă.

– Înţeleg cum de a ştiut fratele meu despre prima hârtie. Mama îl iubea la nebunie. I-ar fi spus absolut orice. I-ar fi dat orice. Dar cum a aflat ce se găsea pe fundul cufărului? Nu ştia să citească.

– Atunci a găsit în tabără pe cineva care ştie, pentru că în anunţ a folosit formulări din text.

Yola îl privi pe Alexi.

– Pe cine?

– Luca ştie să citească. Ar face orice pentru Babel. Sau pentru un pumn de euro. Şi e şiret. Ar fi fost în stare să plănuiască totul şi apoi să-l pună pe Babel să acţioneze în locul lui.

Yola şuieră printre dinţi.

– Luca. Dacă se dovedeşte că el a fost, o să-i fac o vrajă.

– O vrajă? întrebă Sabir, apoi se întoarse şi o privi. Cum adică, o vrajă?

Alexi izbucni în râs.

– Fata asta e o *hexi*. O vrăjitoare. Şi mama ei a fost, şi bunica. De asta nici n-o s-o ia nimeni de nevastă. Toţi cred că, dacă or s-o bată, o să-i otrăvească. Sau o să-i deoache.

– Pe bună dreptate!

– Ce vrei să spui? Un bărbat trebuie să-şi altoiască femeia din când în când. Altfel, cum s-o ţii în frâu? Ar fi ca una dintre femeile voastre *payo*. Cu nişte boaşe cât grenadele. Nu, Adam, dacă printr-o minune o să-şi găsească un bărbat, trebuie să vorbeşti cu el. Să-i spui cum să se descurce cu ea. S-o lase mereu grea. Aşa-i cel mai bine. Dacă are copii de îngrijit, n-o să-i mai dea bătăi de cap.

Yola îşi lovi uşor dinţii din faţă cu degetul mare, ca şi cum şi-ar fi îndepărtat un rest de mâncare.

– Şi tu, Alexi? Tu de ce nu eşti însurat? Îţi spun eu de ce. Pentru că ai mădularul tăiat în două. O parte e îndreptată spre vest, spre *payos*, iar pe cealaltă o ţii în mână.

Sabir clătină din cap, zăpăcit. Zâmbeau amândoi, ca şi cum felul în care se tachinau le făcea plăcere. Sabir bănui că, mai mult decât să îi despartă, asta îi apropia. Brusc, se simţi gelos, ca şi cum ar fi vrut să facă şi el parte dintr-o comunitate aşa de destinsă.

– Când terminaţi cu cearta, să vă spun ce e scris, sau mai degrabă ars, la baza cufărului?

Amândoi se întoarseră spre el, de parcă s-ar fi oferit din senin să le citească o poveste.

– E în franceza veche. La fel ca testamentul. E vorba de o ghicitoare.

– O ghicitoare? Ca asta: „Am un frate care aleargă fără picioare şi fluieră fără gură. Cine e?"

Sabir începea să se obişnuiască de-acum cu felul de a vorbi al ţiganilor, aparent lipsit de orice logică. La început, pierderea bruscă a firului gândirii îi dăduse peste cap simţul ordinii şi se luptase să revină la ideea iniţială. Acum zâmbi şi se lăsă pradă jocului.

– OK. Mă dau bătut.

Din spate, Yola bătu cu pumnii în scaun.

– Vântul, prostule. Cine credeai?

Şi ea, şi Alexi izbucniră în râs.

Sabir zâmbi.

– Acum vreţi să ştiţi ce am găsit? Şi-apoi om vedea dacă sunteţi tot atât de buni şi la dezlegarea ghicitorilor, nu doar la scornirea lor?

– Da, spune-ne.

– În original sună aşa:

Hébergé par les trois mariés
Celle d'Egypte la dernière fit
La vierge noire au camaro duro
Tient le secret de mes vers à ses pieds.

Prima dată când am citit, am crezut că înseamnă:

„Adăpostită de trei persoane căsătorite
Femeia egipteană era ultima
Fecioara neagră pe patul ei tare
Ţine la picioarele sale secretul versurilor mele."

– Dar n-are nici un sens.

– Ai dreptate, nu înseamnă nimic. Şi nici măcar nu e în stilul obişnuit al lui Nostradamus. În primul rând, nu are rimă. E adevărat că nu pretinde a fi o profeţie. E clar că strofa a fost gândită ca un ghid, ca o hartă care să conducă la ceva foarte important.

– Cine sunt cele trei persoane căsătorite?

– Habar n-am.

– Atunci, Fecioara Neagră?

– Asta e mai clar. Şi, după mine, aici e cheia. Vedeţi, *camaro duro* nu înseamnă de fapt „pat tare". E una dintre expresiile alea despre care ai crede că înseamnă ceva, dar care de fapt nu au nici un sens. Da, în spaniolă *cama* înseamnă pat, iar *duro* înseamnă tare. Dar prezenţa Fecioarei Negre mi-a furnizat adevărata cheie. Aici e vorba de o anagramă.

– O ce?

– O anagramă. Asta înseamnă că unul sau două cuvinte îl conţin pe un altul, care poate fi alcătuit din literele lor. Ascunsă în interiorul cuvintelor *camaro duro* se află anagrama evidentă a lui Rocamadour. Un loc de pelerinaj celebru, de pe valea râului Lot. Unii spun că aici ar fi început cu adevărat pelerinajul spre Santiago de Compostella. Şi tot aici există o celebră statuie a Fecioarei Negre, la care femeile se duc de generaţii întregi să se roage să aibă copii. Unii spun chiar că e jumătate bărbat, jumătate femeie – jumătate Maria şi jumătate Roland. Pentru că, simbol falic, Durendal, sabia de paladin a lui Roland, se află şi acum acolo sus, în crăpătura în formă de vulvă din stânca de lângă altarul Fecioarei. Cu siguranţă, era acolo şi pe vremea lui Nostradamus. De fapt, nu cred că în astea opt secole s-a mişcat din locul ăla.

– Atunci, să mergem acolo?

Sabir îşi privi tovarăşii de drum.

– Nu prea cred că avem de ales.

34

Yola puse două ceşti de cafea în suporturile lor şi i-o dădu pe a treia lui Sabir.

– Nu trebuie să fii văzut. Garajele astea au camere de supraveghere. Nu mai trebuie să opreşti în astfel de locuri.

Sabir privi cum Alexi străbătea magazinul, îndreptându-se spre toaletă.

– El de ce e aici?

– Vrea să mă răpească. Dar nu are curaj. Iar acum se teme că ai putea s-o faci tu, când el nu se află prin preajmă. De asta e aici.

– Eu? Eu să te răpesc?

Yola suspină.

– În familiile de *manouche*, când vor să se căsătorească, bărbatul şi femeia fug de acasă. Asta se cheamă „răpire". Dacă eşti „răpită" de un bărbat, e egal cu căsătoria, pentru că fata nu mai e – nu ştiu cum să spun – neatinsă.

– Glumeşti.

– De ce să glumesc? Îţi spun adevărul.

– Dar sunt fratele tău.

– Prostule, nu-i o legătură de sânge.

– Cum? Asta înseamnă că m-aş putea căsători cu tine?

– Cu voie de la bulibaşă, întrucât tata a murit. Dacă ai face-o însă, Alexi s-ar mânia rău de tot. Şi atunci ar putea alege să te nimerească într-adevăr cu cuţitul.

– Cum adică „ar putea alege" să mă nimerească? A ratat clar.

– Doar pentru că aşa a vrut. Alexi e cel mai bun aruncător de cuţite din tabără. Merge la circ şi la târguri. Toţi ştiu asta. De-aia a ales bulibaşa judecata

cuțitului. Toți și-au dat seama că Alexi te consideră nevinovat de moartea lui Babel. Altfel ți-ar fi despicat mâna în două.

– Vrei să spui că a fost doar un spectacol de formă? Că toată lumea știa deja că Alexi avea să rateze?

– Da.

– Și dacă m-ar fi lovit din greșeală?

– Atunci ar fi trebuit să te omorâm.

– Grozav. Sigur, e logic. Acum îmi dau seama.

– Nu trebuie să te superi, Adam. În felul ăsta, ești acceptat de toată lumea. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, mai târziu ai fi avut probleme.

– Bine, atunci.

~

Calque îi privi pe cei doi prin binoclu.

– Pe fată o recunosc. E sora lui Samana. Și pe Sabir, desigur. Dar cine e tuciuriul ăla de la *pissoire*?

– Vreun alt văr, pesemne. Ăștia sunt plini de veri. Scutură-l pe unul și apar o mulțime, ca puricii.

– Nu-ți plac țiganii, Macron?

– Sunt niște pierde-vară. Nici unui om din sud nu-i plac țiganii. Fură, înșală și se folosesc de ceilalți ca să-și atingă scopurile.

– *Putain*. Majoritatea oamenilor fac asta, într-un fel sau altul.

– Nu ca ei. Ne disprețuiesc.

– Nu prea le-am făcut viața ușoară.

– De ce le-am fi făcut-o?

Calque se prefăcu a încuviința.

– Chiar așa, de ce?

Va trebui, totuși, să-l supravegheze mai atent pe Macron de aici încolo. Din experiență știa că, dacă cineva mărturisește o prejudecată, fără îndoială ține ascunse altele care vor răbufni într-un moment de criză.

– O iau din loc. Privește. Dă-le cam un minut și apoi pornește după ei.

– Domnule, sunteți sigur că procedăm regulamentar? Vreau să spun, e bine să îl lăsăm pe un criminal să-și vadă de treabă pe autostradă? Ați văzut ce i-a făcut lui Samana.

– Așa de repede ai uitat de celălalt prieten al nostru?

– Nu, sigur că nu. Numai că n-avem nimic împotriva lui, în afară de instinctul dumneavoastră. În schimb, avem sângele lui Sabir pe mâna lui Samana. Asta îl plasează la locul crimei.

– Nu. Asta îl plasează în cârciuma unde a avut loc vărsarea de sânge. Şi apoi îl vedem călătorind, din proprie voinţă, se pare, alături de sora lui Samana. Ce crezi? Că avem de-a face cu sindromul Stockholm?

– Sindromul Stockholm?

Calque se încruntă.

– Uneori uit că eşti aşa de tânăr, Macron. Termenul a fost inventat în 1973 de Nils Bejerot, un criminolog suedez, după ce, în cartierul Norrmalmstorg din Stockholm, lucrurile au scăpat de sub control în timpul spargerii unei bănci şi mai mulţi oameni au fost luaţi ostateci. După şase zile, mai mulţi dintre ei au început să fie mai degrabă de partea infractorilor decât de cea a poliţiei. Aşa s-a întâmplat şi cu Patty Hearst, moştenitoarea trustului de presă.

– Aha.

– Crezi că Sabir a reuşit să vrăjească o întreagă tabără de ţigani şi să-i transforme în complici voluntari?

Macron îşi supse un dinte.

– De la astfel de oameni mă aştept la orice.

35

– Încă mai crezi că eşti în stare să te descurci singur?

Pentru o secundă, Achor Bale fu tentat să arunce telefonul pe geamul maşinii. În schimb, îi zâmbi acru femeii din maşina care îl depăşea, ca răspuns la privirea ei dojenitoare, când îl văzu folosind telefonul mobil în timp ce se afla la volan.

– Desigur, doamnă. Cum spun americanii, totul e în ordine. Îl ţin sub supraveghere pe Sabir. Am reperat maşina de poliţie care îi urmăreşte. Proştii chiar s-au ostenit să schimbe numărul, ca să scape de urmărire.

Acum, soţul femeii era aplecat în faţă şi gesticula, încercând să-l facă să închidă telefonul.

„Şoferi de Peugeot", gândi Bale. În Anglia, ar avea Rover. În America, Chevrolet sau Cadillac. Se prefăcu neatent o clipă şi lăsă maşina să alunece puţin spre Peugeot.

Ochii bărbatului se făcură mai mari. Se aplecă spre soţia lui şi claxonă.

Bale privi în oglinda retrovizoare. Singuri pe şosea. Putea fi amuzant. Poate chiar mai câştiga ceva timp.

– Vreţi să merg mai departe sau nu, doamnă? Trebuie doar să-mi spuneţi.

– Vreau să mergi mai departe.

– Foarte bine.

Bale închise telefonul, cu un zgomot puternic. Acceleră şi, cu o manevră incorectă, le luă faţa celor din Peugeot. Apoi încetini.

Bărbatul trase pe dreapta.

Bale încetini şi opri.

Peugeotul opri în spatele lui şi bărbatul ieşi din maşină.

Bale îl privea în oglindă. Se cocoşă un pic în scaun. De ce să nu profite puţin? Să se bucure de situaţie.

– Da' unde crezi că te afli? Mai aveai puţin şi provocai un accident.

Bale ridică din umeri.

– Îmi pare nespus de rău. Soţia mea naşte. Sunt aşteptat la spital. Şi trebuia să aflu cum se ajunge acolo.

– Ziceţi că naşte soţia?

Bărbatul aruncă o privire în spate, spre nevastă-sa. Începu să o lase mai moale.

– Uitaţi cum stă treaba. Îmi cer scuze că am făcut aşa un tărăboi. Se întâmplă însă tot timpul. Chiar ar trebui să vă luaţi un dispozitiv *hands-free*. Ca să puteţi vorbi cât vreţi fără să mai fiţi un pericol pentru ceilalţi de pe şosea.

– Ştiu. Aveţi dreptate.

Bale privi cum un Citroën trecu pe lângă ei, dispărând în curbă. Se uită la radar. Deja un kilometru. Trebuia să termine repede.

– Îmi cer din nou scuze.

Omul încuviinţă şi se îndreptă spre maşină. Ridică din umeri spre nevastă-sa şi apoi se apără, ridicând mâinile, când ea începu să-i facă morală.

Bale puse maşina în marşarier şi apăsă pe acceleraţie. Brusc, se auzi un scrâşnet sonor de cauciucuri, apoi roţile făcură tracţiunea, şi maşina se prelinse înapoi.

Bărbatul se răsuci spre Bale, cu gura căscată.

– Ai, ai, ai, ai, ai.

Bale deschise uşa şi sări din maşină. Se uită rapid în sus şi în jos pe şosea. Femeia ţipa. Bărbatul era complet ascuns între cele două maşini şi nu scotea un sunet.

Prin fereastra deschisă a Peugeotului, Bale o luă de păr pe femeie şi începu să o tragă pentru a o scoate afară. Unul dintre pantofi îi rămase blocat între schimbătorul de viteze automat şi compartimentul de depozitare care desparte cele două scaune din faţă. Bale trase şi mai tare, până când simţi cum ceva cedează. O târî pe femeie în jurul maşinii, până la uşa din spate, care era prevăzută cu un mecanism manual de ridicare a geamului.

Coborî geamul pe jumătate şi împinse capul femeii în deschizătură, cu faţa în interior. Apoi ridică geamul cât putu de mult şi trânti portiera.

~

– Ce avem aici?

Calque întinse mâna spre bord şi se ridică parţial din scaun.

– Ar fi mai bine să încetineşti.

– Bine, dar...

– Încetineşte!

Macron încetini.

Calque privi cu atenţie scena din faţa lui.

– Cheamă o ambulanţă. Rapid. Şi *la police judiciaire.*

– Dar o să le pierdem urma.

– Ia trusa de prim-ajutor. Şi scoate girofarul.

– Dar asta o să ne dea în vileag.

Calque deschisese deja uşa înainte ca maşina să oprească. Alergă la locu unde zăcea bărbatul şi îngenunche lângă el.

– Bun. Macron, poţi să le spui paramedicilor că bărbatul mai respiră. Cu greu Au însă nevoie de un corset. E posibil să aibă gâtul rupt, zise şi se îndreptă spr femeie. Doamnă, staţi liniştită. Nu vă mai mişcaţi.

Femeia gemu.

– Vă rog. Staţi liniştită. Aveţi laba piciorului ruptă.

Calque încercă să coboare geamul, dar mecanismul nu funcţiona. Deja faţ femeii se învineţise. Se vedea clar că de-abia mai respiră.

– Macon, adu-mi ciocanul. Repede. Trebuie să spargem geamul.

– Care ciocan?

– Extinctorul, atunci.

Calque îşi scoase jacheta şi o înfăşură în jurul capului femeii.

– Totul e în ordine, doamnă. Nu vă mai zbateţi. Trebuie să spargem geamul

Deodată, corpul femeii deveni inert, iar aceasta se prăbuşi greoaie pest maşină.

– Repede. Nu mai respiră.

– Ce vreţi să fac?

– Sparge fereastra cu extinctorul.

Macron îşi luă avânt şi izbi extinctorul de geam. Când se lovi de geamu securizat, tubul sări înapoi.

– Dă-mi-l mie.

Calque înşfăcă extinctorul. Lovi geamul cu capătul acestuia.

– Acum dă-mi jacheta.

Şi-o înfăşură pe mână şi lovi cu pumnul geamul crăpat. O întinse pe femei cu grijă pe pământ şi îi puse capul pe haină. Aplecându-se, o lovi puternic în inimă. Puse două degete sub sânul ei stâng, apoi începu să-i apese sternul.

– Macron, la semnalul meu, îi dai două guri de aer. Cu pauză între ele.

Macron se aplecă spre capul femeii.

– Ai chemat ambulanţa?

– Da, domnule.

– Bravo. O să facem asta până ajunge aici. Mai are puls?

– Da. Puţin oscilant, dar se simte.

Între loviturile pe care le aplica în pieptul femeii, Calque îl privi în ochi p Macron.

– Acum crezi? Crezi ce-ţi spuneam despre al doilea om?

– Întotdeauna v-am crezut, domnule. Şi ziceţi că el a făcut asta?
– Două guri de aer.
Macron se aplecă şi îi dădu femeii sărutul vieţii.
Calque reluă loviturile.
– Nu cred, băiete. Ştiu sigur.

36

Yola scuipă coaja ultimei seminţe de dovleac pe jos, în maşină.
– Ia uite, sparanghel sălbatic.
– Ce?
– Sparanghel sălbatic. Trebuie să oprim.
– Doar nu vorbeşti serios?!
Yola lovi cu putere umărul lui Sabir.
– Ne cronometrează cineva? Ne fugăreşte cineva? Povestea asta are un termen-limită?
– Nu, sigur că nu...
– Atunci, opreşte.
Sabir se uită la Alexi, căutând susţinere din partea lui.
– Aşa-i că nu crezi că ar trebui să oprim?
– Ba sigur că trebuie să oprim. Cât de des vezi crescând pe marginea drumului sparanghel sălbatic? Yola trebuie să-şi facă o *cueillette*[1].
– Ce anume?
Realizând că e în minoritate, Sabir întoarse maşina şi conduse înapoi spre câmpul de sparanghel.
– Oriunde merg, ţigăncile fac o *cueillette*. Adică nu trec niciodată pe lângă o sursă gratuită de hrană – ierburi, salată, ouă, fructe, nuci, *Reines Claudes* – fără să se oprească să adune câte ceva.
– Ce naiba sunt *Reines Claudes*?
– Prune verzi.
– A, renglote.
– Da, *Reines Claudes*.
Sabir aruncă o privire înapoi pe şosea. Din curbă ţâşni un Citroën care zbură pe lângă ei cu inocenţă.
– Caut un loc din care să nu fim văzuţi, în caz că trece vreo maşină de poliţie.
– N-o să ne recunoască nimeni, Adam. Ei caută un bărbat, nu doi bărbaţi şi o femeie. Într-o maşină cu alt număr.
– Indiferent...
Yola lovi cu pumnii în scaunul din faţa ei.

---

[1] „Culegere", „recoltare", în franceză în original (n.tr.)

– Uite, mai sunt şi acolo. Acolo, lângă râu.

Scotoci prin rucsac şi scoase două pungi de plastic înnodate.

– Voi mergeţi şi culegeţi sparanghel pe lângă drum. Eu culeg altceva. Văd că sunt şi păpădii, urzici şi părăluţe. Aveţi noroc, diseară o să fie un ospăţ pe cinste.

37

Achor Bale dobândise un răgaz de patruzeci de minute. Patruzeci de minute în care să obţină informaţiile de care avea nevoie. Patruzeci de minute în care poliţia să se ocupe de scena pe care o lăsase în urmă, să ia legătura cu ambulanţa şi să se înţeleagă cu ajutoarele locale.

Apăsă cu putere pedala de acceleraţie şi privi cum se unesc semnalele dispozitivului de urmărire. Apoi trase aer în piept şi încetini.

Ceva se schimbase. Sabir nu mai înainta. Bale privi cum semnalul începu uşor să se deplaseze înapoi spre el. Mâna îi şovăi pe volan. Acum, semnalul era staţionar, pâlpâind la mai puţin de cinci sute de metri în faţa lui.

Bale trase maşina pe marginea drumului, la douăzeci de metri de curbă. Ezită înainte de a-şi abandona maşina, dar se gândi că nu era nici momentul, nici locul potrivit să o ascundă. Pur şi simplu trebuia să rişte, în cazul în care poliţia avea să treacă pe acolo şi să facă vreo legătură neverosimilă între el şi vehiculul staţionar.

Urcă în grabă coama unui deal şi coborî apoi într-o pădurice. Ce-i făcuse să se oprească aşa de repede după ultimul popas? Un picnic? Un accident? Putea fi orice.

Cel mai bine era dacă îi găsea pe toţi împreună. Atunci se putea ocupa de unul, pe când ceilalţi erau obligaţi să privească. Trucul ăsta mergea aproape întotdeauna. „Vina este slăbiciunea majoră a lumii occidentale, gândi Bale. Cât timp oamenii nu se simţiseră vinovaţi, clădiseră imperii. Când au început să-şi simtă vina, le-au pierdut. Cum s-a întâmplat cu britanicii."

Întâi o zări pe fată, singură, stând pe vine lângă malul râului. Se uşura? Despre asta era vorba? Se uită după bărbaţi, dar nu se zăreau prin preajmă. Apoi văzu că rupea smocuri de verdeaţă şi le îndesa în nişte pungi de plastic. Dumnezeule mare! Oamenii ăştia erau incredibili.

Se mai uită încă o dată după bărbaţi, apoi începu să coboare spre fată. Părea prea simplu. Nu puteau să nu ştie că vine. Poate că îi întinseseră vreo cursă.

Ezită o clipă, pe când se afla la vreo cinci metri de fată. Era o imagine frumoasă, fata aşezată lângă râu, cu fustele ei lungi. O adevărată întruchipare a inocenţei. Scena îi evoca ceva dintr-un trecut îndepărtat, dar nu-şi putu da seama ce anume. Saltul ăsta brusc îl tulbură, asemenea unui curent de aer ce pătrunde printr-o gaură din pantaloni.

Parcurse distanţa rămasă alergând, încrezător că fata nu-l auzise venind. Exact în ultimul moment, ea începu să se răsucească, dar el deja sărise asupra ei, ţintuindu-i braţele la pământ cu genunchii. Se aşteptase ca ea să ţipe şi, din precauţie, îi prinsese nările cu degetele, o metodă care nu dădea aproape niciodată greş în cazul femeilor şi era mult mai bună decât să astupe cu mâna gura unei persoane panicate. Fata era însă ciudat de tăcută. Aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat la atac.

– Dacă ţipi, îţi retez măduva spinării. Cum a păţit şi fratele tău. Ai înţeles?

Fata dădu din cap.

Bale nu putea să-i vadă bine faţa, căci o atacase de la spate şi o ţinea sub el, cu braţele întinse în cruce. Rezolvă problema, întorcând faţa fetei într-o parte.

– Ţi-o spun o singură dată. În zece secunde o să-ţi dau un pumn şi o să leşini. Cât vei fi inconştientă, o să-ţi ridic fustele, o să-ţi dau jos chiloţii şi o să-ţi cercetez interiorul cu cuţitul. Când ajung la trompele falopiene, o să le retez. O să sângerezi abundent, dar n-o să mori. Bărbaţii or să te găsească probabil la timp. Dar n-o să mai fii niciodată mamă. Înţelegi? Asta dispare. Pentru totdeauna.

Auzi, mai degrabă decât să vadă, cum îşi golea vezica. Îşi dăduse ochii peste cap şi clipea necontrolat.

– Încetează. Revino-ţi.

O ciupi de obraz cât putu de tare. Privirea îi reveni la normal.

– Ascultă-mă. Ce aţi găsit? Unde mergeţi? Dă-mi informaţiile astea şi te las în pace. Începe numărătoarea celor zece secunde.

Yola începu să geamă.

– Opt, şapte, şase.

– Mergem la Rocamadour.

– De ce?

– La Fecioara Neagră. E ceva ascuns la picioarele ei.

– Ce?

– Nu ştiu. Tot ce se spunea pe fundul cufărului era că secretul versurilor e la picioarele ei.

– Pe fundul cărui cufăr?

– Al mamei. Cel pe care mi l-a lăsat mama. Cel care a fost al fetei lui Nostradamus.

– Asta-i tot?

– Asta e. Mă jur.

Bale slăbi puţin presiunea asupra braţelor ei. Privi înapoi în vale. Nici urmă de bărbaţi. S-o omoare? Nu prea avea rost. Oricum era ca şi moartă.

O târî spre malul râului şi o rostogoli în apă.

– Sper să merite tot efortul.

– Despre ce vorbeşti? Despre versete?

– Nu. Despre sparanghel.

Alexi îşi trosni degetele.

– Poţi fi sigur că meritã. Yola găteşte bine. Acum nu ne mai lipseşte decât un iepure.

– Şi cum propui să-l prindem?

– Îl calci cu maşina. O să-ţi spun când văd unul pe marginea drumului. Dar să nu-l faci praf. Trebuie să calculezi aşa încât să-i loveşti capul cu exteriorul roţii. Carnea n-o să fie la fel de bună ca atunci când îl omoară Dumnezeu, dar o să meargă.

Sabir dădu din cap dezgustat. Ce naiba se aşteptase să răspundă Alexi? Că or să meargă la magazin să cumpere o puşcă?

– O vezi pe Yola? Ar cam trebui să plecăm.

Alexi se ridică.

– Nu. S-a dus la râu. Mă duc s-o chem.

Sabir porni alene spre maşină, clătinând din cap. Era ciudat s-o admită, dar, încetul cu încetul începea să se simtă bine. Nu era cu mult mai în vârstă decât Alexi, dar în anii trecuţi fuseseră momente când îşi dăduse seama că începea să piardă gustul vieţii – simţul absurdului. Acum, cu şarjele Yolei şi ale lui Alexi, în contrast cu ameninţarea încă prezentă a poliţiei pe urmele sale, simţea brusc cum emoţia necunoscutului îi forfotea din nou în vintre.

– Adam!

Strigătul venea de după un mic pâlc de copaci de pe malul râului.

Sabir aruncă sparanghelul şi o luă la fugă.

Mai întâi îl văzu pe Alexi înaintând anevoie prin apa râului.

– Repede, Adam. Nu ştiu să înot. E în apă.

– Unde?

– Chiar sub tine. E cu faţa în jos, dar respiră încă. Am văzut cum i s-a mişcat mâna.

Sabir trecu peste mal şi făcu un salt stângaci în apele liniştite ale râului. Ajunse la Yola dintr-o mişcare şi o luă în braţe.

Fata ridică o mână de parcă ar fi vrut să-l îndepărteze, dar, când îl privi, ochii îi erau goi, iar mişcarea nu avea nici un pic de forţă. Sabir o strânse la piept şi lăsă apa să îi ducă înapoi spre mal.

– Cred că a avut o criză sau aşa ceva. Fugi la maşină şi adu o pătură.

Alexi ieşi anevoie din apă. Se uită doar o dată în urmă, cu o privire temătoare, apoi începu să urce cu paşi apăsaţi dealul spre maşină.

Sabir o întinse pe Yola pe nisip. Acum respira normal, dar faţa îi era albă ca varul, iar buzele i se învineţiseră deja.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Yola începu să tremure, ca şi cum, odată cu ieşirea din apă, se declanşase un alt proces nonmecanic.

Sabir se uită în sus să verifice ce făcea Alexi.

– Îmi pare rău. Alexi aduce o pătură uscată. Va trebui să-ţi dau jos hainele astea ude.

Se aşteptase, sperase chiar, ca ea să se împotrivească. Dar nu primi nici un răspuns. Începu să-i descheie bluza.

– N-ar trebui să faci asta.

Alexi venise lângă el şi îi întinse pătura.

– N-ar vrea.

– Alexi, e sloi de gheaţă. Şi e în stare de şoc. Dacă o lăsăm în hainele astea, poate face pneumonie. Trebuie s-o învelim în pătură şi s-o ducem la maşină. Pot conduce cu aerul cald la maximum. Aşa o să se încălzească imediat.

Alexi ezita.

– Vorbesc serios. Dacă nu vrei s-o faci de ruşine, întoarce-te cu spatele.

Îi scoase bluza şi apoi îi trase fusta în jos pe coapse. Constată cu surprindere că fata nu purta nici un fel de lenjerie.

– Dumnezeule, ce frumoasă e.

Alexi se holba la ea. Încă mai ţinea pătura.

– Dă-mi-o.

– A, da.

Sabir o înfăşură pe Yola în pătură.

– Acum apucă-i picioarele. Hai s-o ducem la maşină înainte să îngheţe.

39

– Nu credeţi că e timpul să cerem întăriri?

– Suntem în spatele lor, la patruzeci de minute distanţă. Ce fel de întăriri crezi că ne trebuie, Macron? Poate un avion de luptă?

– Şi dacă omul-ochi loveşte din nou?

– Omul-ochi?

Calque zâmbi, amuzat de neaşteptata imaginaţie a lui Macron.

– N-o va face.

– Ce vă face să fiţi aşa de sigur?

– Faptul că şi-a atins scopul. A căpătat un răgaz de câteva ore. Ştie că până o să reinstalăm...

Calque ezită, în căutarea cuvântului potrivit.

– Conexiunea trilaterală a GPS-ului?

– Da... exact... şi până reperăm maşina, o să aibă ce-şi doreşte.

– Ce anume?

– Habar n-am. Pe mine el mă interesează, nu motivele lui. Restul prostiilor le las în seama curții de justiție.

Calque își făcu o pernă din haină și o puse între cap și geamul mașinii.

– Dar un lucru știu sigur. În următoarea oră nu aș vrea să fiu în locul lui Sabir sau al fetei.

~

– Își revine?

– A deschis ochii.

– Bun. Opresc mașina, dar las motorul să meargă, ca s-avem căldură. Putem să coborâm scaunele din spate și să o întindem, să stea mai confortabil.

Din spate, Alexi se uită spre Sabir.

– Ce crezi că s-a întâmplat? N-am văzut-o niciodată în starea asta.

– Probabil a cules sparanghel pe malul râului și a căzut în apă. S-o fi lovit la cap – are o vânătaie serioasă pe obraz. În orice caz, e în stare de șoc. Apa era extrem de rece. Nu s-ar fi așteptat la asta.

Se încruntă.

– E cumva epileptică? Sau diabetică?

– Ce să fie?

– Nimic, las-o baltă.

După ce întinseră scaunele din spate și o aranjară confortabil pe Yola, cei doi bărbați intrară în mașină.

– Uite cum facem, Alexi. Eu conduc, iar tu usuci hainele la radiator. Întâi pe ale Yolei. O să dau drumul sistemului de ventilație. O să murim de cald, dar n-am altă soluție. Dacă poliția vede trei oameni dezbrăcați într-o mașină, o să le ia săptămâni întregi să se dumirească ce s-a întâmplat.

Întinse mâna spre schimbătorul automat de viteze.

– I-am spus.

Era vocea Yolei.

Cei doi bărbați se întoarseră spre ea.

– I-am spus tot.

Acum era ridicată, cu pătura strânsă în jurul taliei.

– I-am spus că mergem spre Rocamadour. Și despre Fecioara Neagră. I-am spus unde sunt ascunse versetele.

– Cum adică i-ai spus? Cui?

Yola își dădu seama că era dezbrăcată și trase încet pătura în sus, să-și acopere sânii. Părea că se mișcă și gândește cu încetinitorul.

– Bărbatului. Mi-a sărit în spate. Mirosea ciudat. Ca insectele alea verzi pe care le zdrobești și miros a migdale.

– Yola, ce tot spui? Ce bărbat?

Fata trase aer în piept.

– Cel care l-a ucis pe Babel. Mi-a spus. Şi mi-a mai spus c-o să-mi rupă gâtul, cum a făcut cu Babel.

– Dumnezeule!

Alexi se ridică în scaun.

– Ce ţi-a făcut?

Îi tremura vocea.

Yola negă, cu o mişcare a capului.

– Nu mi-a făcut nimic. N-a trebuit. Ameninţările au fost de ajuns ca să obţină tot ce a vrut.

Alexi închise ochii. Pufni. În spatele gurii încleştate, falca i se mişca de parcă ar fi purtat un dialog furios cu el însuşi.

– L-ai văzut, Yola? I-ai văzut faţa?

– Nu. Era deasupra mea. A venit din spate. Mi-a imobilizat braţele cu genunchii. N-am putut să întorc capul.

– Ai făcut bine că i-ai spus. E nebun. Te-ar fi omorât.

Sabir se întoarse spre volan. Repuse maşina pe şosea şi acceleră puternic.

Alexi deschise ochii.

– Ce faci?

– Ce fac? O să-ţi spun ce fac. Mulţumită Yolei, acum ştim unde merge nenorocitul ăla. Aşa că o să ajung la Rocamadour înaintea lui. Şi apoi o să-l ucid.

– Adam, ai înnebunit?

– Sunt *phral*-ul Yolei, nu? Nu mi-aţi spus voi toţi că trebuie s-o apăr? Că trebuie să răzbun moartea lui Babel? Ei bine, asta o să şi fac.

40

Achor Bale privi cum impulsul pierdea din intensitate şi, într-un final, dispăru de pe ecran. Se aplecă înainte şi închise dispozitivul de urmărire. Fusese o zi de lucru mulţumitoare, în care realizase tot ce fusese de realizat. Preluase iniţiativa, şi asta dăduse roade din plin. Era o lecţie bună. Nu trebuie niciodată să-l laşi pe inamic să facă ce vrea. Trebuie să-l zgândări. Să-l forţezi să ia brusc hotărâri, ca să greşească. Astfel îţi vei atinge scopul într-un mod satisfăcător şi cu o viteză lăudabilă.

Verifică ruta pe harta aflată lângă el, pe scaun. O să îi ia trei ore bune să ajungă la Rocamadour. Era mai bine să aştepte până când se va închide cripta şi personalul va pleca la masă. Nu s-ar aştepta nimeni ca cineva să intre prin efracţie în sanctuar, aşa ceva era absurd. Ar putea să urce scările în genunchi, ca regele Henric al II-lea al Angliei – un descendent al fiicei lui Satan, Melusine, se spunea –, după ce preoţii îl convinseseră să se căiască, împotriva voinţei lui,

pentru moartea lui Thomas Becket şi pentru sacrilegiul comis de fiul său mort, care prădase altarul. Să ceară o dispensă. Să îşi asigure un *nihil obstat*[1].

Să nu uităm că în ultimul timp nici nu mai omorâse pe nimeni. Desigur, asta în cazul în care fata nu se înecase. Sau dacă femeia din maşină nu se asfixiase. Soţul ei cu siguranţă mai trăia, iar Samana fusese fără îndoială responsabil de propria-i moarte.

Una peste alta, conştiinţa lui Bale era curată. Putea să fure Fecioara Neagră fără să fie pedepsit.

41

– I-am găsit din nou. Se îndreaptă spre Limoges.

– Excelent. Spune-le capetelor ălora pătrate să ne trimită o nouă poziţionare din jumătate în jumătate de oră – aşa o să putem recupera timpul pierdut şi o să îi avem din nou pe ecran.

– Unde credeţi că merg, domnule?

– La mare?

Macron nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Era din ce în ce mai încredinţat că avea ca partener un nebun de legat, pe cineva care din principiu încalcă orice regulă, pur şi simplu ca să-şi urmărească propriile scopuri. Ar fi trebuit ca amândoi să se fi întors deja la Paris, limitându-se mulţumiţi la o săptămână de lucru de 35 de ore şi lăsând continuarea anchetei pe seama colegilor din sud. Macron ar fi putut să se antreneze la jocul de squash şi să-şi fortifice pectoralii în sala de sport a secţiei de poliţie. În schimb, trăiau din pachete de mâncare semipreparată şi cafele, trăgând câte un pui de somn pe bancheta din spate a maşinii. Simţea cum fizic e din ce în ce mai slăbit. Sigur, lui Calque nu-i păsa de asta – el era deja o epavă.

– Se apropie sfârşitul de săptămână, domnule.

– Şi ce-i cu asta?

– Nimic, era doar o observaţie.

– Păstrează-ţi observaţiile pentru când e cazul. Eşti agent public, Macron, nu salvamar.

~

Yola ieşi de după tufişuri, îmbrăcată.

Sabir ridică din umeri şi schiţă o grimasă.

– Îmi pare rău că a trebuit să te dezbrăcăm. Alexi n-a fost de acord, dar eu am insistat. Îmi cer scuze.

---

[1] „Nimic nu stă împotrivă", în latină în original. Expresie folosită de cenzorii Bisericii Catolice pentru a atesta că o anumită carte nu aduce prejudicii credinţei sau moralei. În general, este folosită pentru a arăta că o anumită idee sau acţiune nu întâmpină nici un obstacol (n.tr.)

– Ai făcut ce trebuia. Alexi m-a văzut?

– Mă tem că da.

– Ei, acum ştie ce a pierdut.

Sabir izbucni în râs. Era uimit să vadă cât de puternică era Yola. Aproape că se aşteptase ca ea să facă o criză – să alunece într-o depresie sau în melancolie, declanşate de un şoc întârziat, de pe urma atacului. O subestimase însă. Viaţa ei nu fusese una roz, astfel că probabil avea aşteptări mult mai realiste decât ale lui cu privire la nivelul comportamental la care se puteau coborî oamenii.

– E furios. De-aia a explodat. Cred că se simte răspunzător de atac.

– Trebuie să-l laşi să fure Fecioara.

– Poftim?

– Alexi. E un hoţ bun. La asta se pricepe.

– Aha. Înţeleg.

– Tu n-ai furat niciodată nimic?

– Ăăă, nu. Nu în ultima vreme.

– Ştiam eu.

Se gândi puţin.

– Un ţigan poate fura ceva o dată la şapte ani. Ceva important, adică.

– Cum de ai ajuns la ideea asta?

– Vine de la faptul că o ţigancă l-a văzut pe Hristos cărând crucea spre dealul Calvarului.

– Şi?

– Habar n-avea cine era Hristos. Dar când I-a văzut faţa, i s-a făcut milă de El şi s-a hotărât să fure cuiele cu care trebuia să fie crucificat. A furat unul, dar a fost prinsă înainte de a-l fura pe următorul. Soldaţii au luat-o şi au bătut-o. Le-a strigat să o cruţe pentru că de şapte ani nu mai furase nimic. Un discipol a auzit-o şi i-a spus: „Femeie, eşti binecuvântată. Mântuitorul vă dă voie, ţie şi neamului tău, să furaţi o dată la şapte ani, acum şi în veci." De-asta au fost doar trei cuie la Răstignire. Şi de-asta picioarele lui Iisus Hristos au fost suprapuse, şi nu depărtate, cum ar fi trebuit.

– Doar nu crezi toată aiureala asta?

– Bineînţeles că o cred.

– Din motivul ăsta fură ţiganii?

– Avem dreptul. Când o să fure Fecioara Neagră, Alexi n-o să facă nimic rău.

– Ce uşurare să aud asta. Dar eu? Dacă îl găsesc şi îl ucid pe cel care te-a atacat? Cu mine cum rămâne?

– A vărsat din sângele familiei noastre. Sângele lui trebuie, la rândul lui, vărsat.

– Aşa de simplu e?

– Nu e niciodată simplu, Adam, să ucizi un om.

Sabir stătea lângă portieră, ezitând.

– A dat careva dintre voi vreodată un test de conducere?

– Un test de conducere? Nu. Dar ştiu să conduc.

– Yola, tu ştii să conduci?

– Nu.

– OK. Acum ştim cum stăm. Alexi, treci la volan. Eu trebuie să găsesc o altă rută spre capelă. E clar că ucigaşul lui Babel ne ştie maşina – probabil că a găsit-o şi ne-a urmărit de la plecarea din tabără. Acum, când crede în sfârşit că a scăpat de noi, doar n-o să-l ajutăm să ne dea iar de urmă, făcând greşeala de a trece pe lângă el pe şosea? zise Adam, deschizând harta în faţa lui. Da, se pare că putem ocoli Limoges, ca să ajungem la Rocamadour prin Tulle.

– Maşina asta n-are ambreiaj bun.

– Pune-o în viteză şi apasă pedala de acceleraţie, Alexi.

– Care viteză?

– A patra, în jos. Litera seamănă cu scărița unui cal, numai că e invers.

Alexi făcu ce-i spusese Sabir.

– Hei, nu-i rău. Schimbă singură vitezele. E mai tare ca la Mercedes.

Sabir simţea privirea Yolei fixându-l de pe bancheta din spate. Se întoarse spre ea.

– E totul în ordine? Ştii, există ceea ce se cheamă şoc întârziat. Chiar şi în cazul celor duri, ca tine.

Ea ridică din umeri.

– Mă simt bine, zise ea, apoi se posomorî. Adam, crezi în Iad?

– În Iad? repetă Sabir, cu o grimasă. Probabil.

– Noi, nu, zise Yola, clătinând din cap. Ţiganii nu cred nici măcar că Diavolul, *O Beng*, este chiar aşa de rău. Noi credem că toată lumea va ajunge într-o zi în Paradis. Până şi el.

– Şi ce-i cu asta?

– Cred că omul ăsta e rău, Adam. Cu adevărat rău. Ai văzut ce i-a făcut lui Babel. Un om nu face aşa ceva.

– Ce vrei să spui? Că îţi schimbi părerea despre Iad şi despre Diavol?

– Nu, nu asta. Dar nu v-am mărturisit tot ce mi-a spus. Vreau ca tu şi Alexi să ştiţi exact cu cine aveţi de-a face.

– Avem de-a face cu un psihopat.

– Nu, nu e asta. M-am gândit la asta. E mult mai inteligent. Ştie exact unde să lovească. Cum să-ţi facă cel mai mare rău ca să obţină ce vrea.

– Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

– A spus că o să mă doboare cu un pumn. Că apoi o să mă rănească cu cuţitul în interior, ca să nu mai pot avea copii. Să nu mai pot fi mamă.

– Dumnezeule!

– Ascultă-mă, Adam. Ne cunoaşte. Ne ştie obiceiurile. Poate chiar să fie pe jumătate ţigan. A ştiut că, dacă doar mă ataca şi încerca să-mi facă rău, nu i-aş fi spus ce voia să afle. Aş fi putut minţi. Când m-a ameninţat, am fost aşa de convinsă că avea să facă lucrurile alea, încât am făcut pe mine. Ar fi putut să-mi facă orice şi nu i-aş fi rezistat. La fel s-a întâmplat şi cu Babel. Babel era plin de el. Era principala lui slăbiciune. Era ca o femeie. Petrecea ore întregi în faţa oglinzii, privindu-se şi împodobindu-se. Omul ăsta i-a făcut un semn pe faţă. Nu altundeva. Doar pe faţă. L-am văzut la morgă.

– Nu te înţeleg.

– Se foloseşte de slăbiciunile oamenilor. E un om rău, Adam. Cu adevărat rău. Nu e doar un ucigaş. Distruge suflete.

– Atunci avem un motiv în plus să scăpăm lumea de el.

De obicei, Yola găsea răspuns la orice. De data asta, întoarse capul spre geam şi tăcu.

43

– Văd că acum nu mai pun leviere în maşini.

Sabir răscolea prin cutia de unelte din portbagaj.

– Nu prea pot să-l lovesc cu cricul. Sau cu triunghiul de avertizare.

– O să-ţi cioplesc un toiag.

– Un ce?

– Dintr-un tufiş de ilex. Văd că e unul acolo. Cel mai tare lemn. Chiar înainte de a se usca. Dacă mergi pe jos sprijinit în toiag, n-o să te bănuiască nimeni. În felul ăsta, ai întotdeauna o armă.

– Eşti grozav. Ştii asta, Alexi?

Parcaseră pe creastă, deasupra capelei de la Rocamadour. Dedesubt erau grădini crescute chiar în stâncă, tăiate de alei şi puncte de belvedere. Câţiva turişti se plimbau fără ţintă, să le treacă timpul până la masa de seară.

– Priveşte proiectoarele alea. Trebuie să intrăm înainte de lăsarea întunericului. Când or să aprindă luminile, toată coasta dealului va fi luminată ca un pom de Crăciun.

– Crezi că am ajuns înaintea lui?

– O să ştim asta când o să forţezi intrarea în capelă.

Alex pufni nemulţumit.

– Eu nu forţez intrarea în capelă.

– Cum adică? Doar nu mă laşi de izbelişte?

– De izbelişte...? Nu înţeleg.

– Doar nu ţi-ai pierdut curajul.

Alexi râse şi clătină din cap.

– Adam, e o regulă destul de simplă. E dificil să forţezi intrarea undeva, în schimb, e uşor să forţezi ieşirea.

– A, acum înţeleg.

Sabir ezită.

– Cel puţin aşa cred.

– Tu unde o să fii?

– O să mă ascund afară atunci şi o să stau de pază. Dacă apare, o să-i trag una cu toiagul făcut de tine.

Aşteptă o reacţie de uimire, dar nu se întâmplă nimic.

– Nu, e în ordine. Glumesc. Nu mi-am pierdut minţile.

Alexi părea încurcat.

– Totuşi, ce o să faci?

Sabir oftă. Îşi dădea seama că mai avea mult până să înţeleagă cu adevărat mentalitatea ţiganilor.

– O să stau ascuns afară, cum am stabilit. În felul ăsta, când îl văd, fluier din degete şi te avertizez. Când ajungi la Fecioară, s-o duci înapoi la maşină, la Yola, apoi să vii iar jos, la mine. Împreună, o să reuşim să-l atacăm prin surprindere undeva în interiorul sanctuarului, unde e mai sigur şi unde nu sunt atâţia oameni care să ne stea în cale.

– Nu crezi că se va supăra pe noi?

– Cine? Yola? De ce?

– Nu, Fecioara.

– Doamne, Alexi. Doar nu dai înapoi acum?

– Nu, nu. O s-o iau. Dar întâi o să-i adresez o rugăciune. O s-o rog să mă ierte.

– Aşa să faci. Acum ciopleşte-mi toiagul ăla.

44

Alexi se trezi exact în momentul în care paznicul de noapte trăgea zăvoarele, închizând uşile exterioare ce dădeau spre capelă. Patruzeci de minute mai devreme, se ascunsese în spatele altarului Bazicilii St. Sauveur, pe care cineva avusese inspiraţia să-l acopere cu o pânză de in, albastru cu alb. Apoi adormise aproape instantaneu.

Timp de zece secunde fu cuprins de panică, neştiind unde se afla. Apoi se rostogoli cu îndemânare, ieşind de sub pânza altarului, şi se ridică, nu înainte de a se întinde. Acela a fost momentul în care şi-a dat seama că mai era cineva cu el în biserică.

Se ghemui din nou în spatele altarului şi bâjbâi după cuţit. În cinci secunde îşi aminti că îl aruncase pe bancheta din spate a maşinii, după ce îi cioplise lui

Sabir toiagul. Încă o dată, Alexi se blestemă pentru proverbiala-i neatenţie cu care trata detaliile.

Se strecură pe o laterală a altarului, căscând ochii cât putu pentru a profita de ultima dâră de lumină a serii, ce pătrundea în altar. Străinul sta aplecat în faţă, într-unul din scaunele din strana corului, la vreo cincisprezece metri de locul în care se ghemuise el. Oare adormise şi el? Sau se ruga?

Pe când îl privea, omul se ridică şi se îndreptă spre uşa capelei – după cum se mişca, era clar că şi el îl pândise pe paznic şi îi aşteptase plecarea. Trase zăvorul, deschise uşa, împingând-o uşor, şi se strecură înăuntru.

Alexi privi înnebunit spre uşa bisericii. Sabir se afla dincolo de ea şi era tot aşa de greu de ajuns la el ca şi dacă s-ar fi aflat închis în seiful unei bănci. Ce să facă? Ce ar fi vrut Sabir de la el?

Îşi scoase pantofii. Apoi ieşi uşor din spatele altarului şi se îndreptă spre capelă. Băgă capul prin uşa întredeschisă.

Bărbatul aprinsese o lanternă şi cerceta soclul masiv de aramă lustruită, pe care era expusă Fecioara. Alexi îl privi cum încearcă să deschidă cu forţa baza vitrinei. Când realiză că nu putea să deschidă partea din faţă, se răsuci şi privi spre biserică.

Alexi înlemni, lipit de zid. Bărbatul porni spre el.

În vârful picioarelor, Alexi merse cât mai departe de capelă şi se ascunse în acelaşi loc ca şi mai devreme. Dacă bărbatul îl auzise, oricum era terminat. Măcar să moară într-un loc sfânt.

Deodată, se auzi zgomotul produs de un scaun târât pe podeaua de piatră. Alexi scoase capul din ascunzătoare. Bărbatul trăgea după el două scaune din cor. Era clar că voia să-şi facă o scară ca să ajungă mai uşor la Fecioară.

Pe fundalul zgomotului făcut de scaune, Alexi îl urmă pe străin înapoi în criptă. De data asta însă, profită de neatenţia acestuia şi se apropie şi mai mult de vitrină. Se întinse pe jos între două bănci din partea din faţă a naosului principal, astfel încât putea şi să vadă ce se întâmplă, şi să fie suficient de bine protejat de tăblia solidă de stejar dintre ele, în cazul în care omul s-ar fi hotărât să se întoarcă în biserică după un scaun.

Alexi văzu cum bărbatul aşază scaunele unul peste altul, încercându-le apoi rezistenţa. Fredonă cu glas tare şi apoi mormăi ceva.

Alexi îl privi cum îşi fixează lanterna în pantaloni, la spate, şi cum începe să se caţere pe scara improvizată. Asta era, deci. Unica lui şansă. Dacă rata, era mort. Avea să aştepte până când bărbatul se afla în echilibru, în vârf, pentru ca apoi să-l răstoarne.

În momentul crucial, omul se întinse după un candelabru de aramă pentru lumânări, aflat mai jos de soclul Fecioarei, şi sări cu uşurinţă chiar pe vitrină.

Alexi, care nu-i anticipase mişcarea bruscă în lateral, se găsi prins la jumătatea drumului dintre bancă şi vitrină. Omul se răsuci şi se uită direct la el. Apoi zâmbi.

Fără să mai stea pe gânduri, Alexi înşfăcă unul dintre sfeşnicele grele din aramă, care se aflau de o parte şi de alta a vitrinei, şi îl azvârli cu toată puterea înspre bărbat.

Sfeşnicul îl lovi pe Achor Bale exact deasupra urechii drepte. Dădu drumul marginii vitrinei şi se prăvăli pe pavimentul de granit, de la o înălţime de aproape trei metri. Alexi se şi înarmase cu al doilea sfeşnic, dar îşi dădu curând seama că nu mai era cazul. Străinul îşi pierduse cunoştinţa.

Alexi separă cele două scaune. Icnind, îl puse pe Bale pe scaunul care era mai aproape de vitrină. Îi pipăi buzunarele şi scoase un portofel plin de bancnote şi un mic pistol automat.

– *Putain!*

Îşi băgă în buzunar portofelul şi pistolul şi se uită cu febrilitate prin sanctuar. Zări nişte draperii de damasc, prinse într-un şnur. Luă şnurul şi îl legă pe Bale de scaun. Apoi se folosi de celălalt scaun pentru a se căţăra pe vitrină şi a lua Fecioara.

45

Sabir auzi clar bufnitura din ascunzătoarea sa aflată dincolo de piaţeta din faţa sanctuarului. Ascultase cu toată atenţia de când auzise prima dată sunetul înfundat al scaunelor, venind din interiorul bisericii. Cu toate astea, bufnitura se auzise de undeva mult mai aproape de locul în care se afla Fecioara.

Ieşi din ascunzătoare şi se îndreptă direct spre uşa grea a criptei. Era bine închisă. Se dădu mai în spate şi se uită la ferestre. Nu putea ajunge la ele, erau toate prea sus.

– Alexi!

Încercă să facă în aşa fel încât vocea să treacă dincolo de zidurile sanctuarului, fără să fie auzită şi dincolo de curte. Era greu – curtea funcţiona ca un perfect spaţiu de rezonanţă. Aşteptă câteva minute, pentru a vedea dacă se deschide uşa, apoi, strâmbându-se, mai încercă o dată, mai tare.

– Alexi! Eşti acolo? Răspunde-mi!

– Hei! Ce cauţi aici?

Bătrânul gardian venea repede spre el, cu o expresie îngrijorată întipărită pe faţă.

– Pentru turişti, zona asta e complet închisă după ora nouă seara.

Sabir mulţumi rapid în gând pentru faptul că, în graba de a ajunge la capelă, îşi abandonase toiagul.

– Uitaţi ce e, îmi pare foarte rău, dar treceam pe aici şi am auzit o bufnitură puternică în interiorul capelei. Cred că e cineva înăuntru. Nu puteţi deschide?

Paznicul o luă grăbit înainte, uşurarea provocată de lipsa de agresivitate a tonului lui Sabir împletindu-se acum cu îngrijorarea.

– O bufnitură, spuneţi? Sunteţi sigur?

– A sunat de parcă cineva ar fi aruncat cu nişte scaune. Credeţi că ar putea fi nişte vandali?

– Vandali?

Faţa omului deveni ciudat de lividă, ca şi cum porţile Iadului s-ar fi deschis brusc în faţa lui.

– Dar cum să fi intrat, oare? Am închis porţile exterioare acum zece minute.

Sabir bănui că, pentru gardian, aceasta era probabil prima criză profesională.

– Uitaţi ce e, o să fiu sincer cu dumneavoastră. Am aţipit. Acolo, pe banca aia din piatră. E o prostie, recunosc. Tocmai mă trezisem când am auzit o bufnitură. Ar fi mai bine să vă uitaţi. Vă ajut eu. Desigur, s-ar putea să fie o alarmă falsă. Daţi socoteală autorităţilor bisericeşti, nu-i aşa?

Omul ezita, pus pentru o clipă în încurcătură de avalanşa de mesaje emise de Sabir. În final însă, teama pentru postul său avu câştig de cauză în faţa suspiciunii şi începu să-şi caute cheile prin buzunare.

– Sunteţi sigur că aţi auzit o bufnitură?

– Foarte clar. Venea din interiorul sanctuarului.

Exact în clipa aceea, ca pentru a regla lucrurile, se mai auzi o bufnitură puternică, urmată de un ţipăt sugrumat. Apoi, linişte.

Paznicul căscă gura şi se holbă. Cu mâini tremurânde, introduse cheia în uşa masivă de stejar.

46

Achor Bale deschise ochii. Îi curgea sânge pe faţă şi de-a lungul ridurilor laterale ale gurii – scoase limba şi se şterse puţin. Gustul uşor metalic avu un bine-venit efect întăritor.

Îşi desmorţi gâtul şi îşi mişcă fălcile, deschizând şi închizând gura, ca un cal. Nimic rupt. Nici o rană mai serioasă. Privi în jos.

Ţiganul îl legase de scaun. Ei bine, asta era de aşteptat. Ar fi trebuit să fi verificat mai întâi fiecare ungher al sanctuarului. Nu se aşteptase că atacul lui asupra fetei avea să-i înfurie într-atât. Nu se aşteptase ca ea să supravieţuiască după căderea în râu. *Tant pis!*[1] Ar fi trebuit să o ucidă când a avut şansa – dar de ce să rişti, lăsând urme, când natura poate rezolva lucrurile în locul tău? Ocazia a fost bună – rezultatul a fost unul dintre acele lucruri pe care nu ai cum să le controlezi. Cei trei reacţionaseră extrem de repede. Trebuia să-şi revizuiască părerea despre Sabir. Să nu-l mai subestimeze.

Bale lăsă să-i cadă din nou bărbia în piept, ca şi cum ar fi fost încă inconştient. Cu toate astea, ochii îi erau larg deschişi, înregistrând fiecare mişcare a ţiganului.

---

[1] „Asta e!", în franceză în original (n.tr.)

Acum, omul cobora pe o laterală a vitrinei, cu Fecioara în mână. Fără nici o ezitare, ţiganul o ridică apoi şi privi fix în partea de jos a statuii. Sub privirea lui Bale, Alexi aşează cu grijă Fecioara pe podea şi se prosternă în faţa ei. Apoi o sărută şi îşi atinse fruntea de picioarele ei, de Pruncul Iisus şi de mâna Fecioarei.

Bale îşi dădu ochii peste cap. Nu e de mirare că oamenii ăştia erau încă persecutaţi de toată lumea. Şi lui îi venea să-i persecute.

Ţiganul se ridică şi privi împrejur. „Ăsta e momentul, se gândi Bale. Mă întreb cum o să procedeze. Cu cuţitul, probabil." Nu şi-l imagina pe ţigan cu un pistol în mână. Prea modern. Prea complicat. Probabil nu ar şti să se descurce cu trăgaciul.

Cu hotărâre, Bale continuă să-şi ţină capul aplecat. „Sunt mort, se gândi. Nu respir. Căzătura mi-a fost fatală. Vino încoace să verifici, *diddikai*[1]. Cum de nu eşti tentat? Gândeşte-te cum o să te amuzi povestindu-i fetei faptele tale. Cum o să-l impresionezi pe *gadjo*. Cum o să faci pe importantul printre cei din şatră."

Alexi porni spre el. Făcu o scurtă oprire, ca să ia de jos unul dintre sfeşnicele de aramă.

„Aha, deci aşa o să procedezi? O să mă omori în bătaie, aşa legat cum sunt? Frumos. Mai întâi însă trebuie să verifici dacă mai sunt în viaţă. Nici măcar tu nu te-ai coborî într-atât încât să baţi un om mort. Sau poate că da?"

Alexi se opri în faţa scaunului lui Bale. Întinse mâna şi-i ridică lui Bale capul din piept. Apoi îl scuipă în faţă.

Bale se împinse pe spate, cu tot cu scaun, lovind cu putere în sus cu picioarele, în timpul căzăturii. Alexi scoase un ţipăt. Scăpă din mână sfeşnicul şi căzu, mai întâi în genunchi, apoi, gemând, se ghemui pe podea.

Bale era acum în picioare, aplecat înainte, cu scaunul încă legat de spate, asemenea unui melc. Ţopăind, se îndreptă spre corpul chircit al lui Alexi şi se aruncă pe spate, cu scaunul înainte, răsucindu-se ca un tirbuşon şi aterizând pe capul lui Alexi.

Apoi se depărtă, rostogolindu-se, cu un ochi spre uşa principală a capelei şi cu celălalt spre Alexi.

Răsucindu-şi corpul pe-o parte, Bale reuşi să-şi lase mai toată greutatea pe genunchi. Apoi se ridică şi, folosindu-se de greutatea scaunului, se lăsă să cadă pe spate, izbindu-se de o coloană de piatră. Simţi cum scaunul începe să crape. Repetă mişcarea de încă două ori şi scaunul se făcu ţăndări sub el.

Alexi avea spasme. Întinse o mână pe podeaua de piatră, spre sfeşnicul căzut.

Bale se eliberă de ultimele frânghii din jurul umerilor şi porni spre el.

---

[1] „Persoană care are origine parţial ţigănească", în romani în original (n.tr.)

Sabir îşi făcu loc pe lângă gardian, împingându-l, şi intră în anticamera sanctuarului. Înăuntru era întuneric – aproape prea întuneric ca să mai zăreşti ceva.

Paznicul apăsă nişte butoane ascunse şi locul se transformă pe dată, luminat de o serie de reflectoare ascunse în grinzile acoperişului. Peste tot pe podeaua de piatră, în semicerc, erau bucăţi rupte de lemn şi resturi de frânghie. Alexi zăcea într-o parte, la câţiva paşi de Fecioara Neagră, cu faţa plină de sânge. Deasupra lui era aplecat un bărbat care îl căuta prin buzunare.

Sabir şi gardianul înlemniră. În timp ce priveau întreaga scenă, una dintre mâinile lui Alexi apăru din spatele corpului său, ţinând strâns un pistol. Omul se trase înapoi, Alexi ţinti exact în faţa lui, ca şi cum era pe punctul de a-l împuşca pe bărbat – dar nu se întâmplă nimic. Nu se auzi nici un sunet.

Bărbatul se retrase spre biserică, cu ochii aţintiţi spre Alexi şi spre pistol. În ultima clipă, aruncă o privire spre Sabir şi zâmbi. Îşi trecu încet un deget peste gât.

Alexi lăsă pistolul să cadă cu zgomot pe podea. Când Sabir privi din nou spre locul în care se aflase bărbatul mai devreme, acesta dispăruse.

– Poate ieşi pe acolo?

Paznicul încuviinţă din cap.

– Da. Există o ieşire. Probabil că aşa a şi intrat.

Sabir se lăsă să cadă lângă Alexi – acum mintea lui alegea posibilităţile de ieşire pe care le aveau ei la dispoziţie. Puse, îngrijorat, o mână pe pieptul lui Alexi.

– Omul ăsta e grav rănit. Avem nevoie de o ambulanţă.

– Telefoanele mobile nu funcţionează aici. Suntem prea aproape de munte. Nu e semnal. Va trebui să dau telefon de la birou.

Nu se clinti însă din loc.

– Uite cum facem. Am pistolul. Îl acopăr eu pe omul ăsta şi am grijă ca Fecioara să nu păţească nimic. Dumneata mergi şi dă telefon la poliţie şi la ambulanţă. E urgent.

Bătrânul păru pe punctul de a răspunde ceva.

– Altfel, mă duc eu să dau telefon, iar dumneata rămâi aici. Uite pistolul.

I-l întinse, cu ţeava înainte.

– Nu, nu, domnule. N-or să ştie cine sunteţi. Staţi dumneavoastră aici. Mă duc eu.

Vocea paznicului era tremurândă, iar acesta părea gata să cadă din picioare.

– Atenţie pe scări.

– Da, da. Am grijă. Mă simt bine. Acum mă simt bine.

Sabir îşi îndreptă atenţia spre Alexi.

– Mă auzi?

– A aterizat pe mine cu scaunul. Am câţiva dinţi sparţi.

Vocea lui Alexi era înfundată, de parcă ar fi vorbit din interiorul unui container închis.

– S-ar putea să am şi falca ruptă. Şi câteva coaste.

– Şi în rest?

– Sunt bine. Pot să merg.

– OK. Avem cam cinci minute în care trebuie să ieşim de aici şi să ajungem înapoi la maşină. Poftim. Ţine asta. Îi dădu pistolul lui Alexi.

– Nu e bun de nimic. Nu funcţionează.

– Ia-l, totuşi. Şi încearcă să te aduni un pic, cât învelesc Fecioara.

– Întâi verifică partea de jos.

– Cum adică?

– E ceva scris acolo. N-am putut să citesc, dar e ceva ars. Ca pe cufărul Yolei. E primul loc în care m-am uitat.

Sabir cântări în mână statuia Fecioarei Negre. Era mult mai uşoară decât se aşteptase iniţial. Înaltă cam de şaizeci de centimetri, era cioplită din lemn vopsit într-o culoare închisă şi împodobită cu două coroane, una pe capul Fecioarei şi cealaltă pe cel al lui Iisus. În plus, Fecioara purta un colier de aur. Corpul îi era parţial acoperit de un fel de material care se deschidea deasupra sânului stâng, lăsând să se vadă un lemn mai deschis la culoare. Era aşezată pe un scaun, cu Pruncul în poală. Dar fizionomia lui Iisus nu era aceea a unui copil, ci a unui adult înţelept.

– Ai dreptate. O să copiez textul.

– De ce să n-o luăm cu noi?

– E în mai mare siguranţă aici decât pe drum, cu noi. Şi apoi, nu vrem să ne urmărească încă un grup de poliţişti. Dacă nu e nimic furat, se prea poate să lase baltă afacerea după câteva zile, neavând alt martor pentru interogatoriu, în afara bătrânului. Am obţinut ce căutam. Bănuiesc că ăsta e un alt fragment dintr-o hartă mai mare, care până la urmă ne va conduce la versete.

Puse peste soclu o bucată de hârtie şi începu să o înnegrească cu un ciot de creion.

– Nu mă pot ridica. Cred că e mai rău decât am crezut.

– Aşteaptă-mă. Vin la tine imediat.

Alexi încercă să râdă.

– N-ai grijă, Adam, nu plec nicăieri.

48

Sabir se opri să-şi tragă răsuflarea. Alexi se sprijinea de el cu toată greutatea. De jos se auzeau sunetele îndepărtate ale sirenelor de poliţie care se apropiau.

– Încă nu m-am refăcut complet după infecţia aia. Sunt şubred ca o babă. Nu cred că o să te pot căra singur până sus.

– Cât mai avem de mers?

– Văd deja maşina. Dar nu pot să risc şi să o strig pe Yola, m-ar putea auzi cineva.

– De ce nu mă laşi aici ca să te duci s-o aduci? Amândoi o să fiţi în stare să mă căraţi pe bucăţica de drum care a mai rămas.

– Precis e totul în ordine?

– Cred că tocmai mi-am înghiţit un dinte. Dacă nu mă înec, o să fie totul bine.

Sabir îl lăsă pe Alexi rezemat de gardul de protecţie de la marginea potecii. Urcă grăbit dealul.

Yola stătea lângă maşină şi părea îngrijorată.

– Nu ştiam ce să fac. Am auzit sirenele. Nu ştiam dacă erau pentru voi sau pentru altcineva.

– Alexi e rănit. Va trebui să-l cărăm până aici, pe porţiunea cea mai abruptă a dealului. Te simţi în stare?

– E rănit grav?

– A rămas fără câţiva dinţi. S-ar putea să aibă falca ruptă. Poate şi nişte coaste fisurate. A căzut cineva peste el cu un scaun.

– Cineva?

– Da. Acel cineva.

– E mort? L-ai omorât?

– A încercat Alexi. Dar i s-a blocat pistolul.

Yola îl apucă pe Alexi de picioare, în timp ce Sabir se ocupă de partea mai grea a corpului.

– Trebuie să ne grăbim. În momentul în care paznicul ăla o să vorbească cu poliţiştii şi o să le spună că era şi un pistol amestecat în intrarea asta forţată, s-a zis cu noi. Or să închidă întreaga vale şi or să trimită trupele paramilitare. Şi, din câte îmi amintesc de pe hartă, nu sunt decât trei ieşiri de aici. Deja le controlează pe două dintre ele.

49

– Sunt sigur că nu ne urmăreşte nimeni.

Sabir privea fix înainte, încercând să zărească semnele de circulaţie.

Ieşiseră deja din principala zonă de pericol, pe şoseaua naţională 20, care era mai circulată şi le camufla trecerea. În maşină se simţea o stare de uşurare, ca şi când, cu noroc şi o bună gestionare a timpului, reuşiseră să evite un accident nespus de urât.

– Cum îi merge?

Yola ridică din umeri.

– Nu cred că are falca ruptă. Totuşi, precis îi sunt crăpate câteva coaste. Acum o să aibă scuza ideală să lenevească.

Alexi păru gata să o tachineze la rândul lui, dar se răzgândi brusc şi-şi lovi puternic buzunarul pantalonilor.

– Ha! Îţi vine să crezi? A fost chiar aici.

– Ce?

– Portofelul.

Alexi clătină din cap, dezamăgit.

– Banditul ăla nenorocit şi-a luat înapoi portofelul. Şi era plin de bani. Puteam să trăiesc ca un rege. Puteam chiar să-mi cumpăr câţiva dinţi de aur.

Sabir râse.

– Nu te plânge, Alexi. Faptul că era îngrijorat să nu-i aflăm identitatea probabil ţi-a salvat viaţa. Dacă nu şi-ar fi căutat portofelul, ar fi avut destul timp să te ucidă înainte de venirea noastră.

Atenţia lui Alexi era deja îndreptată spre altceva. Ridică privirea şi zâmbi spre Yola, cu o sclipire a dinţilor rămaşi.

– Hei, infirmieră! Am auzit ce ai spus despre leneveală. Nu sunt numai coastele de vină. M-a lovit şi la boaşe.

Pe bancheta din spate, Yola mări spaţiul dintre ei.

– Cu alea te descurci singur. Eu vreau să stau cât mai departe de ele.

– Ai auzit, *gadjo*? Femeia asta e frigidă. Nu-i de mirare că nu s-a oferit nimeni să o răpească.

Yola îşi apropie şi îşi ridică genunchii, într-un gest de apărare.

– Nu te amăgi. Acum, că ai fost lovit la boaşe, nici tu nu mai eşti bun de răpitor. Ai să rămâi probabil impotent. Fetele vor fi nevoite să meargă în altă parte dacă vor să le sară ochii din cap. Sau să folosească un castravete.

– Nu–i adevărat!

Alexi se aplecă în faţă, mormăind ceva, şi îl lovi uşor pe umăr pe Sabir.

– Nu-i adevărat, Adam, nu-i aşa? Nu rămâi impotent dacă eşti lovit la boaşe.

– De unde vrei să ştiu eu? Bănuiesc că e posibil. Oricum, o să afli peste câteva zile, zise Sabir şi se întoarse apoi spre Yola. Yola, ce ai vrut să spui cu „dacă vor să le sară ochii din cap"?

Yola îşi coborî privirea. Se uită pe fereastră. Peste toţi trei se aşternu liniştea.

– A, da, m-am prins. Scuze.

Îşi drese vocea.

– Uite ce e, vreau să vă spun ceva la amândoi. Ceva important.

– Încă n-am mâncat.

– Poftim?

– Să nu spui niciodată ceva important dacă eşti flămând sau ai dureri. Foamea şi durerea vorbesc în numele tău şi ce spui nu are valoare.

Sabir lăsă să-i scape un suspin. Ştia când era învins.

– Atunci o să opresc la un restaurant.

– Un restaurant?

– Da. Şi ar fi bine să căutăm un hotel.

Yola începu să râdă. Alexi i se alătură, dar se opri rapid când îşi dădu seama cât de multă durere îi provoacă în piept şi în falcă.

– Nu, Adam. În noaptea asta o să dormim în maşină, căci e prea târziu să mai mergem undeva fără să trezim suspiciuni. Apoi mâine, la prima oră, mergem la Gourdon.

– De ce am merge acolo?

– E o şatră. Găsim de mâncare. Un loc bun de dormit. Am veri acolo.

– Alţi veri?

– Nu fi ironic, Adam. Acum, că îmi eşti *phral*, vor fi şi verii tăi.

50

Căpitanului Joris Calque nu-i plăcea să privească la televizor în timp ce lua micul dejun. De fapt, nu-i plăcea televizorul în general. Dar *la chambre d'hôte*[1] în care se găsea acum împreună cu Macron avea o *patronne* care părea să creadă că era ceva obligatoriu. Chiar stătea în spatele lor la masă, comentând ştirile locale.

– Bănuiesc că, poliţişti fiind, vă ţineţi mereu la curent cu cele mai recente infracţiuni?

Discret, Macron îşi ridică ochii spre cer. Calque îşi concentră şi mai mult atenţia asupra clătitelor cu banane şi spumă de mere.

– Nu mai există nimic sfânt. Nici măcar Biserica.

Acum, Calque îşi dădu seama că trebuia să spună ceva, altfel va fi considerat nepoliticos.

– Cum? A jefuit cineva o biserică?

– Nu, domnule, e ceva mult mai grav.

– Dumnezeule mare!

Macron aproape reuşi să-şi introducă ouăle cu jumări în nas, ca în vechiul truc. Mască isprava cu un atac de tuse, ceea ce o determină pe *Madame* să se agite câteva minute în jurul lui, administrându-i cafea şi nişte lovituri zdravene în spate.

– Nu. Nu o biserică, domnule inspector.

– Căpitan.

– Căpitan. Cum spuneam, e ceva mult mai grav. E vorba chiar de Fecioară.

– A furat-o cineva pe Fecioară?

– Nu. A fost o intervenţie divină. Hoţii au fost prinşi asupra faptului şi pedepsiţi. Probabil veniseră pentru bijuteriile din coroana ei şi din cea a Pruncului Iisus. Nu mai există nimic sfânt, domnule inspector. Nimic.

---

[1] „Cameră de închiriat în locuinţă familială", în franceză în original (n.tr.)

– Despre ce Fecioară e vorba, doamnă?

– Dar tocmai au arătat la televizor.

– Doamnă, mâncam. Nu se poate să mâncăm şi să privim în acelaşi timp. Nu e sănătos.

– Era Fecioara din Rocamadour, domnule inspector. Chiar Fecioara Neagră.

– Când ziceţi că a avut loc această tentativă de furt?

– Aseară. După ce s-a închis sanctuarul. S-a folosit chiar şi un pistol. Din fericire, un paznic s-a luptat şi l-a smuls de la unul dintre ei – ca Iacob în lupta cu îngerul. Apoi, Fecioara a intervenit în mod miraculos şi i-a alungat pe hoţi.

– A intervenit miraculos?

Macron se oprise, cu furculiţa în drum spre gură.

– Împotriva unui pistol? La Rocamadour? Dar, căpitane...

Calque îl privi ameninţător peste masă.

– Aveţi dreptate, doamnă. Nu mai există nimic sfânt. Nimic.

51

– Bărbatul a pretins că făcea parte din public? A pretins că vă ajută?

Calque încerca să aprecieze vârsta paznicului şi se opri pe la şaptezeci şi doi de ani.

– Da, *monsieur*. El a fost cel care mi-a atras atenţia asupra tulburărilor din sanctuar.

– Iar acum credeţi că făcea parte din bandă?

– Bineînţeles, *monsieur*. Sunt sigur de asta. L-am lăsat acolo, să-l păzească pe celălalt cu pistolul. Ştiţi, trebuia să dau telefon, dar problema e că telefoanele pe care ni le oferă autorităţile bisericeşti nu funcţionează aici, sub stâncă. Sunt inutile. De fiecare dată când vrem să telefonăm, trebuie să mergem înapoi în birou şi să folosim vechiul telefon fix. După mine, e dinadins, ca să nu-l folosim în alte scopuri.

Îşi făcu cruce, ca penitenţă pentru gândurile necreştineşti.

– De fapt, nici una dintre maşinăriile astea moderne nu funcţionează. De exemplu, computerul nepotului meu...

– De ce n-au luat Fecioara Neagră cu ei, dacă făceau parte din aceeaşi bandă? Ar fi avut destul timp, până vă întorceaţi dumneavoastră sau poliţia.

– Băiatul cel tânăr era rănit, *monsieur*. Avea faţa plină de sânge. Cred că a căzut în timp ce încerca să fure Fecioara, zise şi îşi mai făcu o cruce. Poate că cel mai în vârstă nu putea să-l care şi pe el, şi Fecioara?

– Da, da. E posibil să aveţi dreptate. Unde este acum Fecioara?

– La loc în cutia ei.

– O putem vedea?

Omul ezită.

– Asta ar însemna să mă duc iar la magazie, ca să aduc scara şi...

– Asistentul meu, locotenentul Macron, se va ocupa de asta. Nu trebuie să vă deranjaţi şi mai mult din cauza noastră. Vă promit.

– Bine, atunci. Dar vă rog să aveţi grijă. E un miracol că nu a suferit vreo stricăciune, cu toată nebunia de azi-noapte.

– Aţi acţionat cum trebuie. Datorită dumneavoastră, Fecioara a revenit la locul ei.

Paznicul sălta din umeri.

– Aşa credeţi?

– Sunt absolut convins.

~

– Ia priveşte, Macron. Vino şi spune-mi ce zici de asta.

Calque privea fix la baza statuetei Fecioarei. Îşi trecu degetul mare pe deasupra literelor adânc săpate în lemn.

Macron îi luă Fecioara din mâini.

– Hm, fără îndoială au fost sculptate cu mult timp în urmă. Se cunoaşte după lemnul înnegrit. Spre deosebire de celelalte semne, de pe sâni.

– Astea sunt probabil de la Revoluţie?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Nici protestanţii, în timpul războaielor religioase, şi nici înaintaşii noştri revoluţionari nu acceptau imaginile sculptate. În majoritatea bisericilor din Franţa au fost distruse statui ale lui Iisus, ale Fecioarei şi ale sfinţilor. Au încercat să facă la fel şi aici. Legenda spune că au smuls argintul cu care era acoperită Fecioara şi că au fost atât de surprinşi de aerul de demnitate al statuii găsite dedesubt, încât au renunţat.

– Doar nu credeţi toate poveştile astea?

Calque duse înapoi Fecioara.

– Nu e vorba de ceea ce crezi. E vorba de cum asculţi. Macron, istoria îşi ţine secretele la vedere. Numai cel care are ochi să vadă şi urechi să audă poate face diferenţa între miezul lor şi resturile adunate în jur.

– Nu-mi dau seama despre ce vorbiţi.

Calque suspină.

– Să luăm situaţia asta ca exemplu. Este o statuie a Fecioarei cu Pruncul, aşa-i?

– Sigur.

– Ştim că această Fecioară este protectoarea marinarilor. Vezi clopotul ăla de sus? Când începe să bată, cu de la sine putere, înseamnă că, în mod miraculos,

un marinar a fost salvat de la înec prin intervenţia Fecioarei. Sau că va veni o furtună şi se va produce un miracol.

– Asta precis e de la vânt. Întotdeauna bate vântul înainte de furtună.

Calque zâmbi. Întinse o hârtie peste baza statuii şi începu să copieze literele cu un creion.

– Ei bine, şi despre Isis, zeiţa egipteană, soţia şi sora lui Osiris şi sora lui Set, se credea că îi salvează pe marinari de la înec. Şi se ştie că era adesea înfăţişată aşezată pe un tron, ţinându-l în poală pe pruncul Horus, fiul ei. Horus era zeul luminii, al soarelui, al zilei, al vieţii şi al binelui, iar oponentul său, Set, duşmanul declarat al lui Isis, era zeul nopţii, al răului, al întunericului şi al morţii. Set l-a păcălit pe Osiris, mai-marele zeilor, să încerce un sicriu frumos meşteşugit şi l-a zăvorât înăuntru, dându-i apoi drumul pe Nil în jos, unde, în jurul lui, a crescut un copac. Mai târziu, a tăiat trupul lui Osiris în paisprezece bucăţi. Isis însă a găsit sicriul şi conţinutul său şi a pus la loc părţile trupului lui Osiris. Acesta a reînviat pentru o scurtă perioadă, atât cât să-i dăruiască un fiu, pe Horus.

– Nu înţeleg.

– Macron, Fecioara Neagră este Isis. Iisus este Horus. Ce s-a întâmplat a fost că vechii zei egipteni au fost preluaţi de creştinism şi transformaţi în ceva mai uşor de acceptat pentru lumea modernă.

– Lumea modernă?

– Osiris a fost reînviat. S-a întors din morţi. Şi a avut un fiu. Care s-a luptat cu forţele răului. Povestea asta nu ţi se pare cunoscută?

– Ba da, cred că da.

– Şi Iisus, şi Horus s-au născut într-o iesle. Ambele naşteri sunt sărbătorite pe 25 decembrie.

Ochii lui Macron începură să strălucească.

Calque ridică din umeri.

– Oricum, uite ce căutau Sabir şi omul-ochi, cum îi zici tu. Ridică foaia de hârtie.

– E o aiureală.

– Nu. E scris invers. Nu trebuie decât să găsim o oglindă şi vom putea dezlega misterul.

– De unde ştiţi că asta căutau?

– E logic, Macron. Au intrat aici cu un scop şi acesta era să fure Fecioara. Dar aici se afla şi omul-ochi. Totuşi, au reuşit să-l alunge; Sabir, ţiganul şi paznicul au rămas singuri în sanctuar. Bătrânul însă e prea uluit de ce se întâmplă şi prea bătrân ca să aibă iniţiativă, aşa că îl ascultă pe Sabir şi aleargă înapoi în birou, să dea telefon. Cei doi ar fi reuşit să ia cu ei Fecioara atunci. Are doar vreo şaptezeci de centimetri şi e foarte uşoară. Dar nu au făcut-o. Au lăsat-o aici. De ce? Pentru că obţinuseră deja ceea ce căutau. Adu-mi lanterna aia.

– E una dintre probe. Pot fi amprente pe ea.

– Adu-mi lanterna, Macron, zise Calque şi întoarse hârtia pe cealaltă parte. Îndreptă lumina spre scris.

– A! Ce idee bună! Nu ne trebuie o oglindă.

– Notează în carneţel:

Il sera ennemi et pire qu'ayeulx
Il naistra en fer, de serpente mammelle
Le rat monstre gardera son secret
Il serra mi homme et mi femelle

– Ce înseamnă?

– Nu-ţi înţelegi propria limbă?

– Ba da, sigur că da.

– Atunci descifrează.

– Primul vers spune: „Va fi duşman şi mai rău..."

Macron ezita.

– „... decât oricine altcineva înaintea lui."

– „Se va naşte în fier..."

– „... în Iad", Macron. *Enfer* înseamnă Infern. Nu ţine seama de faptul că e despărţit în două cuvinte. Oamenii nu se nasc din fier.

– „... în Iad", atunci, „ cu sfârcul unui şarpe..."

– „... va suge de la sânul unui şarpe."

Macron oftă. Dădu drumul aerului din piept cu zgomot, ca şi cum tocmai ar fi ridicat nişte greutăţi masive în sala de sport.

– „Şobolanul monstruos îi va ascunde secretul..."

– Mai departe.

– „Va fi jumătate bărbat şi jumătate femeie."

– Excelent. Dar ultimul vers poate fi citit şi altfel: „Nu va fi nici bărbat, nici femeie."

– De unde aţi dedus asta?

– Din indiciul dat în primul vers. Utilizarea cuvântului *ennemi*. Sugerează că, atunci când reapare *mi*, *em* trebuie înlocuit cu *en*.

– Glumiţi.

– N-ai rezolvat niciodată cuvinte încrucişate?

– În Franţa Evului Mediu nu existau cuvinte încrucişate.

– Aveau mai mult de-atât. Aveau Cabala. Era ceva obişnuit ca un cuvânt să fie ascuns sau codificat cu ajutorul altuia. Aşa cum a făcut autorul în al treilea vers, cu *rat monstre*. Este o anagramă. Ştim asta, pentru că cele două cuvinte sunt urmate de cuvântul *secret*, care are rol de indiciu. Ca la cuvintele încrucişate. Din nou.

– De unde ştiţi toate astea?

– E o chestie numită educaţie umanistă. Legată de o altă chestie, numită gândire. E ceva ce clar nu se învaţă la şcoala aia a voastră de *bidonville*[1] din Marsilia.

---

[1] „Mahala", în franceză în original (n.tr.)

Macron nu se lăsă atins de insultă. Pentru prima dată în viaţă, se simţi mai interesat de caz decât de propria persoană.

– Cine credeţi că a scris toate astea? Şi nebunii ăştia ce interes au?

– Vrei să-ţi spun ce cred cu adevărat?

– Da.

– Diavolul.

Macron rămase cu gura căscată.

– Doar nu vorbiţi serios?

Calque împături foaia de hârtie şi o bagă în buzunar.

– Sigur să nu vorbesc serios. Diavolul nu se oboseşte să scrie bileţele de amor, Macron. Iadul vine întotdeauna cu poşta rapidă.

52

Yola se ridică în scaun.

– Uitaţi cum stă treaba. Va avea loc o nuntă.

Se întoarse şi le adresă o privire critică celor doi bărbaţi.

– Trebuie să vă spăl şi să vă cârpesc hainele. Nu puteţi apărea aşa în public. Şi o să aveţi nevoie de haină şi de cravată.

– Hainele mele sunt bune aşa cum sunt, îţi foarte mulţumesc.

Sabir se întoarse către Yola.

– De unde naiba ai scos şi chestia asta cu nunta? Nici n-am ajuns încă în şatră.

Alexi lăsă să-i scape o pufnitură dispreţuitoare. Stătea întins pe bancheta din spate, cu capul bandajat, sprijinit confortabil de geam.

– Voi, *gadje,* sunteţi cu toţii orbi? Până acum am depăşit deja patru rulote. Unde crezi că se duc?

– La o înmormântare? La un alt *Kriss* din ăla de-al vostru?

– Ai observat feţele femeilor?

– Nu.

– Ei, dacă măcar o dată ţi-ai fi folosit ochii, cum fac ţiganii, ai fi văzut că femeile erau bucuroase, nu triste.

Îşi bagă degetul în gură, cercetând noua geografie a locului.

– Ai la tine cincizeci de euro?

Sabir se concentră din nou asupra drumului.

– N-or să-ţi ajungă să-ţi cumperi un set nou de dinţi.

Alexi se strâmbă.

– Îi ai?

– Da.

– Atunci, dă-mi-i. Va trebui să tocmesc pe cineva să aibă grijă de maşină.

– Cum adică, Alexi?

– Exact cum am spus. Dacă nu plăteşti pe cineva să aibă grijă de ea, altcineva o s-o golească. Oamenii ăştia sunt hoţi.

– Cum adică, „oamenii ăştia"? Sunt de-ai tăi, Alexi.

– Ştiu. Tocmai de-aia ştiu că-s hoţi.

~

Lui Sabir şi lui Alexi li se repartizase un colţ din rulota unuia dintre verii celui din urmă. Alexi se refăcea în unicul pat, iar Sabir aşezat pe jos, lângă el.

– Arată-mi pistolul, Alexi. Vreau să văd de ce a tras greşit.

– Nu a tras greşit. N-a tras deloc. L-aş fi nimerit. Fix în nas.

– Ştii cum e cu siguranţa?

– Sigur că ştiu. Crezi că-s tâmpit?

– Şi ştii şi despre armarea cocoşului?

– Armare? Ce-i aia armare?

– Aha.

Sabir oftă.

– Înainte de a folosi un pistol automat, trebuie să tragi siguranţa asta şi să armezi cocoşul. În armată, asta se numeşte închidere şi încărcare.

– *Putain*. Am crezut că funcţionează ca un revolver.

– Alexi, numai revolverele funcţionează ca revolverele. Poftim. Încearcă.

– Hei. E uşor.

– Nu-l mai îndrepta spre mine.

– E în ordine, Adam. Nu te împuşc. Nu-i urăsc chiar aşa de mult pe *gadje*.

– E o uşurare să aud asta.

Sabir se încruntă.

– Spune-mi, Alexi. Unde s-a dus Yola?

– Să stea cu femeile.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că pentru un timp nu o s-o mai vedem aşa de des. Nu ca atunci când suntem la drum.

Sabir clătină din cap.

– Nu înţeleg separarea asta pe care o fac ţiganii între bărbaţi şi femei, Alexi. Şi ce-i toată chestia asta despre impurităţi şi murdărirea celorlalţi. Cum i-a spus ea? *Mah*... aşa cumva.

– *Mahrimé*.

– Aşa, da.

– E normal. Există lucruri care murdăresc şi lucruri care nu murdăresc.

– Ca aricii.

– Da. Aricii sunt curaţi. Şi caii la fel. Nu-şi ling organele genitale. Pisicile şi câinii sunt împuţiţi.

– Şi femeile?

– Nici ele n-o fac. Crezi că sunt contorsioniste?

Sabir lovi cu palma talpa lui Alexi.

– Vorbesc serios. Chiar vreau să ştiu.

– E complicat. Femeile pot murdări când sângerează. În perioada aia, femeile nu au voie să ţină în braţe copilul altcuiva, de exemplu. Sau să atingă un bărbat. Sau să gătească. Sau să păşească peste o mătură. De fapt, nu au voie să facă nimic. De-aia, o femeie nu trebuie să fie niciodată deasupra unui bărbat. Într-o cuşetă, de exemplu. Sau în casă. El ar fi murdărit.

– Dumnezeule!

– Ascultă la mine, Adam. Pe vremea lui taică-meu, era şi mai rău. Bărbaţii ţigani nu aveau voie să călătorească în metroul parizian, pentru că, din întâmplare, s-ar fi putut afla vreo ţigancă deasupra lor, pe trotuar. Mâncarea trebuia pusă în afara casei, pentru ca femeia să nu meargă pe deasupra ei, la etaj. Sau s-o atingă cu fusta.

– Nu vorbeşti serios.

– Vorbesc foarte serios. De ce crezi că m-a rugat Yola să fiu cu voi când ţi-a arătat cufărul?

– Pentru că voia să fii şi tu implicat?

– Nu. Pentru că nu e bine ca o femeie nemăritată să fie singură într-o încăpere unde se află un pat cu un bărbat care nu-i e frate sau tată. Pe deasupra, mai eşti şi *gadjo*, prin urmare, *mahrimé*.

– Din cauza asta n-a vrut să mănânce cu mine bătrâna din şatră?

– Te-ai prins. Te-ar fi murdărit.

– Ea m-ar fi murdărit *pe mine*? Am crezut că *eu* aş fi murdărit-o pe ea.

Alexi se strâmbă.

– Nu. M-am înşelat. N-ai înţeles.

– Şi apoi mai e şi toată povestea asta cu femeile care poartă fuste lungi. Cu toate astea, pe Yola nu pare s-o deranjeze să-şi arate sânii în public. Mă gândesc la ce s-a întâmplat la înmormântare.

– Sânii sunt pentru alăptatul copiilor.

– Ştiu asta...

– O femeie însă nu ar trebui să-şi arate genunchii. Asta nu e bine. De ea depinde să nu stârnească pasiunea socrului ei. Sau pe cea a altor bărbaţi decât al ei. Genunchii pot face asta.

– Şi atunci, toate femeile de aici, din Franţa? Le vezi tot timpul pe stradă. La naiba, îşi dezgolesc aproape totul.

– Ele sunt *payos*. Sau *gadje*. Ele nu contează.

– Aha. Înţeleg.

– Acum eşti unul de-al nostru, Adam, tu contezi. Poate nu la fel de mult ca un ţigan adevărat. Dar contezi.

– Mulţumesc. Mă simt mai liniştit acum.

– Poate chiar o să-ţi iei o femeie cândva. Una urâtă. Pe care n-o vrea nimeni altcineva.

– Ia mai dă-te-ncolo, Alexi.

53

– Va avea loc o nuntă.

– O nuntă?

Calque îşi ridică privirea din cartea de la bibliotecă pe care o citea.

– Da. Am vorbit cu şeful jandarmeriei din Gourdon, aşa cum mi-aţi spus. De trei zile tot sosesc rulote. Chiar au mai recrutat doi ofiţeri în plus, în caz de conflicte. Beţii. Probleme cu oamenii din oraş. Genul ăsta de lucruri.

– Trioul nostru a făcut vreo mişcare?

– Nici una. Bănuiesc că or să stea acolo mai mult. Mai ales având în vedere că unul dintre ei e rănit. Maşina este parcată la marginea taberei. Sincer să fiu, cred că nu-s în toate minţile. Un Audi nou-nouţ, acolo? E ca şi cum i-ai flutura unui adolescent pe la nas o pereche de chiloţi purtaţi.

– Metafora ta, Macron, nu e nici elegantă, nici de calitate.

– Mă iertaţi, domnule.

Macron încercă să găsească ceva neutru de spus. Un mod de a-şi exprima furia faţă de situaţia existentă. Calque ştia ce aveau de făcut.

– Ce faceţi, domnule?

– Încerc să descifrez anagrama asta. La început am crezut că *rat monstre* este, pur şi simplu, o anagramă pentru *monastère*. Şi că secretul a ceea ce caută oamenii ăştia ar fi ascuns într-o mănăstire.

– Nu sunt destule litere pentru asta. Priviţi, sunt prea mulţi de T şi prea puţini de E.

– Ştiu.

Calque se uită dojenitor la el.

– Mi-am dat seama de asta. Totuşi, mă gândisem, în mod justificat, că autorul acestui vers ar fi putut folosi vechea ortografie, de exemplu, *monastter*. Sau *montaster*.

– Şi nu-i aşa?

– Nu. Acum caut în cartea asta alte locuri în Franţa unde există Fecioare Negre. Poate îi dăm de capăt aşa.

– De ce trebuie să fie în Franţa?

– Ce vrei să spui, Macron?

– De ce trebuie neapărat ca locul în care este ascuns secretul să se afle în Franţa? De ce nu în Spania?

– Explică.

– Mama mea este o catolică foarte credincioasă, domnule. Fervентă, aş putea spune. În copilărie, ne ducea mereu la câteva sute de kilometri în jos pe coastă, la Barcelona. Cu trenul. La Estérel. Asta înţelegea ea printr-o excursie de o zi.

– Spune odată esenţa poveştii, Macron. N-am timp acum să ascult istorisiri despre vacanţele fericite ale copilăriei tale.

– Ajung chiar acum la ea, domnule. Lângă Barcelona, nu departe de Terrassa, se află unul dintre cele mai sfinte locuri ale Spaniei. Se numeşte Montserrat. Nu-mi amintesc dacă e o Fecioară Neagră acolo, însă este unul dintre centrele spirituale ale iezuiţilor. Acolo a renunţat la armură Sf. Ignaţiu de Loyola, după ce s-a hotărât să devină călugăr. Ştiţi, mama este apropiată mai ales de iezuiţi.

Calque se răsuci în scaun.

– Macron, o dată în viaţă ai reuşit să mă surprinzi. Poate că totuşi o să scoatem un detectiv din tine.

Începu să răsfoiască prin carte.

– Da. Uite. Montserrat. Se scrie cu doi T. Nemaipomenit. Şi există o Fecioară Neagră acolo. Ascultă: „La Virgen de Montserrat, cunoscută şi sub numele de La Morenita, sau Fecioara Întunecată, este venerată din anul 888, când nişte păstori, sub protecţia unui grup de îngeri, au găsit-o ascunsă în Sierra de Montserrat. A fost sculptată de însuşi Sf. Luca şi se crede că Sf. Petru a adus-o de la Ierusalim la Montserrat, unde a rămas netulburată sute de ani. Curând după descoperire, cardinalul din Manresa a încercat să mute statuia, care însă nu s-a clintit. Contele de Barcelona a devenit primul ei protector, iar fiul lui i-a ridicat un altar în 932, aşezământ sanctificat de regele Lothar al Franţei în 982. Astăzi, Montserrat este atât centru de pelerinaj, cât şi de răspândire a naţionalismului catalan. Cupluri căsătorite vin aici din întreaga Spanie pentru a le fi binecuvântată uniunea de către Fecioară, pentru că, potrivit zicalei, *No est ben casat qui no dun la done a Montserrat*. „Un bărbat nu este cu adevărat însurat până ce nu şi-a dus mireasa la Montserrat." De asemenea, se bănuieşte că, odinioară, acest sanctuar a adăpostit un altar dedicat lui Venus, zeiţa frumuseţii, mama iubirii, regina râsului, stăpâna graţiilor şi a plăcerii şi patroana curtezanilor.

Calque bătu din palme.

– Venus, Macron. În sfârşit, am găsit ceva. Îţi aminteşti ce spunea versul? „Nu va fi nici bărbat, nici femeie."

– Ce are asta de-a face cu Venus?

Calque oftă.

– Venus mai era numită şi Cypria, după locul principal unde exista cultul ei, pe insula Cipru. Acolo se afla o statuie celebră, care o înfăţişa pe Cypria cu barbă şi purtând un sceptru în mână. Cu toate acestea, şi aici se face legătura cu versul, Cypria, aparent bărbat, avea corp de femeie şi purta haine femeieşti. Când a văzut statuia, Catullus chiar a denumit-o *duplex Amathusia*. Cu alte cuvinte, este hermafrodită, exact ca fiul ei.

– Ce este?

– Hermafrodită. Jumătate bărbat, jumătate femeie. Nici una, nici alta.

– Şi care e legătura cu Fecioara Neagră?

– Sunt două legături. Prima: confirmă descoperirea denumirii Montserrat. Excelent lucrat, Macron. A doua: alături de textul scris la baza ei, întăreşte şi mai mult legătura dintre Fecioara Neagră din Montserrat şi cea din Rocamadour.

– Cum de v-aţi dat seama de asta?

– Îţi aminteşti de chipul Fecioarei din Rocamadour şi al fiului ei? Priveşte, ai aici o fotografie.

– Nu văd nimic. E doar o statuie.

– Macron. Foloseşte-ţi ochii. Cele două feţe sunt asemănătoare. Interşanjabile. Ar putea fi ale unui bărbat sau ale unei femei.

– M-aţi pierdut complet. Chiar nu-mi dau seama ce legătură are asta cu crima.

– Să-ţi spun drept, nici eu nu ştiu. Dar sunt de acord cu tine în privinţa nunţii. Cred că ţiganii vor sta aici tot timpul ăsta, ca să-şi lingă rănile. Sigur, cu Sabir e altceva. Şi acolo unde merge el, va merge şi omul-ochi. Aşa că, măcar de data asta, o să le-o luăm înainte. Facem o excursie.

– O excursie? Încotro?

– Mergem să reluăm legătura cu locurile dragi ale copilăriei tale, Macron. Mergem în Spania. La Montserrat. În vizită la o doamnă.

54

Achor Bale îl urmărea pe noul paznic tânăr care îşi îndemna câinele să cerceteze fiecare ungher al bazilicii St. Sauveur. Trebuia să recunoşti meritele autorităţilor bisericeşti din Rocamadour. Reacţionaseră rapid în privinţa importanţei recrutării. Totuşi, probabil că era o muncă teribil de frustrantă. Ce şanse erau ca un tâlhar să se întoarcă la locul faptei în a doua seară după tentativa de furt? Una la un milion? Probabil chiar mai puţin. Bale se trase mai aproape de marginea balconului unde se afla orga. Încă un minut, şi omul avea să fie exact sub el.

Fusese o joacă de copil să repornească dispozitivul de urmărire şi s-o pornească pe urmele lui Sabir şi ale ţiganilor până la Gourdon. De fapt, Bale fusese tentat să-i atace în acea primă noapte, când dormeau în rulotă. Dar îşi aleseseră un loc foarte incomod, exact în mijlocul unui târg plin de forfotă, la marginea orăşelului La Bouriane, un loc dintre acelea unde găseai camere de filmat şi poliţişti plini de zel, care pândeau beţivi şi tineri fermieri puşi pe harţă.

Hotărârea lui Bale fusese luată în momentul în care a auzit la radio că hoţii nu furaseră Fecioara. Ce însemna asta? De ce nu o furaseră? Avuseseră pistolul lui. Iar paznicul era oricum cu un picior în groapă. Nu. Era sigur că îl văzuse pe ţigan cercetând baza statuii înainte de a începe tot acel ritual religios, iar asta

însemna că era ceva scris acolo, așa cum presupusese fata pe malul râului. Ceva ce Bale trebuia neapărat să vadă.

Acum, paznicul mergea în zigzag printre bănci, îmboldindu-și câinele să înainteze, cu o serie de fluierături. Ai fi zis că îi filma cineva, așa de zelos era la noul lui post. Orice om normal s-ar fi oprit deja să fumeze o țigară. Pe ăsta chiar trebuia să-l dea la o parte. Desigur, și pe câine.

Bale aruncă suportul de lumânare, cu boltă, pe deasupra capului paznicului, numără până la trei și sări din balcon. Așa cum se așteptase, omul îi oferise o țintă ușoară. Auzind zgomotul suportului, acesta se întorsese imediat de la examinarea orgii și își îndreptase lanterna spre obiectul căzut.

Picioarele lui Bale îl loviră în ceafă. Omul fu brusc împins înainte, aterizând pe podeaua de piatră, târât de greutatea corpului lui Bale, care căzuse peste el. La fel de bine, garda s-ar fi putut arunca de pe o scară, cu o frânghie în jurul gâtului.

Imediat ce aterizâ, Bale auzi pârâitul vertebrelor și își întoarse atenția direct asupra câinelui. Bărbatul mort avea încă mâna înfășurată în lesa din piele împletită. Instinctiv, alsacianul se trase înapoi, ghemuindu-se înaintea săriturii. Bale apucă lesa și trase într-o parte, ca un jucător de baseball care lovește în lateral pentru a alerga spre bază. Alsacianul se lansă, împins și de elanul propriu, și de forța centrifugă a mișcării lui Bale. Exact la momentul potrivit, Bale dădu drumul lesei. Principiul centrului de rotație funcționă perfect, trimițându-l pe câine în zbor de partea cealaltă a bisericii, ca un ciocan aruncat de un atlet. Animalul se lovi de peretele de piatră al bisericii, căzu pe podea și începu să urle. Bale alergă spre el și îi zdrobi capul cu piciorul.

Rămase o clipă la pândă, ascultând, cu gura și cu ochii deschiși, ca o pisică. Apoi, mulțumit că nu fusese auzit de nimeni, se îndreptă spre sanctuar.

55

Sabir își reașeză pătura peste vintre. Existau momente – acesta era unul dintre ele – când își dorea ca Yola să renunțe la prostul obicei de a intra neanunțată în camera lor. Mai devreme le luase hainele, ca să le spele la hârdău, și-i lăsase pe amândoi înfășurați în pături, ca pe niște victime ale unui naufragiu, cu perspectiva unei nedorite și interminabile sieste în fața lor. Acum, Sabir căuta înnebunit să spună ceva inofensiv, care să-i alunge stingherealа.

– Bun. Am o altă ghicitoare. Asta e nasoală. Ești gata? „Ce e mai măreț decât Dumnezeu și mai rău ca Diavolul? Săracii deja îl au. Bogații îl vor. Dacă îl mănânci, mori."

Yola nici nu catadicsi să-și ridice privirea de la lucrul ei.

– Nimic, desigur.

Sabir se lăsă înapoi pe spate, sprijinindu-se de perete.

– Of, Doamne. Cum de ai găsit aşa de repede răspunsul? Mie mi-a luat mai mult de o oră, când m-a întrebat băiatul vărului meu.

– Adam, este evident. M-am prins din prima parte, când ai întrebat ce e mai măreţ decât Dumnezeu. Nimic nu este mai măreţ decât Dumnezeu. Restul vine de la sine, dacă îţi dai seama de asta.

– Da, bine, mi-am dat şi eu seama de asta. Dar nu m-am gândit că ăsta ar putea fi răspunsul. M-a deranjat şi m-a intrigat faptul că cineva şi-ar putea imagina că ar exista ceva mai măreţ decât Dumnezeu.

– Eşti bărbat, Adam. Bărbaţii se nasc supăraţi. De-aia trebuie să râdă de absolut orice. Sau să lovească lucruri. Sau să se poarte ca nişte copii. Dacă nu ar face-o, ar înnebuni.

– Mulţumesc. Mulţumesc pentru ideea asta. Acum ştiu de unde-mi vine simţul umorului.

Yola îşi făcuse rost de un întreg set de haine noi. Purta o bluză cu flori roşii, închisă cu nasturi până la guler, şi o fustă verde, cu talie joasă şi cu tivul desfăcut, care-i ajungea până sub genunchi. Fusta era strânsă în talie cu o curea lată, din piele, pe care erau prinse bucăţi mici de oglindă; purta pantofi cu toc, model cubanez, cu barete peste gleznă. O parte din păr îi era strâns în vârful capului, aşa cum îl avusese pieptănat pentru *Kriss*.

– De ce nu porţi niciodată bijuterii? Ca unele dintre femei?

– Pentru că sunt virgină şi încă nemăritată.

Yola îi aruncă lui Alexi o privire pătrunzătoare, dar acesta izbuti cumva să nu o ia în seamă.

– Nu ar fi potrivit să concurez cu mireasa şi cu femeile măritate care-i sunt rude.

Îşi făcu de lucru, aşezând două seturi de haine pe pat, lângă Alexi.

– Hainele voastre sunt încă la uscat. O să le aduc înăuntru când sunt gata. Aveţi aici două costume şi două cravate. Şi nişte cămăşi. Ar trebui să vă fie bune. Mâine, la nuntă, trebuie să aveţi şi nişte bancnote, să-i daţi miresei. Va trebui să le prindeţi de rochia ei cu asta, zise şi îi dădu fiecăruia câte un ac de siguranţă.

– Ei, Adam...

– Ştiu, Alexi. Ai nevoie de nişte bani.

– Nu numai eu. Şi Yola are nevoie, dar e prea mândră ca să ceară.

Yola dădu din mână, cu un gest de iritare. Privirea îi era aţintită asupra lui Sabir.

– Ce voiai să ne spui în maşină? Când te-am întrerupt?

– Nu înţeleg...

– Ai zis că aveai ceva important de spus. Acum am mâncat. Ne-am odihnit. Poţi vorbi.

„Trebuia să vină şi clipa asta, gândi Sabir. Trebuia să fi învăţat deja lecţia – Yola nu abandona nimic până nu storcea tot ce era de stors."

– Cred că ar trebui să rămâneţi amândoi aici. Cel puţin pentru moment.

– Ce vrei să spui?

– Alexi e rănit. Are nevoie să se refacă. Iar tu, Yola... ei bine, ai suferit un şoc puternic, zise întinzând mâna peste masă şi luând portofelul. Am deslușit rima de pe statuia Fecioarei Negre.

Scoase o bucată de hârtie şi o întinse pe genunchi.

– Cred că face referire la Montserrat. E o localitate în Spania. Pe dealurile de deasupra Barcelonei. Cel puţin asta pare a fi informaţia esenţială.

– Crezi că ne pierdem vremea, nu-i aşa? De-aia nu vrei să venim cu tine? Crezi că omul ăla o să apară din nou şi o să ne facă rău, dacă mergem pe drumul ăsta. Numai că de data asta poate va fi mai rău, nu?

– Da, cred că ne primejduim vieţile umblând după potcoave de cai morţi. Uite ce e: Nostradamus sau înaintaşii voştri, sau cine o fi sculptat lucrurile astea la picioarele Fecioarei ar fi putut face acelaşi lucru pe cincizeci de statui ale Fecioarei din toată ţara. Pe atunci, lucrurile erau mult mai relaxate. Oamenii mergeau peste tot în pelerinaj. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că optzeci la sută dintre Fecioarele care existau atunci probabil c-au dispărut – victime a mai mult de zece războaie religioase diferite. Fără să mai vorbim de Revoluţie, de Primul şi de Al Doilea Război Mondial şi de războiul franco-prusac. Neamul tău era nomad, Yola. Mult mai mult ca în prezent. Trăiau fugind din calea armatelor. Mai mult ca sigur, dacă găsim ceva scris la picioarele Fecioarei din Montserrat, mesajul o să ne trimită în altă parte. Şi apoi iarăşi în altă parte. Iar versetele, sau ce-om căuta, probabil c-au dispărut de mult.

– Atunci omul ăla de ce ne-a urmărit? Ce vrea?

– Cred că e nebun. Cumva i s-a năzărit că sunt bani la mijloc şi pur şi simplu nu poate renunţa.

– Nu asta crezi, de fapt.

Sabir scutură din cap.

– Nu.

– Atunci de ce spui asta? Nu-ţi mai place de noi?

Pe moment, Sabir fu pus în încurcătură, ca şi cum un copil l-ar fi atacat pe nepregătite.

– Sigur că îmi place de voi. Zilele astea, ultimele... parcă au fost ani. Parcă am fi fost împreună dintotdeauna. Nu ştiu cum să explic asta.

– Pentru că ne-am mai întâlnit? Asta vrei să spui?

– Să ne mai fi întâlnit? Nu, nu asta voiam...

– Alexi ţi-a spus că sunt o *hexi*. Asta înseamnă că uneori ştiu anumite lucruri. Simt lucruri. Asta s-a întâmplat în cazul tău. Am simţit imediat că intenţiile tale faţă de mine erau bune. Că nu îl omorâseşi pe Babel. M-am împotrivit, dar instinctul mi-a spus că aveam dreptate. Alexi a simţit acelaşi lucru.

Aruncă pe furiş o privire spre pat.

– Cu toate astea, el nu e *hexi*. E doar un ţigan prost.

Alexi îi răspunse cu un gest obscen, dar fără elan. O privea cu luare-aminte. Îi asculta vorbele.

– Noi, ţiganii, simţim lucrurile mai intens decât *payos* şi *gadje*. Ascultăm vocile dinlăuntrul nostru. Uneori ne îndrumă greşit. Cum s-a întâmplat cu Babel. Dar, de cele mai multe ori, au dreptate.

– Şi acum încotro vă îndrumă?

– În aceeaşi direcţie cu tine.

– Yola, omul ăsta e rău. Uite ce v-a făcut. Ce i-a făcut lui Babel. L-ar fi ucis şi pe Alexi, dacă i-am fi lăsat destul timp.

– Aveai de gând să pleci fără noi. Să te furişezi în puterea nopţii. Ca un hoţ, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

Sabir simţea că minciuna i se citea pe faţă. Până şi gura îl trădă, înăbuşindu-i cuvintele.

– Ascultă-mă. Eşti *phral*-ul lui Babel. A făcut schimb de sânge cu tine. Asta înseamnă că acum suntem înrudiţi. Toţi trei, după sânge şi după lege. Aşa că mergem la nunta asta. Împreună. O să fim fericiţi şi veseli şi o să ne amintim ce înseamnă cu adevărat să trăieşti pe pământul ăsta. Apoi, în dimineaţa de după nuntă, o să stai în faţa noastră şi o să ne spui dacă vrei sau nu să venim cu tine. Acum îţi sunt datoare. Eşti fratele meu. Capul familiei noastre. Dacă îmi spui să nu vin cu tine, o să mă supun. Dar o să-mi răneşti inima dacă mă laşi aici. Iar Alexi te iubeşte ca pe un frate. O să plângă şi o să fie întristat dacă o să vadă că nu ai încredere în el.

Alexi îşi luă o figură de înmormântare, atenuată doar pe jumătate de spaţiile libere lăsate de dinţii pierduţi.

– În regulă, Alexi. Nu e cazul să exagerezi.

Sabir se ridică.

– Acum, că am hotărât ce trebuie să facem, ai putea să-mi spui, Yola, dacă există pe aici vreun loc unde să pot să mă spăl şi să mă rad?

– Vino afară cu mine. O să-ţi arăt.

Sabir prinse privirea de avertizare a Yolei exact când era pe punctul de a-l invita şi pe Alexi să i se alăture în excursie. Strângându-şi pătura în jurul corpului, ca pe o togă romană, o urmă afară din colibă.

Fata rămase pe loc, cu mâinile pe şolduri, privind tabăra.

– Îl vezi pe bărbatul ăla? Cel blond care ne priveşte de pe treptele rulotei ăleia noi?

– Da.

– Vrea să mă răpească.

– Yola...

– Îl cheamă Gavril. Îl urăşte pe Alexi pentru că tatăl lui Alexi a fost bulibaşă şi a dat o lege împotriva familiei lui, care i-a dus în exil.

– Exil?

– Asta înseamnă că o persoană este alungată din neam. Gavril mai e supărat şi pentru că e blond şi singur la părinţi. Se spune că a fost răpit de la o femeie *gadjo*. Că mama lui nu a putut avea copii, aşa că bărbatul ei a făcut fapta asta groaznică. Aşa că e de două ori mai supărat.

– Cu toate astea, vrea să te răpească?

– Nu e cu adevărat interesat de mine. Mă tot bate la cap să merg cu el în spatele gardului pentru că ştie că asta îl mânie pe Alexi. Speram ca el să nu fie aici. Dar este. Se va bucura că Alexi a fost rănit. Că şi-a pierdut câţiva dinţi şi că nu are bani ca să-i înlocuiască.

Sabir simţea cum reperele fostelor sale certitudini se schimbă şi se reaşază într-o configuraţie oarecum diferită. Începea să se obişnuiască cu sentimentul ăsta. Aproape că îi plăcea.

– Cum vrei să procedez cu el?

– Vreau să veghezi asupra lui Alexi. Stai cu el. Nu-l lăsa să bea prea mult. La nunţile noastre, bărbaţii şi femeile stau separaţi mai tot timpul, aşa că eu n-am să pot să-l apăr de el însuşi. Omul ăsta, Gavril, ne vrea răul. Eşti vărul lui Alexi. Imediat ce vei fi prezentat bulibaşei şi invitat oficial la nuntă, n-or să se mai holbeze la tine şi o să poţi să te amesteci prin mulţime. Nimeni nu va îndrăzni să te dea în vileag. Acum sari în ochi ca un albinos.

– Yola, pot să te întreb ceva?

– Da.

– De ce tot ce are legătură cu tine trebuie să fie aşa de complicat?

56

Căpitanul Bartolomeo Villada i Lluçanes, de la Policia Local de Catalunya, îi oferi lui Calque o ţigară turcească dintr-o tabacheră de chihlimbar, pe care o ţinea într-un intrând special al biroului său.

– Am faţă de fumător?

– Da.

– Aveţi dreptate. Aşa e. Doctorul meu însă m-a îndemnat să mă las de fumat.

– Doctorul dumneavoastră fumează?

– Da.

– Antreprenorul de pompe funebre fumează?

– Probabil.

– Asta e, atunci.

Calque luă o ţigară, o aprinse şi inhală.

– Oare de ce un lucru care te omoară te poate face în acelaşi timp să te simţi şi foarte viu?

Villada oftă.

– E ceea ce se cheamă în limbajul filosofilor un paradox. Când Dumnezeu ne-a creat, a hotărât ca literalitatea să fie blestemul omenirii. De aceea, pentru a păstra echilibrul, a inventat paradoxul.

– Dar cum putem contracara paradoxul?

– Interpretându-l cu sensul lui exact. Vedeţi? Fumaţi. Cu toate astea, înţelegeţi paradoxul situaţiei în care vă aflaţi.

Calque zâmbi.

– Atunci, o să faceţi ce vă rog? O să vă asumaţi riscul, alături de oamenii dumneavoastră? Înţeleg perfect dacă vă hotărâţi să refuzaţi.

– Chiar credeţi că Sabir îşi va abandona prietenii şi va veni singur? Şi că cel pe care îl numiţi omul-ochi va veni după el?

– Amândoi trebuie să afle ce stă scris pe soclul La Morenitei, la fel ca şi mine, de altfel. Puteţi să mă ajutaţi în privinţa asta?

– Vom aranja o vizită la La Morenita. În interesul cooperării transfrontaliere, se înţelege.

Villada înclină din cap cu ironie.

– Cât despre cealaltă problemă...

Gânditor, răsuci bricheta între degete, lovindu-i alternativ capetele de suprafaţa biroului.

– Voi pune oamenii la pândă în sanctuar, cum aţi propus. Numai timp de trei nopţi. Virgen din Montserrat contează enorm pentru Catalonia. Mama nu mi-ar ierta-o niciodată dacă aş lăsa să fie profanată.

57

Sabir nu se simţea foarte bine în costumul de împrumut. Reverele aveau aproape treizeci de centimetri în lăţime, iar haina îi stătea ca o redingotă – de fapt, îl făcea să semene cu Cab Calloway[1] în *Stormy Weather*. Nici cămaşa nu era prea potrivită; nu-i plăcuseră niciodată floarea-soarelui şi roţile de moară, mai ales ca imprimeuri. Cravata era fluorescentă, de culoarea peştelui afumat, în contrast puternic cu cămaşa, care, la rândul ei, contrasta cu dungile maro pe care un aşa-zis croitor pus pe şotii le inserase în materialul costumului. Măcar pantofii erau ai lui.

– Arăţi grozav. Ca un ţigan. Dacă n-ai avea mutra aia de *payo*, aş vrea să fii fratele meu.

– Cum de poţi rămâne serios când spui una ca asta, Alexi?

– Am falca ruptă. De-aia.

---

[1] Cântăreţ afro-american de jazz, aflat la apogeul carierei în anii 1930–1940. În 1943 joacă la Hollywood în musicalul de succes *Stormy Weather*, alături de alţi cunoscuţi interpreţi americani de jazz (n.tr.)

În ciuda asigurărilor Yolei, Sabir tot mai simţea că sărea în ochi ca un albinos. Toţi îl priveau. Oriunde mergea, orice făcea, privirile tuturor îl măsurau, trecând mai departe şi revenind asupra lui de îndată ce atenţia îi era captată de altcineva.

– Eşti sigur că n-or să mă toarne? Probabil că tot mai apar la televizor în fiecare seară. Există probabil o recompensă pe capul meu.

– Toţi cei de aici au aflat de *Kriss*. Ştiu că eşti *phral*-ul Yolei. Şi că bulibaşa din Samois îţi este *kirvo*. Dacă te-ar denunţa cineva, ar trebui să-i dea socoteală. Ar fi exilaţi. Ca jigodia aia de unchi al lui Gavril.

Gavril îi privea de la marginea taberei. Când văzu că Alexi îl observase, ridică un deget şi îl introduse într-un cerc făcut din degetul mare şi arătătorul celeilalte mâini. Apoi şi-l vârî în gură şi-şi dădu ochii peste cap.

– Prieten de-al tău?

– O urmăreşte pe Yola. Vrea să mă omoare.

– Lucrurile astea două nu prea se potrivesc.

– Cum adică?

– Dacă te omoară, Yola n-o să se mărite cu el.

– Ba da. Probabil o s-o facă. Femeile uită. După un timp, o s-o convingă că dreptatea a fost de partea lui. Ea o să se înfierbânte şi o să-l lase să o răpească. Deja e prea bătrână pentru o fată nemăritată. E rău ce se întâmplă în seara asta. Ea o să vadă nunta şi o să gândească şi mai rău despre mine. Gavril o să i se pară mai bun.

– E prea bătrână pentru o fată nemăritată pentru că se păstrează pentru tine, Alexi. Sau n-ai observat asta? De ce naiba nu o răpeşti şi terminaţi odată cu toată povestea asta?

– Mi-ai da voie?

În joacă, Sabir îi dădu o palmă peste cap.

– Sigur că ţi-aş da voie. E clar că e îndrăgostită de tine. Tot aşa cum şi tu eşti îndrăgostit de ea. Din cauza asta vă certaţi mereu.

– Ne certăm pentru că vrea să mă domine. Vrea să poarte ea pantaloni. Nu vreau o femeie care să mă cicălească. O să se înfurie de fiecare dată când o să plec. Şi atunci o să mă pedepsească. Yola e o *hexi*. O să-mi facă vrăji. Aşa, sunt liber. Nu trebuie să dau scoteală nimănui. Pot să mă culc cu femei *payo*, cum a spus şi ea.

– Şi dacă ar lua-o altcineva? Gavril, de exemplu?

– L-aş omorî.

Sabir mormăi ceva şi îşi reîntoarse atenţia asupra nuntaşilor, care se apropiau de centrul taberei.

– Mai bine spune-mi ce se întâmplă.

– E exact ca orice altă nuntă.

– Totuşi, mă cam îndoiesc.

– Bine, atunci. Îi vezi pe cei doi de acolo? Sunt socrul mic şi socrul mare. Vor trebui să-l convingă pe bulibaşă că au căzut de acord asupra preţului miresei.

Apoi trebuie plătit aurul şi numărat. După care, bulibaşa le va oferi mirilor pâine şi sare. Le va spune: „Când pâinea şi sarea nu vor mai avea gust bun pentru voi, nu veţi mai fi soţ şi soţie."

– Bătrâna aia de ce flutură o batistă?

– Încearcă să-l convingă pe tatăl mirelui că mireasa e încă virgină.

– Glumeşti?

– Crezi că aş glumi cu tine, Adam? Aici, virginitatea e foarte importantă. De ce crezi tu că Yola spune tot timpul că e virgină? Asta o face şi mai valoroasă. Ai putea să o vinzi pe o grămadă de aur dacă ai găsi un bărbat dornic s-o ia.

– Ca Gavril?

– Vistieria lui e goală.

Sabir îşi dădu seama că nu voia să continue discuţia în acea direcţie.

– De ce tocmai o batistă?

– Se numeşte *mocador*. Uneori, *pañuelo*. Femeia aia bătrână care o ţine în mână, ei bine, a verificat cu mâna ei dacă fata e virgină. Apoi a pătat acea *mocador* cu sângele fetei în trei locuri. După aia, bulibaşa toarnă *rakia* pe batistă. Petele de sânge vor căpăta forma unei flori. Asta se întâmplă numai cu sângele unei virgine. Cu sângele de la porc nu-i la fel. Priveşte. Leagă batista în vârful unui băţ. Asta înseamnă că tatăl băiatului a admis că fata e virgină. Acum, bătrâna o să poarte băţul peste tot prin tabără, pentru ca toţi să vadă că Lemma nu şi-a închis ochii cu alt bărbat.

– Cum îl cheamă pe ginere?

– Radu. E vărul meu.

– Arată-mi-l pe unul care nu e.

~

Sabir o zări pe Yola pe latura opusă a pieţei. Îi făcu cu mâna, însă ea lăsă capul în jos şi nu-l băgă în seamă. Se întrebă într-o doară ce gafă mai făcuse.

În zona nuntaşilor, bulibaşa ridică un vas şi îl izbi cu toată puterea în capul mirelui. Vasul se sparse în mii de bucăţi. Întreaga adunare răsuflă la unison.

– Ce naiba a fost asta?

– Cu cât sunt mai multe bucăţi, cu atât mai fericită va fi perechea. Perechea asta o să fie foarte fericită.

– Acum sunt deja căsătoriţi?

– Încă nu. Mai întâi, mireasa trebuie să mănânce ceva gătit cu ierburi crescute pe un mormânt. Apoi trebuie să i se picteze mâinile cu henna – cu cât va rezista mai mult desenul, cu atât mai mult va dura iubirea soţului ei. Apoi trebuie să treacă un copil peste pragul rulotei ei, pentru că, dacă într-un an nu face un copil, Radu o poate alunga.

– Grozav. Foarte avansat ca mentalitate.

– Nu se întâmplă foarte des, Adam. Doar atunci când cei doi se ceartă. Atunci este o scuză bună pentru ca ambii să iasă dintr-o situaţie nefericită.

– Asta-i tot?

– Nu. Peste câteva minute o să-i purtăm pe umeri pe mireasă şi pe mire prin tabără. Femeile or să cânte *yeli yeli*, un cântec tradiţional de nuntă. Apoi, mireasa o să meargă şi o să îmbrace celălalt costum. Pe urmă o să dansăm cu toţii.

– Poţi să dansezi cu Yola.

– Nu. Bărbaţii dansează între ei şi femeile între ele. Nu ne amestecăm.

– Nu mai spune! Ştii ceva, Alexi? Nu mă mai surprinde nimic la neamul vostru. Mă gândesc la ce mă aştept să se întâmple, apoi întorc totul pe dos şi atunci ştiu că am ghicit.

58

Achor Bale avusese nevoie de trei ore pentru a străbate pe jos dealurile din spatele sanctuarului de la Montserrat şi începea să se întrebe dacă nu cumva împinsese prudenţa până la ridicol.

Nu îi cunoştea nimeni maşina. Nu îl urmărea nimeni. Nu îl aştepta nimeni. Erau extrem de mici şansele ca vreun poliţist francez să facă legătura între crima din Rocamadour şi moartea unui ţigan din Paris. Şi ca apoi să extindă povestea până la Montserrat. Şi totuşi, ceva nu-i dădea pace.

Pornise dispozitivul de urmărire când era la vreo treizeci de kilometri de Manresa, deşi ştia foarte bine că şansele de a-l detecta pe Sabir erau foarte slabe. Cinstit vorbind, nu prea îi păsa dacă avea sau nu să-l mai întâlnească vreodată. Bale nu prea era ranchiunos. Dacă greşea, îşi corecta greşeala. Simplu. La Rocamadour greşise că nu cercetase sanctuarul. Îi subestimase pe Sabir şi pe ţigan şi plătise pentru asta – de fapt, noul paznic plătise.

De data asta nu va mai fi aşa domn. Cu excepţia trenului, care limita opţiunile, exista o singură cale spre Montserrat, pe şosea. De aceea, după ce avea să-şi lase maşina într-un ascunziş bun, la capătul îndepărtat al crestei, urma să ajungă în oraş traversând munţii, gândindu-se că, dacă prin vreun miracol poliţia fusese avertizată de sosirea lui, avea să monitorizeze cele două drumuri de acces, şi nu pe oamenii care plecau dimineaţa devreme în direcţia opusă, cu trenul sau cu o maşină furată.

Totuşi, îl rodea încă un aspect al acelui fiasco de la Rocamadour. Până atunci, Bale nu mai pierduse niciodată o armă – nici în anii de serviciu militar activ în Legiune, nici mai târziu, în multiplele acţiuni în care fusese implicat pentru Corpus Maleficus. Şi, mai ales, nu un pistol care îi fusese dăruit de însuşi defunctul *Monsieur*, tatăl lui adoptiv.

Simţise un ataşament exagerat faţă de micul Redmigton 51 automat, de calibru 380. Vechi de optzeci de ani şi printre ultimele bucăţi ieşite de pe linia

de producţie a fabricii, era mic şi uşor de ascuns. Prelucrat de mână, pentru a reduce luciul, avea un recul extrem de eficient, datorită căruia culisorul şi închizătorul se mişcau în tandem pe o distanţă scurtă după fiecare foc tras, împingând înapoi culisorul peste arcul de recul, în timp ce închizătorul era fixat rapid la locul său înainte de a reîncepe aceeaşi mişcare. Astfel, dintr-o singură mişcare, cartuşul folosit era aruncat, iar pistolul, rearmat cu un nou cartuş, încărcat pe ţeavă în timpul mişcării înapoi a culatei. Minunat. Lui Bale îi plăceau mecanismele care funcţionau aşa cum fuseseră proiectate să funcţioneze.

Totuşi, regretele erau pentru cei învinşi. Recuperarea pistolului putea să aştepte. Acum, că făcuse rost de propria lui copie a versetului de la Rocamadour, putea să lase în urmă orice gând de eşec şi să continue ce avea de făcut. Cel mai important era că nu mai trebuia să urmărească pe cineva sau să smulgă cuiva secretele cu forţa. Asta îi convenea de minune lui Bale. Pentru că el nu era din fire un om răzbunător sau brutal. După părerea lui, nu-şi făcea decât datoria, potrivit condiţiilor impuse de Corpus Maleficus. Căci dacă el şi ai lui nu acţionau când trebuia, Satana, Marele Codoş şi a sa *hetaera*, Marea Desfrânată, aveau să ia în stăpânire Pământul, iar domnia lui Dumnezeu avea să se încheie. „Cine ia pe alţii robi, de robie are parte; cine cu sabia va ucide trebuie să fie ucis de sabie. Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor."[1]

De asta, Dumnezeu le dăduse mână liberă celor din Corpus Maleficus pentru a declanşa anarhia oricând şi oriunde doreau, într-o lume ameninţată de un pericol iminent. Satana putea fi oprit doar prin diluarea răului total şi prin transformarea lui într-o variantă parţială, controlabilă. Acesta era scopul ultim al celor trei Antihrişti, prezis în *Cartea Revelaţiei*, aşa cum îi spusese *Madame*, mama lui adoptivă, în originala prezentare a misiunii lui. Napoleon şi Adolf Hitler, cei doi Antihrişti anteriori – împreună cu Cel Mare care urma să sosească –, erau fiinţe întruchipate de Dumnezeu anume pentru a împiedica lumea să se îndrepte spre Diavol. Au acţionat pe post de corespondenţi ai Diavolului, îmblânzindu-l, să spunem, şi garantând menţinerea sa într-o stare de mulţumire ameţitoare.

Din acest motiv, lui Bale şi celorlalţi adepţi ai Corpus Maleficus li se dăduse sarcina de a-i proteja pe Antihrişti şi, dacă era posibil, de a sabota aşa-zisa A Doua Venire – care mai degrabă trebuia numită Al Doilea Mare Placebo. Această A Doua Venire avea să-l însufleţească pe Diavol din răgazul său, declanşând Conflictul Final. În acest scop, era nevoie de adepţi care, în interiorul lor, se apropiau de perfecţiune. „Aceştia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, care sunt feciorelnici. Aceştia sunt cei care merg după Miel oriunde se va duce... Iar în gura lor nu s-a aflat minciună, fiindcă sunt fără de prihană."[2]

---

[1] Apocalipsa 13,10, Biblia, Bucureşti, Ed. Institutului biblic şi de misiune ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, 1975 (n.tr.)

[2] Apocalipsa 14, 4-5, Biblia, *ed. cit.* (n.tr.)

Era o sarcină simplă şi una pe care Achor Bale şi-o asumase cu o râvnă evanghelică întreaga sa viaţă. „Şi am văzut ca o mare de cleştar amestecată cu foc: şi pe biruitorii din ispită cu fiara şi cu chipul fiarei şi cu numărul numelui ei, stând lângă marea de cleştar şi având alăutele lui Dumnezeu."[1]

Bale era mândru de iniţiativa de care dăduse dovadă în urmărirea lui Sabir. Mândru că îşi folosise partea cea mai bună a vieţii în scopul îndeplinirii unei datorii sfinte de oblăduire.

„Nu suntem antinimic, suntem antitot." Nu aşa îi explicase *Madame*? „E imposibil să ne faci public numele pentru că nimeni nu te-ar crede. Nu există nimic scris. Nici o dovadă. Ei creează – noi distrugem. Simplu. Pentru că ordinea poate fi obţinută numai din flux."

59

– Ştiai că Novalis credea că, după Căderea Omului, Paradisul se va face bucăţi şi se va împrăştia peste tot pe Pământ?

Calque se aşează mai confortabil.

– Şi din cauza asta e acum aşa de greu să găseşti bucăţi din el?

Macron îşi dădu ochii peste cap, sperând că apusul care-i învăluia rapid avea să-i mascheze iritarea. Începea să se obişnuiască cu modul de gândire labirintic al lui Calque, dar acest proces i se părea încă destul de tulburător. Oare Calque îl făcea să se simtă inferior dinadins? Şi dacă da, de ce?

– Cine a fost Novalis?

Calque oftă.

– Novalis a fost pseudonimul lui Georg Philipp Friedrich Freiherr von Hardenberg. În Germania prerepublicană, un Freiherr echivala oarecum cu un baron. Novalis a fost prieten cu Schiller şi contemporan cu Goethe. Poet. Mistic. Tot ce vrei. S-a ocupat şi cu exploatarea minelor de sare. Novalis credea în *Liebesreligion* – religia iubirii. Viaţa şi moartea erau văzute ca elemente întrepătrunse, cu un intermediar necesar între Dumnezeu şi Om. Numai că acest intermediar nu este neapărat Iisus. Poate fi oricine. Fecioara Maria. Sfinţii. O persoană iubită care a murit. Chiar şi un copil.

– De ce îmi spuneţi toate astea, domnule?

Macron simţea cum cuvintele i se aglomerau în gât ca firimiturile de biscuiţi.

– Ştiţi că nu sunt un intelectual. Nu ca dumneavoastră.

– Ca să treacă timpul, Macron. Ca să treacă timpul. Şi pentru că încerc să aflu sensul mesajului aparent lipsit de sens găsit la picioarele La Morenitei.

– Aha.

Calque icni, ca şi cum ar fi fost împuns brusc de cineva între coaste.

---

[1] Apocalipsa 15, 2, Biblia, *ed. cit.* (n.tr.)

– Totul a pornit de la căpitanul poliției spaniole, Villarda. Un om foarte cultivat, ca toți spaniolii de altfel. M-a făcut să mă gândesc la toate astea când a pomenit de literalitate și de paradox.

Macron închise ochii. Voia să doarmă. Într-un pat. Cu o plapumă din fulgi de gâscă și cu logodnica lui ghemuită lângă el, cu fundul abia atingându-i vintrele. Nu voia să fie aici, în Spania, din cauza unui mesaj vechi de cinci sute de ani al unui nebun mort, și să flancheze o statuie de lemn fără valoare, de lângă care ieșeau două falusuri erecte, în compania unui căpitan de poliție înăcrit, care în mod clar prefera să-și petreacă zilele într-o bibliotecă universitară. Era deja a doua noapte la rând pe care o petreceau în aer liber. Polițiștii catalani începuseră să-i privească chiorâș.

Din buzunar se auzea un bâzâit. Macron tresări și apoi își reținu impulsul. Oare Calque își dăduse seama că moțăise? Sau era așa de absorbit de calculele, miturile și filosofiile sale încât nici n-ar observa dacă omul-ochi ar veni din spate și i-ar tăia beregata?

Privi în jos la ecranul luminat al telefonului mobil. Ceva se mișcă în el pe când citi mesajul – un *djinn* fatalist care stătea la pândă în stomac și ieșea la suprafață în clipe de pericol și de nesiguranță, să-l dojenească pentru lipsa de imaginație și pentru nesfârșitele și distrugătoarele lui îndoieli.

– E Lamastre. Au reperat semnalul omului-ochi acum patru ore. La douăzeci de kilometri de noi. Sus, deasupra localității Manresa. Probabil că a verificat unde e Sabir.

– Acum patru ore? Nu se poate.

– Precis a ieșit cineva din rond fără să raporteze.

– Precis cineva va trece iar în patrulare la viitoarea zi de salariu. Să-mi faci rost de numele lui, Macron. Apoi o să-i dau ficații prin mașină și o să-i aduc să și-i mănânce la micul dejun.

– Mai e ceva, domnule căpitan.

– Ce? Ce ar mai putea fi?

– A avut loc o crimă. Tot la Rocamadour. Aseară. Se pare că nu le-a spus nimeni, așa că nu au făcut nici o legătură. Apoi n-au știut cum e mai bine să ia legătura cu dumneavoastră, pentru că nu vreți să luați telefonul mobil când sunteți în acțiune. E vorba de paznicul cel nou. Avea gâtul rupt. Cine l-a ucis pe el i-a ucis și câinele. L-a izbit de perete și a călcat pe capul lui. Din experiența mea, asta e o tehnică nouă.

Calque își închise ochii.

– Fecioara a dispărut?

– Nu. Se pare că nu. Probabil căuta același lucru ca și noi. Ca și Sabir. Ca și țiganii.

Pe moment, Macron fu tentat să glumească pe seama bruștei popularități a fecioarelor, dar se abținu. Își ridică privirea de pe ecranul telefonului.

– Credeţi că omul-ochi a fost deja aici şi a şi plecat? Ar fi avut timp, dacă ar fi condus şnur până aici după ce i-a făcut felul paznicului. E autostradă până aici. Putea atinge cu uşurinţă o medie de o sută şaizeci la oră.

– Imposibil. În jurul clădirilor şi în vadurile de la poalele dealului sunt răspândiţi zece oameni înarmaţi. Omul-ochi nu a zburat cu un avion uşor şi cu siguranţă nu s-a strecurat nici în sanctuar. Nu. Singurul mod normal în care se poate ajunge aici e pe drumul principal, mai ales că trenul nu mai circulă pe timpul nopţii. Cobor să-l avertizez pe Villarda.

– Dar, domnule, suntem la pândă. Nimeni nu trebuie să-şi părăsească poziţia. Pot să-i trimit un mesaj căpitanului. Cu mesajul lui Lamastre ataşat.

– Trebuie să vorbesc personal cu el, nu să-i scriu o afurisită de scrisoare. Aşteaptă-mă aici, Macron. Şi cască ochii. Dacă trebuie, foloseşte ochelarii cu infraroşu. Iar dacă bănuieşti că omul-ochi e înarmat, omoară-l.

60

Achor Bale căzu în genunchi în spatele unei stânci. În faţa lui se mişca ceva. Încercă să zărească ceva în întuneric, dar îi fu imposibil să obţină detalii mulţumitoare. Cu revolverul Redhawk în mână, începu să coboare încet spre poalele dealului. Orice ar fi fost, întrecea măsura. Înaintea lui se rostogoleau pietricele şi se auzeau icnete, de parcă un obstacol neaşteptat ar fi apărut în cale. Prin urmare, nu era o capră sălbatică, ci un om. Miros de sudoare şi de fum de ţigară râncedă ajunse la el, purtat de briza uşoară de aer cald.

Bale se afla la doar nouă metri de el când, în sfârşit, Macron sesiză că ceva se mişca în apropiere. Macron folosea ochelarii cu infraroşii pentru a urmări încercările chinuite ale superiorului său de a coborî dealul fără zgomot. Bale ridică pistolul cu amortizor la nivelul capului lui Macron, în spatele lui. Apoi, nemulţumit de vizibilitate, căută în buzunar o bucăţică de hârtie albă. O bagă în gură şi o transformă într-un ghemotoc de hârtie mestecată, impregnat de salivă, pe care îl puse apoi în vârful roşu al punctului de ochire, astfel încât era un pic mai înalt decât amortizorul. Puse din nou cătarea în linie cu capul lui Macron, apoi scoase un oftat prelung, care-i trăda dezamăgirea. Era pur şi simplu prea întuneric pentru a ţinti cu precizie.

Puse revolverul Redhawk înapoi în toc şi îşi căută bastonul de cauciuc. Cu el în mână, începu să se târască pe burtă, peste stânci, spre Macron, profitând de zgomotul pe care Calque îl făcea încă în depărtare.

Exact în ulima clipă, Macron simţi ceva, şi se trase în spate, dar prima lovitură a lui Bale îl atinse exact în tâmplă. Macron căzu la pământ secerat, cu braţele strâns lipite de coaste. Bale se târî mai în faţă şi încercă să desluşească faţa lui Macron. Aşa, deci. Nu era Sabir. Şi nu era nici ţiganul. Ce noroc că nu folosise pistolul.

Rânjind, Bale pipăi buzunarele lui Macron până când găsi telefonul. Îl deschise şi verifică mesajele. Apoi, cu un mormăit furios, zdrobi telefonul de pământ cu piciorul. Numai un poliţist putea să-şi codeze mesajele şi să mai aibă şi accesul la ele parolat. Asta era ca şi cum ai purta şi curea, *şi* bretele.

Căută mai departe prin buzunarele lui Macron. Bani. Documente de identitate. O fotografie a unei fete de culoare, în rochie albă, etalând un prognatism pe care părinţii fuseseră fie prea economi, fie prea săraci pentru a-l corecta. Locotenent Paul Macron. O adresă din Créteil. Bale băgă în buzunar teancul de hârtii.

Aplecându-se, îi scoase lui Macron pantofii şi îi aruncă în tufişurile din spatele lui. Apoi, apucându-l întâi de un picior şi apoi de celălalt, asemenea unei pisici care îşi ia puii de ceafă, îi mai dădu lui Macron o lovitură cu măciuca în fiecare labă a piciorului.

Mulţumit de isprava lui, luă ochelarii cu infraroşu şi scrută panta dealului. Apucă să vadă spectrul palid al capului lui Calque dispărând dincolo de o râpă abruptă, la şase sute de metri mai jos de el.

Ce se întâmpla? Cât ştia deja poliţia despre el? Era clar că îi subestimase şi pe ei, căci probabil avuseseră acces la mesajul ascuns pe soclul Fecioarei, mulţumită hotărârii inteligente a lui Sabir de a nu o lua atunci când i se prezentase ocazia.

Acum, Bale aproape că regreta că îl lăsase fără simţire pe Macron. Ratase o ocazie. Să-l interogheze pe om într-o linişte absolută pe o coastă de deal pusă sub urmărire – asta chiar ar fi fost o premieră pentru el. Cum ar fi reuşit? Nu exista decât o modalitate de a afla.

Bale se strecură afară din ascunziş şi porni spre râpă. Era clar că idioţii ăia de poliţişti îl căutau doar în vale – le-ar fi trebuit prea multă imaginaţie să-şi închipuie că avea să traverseze o coastă de munte aridă şi, de fapt, impracticabilă. Asta însemna că avea să ajungă la ei din spate, cum era mai bine.

Cam la fiecare cincizeci de metri se oprea să asculte, cu gura deschisă şi cu ambele mâini pâlnie la ureche. La vreo două sute de metri de râpă, se opri ezitând. Din nou, fum de ţigară. Era acelaşi om, care se întorcea? Sau poate vreunul dintre paramilitari, care trăgea pe furiş un fum scurt?

Se depărtă de râpă şi coborî ultima coastă de deasupra sanctuarului. Da. Deslușea capul unui om, conturat pe fundalul aproape luminos al zidului de piatră.

Bale şerpui în jos spre ascunzătoarea omului. Îi venise o idee. Una bună. Şi intenţiona să o pună în aplicare.

61

Calque se trânti pe scaunul din faţă al maşinii de control, alături de Villada. Acesta îl salută rapid din priviri, apoi continuă să scruteze linia de cale ferată şi clădirile din împrejurimi.

Când se declară mulţumit de faptul că nu se vedea nici o mişcare, puse deoparte ochelarii cu infraroşu şi se întoarse spre Calque.

– Credeam că staţi la pândă pe coasta dealului.

– L-am lăsat acolo pe Macron.

Calque se ghemui în maşină şi îşi aprinse o ţigară, făcându-şi palmele căuş în jurul ei.

– Vreţi una?

Villada clătină din cap.

– Omul-ochi. Este aici.

Villada ridică din sprânceană.

– L-au reperat oamenii noştri. Şi-a folosit dispozitivul de urmărire acum patru ore, lângă Manresa. Şi a ucis un om la Rocamadour. Aseară. Un paznic, împreună cu câinele lui. Villada, omul ăsta nu e o pradă uşoară. Aş îndrăzni chiar să afirm că a fost instruit ca asasin. Şi ţiganul de la Paris, şi paznicul de la Rocamadour aveau gâtul rupt. Şi mai e şi diversiunea aia creată pe N20. Cu cei doi, bărbatul şi femeia. Aia a fost realizată cu măiestrie.

– Vorbiţi de parcă l-aţi admira.

– Nu. Îl urăsc de moarte. Dar este eficient. Ca un mecanism. Aş vrea doar să ştiu ce urmăreşte.

Villada îi aruncă un zâmbet.

– Poate pe dumneavoastră vă urmăreşte?

Se întinse să ia transmiţătorul, ca pentru a mai estompa efectul vorbelor anterioare.

– Dorada către Mallorquin. Dorada către Mallorquin. Mă recepţionaţi?

Transmiţătorul pârâi şi emise o scurtă şarjă de paraziţi. Apoi răzbătu până la ei o voce calmă.

– Mallorquin către Dorada. Recepţionat.

– Ţinta este în apropiere. S-ar putea să vină de peste Sierra. Dacă este necesar, schimbaţi-vă poziţiile şi trageţi pentru a ucide. Azi-noapte a ucis un paznic francez. Aceasta n-a fost prima lui crimă. Nu vreau ca vreunul dintre oamenii noştri să fie următorul pe listă.

Calque se întinse şi îl apucă pe Villada de braţ.

– Cum adică, s-ar putea să vină de peste Sierra?

– Simplu. Dacă a fost reperat de oamenii dumneavoastră în Manresa acum patru ore şi noi de atunci nu am priñs nici un semnal de-al lui, pun pariu cincizeci la unu că vine de peste creastă. În locul lui, eu aşa aş face. Dacă vede că nu-l aşteaptă nimeni, atunci se strecoară şi fură Fecioara, sare în tren sau fură o maşină şi pleacă. Dacă află că suntem aici, pur şi simplu urcă iar Sierra şi pentru noi nu se schimbă nimic.

– Dar l-am lăsat acolo pe Macron. E o pradă uşoară.

– Staţi liniştit. Îl trimit pe unul dintre oamenii mei să-l aducă.

– V-aş fi recunoscător, căpitane Villada. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

62

Bale era întins pe burtă, cam la optsprezece metri de paramilitarul camuflat, când acesta se răsuci brusc şi începu să cerceteze cu binoclul coasta din spatele lui.

Bun. Prin urmare, planul lui de a-l atrage într-o cursă pe poliţist, de a-l interoga şi de a-i lua hainele era sortit eşecului chiar din start. *Tant pis*. De asemenea, era evident că nu va mai putea intra în sanctuar pentru a verifica soclul La Morenitei. Când dădeai peste câte un bufon din ăsta stând la pândă, era clar că mai erau şi alţii prin apropiere. Acţionau în haită, ca lupii. Idioţii credeau că numărul lor mare le conferă siguranţă.

Bale îşi căută pistolul. Nu putea aştepta acolo până în zori, trebuia să acţioneze. Vedea acum clar silueta poliţistului pe fundalul luminos al pieţei sanctuarului. O să-l ucidă, apoi o să se ascundă lângă clădiri. Poliţiştii se vor gândi că s-a îndreptat iar spre deal şi-i vor trimite pe majoritatea în direcţia aia. Dimineaţa, locul va zumzăi de elicoptere.

Numai că atunci cu siguranţă îi vor găsi maşina. O vor lua pentru a preleva ADN şi amprente. Or să-l identifice. Or să-i introducă datele în calculator şi or să-i facă dosar. Superstiţios, Bale fu cuprins de un fior.

Paramilitarul se ridică, avu un moment de ezitare, apoi începu să urce dealul spre el. Ce naiba se întâmpla? Fusese văzut? Imposibil. Omul şi-ar fi făcut de cap cu pistolul-mitralieră Star Z-84. Bale zâmbi. Întotdeauna îşi dorise un Star. O armă mică, extrem de folositoare: 600 de cartuşe pe minut; Lüger Parabellum de 9 mm; rază efectivă de 200 de metri. Măcar acest Star ar fi o compensaţie pentru Redmingtonul pierdut.

Bale rămase nemişcat, cu faţa îndreptată în jos. Mâinile, singurele care s-ar fi putut vedea la lumina încă slabă a lunii, erau ascunse sub el, încleştate pe pistol.

Omul venea ţintă spre el. O să privească totuşi în altă direcţie. Nu o să se aştepte la nimic care să vină de la suprafaţa solului.

Bale trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia. Auzea răsuflarea bărbatului. Simţea mirosul sudorii lui şi damful usturoiului mâncat la masa de seară. Bale îşi reţinu impulsul de a-şi ridica scăfârlia pentru a vedea exact unde se afla omul.

Piciorul acestuia alunecă pe o piatră şi şterse cotul lui Bale. Apoi militarul trecuse deja dincolo de el, îndreptându-se în sus, spre Macron.

Bale se răsuci pe o coapsă. Dintr-o mişcare, ajunse în spatele bărbatului, cu Redhawkul lipit de gâtul lui.

– Lasă arma. În genunchi. Nici un sunet.

Bale sesiză respirația scurtă. Tensiunea la nivelul umerilor. Nu se terminase. Omul avea de gând să riposteze.

Îl lovi peste tâmplă cu țeava pistolului și apoi încă o dată la baza gâtului. Nu avea rost să-l ucidă. Nu voia să-i irite pe spanioli mai mult decât era necesar. Astfel, aveau să-i urască doar pe francezi, pentru că îi puseseră într-o situație ingrată și umilitoare. Dacă le-ar ucide un om, ar pune Interpolul pe urmele lui și nu l-ar lăsa în pace câte zile ar mai avea.

Luă Starul și apoi cotrobăi prin buzunarele bărbatului, în căutarea altor lucruri folositoare. Cătușe. Documente de identitate. Pe moment, se simți tentat să-i ia transmițătorul, apoi se gândi că ceilalți cameleoni paramilitari ar putea să-l detecteze din cauza lui.

Să-i mai facă o vizită locotenentului Macron? Să-i mai dea una în cap?

Nu. N-avea nici un rost. Avea un avans de aproximativ o jumătate de oră ca să urce iar muntele, înainte ca ei să-și dea seama ce se întâmplase. Cu puțin noroc, putea fi de ajuns. Nu aveau cum să-i ia urma în întuneric, iar în zori avea să fie deja plecat. Înapoi la Gourdon, pentru a se reîntâlni cu amicul Sabir.

63

– Ajunge cu băutura, Alexi. Mâine o să te simți ca naiba.

– Mă dor dinții și coastele. *Rakia* face bine. E antiseptic.

Poci așa de tare cuvântul încât sună ca „atletic".

Sabir o căută din priviri pe Yola, dar fata nu se zărea nicăieri. Petrecerea de nuntă se apropia de final, muzicienii abandonând-o unul câte unul, fie din cauza oboselii, fie din cauza beției, care apuca să-i lovească mai întâi.

– Dă-mi pistolul. Vreau să trag.

– Nu-i o idee bună, Alexi.

– Dă-mi pistolul! strigă Alexi și îl înșfăcă de umeri pe Sabir, scuturându-l. Vreau să fiu John Wayne.

Își roti mâna prin aer, descriind un cerc larg peste întreaga tabără și rulotele din preajmă.

– Sunt John Wayne! Ați auzit? O să vă împușc toate felinarele!

Nu-l băgă nimeni în seamă. Pe parcursul întregii seri, la intervale surprinzător de dese, unii bărbați se ridicaseră, îmboldiți de aburii băuturii, și se dăduseră drept altcineva. Unul chiar pretinse a fi Iisus Hristos. Nevastă-sa îl gonise în fluierăturile și huiduielile unor suflete mai puțin amețite. Sabir se gândi că acestea erau, pesemne, cele patru stagii ale beției descrise de romancierul Patrick Hamilton: beat de-a dreptul, pus pe harță, mut de beat și mort de beat. Alexi era în faza pus pe harță și era clar că mai avea de răzbătut cale lungă.

– Hei! John Wayne!

Alexi se răsuci teatral, cu mâinile sprijinite pe coapse, pe o pereche imaginară de pistoale cu şase gloanţe.

– Cine mă strigă?

Sabir îl recunoscuse deja pe Gavril. „Ei bine, începe balul", îşi spuse. Cine spunea că viaţa nu e previzibilă?

– Yola mi-a spus că ai rămas fără boaşe. Că acelaşi individ care ţi-a zburat dinţii te-a lăsat şi fără ele.

Alexi se clătină uşor, cu o expresie de concentrare intensă pe faţă.

– Ce ai spus?

Gavril veni mai aproape, cu ochii însă în altă parte, ca şi cum o parte din el se simţea detaşată de ceea ce punea la cale.

– Eu n-am spus nimic. Yola a spus. Eu nu ştiu nimic despre boaşele tale. De fapt, am ştiut mereu că îţi lipsesc. Ţi se trage din familie. Nici unul din clanu' Dufontaine nu le are.

– Alexi, las-o baltă.

Sabir puse o mână pe umărul lui Alexi.

– Minte. Încearcă să te înfurie.

Alexi îşi trase umărul de sub mâna lui.

– Yola n-a spus niciodată asta. N-a spus niciodată că ar fi ceva în neregulă cu boaşele mele. Nu ştie nimic despre ele.

– Alexi...

– Atunci cine altcineva să-mi fi spus?

Gavril deschise braţele triumfător.

Alexi privi în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Yola să apară brusc de după colţul unei rulote şi să confirme vorbele lui Gavril.

Alexi părea ţâfnos, iar unul dintre colţurile gurii îi atârna de parcă suferise un atac cerebral, pe lângă atacul cu scaunul.

– Nu o s-o găseşti aici. Tocmai ce-am lăsat-o.

Gavril îşi mirosi degetele teatral.

Alexi porni să străbată luminişul, spre Gavril. Sabir întinse un braţ şi îl întoarse din drum, răsucindu-l aşa cum faci cu un copil. Alexi era aşa de nedumerit, încât se împiedică şi se prăbuşi, aterizând în fund.

Sabir păşi între el şi Gavril.

– Las-o baltă. E beat. Dacă ai o problemă, o poţi rezolva altă dată. Asta e o nuntă, nu un *Kriss*.

Gavril ezită, cu mâna dând târcoale buzunarului.

Sabir văzu că Gavril îşi băgase în cap că poate să-şi rezolve o dată pentru totdeauna problema pe care o avea cu Alexi, iar prezenţa lui între el şi Alexi nu era ceva ce luase în calcul. Simţi în buzunar, rece, greutatea pistolului Redmington. Dacă Gavril se îndrepta spre el, avea să-şi scoată pistolul şi să tragă un foc de avertisment la picioare. Să se termine totul acolo. Cu siguranţă, nu avea de gând să se trezească cu un cuţit în ficat în momentul ăsta al vieţii.

– De ce vorbeşti tu în numele lui, *payo*? Nu are curaj să vorbească singur?

Vocea lui Gavril se mai înmuiase.

Alexi zăcea cu faţa la pământ, cu ochii închişi; era evident că nu era în stare să vorbească cu nimeni. Trecuse în mod clar de la faza de pus pe harţă la cea de beat mort, fără să se mai oprească la cea de mut de beat.

Sabir profită de avantajul obţinut.

– După cum spuneam, amândoi puteţi să vă rezolvaţi diferendul altă dată. Cu siguranţă, o nuntă nu e momentul cel mai potrivit pentru asta.

Gavril clănţăni din dinţi, dându-şi capul pe spate.

– Bine, *gadjo*. Spune-i asta din partea mea amărâtului ăluia de Dufontaine. Când o să vină la festivalul Les Trois Maries, o să-l aştept. Sfânta Sara o să hotărască între noi doi.

Sabir simţi cum i se clatină uşor pământul sub picioare.

– Festivalul Les Trois Maries? Asta ai spus?

Gavril izbucni în râs.

– Am uitat. Tu eşti un intrus. Nu eşti unul dintre noi.

Sabir ignoră presupusa insultă – ochii îl priveau fix pe Gavril, îndemnându-l să răspundă.

– Unde se ţine? Şi când?

Gavril se întoarse, gata de plecare, apoi se răzgândi în ultima clipă. Era evident că se bucura de întorsătura bruscă pe care o luase conversaţia.

– Întreabă pe cine vrei. Or să-ţi spună. Festivalul Sara-e-Kali se ţine în fiecare an la Les Saintes-Maries-de-la-Mer, în Camargues. Peste patru zile. Pe 24 mai. Ce crezi că facem toţi la nunta asta de rahat? Ne îndreptăm spre sud. Toţi ţiganii francezi fac asta. Până şi eunucul care zace lângă tine.

Alexi avu un spasm, ca şi cum ar fi înregistrat insulta undeva în adâncul inconştientului său. Dar băutura se dovedi un soporific mult prea puternic, aşa că începu să sforăie.

64

– De ce John Wayne?

– Ce vrei să spui?

– De ce John Wayne? Aseară, la nuntă.

Alexi scutură din cap, într-o încercare neizbutită de a-şi limpezi mintea.

– Era filmul ăla, *Hondo*. L-am văzut la televizorul lu' bunică-miu. Când l-am văzut, am vrut să fiu John Wayne.

Sabir râse.

– Ciudat, Alexi. Nu m-aş fi gândit că eşti pasionat de filme.

– Nu orice filme. Îmi plac doar cowboy-i. Randolph Scott. Clint Eastwood. Lee Van Cleef. Şi John Wayne.

Îi străluciră ochii.

– Bunicul meu îi prefera pe Terrence Hill şi pe Bud Spencer, dar pentru mine nu sunt cowboy adevăraţi. Doar ţigani italieni care pretind că sunt cowboy. John Wayne era adevărat. Îmi doream aşa de mult să fiu ca el, că mă durea inima.

Tăcură amândoi. Apoi Alexi îşi ridică privirea.

– Gavril a spus nişte lucruri, nu-i aşa?

– Câteva.

– Minciuni. Minciuni despre Yola.

– Mă bucur că îţi dai seama că erau minciuni.

– Sigur că sunt minciuni. Nu i-ar spune ea astfel de lucruri despre mine. Despre individul ăla care m-a lovit la boaşe când era legat.

– Sigur că nu.

– Şi atunci de unde ştie? De unde are informaţiile astea?

Sabir închise ochii, ca pentru a spune: „Dă-mi răbdare, Doamne!"

– Întreab-o pe ea. Uite-o că vine.

– Vila Gana.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic.

– *Vila* înseamnă rău? Asta înseamnă?

– Nu. Înseamnă vrăjitoare. Iar Gana este regina vrăjitoarelor.

– Alexi...

Cu un gest teatral, Alexi îşi aruncă pătura.

– Cine altcineva crezi că i-a spus lui Gavril? Cine mai ştia? L-ai văzut pe *diddikai* cum şi-a mirosit degetele, nu?

– Prostule, voia să te întărâte.

– A încălcat *leis prala*. Nu mai e *lacha*. Nu e o *lala romni*. N-o să mă însor cu ea.

– Alexi, nu înţeleg nici jumătate din ce spui.

– Spun că a încălcat legea frăţiei. E imorală. Nu e o femeie bună.

– Dumnezeule mare, omule. Doar nu vorbeşti serios.

Se deschise uşa. Capul Yolei apăru în cadru.

– De ce vă certaţi? V-am auzit din celălalt capăt al taberei.

Alexi tăcu. Îşi compuse o expresie care arăta că era în acelaşi timp ţâfnos, supărat şi pregătit pentru dojană.

Yola rămase în prag, privind înăuntru.

– Te-ai certat cu Gavril, nu-i aşa? V-aţi bătut?

– Asta ai vrea, nu? Să ne batem? Atunci ai simţi că eşti dorită.

Sabir porni spre uşă.

– Cred că e mai bine să vă las cu ale voastre. Ceva îmi spune că suntem prea mulţi aici.

Yola ridică mâna.

– Nu. Rămâi. Altfel trebuie să plec. Nu se cade să rămân singură cu Alexi.

Alexi lovi patul cu palma, prefăcându-se că o invită să ia loc.

– Cum adică nu se cade? Ai petrecut timp de una singură cu Gavril. *Pe el* l-ai lăsat să te atingă.

– Cum poţi să spui una ca asta? Bineînţeles că nu l-am lăsat.

– I-ai spus că tipul din biserică m-a lăsat fără boaşe. După ce mi-a dat un pumn în gură şi mi-a scos dinţii. Crezi că e corect? Să spui asta cuiva? Să mă faci de râs? Nenorocitul ăla o să umple tabăra. O să ajung de râsul tuturor.

Yola amuţi. Sub tenul întunecat, faţa ei păli.

– De ce nu porţi *dikló*[1], ca o adevărată femeie măritată? Vrei să-mi spui că Gavril nu te-a răpit azi-noapte? Că *spiuni gherman*[2] nu te-a dus în spatele gardului viu şi nu te-a răsturnat pe spate?

Până acum, Sabir nu o mai văzuse pe Yola plângând. Acum, lacrimi mari îi umpleau ochii şi-i curgeau pe faţă, nestăvilite. Lăsă capul în jos şi privi fix în pământ.

– *Sacais sos ne dicobélancalochin ne bridaquélan*. Asta e?

Yola se aşează pe treptele rulotei, cu spatele la Alexi. Una dintre prietenele ei se apropie de uşa rulotei, dar Yola o goni.

Sabir nu înţelegea de ce nu răspunde. De ce nu respinge acuzaţiile nedovedite ale lui Alexi.

– Ce i-ai spus, Alexi?

– Am spus: „Ochii care nu văd nu frâng nici o inimă." Yola ştie ce vreau să spun.

Îşi întoarse capul şi privi fix peretele.

Sabir se uită când la unul, când la altul. Nu era prima dată când se întreba în ce casă de nebuni nimerise.

– Yola?

– Ce e? Ce vrei?

– Ce i-ai spus, de fapt, lui Gavril?

Yola scuipă în pământ, apoi întinse scuipatul cu vârful pantofului.

– Nu i-am spus nimic. Nu am vorbit cu el. Ne-am insultat doar.

– Atunci, nu înţeleg...

– Tu oricum nu înţelegi nimic, nu-i aşa?

– Ba da, cred că aşa e.

– Alexi.

Plin de speranţă, Alexi înălţă capul la auzul vocii Yolei. Era evident că nu avea sorţi de izbândă în faţa a ceva ce îl măcina de viu.

– Îmi pare rău.

– Că l-ai lăsat pe Gavril să facă să-ţi sară ochii din cap?

---

[1] „Basma", „batic", în romani în original (n.tr.)

[2] „Spion german", în romani în original (n.tr.)

– Nu. Că i-am spus Bazenei ce s-a întâmplat cu boaşele tale. Mi s-a părut amuzant. Nu trebuia să-i spun. Îi place de Gavril. Probabil că el a convins-o să-i povestească. Am greşit că nu m-am gândit cum te poate afecta asta.

– I-ai spus Bazenei?

– Da.

– Şi n-ai vorbit cu Gavril?

– Nu.

Alexi înjură cu voce joasă.

– Îmi pare rău că m-am îndoit de *lacha* ta.

– N-ai făcut-o. *Damo* nu a înţeles ce ai spus. Aşa că nu ai făcut-o.

Sabir se uită chiorâş la ei.

– Cine naiba e *Damo*?

– Tu eşti.

– Eu sunt *Damo*?

– E numele tău ţigănesc.

– Vă supăraţi dacă îmi explicaţi şi mie? Nu am primit alt nume de când am fost botezat.

– E varianta ţigănească pentru Adam. Toţi suntem urmaşii lui.

– Cred că asta e valabil cam pentru toţi.

Sabir se prefăcu a-şi cântări numele. Pe ascuns însă, era încântat de noul ton al conversaţiei.

– Şi care e echivalentul pentru Eva?

– Yehwah. Însă ea nu e mama noastră.

– A!

– Mama noastră a fost prima nevastă a lui Adam.

– Adică Lilith? Vrăjitoarea care ataca femei şi copii? Femeia care s-a transformat în şarpe?

– Da. Ea e mama noastră. Vaginul ei era un scorpion. Avea cap de leoaică. La pieptul ei au supt un porc şi un câine. Călărea pe un măgar.

Se întoarse pe jumătate, măsurând reacţia lui Alexi la cuvintele ei.

– Fiica ei, Alu, a fost la început bărbat, dar s-a transformat în femeie – de la ea au unii ţigani un al doilea văz. Pe linia ei, Lemec, fiul lui Cain, a avut un fiu de la soţia lui, Hada. Acesta a fost Jabal, părintele tuturor celor care locuiesc în cort şi sunt nomazi. Suntem înrudiţi şi cu Jubal, părintele tuturor muzicienilor, pentru că Tsilla, fiul lui Jubal, a devenit a doua soţie a lui Lemec.

Sabir era pe punctul de a spune ceva – un comentariu caustic despre felul enervant în care ţiganii jonglau cu logica –, dar zări faţa lui Alexi şi deodată realiză de ce Yola începuse de fapt tot discursul ăsta. Era cu mult mai ageră decât el.

Alexi rămăsese încremenit ascultându-i povestea. Se vedea că toată furia îi dispăruse. Privea cu ochi visători, ca şi cum tocmai i se făcuse un masaj cu o mănuşă moale.

„Poate că Yola era într-adevăr vrăjitoare până la urmă", gândi Sabir.

65

În acea dimineaţă, Sabir merse pe jos din tabără până la marginea orăşelului Gourdon. Purta o şapcă de baseball unsuroasă, pe care o scosese la lumină dintr-un dulap din rulotă, şi o geacă dungată de piele, tighelită cu roşu şi negru, care avea o mulţime de fermoare fără rost şi de care atârna aproape un kilometru şi jumătate de lanţuri. „Dacă mă recunoaşte cineva, îşi spuse, acum chiar că am încurcat-o – credibilitatea mea e compromisă pe veci."

Cu toatea astea, se găsea pentru prima dată singur într-un spaţiu public de la plecarea din tabăra din Samois şi se simţea stingher şi nervos. Ca un impostor.

Evitând cu grijă străzile principale, unde, în piaţă, activitatea era în toi şi cetăţeni responsabili serveau micul dejun în cafenele, ca oamenii obişnuiţi, Sabir realiză brusc cât de desprins devenise de aşa-zisa lume reală. Realitatea lui era în şatra de ţigani, cu puradeii plini de praf şi cu câinii, oalele de gătit şi fustele lungi ale femeilor. Prin comparaţie, oraşul era aproape lipsit culoare. Convenţional.

Îşi cumpără un croasant de la un chioşc şi îl mâncă stând pe una dintre fortificaţiile oraşului, privind piaţa şi bucurându-se de acest rar moment de singurătate. În ce nebunie se lăsase târât? În mai puţin de o săptămână, viaţa lui îşi schimbase complet cursul şi acum era sigur, în sinea lui, că nu va mai putea să se întoarcă niciodată la vechile obiceiuri. Acum nu-i mai aparţinea nici uneia dintre cele două lumi. Care era cuvântul folosit de ţigani? *Apatride*. Fără naţionalitate. Era cuvântul lor pentru „ţigănie".

Se răsuci brusc, pentru a fi faţă în faţă cu bărbatul care stătea în spatele lui. Avea timp să scoată pistolul? Prezenţa în piaţă a unor oameni nevinovaţi îl făcu să renunţe.

– Domnul Sabir?

– Cine întreabă?

– Căpitanul Calque. Poliţia Naţională. V-am urmărit de când aţi părăsit tabăra. De fapt, vă aflaţi sub observaţie permanentă de când aţi sosit de la Rocamadour, acum trei zile.

– Dumnezeule.

– Sunteţi înarmat.

Sabir confirmă din cap.

– Înarmat, da. Dar nu periculos.

– Pot să văd pistolul?

Sabir deschise prudent buzunarul, introduse două degete şi scoase pistolul, ţinându-l de ţeavă. Aproape că simţea aţintite asupra lui puştile lunetiştilor de elită.

– Pot să mă uit la el?

– Cum să nu, sigur. Vă rog. Puteţi să-l păstraţi, dacă vreţi.

Calque zâmbi.

– *Monsieur* Sabir, suntem singuri. Puteţi să mă tâlhăriţi, dacă doriţi. Nu trebuie să-mi daţi pistolul.

Mirat, Sabir îşi lăsă capul într-o parte.

– Domnule căpitan, ori minţiţi de îngheaţă apele, ori vă asumaţi un risc al naibii.

Îi oferi pistolul lui Calque, cu patul înainte, ca şi când ar fi fost un peşte putred.

– Mulţumesc.

Calque luă pistolul.

– Un risc, aşa e. Cred însă că tocmai am dovedit împreună ceva foarte important.

Cântări arma în mână.

– Un Redmington 51. Frumos pistol. Nu se mai fabrică de la sfârşitul anilor 1920. Ştiaţi asta? Este aproape o piesă de muzeu.

– Nu mai spuneţi!

– Înţeleg că nu vă aparţine?

– Ştiţi foarte bine că l-am luat de la individul ăla în sanctuarul Rocamadour.

– Pot să-i notez seria? S-ar putea să fie o informaţie interesantă.

– Şi ADN-ul? Nu asta vă interesează mai mult acum?

– E prea târziu pentru ADN. Urmele de pe pistol au fost distruse. Îmi trebuie doar seria.

Sabir expiră lung şi inegal.

– Da. Vă rog. Luaţi seria. Luaţi pistolul. Luaţi-mă şi pe mine.

– V-am spus, sunt singur.

– Dar sunt un ucigaş. Oamenii dumneavoastră mi-au afişat faţa pe ecranul televizorului şi în ziare. Sunt un pericol pentru siguranţa cetăţenilor.

– Nu cred.

Calque îşi puse ochelarii de citit şi notă seria pistolului într-un carneţel negru. Apoi îi returnă arma lui Sabir.

– Glumiţi.

– Sunt foarte serios, *monsieur* Sabir. Va trebui să fiţi înarmat pentru ceea ce am să vă rog să faceţi.

66

Sabir se aşează pe vine lângă Yola şi Alexi. Era cât se poate de clar că îşi vorbeau iar. Deasupra focului, Yola prăjea nişte boabe verzi de cafea şi rădăcină de cicoare, pentru a-i pregăti lui Alexi micul dejun.

Sabir îi întinse punga cu croasante.

– Tocmai am dat nas în nas cu poliţia.

Alexi râse.

– Ai furat cornurile alea, Damo? Să nu-mi spui că te-au prins la prima încercare?

– Nu, Alexi, vorbesc serios. M-a agăţat un căpitan. Ştia exact cine sunt.

– *Malos mengues!*[1]

Alexi îşi trase o palmă peste frunte. Se dădu înapoi, gata de fugă.

– Deja au ajuns în tabără?

– Stai jos, prostule! Chiar crezi că aş mai fi fost aici dacă aveau intenţia să mă ridice?

Alexi ezită, apoi se aşeză la loc pe buturuga pe care o folosea drept scaun.

– Eşti nebun, Damo. Mai că mi s-a făcut rău. Credeam că ajung direct la puşcărie. Glumele de genul ăsta n-au nici un haz.

– N-am glumit. Ţi-l aminteşti pe individul ăla care a venit să vorbească cu tine în tabăra din Samois? Împreună cu ajutorul lui? Despre Babel? În timp ce eu eram în ladă?

– În ladă. Da.

– Era acelaşi. I-am recunoscut vocea. Atunci a fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a-mi pierde cunoştinţa.

– Dar de ce te-au lăsat să pleci? Tot mai cred că tu l-ai ucis pe Babel, nu?

– Nu. Calque nu crede asta. Aşa îl cheamă, apropo. E ofiţerul de poliţie pe care l-a întâlnit Yola la Paris.

Yola încuviinţă din cap.

– Da, Damo. Mi-l amintesc bine. Pentru un *payo*, părea un om cinstit. M-a însoţit până în locul ăla unde sunt ţinuţi morţii, ca să fie sigur că mi se dă voie să tai chiar eu o şuviţă din părul lui Babel şi că nu mi se dă părul altcuiva. Altfel, Babel nu ar fi fost înmormântat cum se cuvine. A înţeles asta când i-am spus. Sau cel puţin aşa a pretins.

– Ei bine, Calque şi colegii săi spanioli tocmai au avut o întâlnire cu maniacul ăla care l-a bătut pe Alexi. Ghiciţi unde s-a întâmplat asta? La Montserrat. Ticălosul s-a dus înapoi la Rocamadour după plecarea noastră şi a descifrat ghicitoarea. Se pare că e pe urmele noastre încă de la Samois. Ne-a urmărit maşina.

– Ne-a urmărit maşina? Nu se poate. M-am uitat.

– Nu, Alexi. Nu în sensul propriu. Cu un dispozitiv electronic. Ceea ce înseamnă că ne poate urmări de la o distanţă de un kilometru, să spunem, fără ca noi să-l vedem. Aşa se explică de ce a ajuns aşa se repede la Yola.

– *Putain*. Atunci ar fi mai bine să luăm rapid maşina de aici.

– Calque vrea să o lăsăm aici.

Alexi făcu o grimasă, concentrat, încercând să descâlcească toate informaţiile oferite de Sabir. Privi în jos spre Yola. Ea filtra cafeaua şi cicoarea printr-o sită, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

---

[1] „Diavoli afurisiţi", în spaniolă în original (n.tr.)

– Tu ce crezi, *luludji*?

Yola zâmbi.

– Cred că ar trebui să-l ascultăm pe Damo. Cred că mai are ceva să ne spună.

Sabir luă ceaşca oferită de Yola. Se aşeză lângă ea pe buştean.

– Calque vrea să fim pe post de momeală.

– Cum adică momeală?

– Să-l atragem în capcană pe bărbatul care l-a ucis pe Babel. Pentru ca poliţia să-l poată prinde. I-am spus că eu sunt de acord, ca să-mi spăl numele, dar că pe voi trebuie să vă lase să hotărâţi singuri ce faceţi.

Alexi îşi trecu un deget dintr-o parte în alta a gâtului, cu un aer meditativ.

– Eu nu lucrez cu poliţia. Asta n-am s-o fac.

Yola clătină din cap.

– Dacă nu suntem cu tine, omul ăla o să-şi dea seama că ceva nu e în ordine. O să intre la bănuieli. Atunci poliţia o să-i piardă urma, nu-i aşa?

Sabir îi aruncă o privire lui Alexi.

– La Montserrat aproape că l-a ologit pe ajutorul lui Calque. Sus, pe Sierra, l-a lăsat fără suflare pe unul dintre paramilitarii spanioli. Iar acum două zile, la Rocamadour, a ucis un paznic. Să ne fie învăţătură de minte că nu am citit ziarele şi n-am ascultat radioul cât am fost la nuntă. Pe drum, înainte de a o ataca pe Yola, a dat cu maşina peste un călător nevinovat, rănindu-l, şi aproape c-a sugrumat-o pe soţia acestuia, doar ca să creeze o diversiune. Poliţia franceză vrea să-l prindă. Sunt absolut hotărâţi să-l captureze. Acum a devenit o operaţiune de mare anvergură. Iar noi urmează să jucăm un rol important.

– Ce vrea, Damo?

Yola uitase că se află în prezenţa a doi bărbaţi cu care bea cafea în public. Una dintre femeile mai în vârstă, măritate, trecu pe lângă ei şi se încruntă, dar ea nu o băgă în seamă.

– Versetele. Nu ştie nimeni din ce motiv.

– Şi noi ştim unde sunt?

Sabir scoase din buzunar o foaie de hârtie.

– Priviţi. Calque mi-a dat asta. O are de pe soclul La Morenitei din Montserrat:

L'antechrist, tertius,
Le revenant, secundus,
Primus, la foi,
Si li boumian sian catouli.

Primus, secundus, tertius, quartus, quintus, sextus, septimus, octavus, nonus, decimus. Sunt numeralele ordinale în latină: primul, al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea şi aşa mai departe. Prin urmare, Antihristul e al treilea. Duhul, sau cel care se întoarce, e al doilea. Credinţa este prima. Ultima parte nu o înţeleg deloc.

– Înseamnă „dacă ţiganii încă sunt catolici".

Sabir se întoarse spre Yola.

– De unde naiba ştii asta?

– E în romani.

Sabir se lăsă pe spate şi îi privi lung pe cei doi care stăteau aşezaţi în faţa lui. Deja nutrea faţă de ei un sentiment de înrudire foarte puternic şi începea să-şi dea seama treptat ce strângere de inimă ar avea dacă i-ar pierde sau dacă relaţia cu ei ar fi îngrădită în vreun fel. În mod ciudat, îi deveniseră familiari, ca nişte adevăraţi, nu doar imaginari, membri ai familiei sale. Cu o tresărire de uimire provocată de propria sa umanitate, Sabir înţelese că avea nevoie de ei – probabil mai mult decât aveau ei nevoie de el.

– I-am ascuns ceva lui Calque. Nişte informaţii. Totuşi, nu sunt sigur că am procedat bine. Dar am vrut să ne păstrăm un avantaj. Ceva ce nici una dintre părţi nu ştie despre noi.

– Despre se informaţii este vorba?

– Nu i-am spus despre primul catren. Cel care era gravat în partea de jos a cufărului tău. Cel care spune aşa:

Hébergé par les trois mariés
Celle d'Egypte la dernière fit
La vierge noire au camaro duro
Tient le secret de mes vers à ses pieds.

M-am tot gândit la el în ultimul timp şi cred că aici este cheia.

– Bine, dar l-ai tradus deja. Ne-a dat cheia pentru Rocamadour.

– L-am tradus greşit. Mi-au scăpat unele indicii. Mai ales în primul vers, de obicei cel mai important. L-am tradus cu „Adăpostit de trei persoane căsătorite" şi, pentru că părea să nu aibă nici o logică, l-am ignorat în mod prostesc după aceea. Dacă e să fiu cinstit, trebuie să spun că m-am lăsat furat de anagrama meşteşugită din versul al treilea şi de perspicacitatea mea în analizarea şi descifrarea ei. Vanitatea intelectuală i-a pierdut pe alţii mult mai înţelepţi decât mine, şi Nostradamus ştia asta. E posibil să fi orchestrat întreaga poveste doar pentru a-i face pe idioţii de felul meu să plece pe o pistă greşită – ca un fel de ghicitoare sau ceva similar, să vadă dacă sunt destul de deştepţi pentru a merita să aibă acces la lucruri cu adevărat importante. Acum cinci sute de ani, astfel de greşeli m-ar fi dus la săptămâni întregi de călătorii fără sens. Norocul şi progresul modern au redus totul la câteva zile. Un lucru spus de Gavril aseară m-a făcut să-mi schimb părerea cu privire la verset.

– Gavril. Acel *pantrillon*. Ce anume din ce spune el ar putea deschide cuiva ochii?

– A spus că tu şi cu el vă veţi rezolva problemele la picioarele Sfintei Sara. La festivalul Les Trois Maries, de la Saintes-Maries-de-la-Mer, din Camargues.

– Şi ce-i cu asta? De-abia aştept. O să am ocazia să-i fac şi lui loc pentru nişte dinţi de aur.

– Nu, nu despre asta e vorba, zise Sabir, clătinând din cap nerăbdător. Les Trois Maries. Cele Trei Marii. Nu înţelegi? Acel accent ascuţit pe care l-am notat în catren – cel al cuvântului *maries* transformat astfel în *mariés* – n-a fost decât felul lui Nostradamus de a masca sensul. Nu am citit cum trebuia. Asta a distorsionat adevăratul sens al catrenului. Singurul lucru pe care nu îl înţeleg încă este cine poate fi misterioasa egipteană.

Yola se aplecă înainte.

– Asta e simplu. E Sfânta Sara. Şi ea este o Fecioară Neagră. Pentru rromi este cea mai cunoscută dintre toate Fecioarele Negre.

– Ce vrei să spui, Yola?

– Sfânta Sara este patroana noastră. Patroana tuturor ţiganilor. Desigur, Biserica Catolică nu admite că este o sfântă adevărată, dar pentru ţigani e mai importantă decât celelalte două sfinte recunoscute – Maria, mama lui Iacob, sora Fecioarei Maria, şi Maria Salomeea, mama apostolului Iacob cel Mare şi a lui Ioan.

– Care este atunci legătura cu Egiptul?

– Sfânta Sara este numită de noi Sara Egipteana. Oameni care cred că le ştiu pe toate spun că, la început, toţi ţiganii au venit din India. Însă noi ştim mai bine. Unii dintre noi au venit din Egipt. Când egiptenii au încercat să traverseze Marea Roşie, după fuga lui Moise, numai doi dintre ei au scăpat. Aceştia au întemeiat rasa ţigănească. Unul dintre descendenţi a fost Sara-e-kali – Sara-cea-neagră. Era o regină egipteană. A venit la Saintes-Maries-de-la-Mer pe vremea când aici era un loc de venerare a zeului egiptean al soarelui – numit pe atunci Oppiduum-Râ. Sara a devenit regina acestui centru. Când cele trei Marii – Maria, mama lui Iacob, Maria Salomeea şi Maria Magdalena, împreună cu Marta, Maximinius, Sidonius şi Lazăr cel Înviat – au fost luate de valuri din Palestina, într-o barcă fără vâsle, fără pânze şi lipsite de hrană, au ajuns la Oppidum Râ, împinse într-acolo de vântul lui Dumnezeu. Regina Sara a coborât spre mal să vadă cine erau şi să le hotărască soarta.

– De ce nu mi-ai spus asta mai devreme, Yola?

– M-ai indus în eroare. Mi-ai spus că era vorba de trei persoane căsătorite. Sara însă era fecioară. *Lacha* ei era neatinsă. Nu era căsătorită.

Sabir îşi ridică ochii spre cer.

– Şi ce s-a întâmplat când Sara s-a dus să vadă cine erau?

– Prima dată şi-a râs de ei.

Pe faţa Yolei se citea ezitarea.

– Probabil că a fost un fel de test. Apoi, una dintre Marii s-a dat jos din barcă şi a stat pe apă, ca Iisus la Bethsaida. I-a cerut Sarei să facă la fel. Sara a intrat în mare şi a fost înghiţită de ape. A doua Marie însă şi-a aruncat pelerina pe apă, Sara s-a urcat pe ea şi a fost salvată. Apoi Sara le-a invitat în oraşul ei. Le-a ajutat să pună bazele unei comunităţi creştine, după ce a fost convertită de ele. Maria,

mama lui Iacob, şi Maria Salomeea au rămas la Les Saintes-Maries până în ultima zi a vieţii lor. Rămăşiţele lor sunt încă acolo.

Sabir se lăsă pe spate.

– Prin urmare, totul era deja inclus în acel prim verset. Restul era doar o aiureală fără sens. Aşa cum am spus.

– Nu, nu cred, spuse Yola, clătinând din cap. Cred că era tot un test. Pentru a verifica dacă ţiganii mai erau catolici – *si li boumian sian catouli.* Dacă mai merităm să primim versetele. E ca un fel de pelerinaj ce trebuie făcut înainte de a afla un secret important.

– Vrei să spui, ca un rit de trecere? Precum căutarea Sfântului Graal?

– Nu înţeleg ce spui, însă, da, dacă prin asta te referi la un test pentru a fi sigur că o persoană este vrednică să afle ceva, atunci cam tot asta ar fi, nu?

– Yola, spuse Sabir, luându-i capul în mâini şi strângându-i-l uşor, nu încetezi să mă uimeşti.

67

Macron era furios. Fierbea. Spumega de furie. Tâmplele i se umflaseră, avea un ochi învineţit rău, iar în falcă simţea o durere atât de ascuţită, de parcă cineva ar fi folosit-o drept teren pentru o sonetă[1]. Avea o migrenă groaznică, iar picioarele, din cauza loviturilor aplicate de omul-ochi cu bastonul de cauciuc, îi creau impresia că păşea cu tălpile goale pe un strat de pietricele ovale, într-o ladă cu nisip.

Îl privi pe Calque cum înainta printre mesele din cafenea, unduindu-şi şoldurile de parcă ar fi auzit undeva, şi ar fi şi crezut, că oamenii graşi sunt, fără excepţie, nişte dansatori nemaipomeniţi.

– Unde aţi fost?

– Unde am fost?

Calque ridică din sprânceană, auzind tonul lui Macron.

Macron bătu rapid în retragere, cu toată demnitatea de care mai era capabil.

– Mă iertaţi, domnule. Mă doare capul. Sunt cam ţâfnos. M-am exprimat greşit.

– Sunt de acord cu tine. Într-atât încât cred că ar trebui să fii la spital, şi nu într-o cafenea, cu cafeaua aia care ţi se prelinge printre buzele umflate. Uită-te la tine. Nici maică-ta nu te-ar recunoaşte.

Macron se strâmbă.

– Sunt bine, credeţi-mă. Medicul spaniol mi-a spus că nu am nici un hematom. Iar la picioare am doar vânătăi. Cârjele astea sunt pentru a le mai elibera de presiune, atunci când merg.

---

[1] Dispozitiv pentru baterea stâlpilor în pământ (n.tr.)

– Vrei să iei parte la vânătoare? Asta e? Ca să te răzbuni. O să şchiopătezi pe urmele omului-ochi, sprijinit în cârje?

– Sigur că nu. M-am detaşat. Sunt profesionist. Ştiţi asta.

– Oare?

– O să mă îndepărtaţi de cazul asta? Mă trimiteţi acasă? Asta încercaţi să-mi spuneţi?

– Nu, n-o să fac asta. Să-ţi spun şi de ce?

Macron încuviinţă. Nu era prea sigur de ce avea să audă, dar simţea că ar putea fi ceva neplăcut.

– Omul-ochi a ajuns la tine din vina mea. Nu trebuia să te las singur pe deal. Nu trebuia să-mi abandonez poziţia. Puteai fi ucis. Asta te îndreptăţeşte să capeţi o favoare. Doar una. Vrei să rămâi la cazul asta?

– Da, domnule.

– Atunci o să-ţi spun unde am fost.

68

Sabir îşi frecă faţa cu mâinile, ca şi cum şi-ar fi aplicat o picătură sau două de loţiune de protecţie solară.

– Există un singur obstacol.

– Care anume?

– Nu numai că poliţia franceză nu ştie exact unde mergem, şi asta pentru că nu i-am spus totul lui Calque, dar tot or să vrea să mă prindă, cu tot ce au în arsenalul lor, pentru uciderea lui Babel şi a paznicului de noapte. Împreună cu voi doi, drept complici.

– Vorbeşti serios?

– Da. Foarte serios. Căpitanul Calque mi-a spus că tot planul ăsta e din proprie iniţiativă.

– Îl crezi?

– Da. Ar fi putut să mă închidă şi să mă lase să mucegăiesc acolo. Şi ar fi putut să-şi asume toată gloria. Eram pregătit să mă predau fără să opun rezistenţă. Nu sunt un ucigaş de copoi. I-am spus asta. Chiar a ţinut în mână Redmingtonul şi apoi mi l-a înapoiat.

Alexi fluieră.

– Ar fi putut să treacă luni de zile până când autorităţile m-ar fi făcut responsabil pentru faptele maniacului ăluia, iar până atunci cel pe care îl numesc omul-ochi s-ar fi făcut nevăzut, probabil cu versete cu tot, gata să le scoată pe piaţă, la vânzare. Cine ar fi putut dovedi unde le-a găsit? Nimeni. Asta pentru că nu au probă de ADN – se pare că, prin părţile astea, moartea unui ţigan necunoscut nu impune o anchetă completă a poliţiei. Oricum, m-ar fi avut deja

pe mine, de ce să se mai complice? Suspectul ideal. Al cărui sânge este în mod convenabil împrăştiat peste tot la locul crimei. Un caz clar.

– Atunci de ce face Calque toate astea? Dacă lucrurile dau greş, cu siguranţă or să-l ghilotineze sau îl trimit în exil pe Elba, ca pe Napoleon.

– Da' de unde. O face pentru că e disperat să-l prindă pe omul-ochi. Din vina lui i-a fost bătut ajutorul. Se consideră vinovat şi pentru moartea paznicului. Se gândeşte că ar fi trebuit să-şi imagineze că omul-ochi urma să termine ce avea de terminat. Spune însă că, împreună cu ajutorul său, a fost atât de mulţumit de rezolvarea cu succes a codului de la Montserrat, încât nu a mai văzut pădurea de copaci. Ca şi mine, de fapt.

– Eşti sigur că nu e o capcană? Ca să vă prindă pe amândoi? Cu gândul că poate lucraţi împreună?

Sabir mormăi ceva.

– La naiba. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că ar fi putut că mă reţină azi-dimineaţă şi n-a făcut-o. Pentru mine, asta e o dovadă de încredere.

– Şi-atunci ce facem?

Prefăcându-se surprins, Sabir se trase înapoi.

– Ce facem? Mergem spre Camargues, asta facem. Prin Millau. Aşa am hotărât împreună cu Calque. Apoi ne pierdem urma câteva zile, printre cele zece mii de rude ale voastre. Ţinând cont, firește, de faptul că omul-ochi ne poate repera maşina oriunde şi oricând doreşte să o facă, şi că suntem încă suspectaţi de crimă, urmăriţi de poliţia franceză care ne aşteaptă cu cătuşe şi mitraliere.

– *Jesu Cristu*! Şi apoi?

– Apoi, peste şase zile, în punctul culminant al festivalului celor Trei Marii, ieşim din ascunzătoare şi furăm statuia Sfintei Sara din faţa unei biserici pline ochi de acoliţi care o venerează. Fără să ne intersectăm cu omul-ochi. Şi fără să ne trezim spânzuraţi sau hăcuiţi de o mulţime nebună de habotnici răzbunători.

Sabir rânji.

– Ce zici de asta, Alexi?

PARTEA A DOUA

1

ÎN TIMP CE PRIVEA CUM DETECTORUL găseşte poziţia maşinii lui Sabir şi cum o urmăreşte, pâlpâind uşor, Achor Bale se simţi învăluit de un calm absolut.

Da, se vedea şi semnalul poliţiei. Prin urmare, îşi continuau urmărirea. Ar fi fost prea mult să spere că îl considerau pe Sabir vinovat de atacul din Montserrat. Exista însă o şansă bunicică să-l urmărească pentru uciderea paznicului de noapte. Era totuşi ciudat că aleseseră să nu-l aresteze încă – probabil că şi ei vor să pună mâna pe versete. Se pare că şi el, şi poliţia jucau jocul aşteptării.

Bale zâmbi şi scotoci în jurul scaunului din dreapta după actul de identitate al lui Macron. Îl ţinu în faţa ochilor şi îi vorbi direct celui din fotografie: „Cum te mai simţi, Paul? Eşti un pic şubred?" Avea să se mai întâlnească cu Macron, era convins de asta. Lăsase treaba neterminată. Cum de îndrăznea poliţia franceză să-l urmărească în Spania? Va trebui să-i înveţe minte.

Pentru moment însă, avea să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra lui Sabir. Omul se îndrepta spre sud, nu spre Montserrat. Oare de ce? N-avea cum să fi auzit de atacul de acolo. Deţinea exact aceleaşi informaţii despre versete ca şi Bale – esenţa catrenului arsă în partea de jos a cufărului şi versul suplimentar de la Rocamadour. Oare îi ascunsese ceva ţigăncuşa de la râu, atunci când îi spusese despre conţinutul versurilor de pe cufăr? Nu, nu prea credea asta. Se vede când cineva este atât de speriat încât nu-şi mai poate controla nici măcar vezica – o astfel de frică nu putea fi simulată. Era la fel ca povestea cu gazela africană atacată de leu – toate mecanismele fizice ale gazelei cedează de îndată ce leul o apucă de gât, aşa că moare din cauza şocului chiar înainte ca traheea să-i fie zdrobită de colţii leului.

Aşa fusese Bale instruit să se poarte de către *Monsieur*, defunctul său tată – să meargă înainte fără să gândească şi cu o totală convingere. Să hotărască în minte rezultatul cel mai bun al acţiunilor sale şi să rămână fidel acelui rezultat indiferent de tacticile diversioniste ale adversarului. Tot cam aşa era şi cu şahul, şi Bale era bun la şah. Totul se reducea la dorinţa de a învinge.

Ca o încununare a rezultatelor, cea mai recentă convorbire telefonică avută cu *Madame*, mama sa, fusese foarte mulţumitoare. Omisese, desigur, să-i vorbească despre eşecul de la Montserrat şi îi explicase doar că oamenii pe care îi urmărea fuseseră reţinuţi la o nuntă – la urma urmei, doar erau ţigani, nu oameni de ştiinţă. Erau genul de oameni care se opreau să culeagă sparanghel sălbatic de pe marginea drumului, în timp ce poliţia era pe urmele lor. Sublim.

În consecinţă, *Madame* se declarase pe deplin satisfăcută de comportamentul lui şi îi spusese că, dintre toţi copiii ei, el îi era cel mai aproape de suflet. Cel pe care conta cel mai mult în misiunea pe care o avea de îndeplinit.

În timp ce conducea spre sud, Bale simţi umbra lui *Monsieur*, defunctul său tată, zâmbind binevoitoare asupra lui, de dincolo de mormânt.

2

– Ştiu unde să mergem ca să ne ascundem.

Sabir se răsuci spre Yola.

– Unde anume?

– E o casă, undeva în inima ţinutului Camargues. Lângă Marais de la Sigoulette. Face de mulţi ani subiectul luptei pentru moştenire între cinci fraţi care au primit-o de la tatăl lor – potrivit codului de legi napoleonian, firește – şi nu au căzut de acord ce să facă cu proprietatea comună. Nici unul dintre ei nu vrea să vorbească cu ceilalţi. Aşa că nici unul nu plăteşte pentru întreţinerea proprietăţii sau pentru paza ei. Tatăl meu a câştigat dreptul de folosinţă a casei acum vreo cincisprezece ani, cu ocazia unui pariu, şi de atunci a devenit teritoriul nostru. *Patrin*-ul nostru.

– A câştigat dreptul de folosinţă a casei de la acei fraţi? Glumeşti?

– Nu. De la alţi ţigani care dăduseră de ea. Sigur, pentru modul de gândire al unui *gadjo* este complet ilegal şi nimeni altcineva nu a ştiut de înţelegere, dar pentru noi este ceva stabilit. Pur şi simplu, e un fapt acceptat. Stăm câteodată acolo când mergem la festival. Nu există nici o şosea spre casă, ci doar o potecă făcută de căruţe. Prin zona aia, *gardiens* folosesc pentru transport doar caii.

– *Gardiens?*

– Sunt paznicii taurilor din Camargues. Îi vezi călărindu-şi caii albi, purtând uneori şi lănci. Cunosc toate ungherele mlaştinilor din Camargues. Sunt prietenii noştri. Când Sara-e-Kali este purtată spre mare, Nacioun Gardiano ne-o păzesc.

– Prin urmare ştiu şi ei de casa asta?

– Nu. Nimeni nu ştie că o folosim, în afară de noi. Din exterior nu pare locuită. Intrăm prin pivniţă totuşi, ca să pară nelocuită chiar şi atunci când suntem acolo.

– Cu maşina ce facem?

– Ar trebui s-o lăsăm undeva, mult mai departe de Camargues.

– În cazul ăsta omul-ochi o să piardă legătura cu noi. Adu-ţi aminte că avem o înţelegere cu Calque.

– Atunci deocamdată o s-o lăsăm în Arles. Putem să ajungem în Camargues făcând autostopul, în maşină cu alţi ţigani. Când or să ne vadă, or să ne ia cu ei. Facem un *shpera*[1] pe drum şi or să oprească. Apoi coborâm cu câţiva kilometri înainte de casă şi mergem pe jos, cărând mâncarea – pentru orice altceva ne trebuie pot să merg şi să fac *manghèl*.

– Ce să faci?

– Să cerşesc pe la ferme.

Alexi privea înainte în timp ce şofa. Se obişnuise să-i explice lui Sabir lumea ţigănească. Faţa lui căpătase chiar o anume expresie – ceva între cea a unui *pandit*[2] de televiziune interesat de câştiguri comerciale şi cea a unui ghid spiritual recent iluminat.

– Încă de pe vremea când era o *chey*[3], Yola, ca toate ţigăncile, a trebuit să înveţe cum să-i convingă pe fermierii din zonă să-i dea mâncarea pe care o aveau în plus. Yola este specialistă la *manghèl*. Oamenii se simt privilegiaţi că îi pot da lucruri.

Sabir râse.

– Aici chiar că te cred. Cu siguranţă, pe mine m-a convins să fac o mulţime de lucruri pe care n-aş fi crezut niciodată că am să le fac nici dac-aş avea mintea pe jumătate întreagă. Apropo, ce facem după ce am intrat în casă şi ai jefuit mâncarea din jumătate de regiune?

– Odată ce suntem înăuntru, ne ascundem până la festival. O răpim pe Sara. O ascundem. Apoi ne întoarcem la maşină şi plecăm. Îl chemăm pe Calque. De restul o să se ocupe poliţia.

Lui Sabir îi îngheţă zâmbetul pe faţă.

– Aşa cum povesteşti tu, totul pare foarte uşor.

3

– Cred că l-am găsit.

– Atunci, retrage-te.

– Ar trebui să-l ţin sub urmărire.

– Nu, Macron. O să ne vadă şi o să se facă nevăzut. N-avem decât o şansă să-l prindem şi atât. Am aranjat un baraj rutier invizibil, exact înainte de Millau, unde drumul se îngustează prin canion. Îl vom lăsa să treacă. După o jumătate de kilometru mai este un baraj, de data asta la vedere. Pe Sabir şi pe ţigani îi lăsăm să treacă. Apoi închidem zona. Dacă omul-ochi încearcă să se întoarcă din

---

[1] „Semn de circulaţie", „marcaj", în romani în original (n.tr.)

[2] Învăţat brahman (n.tr.)

[3] „Fată", în romani în original (n.tr.)

drum, îl prindem ca într-o capcană. Nici măcar el nu va fi în stare să se cațere pe peretele de stâncă.

– Și cu versetele ce facem?

– La naiba cu ele! Îl vreau pe omul-ochi. Scos din circulație. Pentru totdeauna.

În secret, Macron începuse deja să creadă că șeful lui o cam luase razna. Întâi, aiureala de la Rocamadour, care se soldase cu inutila moarte a paznicului de noapte – Macron se convinsese de mult că, dacă ar fi condus el investigația, așa ceva nu s-ar fi întâmplat. Apoi, prostia criminală a lui Calque, care își abandonase poziția la Montserrat, ceea ce dusese la bătaia încasată de Macron – până la urmă, el o încasase de la omul-ochi, nu Calque. Și acum, povestea asta.

Macron era convins că puteau și ei să-l prindă pe omul-ochi. Îl urmăreau de la o distanță sigură. Îl izolau și-i identificau mașina. Plasau în fața și în spatele lui echipaje care treceau neobservate. Apoi îl ridicau. Nu era nevoie de baraj rutier – întotdeauna iese mai mare bătaie de cap decât e cazul. Dacă nu ești atent, te trezești într-o cursă de mașini printr-un câmp bolovănos de floarea-soarelui. Apoi petreci trei săptămâni completând formulare, ca să dai socoteală pentru avarierea mașinilor. O birocrație cu care el, Macron, nu era de acord.

– Conduce un SUV Volvo alb. El trebuie să fie. Mă apropii un pic. Trebuie să mă asigur că el e. Să anunț numărul de înmatriculare.

– Nu te apropia mai mult. O să ne repereze.

– Nu e Superman, domnule. N-are de unde să știe că noi am aflat că îl urmărește pe Sabir.

Calque oftă. Făcuse o mare prostie când îi acordase acea unică favoare lui Macron. Dar sentimentul de vinovăție te împinge la așa ceva. Te înmoaie. În mod clar, omul era bigot. Cu fiecare zi petrecută împreună pe drum, bigotismul său se accentua. Mai întâi fusese vorba de țigani. Apoi de evrei. Acum era familia logodnicei sale. Erau *métis*. De rasă mixtă. Se pare că Macron acceptase asta la prietena lui, dar nu o putea tolera când venea vorba de familia ei.

Bănuiala personală a lui Calque era că omul vota cu Frontul Național[1] – însă el făcea parte din generația care considera că este nepoliticos să întrebe pe cineva despre afilierea sa politică. Așa că nu avea cum să știe. Sau poate că Macron era comunist? După părerea lui Calque, Partidul Comunist era chiar mai rasist decât Frontul Național. Membrii ambelor partide își schimbau voturile între ei când le convenea.

– Ajunge cât te-ai apropiat. Uiți cum ne-a păcălit pe toți sus, în Sierra de Montserrat? Villada a crezut că e imposibil ca cineva să fugă pe deal înainte de a fi înconjurat și prins de cordonul polițiței. Probabil că afurisitul ăsta se strecoară ca o pisică. Pesemne a fost deja dincolo de cordon înainte ca polițiștii să-și înceapă operațiunea.

– Accelerează.

---

[1] Partid de extremă-dreapta, naționalist, fondat în Franța în 1972 (n.tr.)

– Lasă-l s-o facă. Mai avem treizeci de kilometri înainte ca laţul să se strângă în jurul lui. Un elicopter e în aşteptare la aeroportul Rodez. La Montpellier aşteaptă CRS[1]. Nu are cum să ne scape.

„Calque părea competent, se gândi Macron – *vorbea* ca un om competent – dar totul era o aiureală. Omul era un diletant. De ce să scape ocazia de a-l prinde acum pe omul-ochi, în favoarea unui plan utopic ce avea probabil să-i dezonoreze pe toţi şi mai mult?" Încă o greşeală şi el, Paul Eric Macron, putea să-şi ia adio pentru totdeauna de la orice şansă de promovare, trimiţându-se singur înapoi la patrulare, ca un etern *pandore*.

Macron apăsă uşor pe frână. Mergeau acum pe drumuri de ţară şerpuitoare. Omul-ochi îşi concentra probabil toată atenţia înainte. Nu-i dădea prin minte să verifice ce era pe şosea la o jumătate de kilometru în spatele lui. Pe furiş, Macron apăsă deschizătoarea tocului pistolului pe care îl ascunsese de dimineaţă sub scaun.

– Ţi-am spus să încetineşti.

– Da, domnule.

Calque îşi duse iarăşi binoclul la ochi. Drumul era aşa de şerpuit, încât dacă privea prin binoclu mai mult de două secunde i se făcea rău. Da. Macron avea dreptate. Acel Volvo SUV era probabil maşina lui. De mai mult de douăzeci de kilometri era singura maşină aflată între ei şi Sabir. Simţi uscăciunea din gură – şi un uşor tremur în stomac – pe care de obicei le simţea doar în prezenţa fostei soţii aducătoare-la-sapă-de-lemn.

Când trecură de următoarea curbă, Bale îi aştepta în mijlocul drumului, la optzeci de metri în faţa lor. Ţinea în mână pistolul-mitralieră Star Z-94, de care îl uşurase pe paramilitarul catalan, în poziţie *porte armes*: 600 de focuri pe minut, cu gloanţe Lüger Parabellum de 9 mm în magazie; o rază efectivă de 200 de metri.

Bale zâmbi, îşi propti pistolul Y-84 în umărul drept şi apăsă pe trăgaci.

4

Macron trase cu putere de volan spre stânga – o reacţie instinctivă, nu rezultatul vreunei pregătiri speciale pentru şofat sau pentru coordonarea ambuscadelor. Maşina de poliţie sub acoperire începu să se încline. Pentru a o contrabalansa, răsuci volanul în direcţia opusă. Maşina îşi continuă înaintarea în direcţia iniţială, de data asta, cu salturi puternice.

Bale privi arma pe care o ţinea în mână. Incredibil. Funcţiona chiar mai bine decât sperase.

---

[1] Compagnie Républicaine de Sécurité – forţe speciale, în rezerva Poliţiei Naţionale Franceze, folosite în lupta împotriva tulburărilor de stradă (n.tr.).

Maşina de poliţie se răsturnă pe o parte, însoţită de scrâşnete metalice. Pe şosea, pe o rază de cincizeci de metri, se împrăştiară bucăţi de sticlă, plastic şi fâşii de aluminiu. Un strat gros de benzină începea să se prelingă din maşină şi dincolo de ea, ca o hemoragie.

Bale privi rapid în sus şi în jos pe şosea. Apoi se aplecă şi adună cartuşele goale sHell şi le băgă în buzunar. Intenţionat îndreptase arma în sus, cu traiectoria spre câmp deschis. Îl amuza gândul că cei doi poliţişti, în cazul în care ar fi supravieţuit răsturnării, nu aveau de fapt cum să dovedească prezenţa lui la locul accidentului.

Aruncând încă o privire, aproape fără rost, în urma lui, se urcă în Volvo şi îşi continuă drumul.

5

– Ce o să-l împiedice pe omul-ochi să ne atace şi să ne oblige să-i spunem unde sunt versetele?

– Faptul că nu ştim unde sunt. Cel puţin, aşa crede el.

Alexi se arătă nedumerit. O privi întrebător pe Yola, însă ea era adâncită în somn pe bancheta din spate.

– Gândeşte-te puţin, Alexi. El ştie doar atât cât i-a spus Yola. Nimic mai mult. Iar ea nu a avut cum să-i spună de cele Trei Marii pentru că, la vremea aia, nu ştia nici ea.

– Dar...

– Mai mult, el nu ia în calcul decât catrenul de pe soclul Fecioarei Negre de la Rocamadour. Care l-a trimis la Montserrat. Acolo însă nu a reuşit să facă rost de catrenul ascuns la picioarele La Morenitei – catrenul care scoate în evidenţă legătura cu ţiganii. Nu ştie nici despre întâlnirea mea cu Calque, nici faptul că el mi-a dat textul catrenului din Montserat, în semn de încredere. Aşa că trebuie să se ţină după noi. Trebuie să presupună că ne îndreptăm spre un alt loc de unde să obţinem alt fragment al mesajului. Atunci, de ce să se ia de noi? Nu ştie că noi suntem conştienţi că ne urmăreşte. Probabil este atât de sigur de el, după ce i-a scăpat poliţiei spaniole la Montserrat, încât se crede capabil să se confrunte singur cu întreaga poliţie naţională, în cazul în care ar fi atât de proşti sau de înfuriaţi încât să îl mai provoace.

– De unde ştii asta?

– E o chestiune de simplă psihologie. Şi mai e şi faptul că i-am zărit o clipă faţa, în sanctuarul din Rocamadour. E un individ care e obişnuit să obţină ceea ce vrea. De ce obţine totul? Pentru că acţionează. Din instinct. Fără nici un dram de conştiinţă. Uită-te la ce a făcut până acum. De fiecare dată, sare la jugulară.

– Atunci de ce nu-l încolţim? Să folosim propria-i tactică împotriva lui? De ce să aşteptăm să vină el după noi?

Sabir se rezemă în scaun.

– Poliţia o să dea greş, Damo. Întotdeauna face asta. Cel pe care l-a ucis era vărul meu. Şi fratele Yolei. Am jurat să-l răzbunăm. Ai fost de acord. Îl avem la mână pe omul ăsta – ne urmăreşte peste tot. De ce să nu profităm? Să-l atragem şi să-l prindem? I-am face o favoare lui Calque.

– Aşa crezi tu?

– Da, aşa cred.

Alexi rânji, cu un sarcasm care părea că-i emană prin fiecare por.

– Îmi place poliţia. Ştii că aşa e. S-au purtat întotdeauna corect cu noi, cu ţiganii, nu-i aşa? Ne-au tratat cu respect şi cu demnitate, nu? Au fost faţă de noi la fel de politicoşi ca şi faţă de ceilalţi francezi. De ce să nu-i ajutăm şi noi de data asta? Să ne purtăm la fel de frumos.

– Ai uitat ce s-a întâmplat data trecută?

– Acum suntem mai bine pregătiţi. Iar dacă e să se întâmple ce-i mai rău, poliţia ne poate susţine. Ca John Wayne în *Diligenţa*.

Sabir îi aruncă o privire de modă veche.

– Da, ştiu, ştiu... Nu ne jucăm de-a cowboy-ii şi indienii. Dar cred că ar trebui să-i întoarcem tactica împotriva lui. Data trecută aproape că a mers...

– ... dacă scoatem din calcul boaşele şi dinţii tăi...

– ... dacă scoatem din calcul boaşele şi dinţii mei. Aşa e. De data asta însă, o să meargă. Asta dacă plănuim totul cum trebuie. Şi dacă nu ne pierdem cu firea.

6

Calque se strecură afară prin parbrizul spart al maşinii de poliţie. Rămase un timp întins pe şosea, cu picioarele depărtate, privind cerul. Macron avusese dreptate. Airbagul funcţiona când era cuplată centura de siguranţă. Aşa de bine, încât îi spărsese nasul. Ridică o mână şi-i pipăi noua formă, însă nu avu curajul să-l smucească pentru a-l repune la loc.

– Macron?

– Nu pot să mă mişc, domnule. Şi miroase a benzină.

Maşina se oprise exact în curbă. Într-o viziune absurdă, Calque se imagină deschizând portbagajul, luând triunghiurile de avarie şi şchiopătând înapoi în curbă pentru a le instala, astfel ca nimeni să nu intre în ei din greşeală. Instrucţiunile de siguranţă indicau să poarte şi o vestă reflectorizantă în timp ce făcea asta. O clipă chiar îi veni să râdă.

În schimb, se ridică cu chiu cu vai în genunchi şi se aplecă înainte, pentru a se holba sub mormanul de fiare.

– Poţi să ajungi la chei?

– Da.

– Decuplează motorul.

– Se decuplează automat în momentul în care se umflă airbagul. Însă am răsucit oricum cheia, pentru siguranţă.

– Bravo. Poţi să iei telefonul mobil?

– Nu. Am mâna stângă prinsă între scaun şi uşă. Iar airbagul este între mâna dreaptă şi buzunar.

Calque oftă.

– Bine. Mă ridic. Vin imediat la tine. Calque se împinse înapoi şi se ridică în picioare. Tot sângele i se scurse spre extremităţi şi, pentru o clipă, avu senzaţia că urma să se prăbuşească într-un leşin profund.

– Vă simţiţi bine, domnule?

– Am nasul rupt. Sunt un pic slăbit. Vin acum.

Calque se aşeză pe drum. Foarte încet, se întinse pe spate şi închise ochii. De undeva din spatele lui se auzi deodată scârţâitul îndepărtat al unor frâne încinse la maximum.

7

– De unde a făcut rost de pistolul-mitralieră?

– De la paramilitarii spanioli, desigur. Villada n-a mai apucat să-mi spună asta.

Calque era aşezat lângă Macron în secţia de Accidente şi Urgenţe a spitalului din Rodez. Ambii erau înfăşuraţi în bandaje şi leucoplast. Calque avea un braţ imobilizat în atele. Nasul îi fusese pus la loc şi simţea deja în zona dinţilor din faţă cum dispare treptat efectul anesteziei locale.

– Mai pot să conduc, domnule. Dacă faceţi rost de o altă maşină, aş vrea să-l mai iau încă o dată în vizor pe omul-ochi.

– Ai spus *încă o dată*? Nu-mi amintesc când a fost prima dată.

– E doar un mod de exprimare.

– Un mod greşit de exprimare.

Calque îşi rezemă capul de pernă.

– Cei din barajul rutier nici măcar nu cred că omul-ochi a fost acolo, pentru că nicăieri pe maşină nu sunt urme de gloanţe. Le-am spus că afurisitul ăla a adunat fără îndoială totul, dar s-au amuzat în continuare la gândul că noi am făcut praf maşina şi acum încercăm să ne acoperim vina.

– Vreţi să spuneţi că a făcut-o dinadins? Ca să cădem noi de fraieri?

– Îşi bate joc de noi. Da.

Calque îşi trecu o ţigară pe sub nări şi se pregăti să o aprindă. O soră clătină din cap şi făcu un semn cu degetul spre uşă, invitându-l să iasă. Calque oftă.

– Vor să-mi ia cazul şi să-l dea celor de la DCSP[1].

---

[1] Direction Centrale de la Sécurité Publique – Direcţia Centrală a Siguranţei Publice (n.tr.)

– Nu pot face asta.

– Ba da. Şi o vor face. În cazul în care nu le dau motive serioase să renunţe.

– Aveţi avantajul vârstei, domnule.

– Da. E un motiv convingător. O simt în spate, în braţe, în pulpe şi în picioare. Totuşi, cred că undeva, la jumătatea gambei, deasupra călcâiului, mai am un locşor care e încă destul de tânăr şi de viguros. Poate ar trebui să le arăt asta?

– Dar l-am văzut. I-am văzut faţa.

– De la optzeci de metri. Dintr-o maşină aflată în mers. Sub ameninţarea unui pistol-mitralieră.

– Ei n-au de unde să ştie asta.

Calque se ridică în scaun.

– Îmi propui să-i mint, Macron? Să înfloresc conţinutul informaţiilor pe care le deţin? Asta doar pentru a păstra un caz care a fost deja de atâtea ori cât pe ce să ne dea gata?

– Da, domnule.

Cu degetele strânse ca o gheară de macara, Calque îşi pipăi nasul cel nou şi drept.

– S-ar putea să ai dreptate, băiete. S-ar putea să ai dreptate.

8

– Îmi trebuie acces la Internet.

– La ce?

– La un computer. Trebuie să găsesc un Internet-café.

– Ai înnebunit, Damo? Încă te caută poliţia. Chiar lângă tine o să fie probabil cineva care o să citească ştirile, o să-ţi vadă fotografia, o să anunţe unde eşti şi o să privească fericit cum vin să te înhaţe. Apoi, dacă filmează întreaga scenă a capturării tale, or să posteze imediat filmuleţul şi or să devină celebri. Or să fie pe loc milionari. Mai ceva ca la loterie.

– Credeam că nu ştii să citeşti, Alexi. Cum de ştii atâtea despre computere?

– Joacă jocuri.

Sabir se răsuci şi se holbă la Yola.

– Poftim?

Ea căscă.

– Merge la Internet şi joacă jocuri pe calculator.

– Dar e adult.

– Şi totuşi asta face.

Alexi nu putea să-i vadă faţa Yolei, pentru că era la volan, dar reuşi totuşi să-i arunce câteva priviri îngrijorate în oglinda retrovizoare.

– Ce e rău în a juca jocuri pe calculator?

– Nimic. Când ai cincisprezece ani.

Yola şi Sabir se căzneau să-şi ascundă amuzamentul sub o mină serioasă. Alexi era numai bun de tachinat, deoarece lua în serios absolut tot ce avea de-a face cu persoana lui, deşi devenea mult mai selectiv când era vorba despre alte persoane.

De data asta, reuşise cu siguranţă să le citească gândurile, pentru că trecu imediat la un subiect mai serios.

– Damo, spune-mi de ce ai nevoie de Internet?

– Să găsesc o nouă Fecioară Neagră. Trebuie să găsim un loc, cât mai departe de Camargues, în care să-l atragem pe omul-ochi. Un loc care să i se pară convingător. De asta ne trebuie o Fecioară Neagră.

Yola clătină din cap.

– Nu cred că e bine să faci asta.

– Dar aţi fost de acord. Când eram la Samois. Şi apoi când am mers la Rocamadour.

– Am o presimţire legată de omul ăsta. Ar trebui să-l laşi pe mâna poliţiei. Aşa cum ai căzut de acord cu căpitanul. Am o presimţire foarte sumbră.

– Să-l lase pe mâna poliţiei? A proştilor ălora?

Alexi se legănă în faţă şi în spate, agăţat de volan.

– Şi mai şi râdeţi de mine şi de jocurile mele. Voi vă jucaţi, nu eu.

Alexi se opri într-o poză teatrală, aşteptând o replică. Cum aceasta întârzia să vină, reluă, fără să se piardă cu firea.

– Eu spun aşa: să-l lăsăm pe Damo să meargă şi să găsească o Fecioară Neagră. Apoi să-l atragem pe omul-ochi într-acolo. De data asta ne construim un plan fără greş. Îl aşteptăm. Intră – îl împuşcăm. Apoi Damo îl desfigurează cu toiagul lui. Îl îngropăm undeva. Poliţia n-are decât să-l caute zeci de ani de aici înainte – asta o să-i ţină ocupaţi şi departe de noi, nu?

Yola îşi ridică mâinile într-un gest de disperare.

– Alexi, când O Del ne-a dat minte, avea doar o anumită cantitate. Evident, a încercat să facă o împărţeală corectă, dar i-a fost foarte greu, pentru că mama şi tata atât L-au bătut la cap, încât El a uitat ce făcea şi ţi-a luat din greşeală şi stropul de minte pe care o aveai. Şi uite acum unde ai ajuns.

– Cui i-a dat-o? Mintea mea, vreau să spun. Lui Damo, presupun? Sau lui Gavril? Asta spui?

– Nu, cred că a făcut o mare greşeală. Cred că i-a dat-o omului-ochi.

9

– Am găsit, zise Sabir şi alunecă în scaunul din dreapta al Audi-ului, cu o bucată de hârtie în mână. Espalion. La numai cincizeci de kilometri de aici, în linie dreaptă. E perfect normal să alegem o cale ocolită ca să ajungem acolo –

încă ne urmăreşte poliţia, la fel ca şi omul-ochi. Cercetă cu privirea feţele celor doi. Nu văd de ce nu ar înghiţi momeala.

– De ce tocmai Espalion?

– Pentru că are ce ne trebuie. În primul rând, se află în direcţie opusă faţă de Saintes-Maries. Apoi, pentru că are propria sa Fecioară Neagră, numită La Négrette. OK, e vorba despre un copil dispărut – asta e, nu le poţi avea pe toate. Se află într-o capelă mică de lângă un spital, ceea ce înseamnă că mai mult ca sigur nu are un paznic propriu – spre deosebire de Rocamadour – deoarece pacienţii şi rudele acestora vor să aibă acces la orice oră din zi şi din noapte. A făcut şi miracole – se pare că La Négrette are accese de plâns şi de fiecare dată când este vopsită se reîntoarce la culoarea originală. A fost găsită în timpul cruciadelor şi adusă înapoi la Chateau de Calmont d'Olt de Sieur de Calmont. Aici scrie că La Négrette a fost ameninţată în timpul revoluţiei, când castelul a fost prădat, dar că a fost salvată de un suflet milostiv. Prin urmare, se poate crede că a existat pe vremea lui Nostradamus. Pont-Vieux[1] din Espalion este chiar inclus pe lista monumentelor ce aparţin patrimoniului universal. Se află pe drumul de pelerinaj spre Santiago de Compostella, la fel ca Rocamadour. Este perfect.

– Cum îl prindem în cursă pe omul-ochi?

– În momentul în care ne oprim la Espalion, pun pariu că îşi va da seama ce căutăm acolo. Precis va încerca să ajungă la statuie înaintea noastră. Oricum, după cum spunea Calque, nu se află la mai mult de un kilometru în spatele nostru. Asta ne lasă două-trei minute ca să întindem capcana. Evident că nu-i de ajuns. Aşa că Yola şi cu mine trebuie să găsim un taxi. Chiar acum. Am ticluit un plan.

10

Sabir şi Yola coborâră din taxi. Mai erau douăzeci de minute până la sosirea Audi-ului lui Alexi, cu omul-ochi pe urmele lui. Douăzeci de minute pentru a găsi un loc sigur de unde să declanşeze ambuscada.

Yola urma să aştepte lângă cabina telefonică din centrul oraşului. Dacă într-o jumătate de oră nu avea veşti de la ei, trebuia să-l sune pe Calque şi să-i spună ce se întâmpla. Nu era un plan elegant, dar, fiind trei împotriva unuia, Sabir gândea că le oferea un minuscul avans care putea să le asigure câştig de cauză.

Totul însă apăsa pe umerii lui. El avea Redmingtonul. Era un bun ţintaş, dar ştia că nu avea nici o şansă într-un duel direct cu omul-ochi. Nu era vorba de îndemânare – îşi dădea seama de asta –, ci de voinţă. El nu era un ucigaş. Trebuia deci să-l termine pe omul-ochi – să-l scoată din circuit – înainte ca acesta să poată reacţiona.

---

[1] Podul Vechi, în franceză în original (n.tr.)

Privirea lui Sabir cercetă terenul din jurul spitalului. Oare omul-ochi avea să vină cu maşina până aici? Sau îşi va abandona maşina şi va veni pe jos, ca la Montserrat? Sabir simţea cum sudoarea îi inunda întreaga faţă.

Nu. Trebuie să meargă în capelă. Acolo îl va aştepta pe omul-ochi.

Brusc, fu cuprins de un puternic sentiment de claustrofobie. Ce făcea? Cum de ajunsese în situaţia asta absurdă? Precis era nebun.

Intră în goană în capelă, aproape doborând o doamnă în vârstă şi pe fiul acesteia, care tocmai fuseseră să se roage.

Slujba era în plină desfăşurare. Preotul se pregătea pentru liturghie. Dumnezeule!

Sabir se retrase, uitându-se înnebunit în spatele său, spre parcare. Douăsprezece minute. Sabir începu să alerge în josul străzii, spre oraş. Era imposibil. Nu puteau porni împuşcăturile într-o capelă plină ochi cu feţe bisericeşti şi credincioşi care luau parte la Cuminecătură.

Poate că Alexi avea să ajungă mai devreme? Sabir se opri din alergat şi o luă la pas. Nu prea exista nici o şansă. Şi nici nu prea avea vreo şansă să reuşească o ambuscadă. Când O Del a împărţit mintea, Alexi nu a fost singurul care s-a ales cu mai puţină.

Sabir se aşeză pe un bolard de pe marginea drumului. Măcar aici Alexi avea destul loc să întoarcă. Măcar la asta se gândise.

Scoase Redmingtonul şi îl puse în poală. Apoi aşteptă.

11

– Liturghia e în toi. Locul e înţesat de lume. Ar fi un carnagiu.

– Se amână atunci? Nu mai acţionăm?

– Avem trei minute să întoarcem şi să o luăm pe Yola. Apoi eu zic s-o ştergem naibii de aici. Cum ieşim din oraş scăpăm de afurisitul ăla de aparat de urmărire şi ne îndreptăm spre Les Saintes-Maries. La naiba cu Calque şi cu omul-ochi.

Alexi întoarse maşina şi se îndreptă spre oraş.

– Unde ai lăsat-o pe Yola?

– Ne aşteaptă la Café Centrale. Alături este o cabină telefonică. Am notat numărul. În caz că totul mergea bine, trebuia să o sun.

Alexi îi aruncă o privire lui Sabir, apoi privi înainte.

– Dar dacă îl întâlnim pe omul-ochi în timp ce intră în oraş? Ne cunoaşte maşina.

– Trebuie să riscăm. Nu putem s-o lăsăm pe Yola în mijlocul oraşului ca momeală.

– Şi dacă el o vede?

Sabir simţi cum îngheaţă.

– Opreşte la cabina aia. O s-o sun chiar acum.

Achor Bale aruncă lista pe scaunul din dreapta. Espalion. O Fecioară Neagră numită La Négrette. În apropierea spitalului. Deci asta era.

Doar cu două zile înainte primise prin telefon o listă cu toate locurile în care se aflau Fecioare Negre la sud de linia Lyon / Massif Centrale. Prin bunăvoința secretarului personal pe care îl avea *Madame*, mama sa îi făcuse o listă, s-o aibă la nevoie, folosind datele adunate în biblioteca lui *Monsieur*, tatăl său. Atunci socotise că fusese exagerat de atentă, chiar că se amesteca unde nu trebuia. Acum știa că făcuse un lucru bun.

Apăsă pe accelerator. Trebuia să termine odată cu povestea asta. Deja durase destul. Îl expusese prea mult. Cu cât rămâneai mai mult pe teren, cu atât erai mai expus greșelilor. Legiunea îl învățase asta. Așa se întâmplase la Dien Ben Phu împotriva trupelor Viet Minh.

Bale ajunse la periferia orașului Espalion, rulând cu o sută și ceva de kilometri la oră, privind cu atenție în stânga și-n dreapta, în căutarea semnelor cu un „H" roșu.

Încetini când ajunse în centru. Nu avea nici un rost să atragă atenția asupra lui. Avea timp. Cei trei fraieri nici măcar nu își dăduseră seama că încă îi urmărea.

Opri lângă Café Centrale să întrebe de drumul spre spital.

Fata. Era așezată acolo.

O lăsaseră. Mergeau doar ei să rezolve treaba. Se întorceau după ea mai târziu, când erau în siguranță. Adevărați gentlemeni.

Bale se dădu jos din mașină. Pe când făcea asta, în cabina din apropiere sună telefonul.

Fata privi peste el, spre cabină. Apoi din nou spre el. Privirile li se întâlniră. Pe fața lui Bale apăru un zâmbet larg, ca la vederea unui vechi prieten.

Yola sări în picioare, răsturnându-și scaunul. Imediat veni spre ea un chelner.

Calm, Bale se întoarse și se îndreptă spre mașină.

Când privi în urmă, fata deja alerga mâncând pământul.

12

Încet, Bale deplasă mașina de lângă bordură, ca și cum s-ar fi răzgândit în privința cafelei sau și-ar fi uitat acasă portofelul. Nu voia ca cineva să-și amintească de el. Se uită în spate, spre stânga. Fata alerga în josul străzii, cu chelnerul pe urma ei. Ce netoată! Nu plătise.

Opri lângă chelner și claxonă ușor.

– Mă scuzați. Eu sunt de vină. Ne grăbim.

Scoase mâna pe geam, fluturând o bancnotă de douăzeci de euro.

– Sper că acoperă şi bacşişul.

Chelnerul se holbă la el. Bale zâmbi. Ochii săi opaci aveau întotdeauna efectul ăsta. Chiar îi vrăjeau pe oameni.

Pe când era copil, boala lui îi fascinase pe mulţi doctori – se scriseseră chiar şi lucrări despre el. Un medic îi spusese că, înainte de a se afla de cazul său, cazuri fără albul ochiului (doctorul le numise „ne-albe", în care erau pigmentate numai celulele proximale aflate între omatide) se întâlniseră doar la *Grammarus chevreuxi Sexton* – o crevetă de nisip. Prin urmare, el era un nou model genetic. Un adevărat tip mendelian regresiv[1]. Dacă vreodată ar avea copii, ar putea fonda o dinastie.

Bale îşi puse ochelarii de soare, amuzat de tulburarea chelnerului.

– Drogurile, ştiţi cum e. Tinerii din ziua de azi. Nu-i bine să-i scapi din mână. Dacă vă mai datorează ceva, să-mi spuneţi.

– Nu, aşa e bine. E în ordine.

Bale ridică din umeri.

– Adevărul e că trebuie reinternată. Nu suportă ideea asta. Întotdeauna îmi face aşa.

Îi făcu cu mâna chelnerului în timp ce se îndepărta în viteză. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Bale era să aibă iarăşi poliţişti pe urmele lui. Deja făcuse un efort prea mare ca să scape de ultimii. În felul ăsta, chelnerul avea să explice ce li se întâmplase clienţilor săi şi toată lumea avea să fie mulţumită. Până când ajungeau acasă, povestea avea să fie înflorită şi să capete diferite variante de final.

~

Yola se uită peste umăr înnebunită. Încetini. Ce făcea? Vorbea cu chelnerul. Ce prostie – ce prostie imensă – să fugă fără să plătească. Încercă să-şi tragă răsuflarea, dar inima părea să-i fie cu neputinţă de controlat.

Dacă nu era el? De ce fugise aşa? Avea ceva neobişnuit, totuşi. Ceva legat de felul cum îi zâmbise. Era aproape ca şi cum l-ar fi cunoscut dinainte. O anumită familiaritate.

Se opri la colţul străzii şi urmări discuţia lui cu chelnerul. Pleca. Nu avea nici o legătură cu ea. Se speriase degeaba. Şi sunase şi telefonul. Poate că Damo voia ca ea să sune la poliţie? Poate voise să-i spună că l-au ucis pe omul-ochi?

Omul-ochi? Acum îşi aminti de ochii omului. Îşi aminti cum o străpunseseră cu privirea la cafenea.

---

[1] Călugărului Gregor Mendel i se datorează o listă a trăsăturilor genetice ereditare, dominante, respectiv regresive (n.tr.)

Gemu uşor şi începu să alerge din nou.
În spatele ei, Volvo-ul începea să prindă viteză.

13

La început, Yola alergă fără să gândească – departe, cât mai departe de maşina albă. Totuşi, la un moment dat, avu inspiraţia să cotească pe o alee îngustă, pe unde ştia că va fi greu pentru Volvo să o urmărească. Momentana slăbire a tensiunii o mai linişti şi, pentru prima dată în cele trei minute de când îl recunoscuse pe atacatorul ei, mintea o ajută să-şi controleze emoţiile.

Acum, Volvo-ul o urmărea cu o viteză mai mică, inegală – repezindu-se impulsiv înainte şi apoi domolindu-şi viteza şi luând-o prin surprindere. Brusc, îşi dădu seama că el o mâna – ca pe vite – spre periferia oraşului.

Iar Damo telefonase. El trebuie să fi fost. Iar asta însemna că Alexi venea poate după ea.

Privi în spate, peste umărul stâng, spre centrul oraşului. Aveau să vină pe drumul dinspre spital. Singura ei şansă ar fi să-i întâlnească. Dacă omul-ochi continua tot aşa, până la urmă ea avea să obosească, şi atunci el va putea să o prindă cu uşurinţă.

Văzu un om ieşind dintr-un magazin. Se aplecă să-şi potrivească şosetele şi traversă apoi să-şi ia bicicleta rezemată de un platan. Oare să-l strige? Nu. Instinctiv îşi dădu seama că omul-ochi l-ar ucide fără nici o remuşcare. Era ceva fatalist în felul în care o urmărea – ca şi cum totul ar fi fost deja scris. Nu o să implice pe nimeni – nici o persoană aflată în afara acestui cerc complet închis.

Cu mâna la inimă, alergă înapoi spre centrul oraşului, pieziş, astfel încât să taie drumul pe care poate aveau să vină Alexi şi Damo. Oare cât trecuse de când sunaseră? Cinci minute? Şapte? Gâfâia ca un cal, căci plămânii nu-i erau obişnuiţi cu aerul uscat, de oraş.

Din nou, Volvo-ul acceleră, ca şi cum de data asta chiar avea s-o prindă – ca şi cum intenţiona să dea peste ea.

Intră în goană într-un chioşc de ziare – apoi ieşi imediat, de frică să nu fie prinsă în capcană. De-ar trece pe acolo o maşină de poliţie. Sau un autobuz. Orice.

Coti pe o altă alee. În spatele ei, maşina se îndepărtă în viteză, anticipându-i ieşirea.

Se întoarse din drum şi alergă mai departe spre strada principală. Dacă el s-ar întoarce acum – înainte să ajungă la ieşirea din alee – ar fi terminată.

Acum chiar alerga, gâfâind din cauza efortului. Îşi aminti mâinile lui pe corpul ei. Vorbele lui. Efectul teribil al vorbelor lui. Ştiuse că nu exista scăpare. Ştiuse că el avea să facă exact ce spusese că avea să facă lângă râu. Dacă o

prindea acum, avea să o lovească pentru a o lăsa fără simţire. Putea să-i facă orice. Ea nu avea cum să ştie.

Ţâşni în strada principală, uitându-se în dreapta şi în stânga după Audi. Strada era pustie.

Să se întoarcă spre oraş? Spre cafenea? Sau să se îndrepte spre spital?

O luă pe drumul spre spital. Şchiopăta acum, nu putea să mai alerge.

Când Volvo-ul lui Bale se ivi de după colţul străzii, ea se împiedică şi căzu în genunchi.

Era amiază. Toată lumea era la masa de prânz. Era singură.

14

– E Yola. A fost lovită.

Sabir vină spre bordura de pe partea cealaltă a străzii.

– Damo. Priveşte.

Alexi întinse mâna spre el şi îl apucă de braţ.

Sabir ridică privirea. Un Volvo SUV alb cu parbriz colorat se ivi lent de după colţ şi apoi se opri, pe partea greşită a străzii, cam la cincizeci de metri de fată. Uşa se deschise şi coborî un bărbat.

– El e. E omul-ochi.

Sabir ieşi din maşină.

Yola se ridică cu greu şi rămase în picioare clătinându-se uşor, cu ochii ţintă la Volvo.

– Alexi. Du-te şi ia-o.

Sabir scoase Redmingtonul din buzunar. Nu ţinti spre omul-ochi, ar fi fost absurd, dată fiind distanţa dintre ei – ci îl ţinu lipit de pantaloni, în laterală, ca şi cum ar fi avut de gând să îl bage înapoi în buzunar, dar uitase pe moment că avea în mână un pistol.

– Adu-o înapoi la maşină.

Omul-ochi nu se mişcă. Stătu doar să privească mişcările lor, ca un observator neutru la un schimb oficial de prizonieri între state aflate în război.

– Sunteţi amândoi în maşină?

Sabir nu îndrăzni să-şi ia ochii de la sinistrul său adversar imobil.

– E pistolul meu?

Vocea bărbatului era măsurată, controlată, ca şi cum conducea nişte negocieri aranjate dinainte între două tabere ostile.

Sabir începu să se simtă ameţit – aproape hipnotizat. Ridică pistolul şi se uită la el.

– Vă dau un avans de zece minute dacă îl laşi aici, pe drum.

Sabir clătină din cap. Era înmărmurit. Ca într-o realitate alternativă.

– Nu vorbeşti serios.

– Vorbesc foarte serios. Dacă eşti de acord să-mi laşi pistolul, mă îndepărtez de maşină şi o iau pe jos spre oraş. Mă întorc aici peste zece minute. Puteţi să plecaţi în ce direcţie vreţi. Sigur, numai să nu fie înspre spital.

Alexi se trase mai aproape pe scaunul din faţă. Îi şopti rapid la ureche lui Sabir.

– Nu-şi dă seama că noi ştim de dispozitivul de urmărire. E convins că ne poate lua iar urma fără probleme, dacă am luat-o deja pe La Négrette. Dar contează pe faptul că încă nu am făcut-o. Nu sunt decât patru ieşiri din oraş. O să vadă în ce direcţie mergem şi o să ne urmărească. Avem nevoie de cele zece minute. Lasă-i pistolul. O să scăpăm de dispozitiv, cum ai propus.

– N-o să mai avem cum să ne apărăm, strigă Sabir.

– Damo, lasă-i afurisitul ăla de pistol, şopti Alexi scrâşnind din dinţi. O să facem rost de altul în...

Se opri, de parcă ar fi crezut că Bale ar putea citi pe buze sau că, printr-un miracol, ar putea auzi vorbele sale de la cincizeci de metri.

– ... acolo unde mergem.

Bale duse mâna la spate şi scoase Rugerul din toc. Ridică pistolul şi îl ţinu cu ambele mâini, îndreptat spre Sabir.

– Pot să te lovesc în genunchi. N-o să mai poţi conduce. Sau pot să ţintesc în roata din faţă. Acelaşi rezultat. Pistolul ăsta are o precizie de până la şaptezeci şi cinci de metri. Al tău, poate până la zece.

Sabir se trase în spate, la adăpostul portierei.

– Te ating şi prin ea. Nu-i nici o problemă. Însă nu avem nici unul interesul de a provoca un scandal aici. Lasă pistolul. Lasă-mi drumul liber spre spital. Şi sunteţi liberi să plecaţi.

– Lasă pistolul. Pune-l în maşină.

Bale se îndreptă spre Volvo. Aruncă Redhawkul pe scaunul din faţă.

– Acum îndepărtează-te.

Bale făcu trei paşi spre mijlocul străzii. O camionetă Citroën albastră trecu pe lângă ei, plină de pasageri care trăncăneau între ei – nici nu le dădură atenţie.

Sabir ascunse Redmingtonul la spate şi se prefăcu a urca înapoi în Audi.

– Ne-am înţeles, *monsieur* Sabir?

– Da.

– Atunci să laşi pistolul lângă bordură, în şanţul de scurgere. Acum plec.

Declanşă închiderea automată a portierelor.

– Dacă nu faci ce ai promis, o să te vânez, indiferent de ce găsesc în capela spitalului, şi o să am grijă să suferi foarte mult înainte de a muri.

– Stai fără grijă. O să las pistolul.

– Şi Fecioara Neagră?

– E încă la spital. N-am avut timp să o luăm. Ştii asta.

Bale zâmbi.

– Fata. Poţi să-i spui că e foarte curajoasă. Mai spune-i şi că îmi pare rău că am speriat-o atunci, la râu.

– Te aude. Sunt sigur că va fi emoţionată de sentimentele tale.

Bale ridică din umeri şi se întoarse, gata de plecare. Apoi se opri.

– Pistolul. Ştii, i-a aparţinut lui *Monsieur*, tatăl meu. Te rog să-l aşezi cu grijă.

15

– Crezi că e nebun?

Alexi tocmai schimbase pentru a treia oară plăcuţa cu numărul maşinii – ca de obicei, prefera să o facă în spaţii amenajate pentru picnicuri şi popasuri în natură, cu panoramă largă, pe care o putea controla, pândind sosirea proprietarilor de drept ai plăcuţelor.

– Nu.

– De ce nu?

Se aşeză la loc pe scaunul din faţă şi puse şurubelniţa la loc în torpedou. Ar fi putut să ne termine foarte uşor. Avea monstrul ăla de pistol. N-ar fi trebuit decât să tragă, venind în fugă spre noi.

– Cum? Ca în *Butch Cassidy şi Sundance Kid*?

– Acum îţi baţi joc de mine, Damo. Serios, nu am fi putut fugi la timp.

– Nu *pe noi* ne vrea.

– Ce vrei să spui?

– Nu suntem decât o unealtă pentru a-şi atinge scopul, Alexi. O cale prin care să ajungă la versete. Pornirea unei răfuieli cu pistoale la periferia unui oraş i-ar fi micşorat şansele de a ajunge la ele înaintea poliţiştilor. Întreaga zonă e înconjurată. Aşa cum spuneai, nu sunt decât patru ieşiri din oraş – închiderea lor ar fi o joacă de copii pentru poliţie. Şi apoi trimiterea unui elicopter. La fel ca prinderea iepurilor cu ajutorul unui dihor.

– Acum ştiu cum e să fii iepure. Şi eu care toată viaţa crezusem că sunt dihor.

– Eşti un dihor, Alexi. Unul curajos.

Pe bancheta din spate, Yola se ridică în capul oaselor.

– Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

Alexi roşi. Se strâmbă, îşi încovoie umerii, începu să zâmbească şi apoi lovi cu palma bordul maşinii.

– Asta am făcut, nu-i aşa? M-ar fi putut împuşca. Dar tot am alergat în stradă şi te-am adus la maşină. Ai văzut totul, Damo?

– Am văzut.

– Te-am salvat, nu-i aşa, Yola?

– Da, m-ai salvat.

Alexi stătea în scaunul din faţă, zâmbind.

– Poate o să te răpesc când vom fi la Saintes-Maries. Poate o s-o rog pe Sfânta Sara să ne binecuvânteze viitorii copii.

Yola se ridică un pic în scaun.

– Asta e o cerere în căsătorie?

Alexi privi hotărât înainte – ca Cidul, mergând spre Valencia în fruntea armatei sale.

– Am spus poate. Nu-ţi face cine ştie ce speranţe nebuneşti.

Îl bătu pe umăr pe Sabir.

– Ei, Damo? E bine să începi aşa cum vrei să continui, nu? Aşa trebuie să te porţi cu femeile.

Privirile lui Sabir şi ale Yolei se întâlniră în oglinda retrovizoare. Yola îşi dădu ochii peste cap, resemnată. Drept răspuns, el îşi încovoie umerii şi înclină puţin capul, cu înţelegere. În replică, ea zâmbi pe ascuns.

16

– Au scăpat de dispozitivul de urmărire.

– Poftim? De dispozitivul omului-ochi?

– Nu. De al nostru. Cred că e singurul pe care l-au găsit. Şi mai cred că ei *cred* că e al omului-ochi. Aşa le-aţi spus? Că e singurul pe care îl au?

Calque oftă. Viaţa nu se desfăşura exact conform planului. Şi totuşi, se întâmplase asta vreodată? Se însurase de tânăr, păstrându-şi intacte toate idealurile. Chiar de la început, căsătoria fusese un dezastru. Soţia lui se dovedise a fi o gaiţă, iar el un laş plin de moralitate. O combinaţie dezastruoasă. Rezultaseră douăzeci şi cinci de ani de suferinţă atât de mare, încât ultimii zece ani de procese, pensii alimentare şi lipsuri păruseră câteodată ca un dar de la Dumnezeu. Tot ce-i mai rămăsese era slujba lui de poliţist şi o fiică trezită la realitate, care îl punea pe soţul ei să vorbească cu el la telefon.

– Mai putem să detectăm maşina lui Sabir cu ajutorul dispozitivului pus de omul-ochi?

– Nu. N-avem codul potrivit.

– Putem face rost de el?

– Se lucrează la asta chiar acum. Există doar vreun milion de combinaţii posibile.

– Cât o să dureze?

– O zi, poate două.

– Prea mult. Şi ce-i cu seria de pe pistol?

– A fost întregistrat pentru prima dată în anii '30. Însă datele dinainte de '80 nu sunt introduse în bazele de date electronice. Aşa că toate dosarele dinainte de război – cel puţin cele care nu au fost confiscate de nazişti – sunt ţinute într-un depozit, la Bobigny. Trebuie să le ia cineva la mână. E aceeaşi

problemă ca la codul dispozitivului. Doar că şansele de succes sunt cu 50% mai mici.

– Atunci trebuie să ne întoarcem în şatra de la Gourdon. Să le luăm urma de acolo.

– Şi cum facem asta?

– Trioul nostru a rămas acolo trei zile. Trebuie să fi vorbit cu cineva. Întotdeauna e aşa.

– Ştiţi cum sunt fiinţele astea. Chiar credeţi că, aşa, dintr-odată, or să stea de vorbă cu dumneavoastră?

– Nu. Dar e un mod la fel de bun ca oricare altul de a ne petrece timpul până când deşteptii ăia de prieteni ai tăi ne vor pune din nou pe urma acestor „fiinţe", aşa cum insişti să le spui.

17

Achor Bale muşcă din sendviş, apoi îşi reglă din nou binoclul asupra şatrei, mestecând gânditor. Era sus, în turnul bisericii, şi se presupunea că şlefuia plăci comemorative şi copia documente. Preotul era ceea ce s-ar putea numi „un băiat de zahăr" şi nu avusese nici o obiecţie ca Bale să-şi petreacă o zi întreagă acolo, cu hârtie de desen şi cărbune – dar probabil că şi donaţia de o sută de euro către biserică ajutase.

Totuşi, până acum, Bale nu zărise pe nimeni cunoscut din tabăra de la Samois. Ei ar fi fost prima lui linie de atac. A doua linie depindea de neconcordanţe. Trebuia să găsească pe cineva sau ceva care nu se potrivea şi să încerce o abordare din acea direcţie. Lucrurile care nu respectau normele obişnuite reprezentau întotdeauna slăbiciuni. Iar slăbiciunile erau ocazii.

Până acum, identificase o femeie măritată fără copii, o bătrână cu care nu vorbea şi pe care nu o atingea nimeni şi un tip blond care părea că picase acolo direct de pe platoul unui film cu vikingi – ori de acolo, ori direct de pe câmpul de paradă al taberelor de pregătire SS din Paderborn, de pe la 1938. Individul nu semăna cu nici un ţigan pe care îl mai întâlnise Bale. Cu toate astea, păreau că îl acceptă ca pe unul de-al lor. Curios lucru. Cu siguranţă, ceva ce merita cercetat.

Bale nu purta nici un fel de pică pentru pista falsă reprezentată de statuia de la Espalion. Înghiţise momeala, cum se spune. Cei trei îl luaseră de fraier, şi el căzuse în plasă. Fusese o capcană pe cinste şi din nou fusese forţat să-şi reevalueze părerea despre ei. Mai ales despre fată, care chiar îl dusese de nas – într-o aşa măsură încât se lăsase convins că era terorizată de el. Jucase perfect rolul calului troian; va trebui să n-o mai subestimeze de acum încolo.

Tant pis. Recuperase Redmingtonul dat de *Monsieur*, tatăl său – înainte ca cineva să aibă ideea de a-i lua urma – şi scăpase şi de urmărirea poliţiştilor. Până la urmă, nu-şi irosise timpul.

Însă trebuia să admită că Espalion fusese o alegere inspirată pentru Sabir. Totul corespundea. În concluzie, era convins că adevărata cheie a locului în care erau versetele trebuie să fie exact în direcţia opusă celei în care se deplasaseră cei trei. Aşa procedau întotdeauna intelectualii de bibliotecă de tipul lui Sabir – se gândeau şi la cele mai neînsemnate amănunte. Ceea ce o plasa pe adevărata Fecioară Neagră undeva în sudul Franţei. Asta îngusta considerabil aria căutării. Ceea ce făcea încă şi mai enervantă pentru Bale întoarcerea sa forţată în nord – spre Gourdon. Însă aşa trebuia să fie.

Pierduse semnalul trioului aproape chiar de la început. Personal, credea că Sabir se îndreptase spre Rodez pe D920, pentru ca apoi să vireze spre est, pe D28, spre Laissac. De acolo putea să ticluiască foarte uşor o rută în jos spre Montpellier şi spre nodul făcut de cele trei autostrăzi. Poate că până la urmă intenţionau să meargă tot spre Montserrat? Asta ar avea un oarecare sens. În cazul ăsta, ar urma să aibă un şoc teribil. Dacă înţelesese bine mentalitatea poliţiei spaniole, şase luni de aici încolo, locul avea să fie împânzit de iscoade şi toată lumea – ofiţeri şi poliţişti – avea să facă un număr uriaş de ore suplimentare şi să profite de orice moment ca să fie văzuţi patrulând cu pistoale-mitralieră, în haine lucioase de piele şi pantaloni de călărie. Peste tot, latinii erau la fel. Le plăcea spectacolul cu mult mai mult decât esenţa lui.

Omul cel blond ieşea din tabără, îndreptându-se spre centrul oraşului. Foarte bine. O să încerce întâi cu el. Putea ajunge mai uşor la el decât la fată sau la bătrână.

Bale îşi termină sendvişul, îşi luă trusa de şlefuit şi binoclul şi începu să coboare scările.

18

Calque îl urmări pe Gavril cum îşi face loc printre standurile din târg. Era al zecelea ţigan ale cărui mişcări le urmărise în acea dimineaţă împreună cu Macron. Fiind blond, Gavril se integra în mulţime mai uşor decât oricare altul din neamul său. Dar mai avea ceva „altfel" – în el mocnea o scânteie de anarhie care îi avertiza pe oameni că nu avea să se conformeze regulilor sau să fie de acord cu părerile lor.

Localnicii, observă Calque, se ţineau departe de el, de cum îl zăreau. Era din cauza cămăşii ţipătoare, care în mod clar trebuia spălată? A pantofilor ieftini din imitaţie de piele de crocodil? Sau a curelei caraghioase cu cataramă în formă de fier de marcat? Individul păşea de parcă ar fi purtat pe coapsă un cuţit lung

de optsprezece centimetri. Numai că nu avea cuţit. Era evident. Era posibil însă să aibă unul ascuns în altă parte.

– Saltă-l, Macron. De el avem nevoie.

Macron acţionă. Încă era un ghem de plasturi, bandaje transparente, antiseptice şi tifon – şi tot îşi mai simţea picioarele moi. Dar Macron, fiind Macron, izbuti cumva să mascheze aceste neajunsuri sub mersul lui tipic, plin de aroganţă. Calque clătină din cap cu o disperare reţinută, privind cum subordonatul său se îndrepta spre ţigan.

– Poliţia naţională, zise Macron, fluturându-şi insigna. O să vă rog să mă însoţiţi.

Pe moment, Gavril păru gata s-o ia la fugă, dar Macron îi prinse partea de sus a braţului într-o priză pe care o învăţase la şcoala de cadeţi, aşa că Gavril oftă, ca şi cum mai trecuse prin asta, şi îl urmă în tăcere.

Când dădu cu ochii de Calque, ezită un moment la vederea atelei şi a nasului bandajat.

– Cine a învins? Dumneata sau calul?

– Calul.

Calque făcu un semn cu capul către Macron, care îl sprijini pe Gavril de un perete, cu picioarele depărtate, şi îl percheziţionă, căutând arme ascunse.

– Asta e tot, domnule.

Găsise un briceag Opinel.

Calque ştia că pe baza unui simplu briceag nu-l putea reţine în termeni legali pe o perioadă prea lungă.

– Ce lungime are lama?

– Cam doisprezece centrimetri.

– Cu doi centimetri mai mult decât lungimea legală?

– Aşa se pare, domnule.

Gavril pufni, indignat.

– Credeam că s-a terminat cu tipul ăsta de hărţuire. Credeam că vi s-a spus să ne trataţi ca pe toţi ceilalţi. Nu văd că vă legaţi de toţi oamenii cumsecade de acolo.

– Trebuie să-ţi punem nişte întrebări. Dacă răspunzi cum trebuie, poţi pleca. Cu tot cu briceag şi cu cazierul dumitale, fără îndoială, nepătat. Dacă nu, te ducem la secţie.

– A, deci acum aşa îi faceţi pe ţigani să vorbească?

– Exact. Ai fi vorbit cu noi altfel? În şatră, de pildă? Ai fi preferat asta?

Gavril se cutremură, de parcă cineva ar fi călcat pe mormântul lui.

„Fără public, gândi Calque – individul asta ar avea nevoie de un public pentru a se înfuria." Pentru o clipă, lui Calque aproape că îi păru rău de el.

– Mai întâi, numele.

Urmă o scurtă ezitare, apoi capitularea.

– Gavril La Roupie.

Macron izbucni în râs.

– Vorbeşti serios? Chiar te cheamă La Roupie? Prin părţile mele, asta înseamnă gunoi. Eşti sigur că nu te cheamă Les Roupettes? Aşa spunem noi la boaşe în Marsilia.

Calque nu-l băgă în seamă. Continua să-l fixeze pe ţigan cu privirea, urmărind orice schimbare a expresiei feţei.

– Ai la tine buletinul de identitate?

Gavril clătină din cap.

– Două puncte marcate, spuse Macron, jovial.

– O să fiu direct. Vrem să ştim unde au plecat Adam Sabir şi tovarăşii lui. Ştii că e urmărit pentru crimă. Iar ei sunt urmăriţi pentru complicitate.

Faţa lui Gavril se întunecă.

Calque îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală rostind cuvântul crimă. Îl împinsese prea mult în defensivă pe La Roupie. Încercă să recâştige teren.

– Uite ce e. Noi nu credem că eşti implicat în vreun fel. Pur şi simplu avem nevoie de informaţii. Omul ăsta e un ucigaş.

Gavril ridică din umeri. Era însă clar că posibila cale de comunicare se închisese.

– Vi le-aş da, dacă aş avea cum. Oamenii pe care i-aţi menţionat nu înseamnă nimic pentru mine. Însă tot ce ştiu e că au plecat acum două zile, şi de atunci nimeni nu i-a mai văzut sau auzit.

– Minte, spuse Macron.

– Nu mint, protestă Gavril şi se întoarse cu faţa spre Macron. De ce aş minţi? Îmi puteţi face probleme. Ştiu asta. V-aş ajuta dacă aş putea. Credeţi-mă.

– Dă-i înapoi briceagul.

– Dar, domnule...

– Macron, dă-i înapoi briceagul. Şi una din cărţile mele de vizită. Dacă ne sună cu informaţii care duc direct la arestare, va fi răsplătit. Ai auzit, La Roupie?

Priviră amândoi cum Gavril îşi croia drum cu coatele prin mulţimea de clienţi matinali din piaţă.

– De ce aţi procedat aşa, domnule? Puteam să-l mai fierbem niţel.

– Pentru că am comis încă o greşeală, Macron, în lunga mea serie de greşeli din ultima vreme. Am rostit cuvântul „crimă". Este un tabu pentru ţigani. Înseamnă ani de închisoare. Înseamnă necaz. Nu ai văzut cum s-a închis în el imediat, ca o stridie? Ar fi trebuit să-l abordez într-un mod diferit.

Calque se îndreptă de şale şi zise:

– Haide, să căutăm un altul. E clar că trebuie să mai exersez.

– Ce le-ai spus celor doi *Ripoux*[1]?

Bale împinse vârful cuţitului în partea din spate a coapsei lui Gavril.

– Dumnezeule! Acuma ce mai e?

Bale înfipse lama câţiva milimetri în carnea lui Gavril.

– Au! Ce faci?

– Mi-a alunecat mâna. De fiecare dată când nu-mi răspunzi la o întrebare, o să-mi mai alunece puţin. Dacă nu-mi răspunzi la trei, îţi străpung artera femurală. În cinci minute, o să mori în urma sângerării.

– Oh, *putain*!

– Repet. Ce le-ai spus celor doi *Ripoux*?

– Nu le-am spus nimic.

– Iar a alunecat.

– Aaaaau!

– Mai încet cu vocea, sau îţi vâr cuţitul în fund. M-ai auzit?

– Iisuse. Iisuse Hristoase!

– Reformulez întrebarea. Unde s-au dus Sabir şi paraziţii ăia ai lui?

– În Camargues. La festivalul Sfintei Sara.

– Când are loc?

– Peste trei zile.

– De ce s-au dus acolo?

– Toţi ţiganii merg. Sfânta Sara e patroana noastră. Mergem să-i luăm binecuvântarea.

– Cum luaţi binecuvântarea de la o sfântă?

– De la statuia ei. Mergem la statuie şi o rugăm să ne binecuvânteze. O atingem. Încercăm să o sărutăm.

– Despre ce fel de statuie e vorba?

– Sfinte! O statuie ca oricare alta. Te rog, scoate-ţi cuţitul din piciorul meu.

Bale răsuci cuţitul.

– E cumva neagră?

Gavril începu să se smiorcăie.

– Neagră? Neagră? Sigur că e neagră.

Bale smuci cuţitul din piciorul lui Gavril şi se trase înapoi.

Gavril se încovoie, cu ambele mâini strânse în jurul coapsei, ca şi cum ar fi fost un balon de rugby.

Înainte de a avea ocazia să-şi ridice privirea, Bale îi dădu un pumn în ceafă.

---

[1] „Poliţişti corupţi" – aluzie la un celebru film francez care satirizează branşa acestora, în franceză în original (n.tr.)

20

– Nu putem aştepta până la festival, Alexi. Trebuie să verificăm statuia înainte de a începe. S-ar putea ca maniacul ăla să pună lucrurile cap la cap şi o să-şi dea seama de tot. Dacă pune întrebările potrivite, orice ţigan o să-i spună de Sfânta Sara şi de festival. O să fie ca şi cum ai flutura un steag roşu sub nasul unui taur.

– Dar o să fie păzită. Se ştie că oamenii intră ca s-o atingă, aşa că vor instala un cordon de protecţie. Or să fie gărzi până la deschiderea festivalului. Apoi o să fie scoasă afară şi legănată deasupra credincioşilor. Toţi sar şi încearcă să o prindă. Bărbaţii îi ridică în braţe pe copii. Însă niciodată nu e scăpată din ochi. Nu o să fie ca la Rocamadour. E diferit. Măcar de-am putea aştepta până după festival. Atunci o lasă singură. Oricine poate intra să o vadă.

– Nu putem aştepta. Ştii asta.

– De ce vrea versetele astea, Damo? De ce e gata să ucidă pentru ele?

– Pot să-ţi spun doar atât. Nu e vorba doar de bani.

– De unde ştii?

– L-ai văzut doar, nu? A fost gata să renunţe la toate avantajele pe care le avea asupra noastră, doar ca să recupereze pistolul lăsat de tatăl său. Crezi că asta e o purtare normală? Pentru cineva care aleargă după avere? Dacă ar pune mâna pe versete, şi-ar putea cumpăra o mie de pistoale. Editori din toată lumea s-ar călca în picioare la licitaţie ca să pună mâna pe aşa ceva. Pe mine, de-asta m-au interesat la început versetele – dintr-un motiv pur financiar. Nu mi-e ruşine s-o recunosc. Acum cred că este vorba de ceva mai mult – de un secret pe care fie omul-ochi crede că versetele îl vor scoate la lumină, fie de care se teme. E clar că Nostradamus descoperise ceva – ceva ce avea o însemnătate profundă atât pentru omenire, în general, cât şi pentru voi, pentru ţigani. Deja prezisese exact când urma să moară. Aşa că a hotărât să-şi protejeze descoperirea. Nu s-o publice, ci s-o ascundă. Credea în Dumnezeu – credea că harurile îi sunt date de la Dumnezeu. După părerea mea, credea că Dumnezeu urma să ofere calea potrivită şi momentul potrivit pentru ca revelaţiile sale să fie făcute publice.

– Cred că eşti nebun, Damo. Cred că nu e nimic în toată povestea asta. Cred că alergăm după un *mulo*[1].

– N-ai văzut scrijeliturile de pe cufăr? Şi de pe soclul Fecioarei Negre? Poţi să-ţi dai seama şi singur că există un tipar care se repetă.

– Aş vrea să te cred. Chiar aş vrea. Dar nici măcar nu ştiu să citesc, Damo. Uneori aşa mi se încâlceşte mintea de la toate lucrurile astea, încât aş vrea să mi-o scot şi să o deznod, ca pe un fir de aţă.

Sabir zâmbi.

– Tu ce crezi, Yola?

---

[1] „Spirit al unui om mort", „fantomă", în romani în original (n.tr.)

– Cred că ai dreptate, Damo. Cred că e ceva legat de versetele astea, ceva ce încă nu înţeleg. Există un motiv pentru care omul-ochi e gata să ucidă ca să le obţină.

– Poate o vrea chiar să le distrugă? La asta v-aţi gândit?

Yola făcu ochii mari.

– De ce? De ce ar vrea cineva să facă asta?

Sabir clătină din cap, neputincios.

– Asta e întrebarea de o mie de puncte. Dacă aş avea răspunsul, am fi în afara oricărui pericol.

21

Erau printre prietenii lui Gavril câţiva care credeau că el fusese întotdeauna stăpânit de furie. Credeau că un *mulo* intrase în corpul lui la naştere şi, ca un chirurg preocupat de o tumoare, se ţinuse scai de el de atunci încolo. Ăsta era motivul pentru care arăta ca un *gadjo*. Poate că, până la urmă, nu fusese răpit la naştere, ci doar blestemat, într-o altă viaţă, iar înfăţişarea lui era urmarea acelui blestem. Era mai rău decât un simplu *apatride*. Era o ciudăţenie chiar printre ai lui.

Bazena, în orice caz, asta credea. Dar era aprinsă toată după el, aşa că oricum nu judeca limpede.

Astăzi, Gavril părea mai înfuriat ca niciodată. Bazena o privi pe bătrâna care era *duenna*[1] ei temporară şi apoi îşi întoarse privirea spre părul lui Gavril. El stătea întins pe pământ, cu pantalonii în vine, în timp ce ea îi cosea rana din picior. Nu i se părea a fi o muşcătură de câine – mai degrabă, o rană de cuţit. Iar vânătaia gălbuie de pe gât cu siguranţă nu fusese căpătată în urma săriturii peste un gard. Oare ce făcuse – căzuse pe spate? Dar cine era ea să-l contrazică. O clipă se gândi cum ar arăta copiii lor. Oare ar avea trăsături ţigăneşti sau l-ar moşteni pe Gavril şi ar fi blestemaţi? Gândul ăsta îi înmuie genunchii.

– Când plecaţi spre Les Saintes-Maries?

Bazena termină de cusut rana.

– Mai târziu. Cam peste o oră.

– O să vin cu voi.

Bazena îşi îndreptă spatele. Chiar şi bătrâna *duenna* deveni mai atentă.

– O să călătoresc în faţă. Cu tatăl şi cu fratele tău. Poftim.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă mototolită de douăzeci de euro.

– Spune-i că e pentru motorină. Pentru partea mea.

[1] „Însoţitoare", în spaniolă în original (n.tr.)

Bazena se uită spre bătrâna *duenna*. Oare Truffeni gândea acelaşi lucru ca şi ea? Oare Gavril îi spunea în mod explicit că avea de gând să o răpească la Les Saintes-Maries şi să ceară binecuvântarea Sfintei Sara pentru căsătoria lor?

Tăie aţa şi şterse piciorul cu brusture.

– Au. Mă doare.

– Trebuie s-o fac. E antiseptic. O să curețe rana. Te apără de infecţie.

Gavril se rostogoli şi îşi trase pantalonii. Atât Bazena, cât şi bătrâna priviră într-o parte.

– Eşti sigură că nu eşti *mahrimé*? Nu m-ai murdărit?

Bazena scutură capul. Bătrâna chicoti şi făcu un semn vulgar cu degetul.

„Da, se gândi Bazena, şi ea crede că el mă doreşte. Şi ea crede că nu mai e intersat de Yola."

– Bine.

El se ridică, cu ochii scăpărându-i încă de furie.

– Ne mai vedem atunci. La rulota tatălui tău. Într-o oră.

22

– Imposibil. Stăm la pândă degeaba.

Macron se strâmbă. V-am spus eu că indivizii ăştia nu sunt buni de nimic. V-am spus că nu sunt demni de încredere.

Calque se ridică.

– Cred că am descoperit exact contrariul. Fără nici o îndoială, sunt de încredere, căci au refuzat să-i trădeze pe ai lor. Cât despre inutilitate – ei bine, să nu mai vorbim!

Macron stătea pe un zid de piatră, cu spatele rezemat de colţul bisericii.

– Picioarele mele... Dumnezeule, cum mă dor. De fapt, totul mă doare. Dacă o să-l prind vreodată pe afurisitul ăla, o să-l pârlesc cu lampa de sudură.

Calque îşi scoase din gură ţigara neaprinsă.

– Pentru un poliţist, asta e o exprimare învechită. Nădăjduiesc, Macron, că nu faci altceva decât să te răcoreşti puţin şi că nu vorbeşti serios?

– Aşa e domnule, doar mă răcoresc puţin.

– Mă bucur să aud asta.

Calque simţi unda de cinism din propria-i voce şi asta îl întristă. Se forţă să adopte un ton mai vioi.

– Cum mai merg deştepţii ăia ai tăi cu dezlegarea codului dispozitivului de urmărire?

– Aproape au reuşit. Mâine dimineaţă, cel târziu.

– Oare cum ne descurcam înainte de inventarea computerelor, Macron? Mărturisesc că am uitat complet. Poate chiar acţionam ca nişte poliţişti adevăraţi? Nu. Nu se poate.

Macron închise ochii. Calque o ţinea una şi bună cu teoriile lui – oare o să se schimbe vreodată? Iconoclast nenorocit.

– Fără computere nu am fi ajuns aşa departe.

– O, ba eu cred că da.

Şi mai multă îngâmfare. Câteodată, pentru Calque era prea mult, i se făcea rău. Adulmecă aerul, ca un copoi în aşteptarea unei zile de vânătoare. Detectez un *coq au vin*[1]. Ba nu, mai e ceva. *Coq au vin* şi *pommes dauphinoises*[2].

Macron izbucni în râs. În ciuda iritării puternice pe care Calque i-o provoca mereu, trebuia să admită că era genul de om care putea oricând să facă lumea să râdă. Era ca şi cum ar fi avut puterea secretă de a deschide un rezervor ascuns al locurilor comune – al sentimentelor împărtăşite de toţi francezii – ca Fernandel, de exemplu, sau ca Charles de Gaulle.

– Asta numesc eu muncă de poliţist. Să investigăm mai departe, domnule?

Deschise ochii, nesigur încă de starea de spirit a lui Calque. Căpitanul mai era pornit pe el sau în sfârşit îl mai slăbise puţin?

Cu o mişcare din degete, Calque îşi trimise ţigara în coşul cel mai aproiat.

– Ia-o înainte, locotenente. Aşa cum spun filosofii, mâncarea precede întotdeauna datoria.

– E perfect.

Sabir cercetă interiorul de la Maset de la Marais.

– Fraţii sunt nebuni dacă au abandonat aşa un loc. Uitaţi-vă aici.

Alexi îşi întinse gâtul în direcţia indicată de Sabir.

– E un bufet provensal original. Priveşte şi acolo.

– Ce anume?

– Setul de fotolii din colţ. Trebuie să aibă peste o sută cincizeci de ani.

– Vrei să spui că lucrurile astea valorează ceva bani? Nu sunt doar nişte vechituri?

Brusc, Sabir îşi aminti cu cine stă de vorbă.

– Alexi, să le laşi la locul lor, bine? Oamenii ăştia sunt gazdele noastre. Chiar dacă nu o ştiu. OK? Suntem datori ca, măcar din politeţe, să nu ne atingem de lucrurile lor.

– Desigur, desigur. N-o să mă ating de nimic.

Vocea lui Alexi nu părea prea convingătoare.

– Dar cam cât *crezi* că valorează? Aşa, estimativ?

– Alexi?

---

[1] „Cocoş în vin", reţetă tipică pentru regiunea Burgundia, în franceză în original (n.tr.)

[2] „Cartofi cu brânză, la cuptor", în franceză în original (n.tr.)

– Sigur, sigur. Era doar o întrebare.

Ridică din umeri.

– Bănuiesc că vreunul dintre anticarii din Arles ar fi interesat, nu? Dacă ar şti că sunt aici.

– Alexi.

– OK, OK.

Sabir zâmbi. Cum spuseseră învăţaţii? Poţi duce calul la apă, dar nu-l poţi face să bea?

– Cât mai e până la Saintes-Maries?

Privirile lui Alexi alunecau încă spre mobilă.

– Ştii ceva, Damo? Tu, cu descoperirile tale, şi eu, cu vânzarea, am putea duce o viaţă a naibii de bună. Cine ştie, după un an sau doi ai putea chiar să-ţi cumperi o nevastă. Nu aşa de urâtă ca prima pe care ţi-am oferit-o.

– Les Saintes-Maries, Alexi? Cât mai e?

Alexi oftă.

– Zece kilometri în linie dreaptă. Poate cincisprezece pe şosea.

– Al naibii de departe. Nu găsim mai aproape un loc unde să fim în siguranţă? De unde am ajunge mai uşor acolo?

– Nu, dacă nu vrei ca toţi poliţiştii de pe o rază de şaizeci de kilometri pătraţi să ştie exact unde te afli.

– Ai dreptate.

– Totuşi, ai putea fura un cal.

– Ce vrei să spui?

– De la ferma de alături. Au zeci de cai răspândiţi peste tot. Pe vreo două sute de hectare. N-au cum să ştie tot timpul unde se află toţi. Pur şi simplu împrumutăm trei. Harnaşamente şi şei pentru călărit găsim în *buanderie*[1]. Iar când nu-i folosim, îi ţinem în hambar. Nu o să ştie nimeni. Oricând vrem, putem să traversăm câmpul călare până la Saintes-Maries şi să-i lăsăm la ţiganii din afara oraşului. În felul ăsta, paznicii nu-şi vor recunoşte propriii cai şi nu se vor înfuria pe noi.

– Vorbeşti seros? Chiar vrei să devenim hoţi de cai?

– Întotdeauna vorbesc serios, Damo. Încă nu ţi-ai dat seama de asta?

~

– Ia uitaţi ce am adus.

Yola puse jos o ladă de lemn plină cu produse de la fermă.

[1] „Spălătorie", în franceză în original (n.tr.)

– Verze, o conopidă, nişte dovlecei... chiar şi unul mare. Acum nu ne mai trebuie decât nişte peşte. Poţi să te furişezi până la Baisses de Tages să prinzi ceva, Alexi? Sau să furi nişte scoici din cuşti?

– N-am timp pentru prostiile astea. Damo şi cu mine mergem până în Les Saintes-Maries să verificăm sanctuarul. Să vedem dacă reuşim să venim cu vreo idee pentru a ajunge la statuia Sfintei Sara înainte de sosirea omului-ochi.

– Mergeţi acolo? Dar nu mai avem maşina. Am lăsat-o la Arles.

– N-avem nevoie de maşină. O să furăm nişte cai.

Yola îl privi lung pe Alexi – cântărindu-l din priviri.

– Atunci merg şi eu cu voi.

– Nu-i o idee bună. N-ai face decât să ne încetineşti.

– Merg cu voi.

Sabir se uita când la una, când la cealaltă dintre cele două rude ad hoc ale sale. Ca de obicei, când era vorba de ei doi, părea să existe în aer o tensiune ascunsă, pe care el nu o simţea.

– De ce vrei să vii, Yola? Ar putea fi periculos. Poliţia o să fie peste tot. Ai avut deja două întâlniri cu omul ăsta – nu-ţi mai trebuie şi a treia.

Yola oftă.

– Uită-te la el, Damo. Uită-te la faţa lui vinovată. Nu înţelegi de ce vrea neapărat să meargă la oraş?

– Păi, trebuie să pregătim...

– Nu, vrea să bea. După aia, când o să-i fie de ajuns, o să-l caute pe Gavril.

– Gavril. Dumnezeule, am uitat de el.

– El însă n-a uitat de tine sau de Alexi. Poţi fi sigur de asta.

24

– Alergăm după potcoave de cai morţi, domnule. Pistolul a fost înregistrat ultima oară în 1933. Iar proprietarul e probabil mort de ani buni. Între timp s-au schimbat poate şase adrese. Sau şase proprietari. Cercetătorul mi-a spus că de la sfârşitul războiului nu a mai ţinut nimeni evidenţa până în anii 1960. De ce să ne mai pierdem timpul cu asta?

– Deştepţii ăia au spart codul dispozitivului de urmărire sau nu?

– Nu, domnule. Nimeni nu mi-a spus nimic despre asta.

– Mai ai alte piste despre care nu mi-ai spus?

Macron mormăi.

– Nu, domnule.

– Citeşte cu voce tare adresa.

– Le Domaine de Seyème, Cap Camarat.

– Cap Camarat? Asta e pe lângă Saint-Tropez, nu?

– Cam pe acolo.

– Pe la tine prin ogradă, atunci?

– Da, domnule.

Lui Macron nu-i prea surâdea perspectiva de a se întoarce în locuri atât de apropiate de casă, cu Calque după el.

– Pe numele cui a fost înregistrat?

– N-o să vă vină să credeţi numele ăsta.

– Pune-mă la încercare.

– Aici spune că e înregistrat pe numele lui Louis de Bale, cavaler, conte de Hyères, marchiz de Seyème, pair al Franţei.

– Un pair al Franţei? Glumeşti.

– Ce-i aia pair al Franţei?

Calque clătină din cap.

– Macron, cunoştinţele tale de istorie sunt execrabile. Chiar nu te interesează deloc trecutul?

– Nu când e vorba de aristocraţie. Credeam că am scăpat de ea la Revoluţie.

– Numai temporar. A fost reinstaurată de Napoleon, dată la o parte în 1848 şi apoi adusă înapoi printr-un decret din 1852 – din câte ştiu eu, a continuat să existe până în prezent. Titlurile statornicite sunt chiar protejate de lege – asta înseamnă de tine şi de mine, Macron, oricât de mult s-ar împotrivi sufletul tău republican.

– Şi atunci ce e un pair al Franţei când e acasă?

Calque oftă.

– *Pairie Ancienne*[1] este cel mai vechi şi mai exclusivist titlu colectiv al nobilimii din Franţa. În 1216 erau nouă în Paris. Doisprezece ani mai târziu, în 1228, au mai fost creaţi trei, pentru a-i imita pe cei doisprezece şambelani ai lui Carol cel Mare. Trebuie să fi auzit de Carol cel Mare, nu? Erau mai ales episcopi, duci şi conţi, însărcinaţi să-l servească pe rege în timpul încoronării. Un pair pentru a-l unge, altul pentru a-i duce mantia regală, altul, inelul, altul, sabia, şi tot aşa... Credeam că îi ştiu pe toţi, dar numele şi titlurile individului ăstuia îmi sunt necunoscute.

– Poate că e unul fals? Presupunând că nu e mort, desigur, deşi bănuiesc că este, pentru că au trecut mai mult de şaptezeci şi cinci de ani de când a înregistrat pistolul.

Macron îi aruncă lui Calque o privire ucigătoare.

– Aşa ceva nu poate fi falsificat.

– De ce nu, mă rog?

– Pentru că nu se poate. Pot fi falsificate titlurile mici – oamenii fac asta tot timpul. Chiar şi foştii preşedinţi. Apoi ajung în *Livre de Fausse Nobilité Française*[2]. Un titlu important ca acesta însă? Nu, imposibil.

– Cum? Oamenii ăştia au o carte a nobililor falşi?

---

[1] „Vechea Pairie", în franceză în original (n.tr.)

[2] „Cartea falsei nobilimi franceze", în franceză în original (n.tr.)

– Mai mult de atât. De fapt, totul e ca într-o oglindă.

Calque îl cântări din priviri pe Macron, ca şi cum s-ar fi temut că strică orzul pe gâşte.

– De exemplu, există o diferenţă majoră între titlurile napoleoniene şi cele care le-au precedat, ca cel pe care îl avem noi aici. Napoleon, fiind un însetat de sânge, le-a acordat unora dintre favoriţii săi aceleaşi nume şi titluri sau pe cele deja existente – pentru a-i umili pe deţinătorii de drept şi pentru a-i ţine în frâu. Gestul lui a avut însă efecte cu o durată nebănuit de lungă. Chiar şi acum, dacă îl aşezi la masă pe un nobil napoleonian într-un loc mai important decât pe unul vechi, cu acelaşi nume, acesta din urmă, împreună cu întreaga sa familie, vor da la o parte farfuriile şi vor refuza să mănânce.

– Cum? Şi doar stau la masă?

– Da. Probabil avem de-a face cu o astfel de familie.

– Vă bateţi joc de mine?

– Asta ar fi considerată o insultă asumată, Macron. Ca şi cum cineva ar spune că şcolile din Marsilia scot numai cretini. O astfel de afirmaţie ar fi în mod evident neadevărată şi, prin urmare, supusă criticii – desigur, cu excepţia cazurilor extreme, când se dovedeşte a fi perfect adevărată.

25

De trei ore, Gavril bătea străzile din Les Saintes-Maries în căutarea vreunei urme a prezenţei lui Alexi, a lui Sabir sau a Yolei. În tot acest timp, îi înfruntase pe toţi ţiganii, gardienii, muzicanţii stradali, rândaşii, cerşetorii şi ghicitorii în palmă care îi intraseră în raza vizuală, dar nu se alesese cu nimic.

Cunoştea bine oraşul, căci părinţii săi luaseră parte în fiecare an la pelerinaj, până la moartea tatălui său, survenită cu trei ani în urmă. Totuşi, de atunci, mama lui se statornicise şi refuza să călătorească în orice direcţie mai mult de treizeci de kilometri depărtare de şatra lor de lângă Reims. Ca rezultat al intransigenţei ei, şi lui Gavril îi devenise străin obiceiul pelerinajului. Prin urmare, minţise când îi spusese lui Sabir că şi el, desigur, se îndrepta spre sud, cu restul clanului. Un *mulo* îl împinsese, cu toate astea, să îl provoace pe Alexi să-l întâlnească la altarul Sfintei Sara. O forţă de care nu era conştient, superstiţioasă chiar, ale cărei surse nu le cunoştea.

Se ajunsese la asta. Dacă ar putea să scape de Alexi – să i-o ia pe Yola şi să se însoare el cu ea –, şi-ar dovedi apartenenţa ţigănească. Nu i-ar mai putea nega nimeni locul în cadrul comunităţii. Pentru că familia Yolei aparţinea nobilimii ţigăneşti. Prin căsătorie, ar intra într-un neam care îşi avea rădăcinile în timpul marelui Exod şi dincolo de el. Poate chiar tocmai în Egipt. Cu fii şi fiice dintr-o astfel de spiţă, nimeni nu mai putea să se îndoiască de drepturile sau de înaintaşii lui. Povestea stupidă a răpirii lui de către tatăl său de la o femeie *gadjo*

ar fi dată uitării pentru totdeauna. Ar putea ajunge chiar bulibaşă într-o zi, cu noroc, bani şi un strop de diplomaţie. Şi-ar lăsa părul lung. L-ar vopsi roşu, dacă ar avea chef. I-ar umili pe toţi.

Cei doi poliţişti *gadje* îi băgaseră în cap planul ăsta măreţ, cu cărţile lor de vizită şi cu insinuările lor nenorocite.

Ca o consecinţă directă a intervenţei lor, se hotărâse să îl ucidă pe Alexi, apoi să-l trădeze pe Sabir, dându-l pe mâna autorităţilor în schimbul răsplăţii promise. Cu siguranţă, nimeni nu avea să-l învinuiască de faptul că s-a apărat împotriva unui criminal. Apoi putea să se răzbune pe afurisitul de *gadjo* care îl umilise atât de mult şi îi găurise piciorul.

Pentru că şi celălalt individ se dovedise a fi prost, ca toţi *gadje*. Nu se dăduse de gol, cu toate întrebările şi ameninţările lui, arătând exact ce urmărea? Ceva legat chiar de Sara-e-Kali şi statuia ei? Lui Gavril îi venea să-şi tragă palme, la gândul că irosise atât de mult timp hoinărind prin oraş şi punând întrebări prosteşti. Era o legătură clară între acel om şi Sabir – la urma urmei, ambii se arătaseră interesaţi de festival. Probabil că urmăresc acelaşi lucru. Poate că vor să fure statuia şi să ceară o răscumpărare? Să-i facă pe toţi ţiganii din lume să plătească pentru a o recupera? Gavril clătină din cap, uimit de prostia acelor *gadje*. Ţiganii nu vor plăti niciodată pentru nimic. Oare oamenii ăştia nu ştiau atâta lucru?

Acum nu avea decât să aştepte la uşa sanctuarului, lăsându-i să vină la el. Mai erau doar patruzeci şi opt de ore până la festival. Avea destul timp să-şi pună în practică planul. Iar pentru momentele de odihnă, o avea pe Bazena. Va fi o joacă de copil să o convingă să-i ţină locul. Proasta aia încă mai credea că el o dorea. Va fi în avantajul lui să o aibă la îndemână. Aşa că urma să se poarte frumos cu ea, să-i mai dea o speranţă.

Prima dorinţă de pe listă era să o convingă să cerşească pe scările sanctuarului – astfel, nu va intra nimeni în sanctuar fără ca ea să observe. În acelaşi timp, avea să-i facă rost de bani. O dublă contralovitură.

Da. Gavril se gândise la toate. În sfârşit, avea să obţină ce i se cuvenea. După toţi aceşti ani, avea să-i facă să plătească pe afurisiţii ăia. Să plătească, pentru o viaţă de durere şi umilinţe îndurate numai din cauza părului său blond.

Cu mintea încă preocupată de acest gând, Gavril traversă grăbit oraşul, înapoi spre rulota tatălui Bazenei.

26

Achor Bale privea cu uimire bufoneriile lui Gavril. Îl urmărise pe idiot încă de când îl întărâtase la Gourdon – dar ultimele trei ore îl convinseseră pe de-a-ntregul că niciodată până atunci nu mai urmărise un om atât de orb la ce se întâmpla în jurul lui. Apropo de minţile obsedate de o singură idee. Ţiganul

ăsta se gândea doar la un lucru şi din acel moment se concentra asupra lui, excluzându-le pe toate celelalte – aproape că se auzea zgomotul produs de gândurile care i se aşezau la locul lor, în minte. Era asemenea unui cal de curse cu ochelari.

După povestea cu străpungerea piciorului, omul fusese extrem de uşor de urmărit de la Gourdon. Acum, pe străzile pline de turişti din Les Saintes-Maries, afacerea asta devenise de o simplitate care nu se potrivea deloc cu posibilele rezultate. Bale petrecu vreo cincisprezece minute bune privindu-l pe Gavril cum o îmbrobodea pe o femeie să fie de acord cu vreun nou plan pe care îl ticluise. Apoi încă douăsprezece, urmărind-o pe aceasta cum se aşază pe un petic de pământ într-un colţ al pieţei, aproape de intrarea în biserică. La scurt timp, fata începu să cerşească – nu de la ţigani, se înţelege, ci de la turişti.

„Afurisit viclean ce eşti, gândi Bale. Aşa se face. Îi pui pe alţii să-ţi rezolve afacerile murdare. Acum presupun că mergi să tragi un pui de somn, nu?"

Lăsându-l în pace pe Gavril, Bale se instală într-o cafenea din apropiere, îşi puse o pălărie cu boruri largi şi o pereche de ochelari de soare, ca un dar pentru poliţia locală, şi începu să o ţină sub observaţie pe fată.

– *Putain!* Uitaţi-vă la locul ăsta. Cred că valorează o avere frumuşică.

Calque tresări, dar nu spuse nimic.

Macron ieşi din maşină, şchiopătând. Privi spre imensul Cap Camarat, ce se întindea înaintea lor, şi apoi spre largul semicerc de apă albastră ce se desfăşura spre stânga până la Cap de St-Tropez.

– Exact genul de zonă în care ar trăi Brigitte Bardot.

– Dimpotrivă, spuse Calque.

– Eu aşa cred.

O femeie între două vârste, îmbrăcată într-un deux-pièces de caşmir şi tweed, le ieşi în întâmpinare.

Calque înclină uşor capul.

– *Madame La Marquise?*

Femeia zâmbi.

– Nu. Sunt secretara ei personală. Sunt *Madame* Mastigou. Iar pentru *Madame*, titlul corect este *Madame la Comtesse*. Familia consideră marchizatul titlul cel mai puţin important.

În spatele lui Calque, Maron îşi arătă dinţii într-un rânjet plin de satisfacţie. Asta o să-i fie învăţătură de minte afurisitului. Aşa-i trebuie dacă e atât de snob. Trebuia el să ştie întotdeauna totul despre toată lumea. Şi totuşi făcea greşeli.

– Aţi fost amândoi implicaţi într-un accident de maşină? Văd că asistentul dumneavoastră şchioapătă. Iar dumneavoastră, căpitane, dacă îmi este permis să o spun, arătaţi de parcă tocmai v-aţi fi întors de pe front.

Calque confirmă trist, arătând atela braţului şi leucoplastul care îi brăzda încă nasul nou modelat.

– Exact asta s-a întâmplat, *Madame*. Urmăream un criminal. Unul foarte periculos. Din acest motiv ne aflăm astăzi aici.

– Sper că nu vă aşteptaţi să-l găsiţi în casă?

– Nu, *Madame*. Cercetăm un pistol despre care ştim că s-a aflat în posesia lui. De aceea dorim să vorbim cu cea pentru care lucraţi. Este posibil ca pistolul să-i fi aparţinut tatălui domniei sale. Trebuie să restabilim itinerariul său din ultimii şaptezeci şi cinci de ani.

– Şaptezeci şi cinci de ani?

– Da. De la prima înregistare, la începutul anilor 1930.

– A fost înregistrat în anii 1930?

– Da, la începutul anilor 1930.

– Atunci i-ar fi aparţinut soţului lui *Madame la Comtesse*. A murit.

– Înţeleg.

Calque simţi, mai curând decât văzu, cum, în spatele lui, Macron îşi dădea ochii peste cap.

– Prin urmare, *Madame la Comtesse* este o doamnă foarte în vârstă?

– Nici pe departe, *monsieur*. Când s-au căsătorit, în 1970, era cu patruzeci de ani mai tânără decât *Monsieur le Comte*.

– Aha.

– Veniţi cu mine, vă rog. *Madame la Comtesse* vă aşteaptă.

Calque o urmă pe *Madame* Mastigou spre casă, cu Macron şchiopătând pe urmele lor.

În momentul în care ajunseră la uşă, un valet veni şi le deschise uşa.

– Nu poate fi adevărat, şopti Macron. Tre' să fie un platou de filmare. Sau o farsă. Oamenii nu mai trăiesc aşa.

Calque se prefăcu că nu aude. Îi permise valetului să îl ajute să urce scările de la intrare, sprijinindu-l doar atât cât să nu-i provoace durere în braţ. În secret, îi era recunoscător pentru ajutor, căci îi ascunsese lui Macron cât de slăbit se simţea de fapt, pentru a nu-şi şti̇rbi imaginea. Macron era produsul acelor *bidonvilles* – un luptător de stradă –, întotdeauna gata să detecteze slăbiciunea. Calque ştia că singurul avantaj real pe care îl avea faţă de Macron îl reprezenta mintea sa şi solidele cunoştinţe despre lume şi istoria ei. Dacă pierdea asta, era terminat.

– *Madame la Comtesse* vă aşteaptă în bibliotecă.

Calque o luă în direcţia indicată de braţul întins al valetului. Secretara, sau ce o fi fost, le anunţa deja sosirea.

„Începem, gândi. O altă cursă după cai verzi pe pereți. Ar trebui să mă apuc serios de sportul ăsta. În ritmul ăsta, când mă întorc la Paris – și cu ajutorul dat de povestirile binevoitoare răspândite de Macron prin secție –, o să ajung de râsul întregului arondisment."

28

– Uite-o pe Bazena.

Alexi era gata să facă un semn cu mâna, dar Sabir îl opri.

Amândoi se traseră un pas în spate, în tandem, trecând după un paravan care despărțea standurile stradale a două magazine.

– Ce face?

Alexi își întinse gâtul pe după paravan.

– Nu pot să cred.

– Ce?

– Cerșește.

Se întoarse către Sabir.

– Vorbesc serios. Dacă ar vedea-o tatăl sau fratele ei, ar biciui-o.

– De ce? Văd tot timpul țigani cerșind.

– Nu dintre cei ca Bazena. Nu din familii ca a ei. Tatăl ei e un om foarte mândru. N-ai vrea să te pui rău cu el. Până și eu m-aș gândi de două ori.

Superstițios din fire, Alexi își scuipă în palmă.

– Atunci de ce o face?

Alexi închise ochii.

– Stai puțin, să mă gândesc.

Sabir scoase capul de după colțul paravanului și cercetă piața.

Alexi îl apucă de cămașă.

– Știu! Trebuie să aibă legătură cu Gavril. O fi pus-o să ne pândească, poate?

– De ce n-ar sta chiar el la pândă?

– Pentru că e o jigodie leneșă.

– Înțeleg. Nu cumva ai prejudecăți?

Alexi înjură printre dinți.

– Ce facem, Damo? Nu putem intra în sanctuar cât timp e Bazena acolo. O să alerge să-l anunțe pe Gavril, iar el o să-și dea în petic și o să strice tot.

– O punem pe Yola să vorbească cu ea.

– La ce bun?

– O să găsească Yola ce să-i spună. Întotdeauna găsește ceva.

Alexi încuviință din cap, ca și cum comentariul i se părea redundant.

– Bine, atunci. Stai aici. Mă duc să o caut.

~

Aşa cum stabiliseră, Alexi o găsi pe vara lui aşezată la taclale cu un grup de prietene, în faţa primăriei, în Place des Gitans[1].

– Yola, avem o problemă.

– L-ai văzut pe omul-ochi?

– Nu. Da' e ceva aproape la fel de rău. Gavril a pus pândă la biserică – a pus-o pe Bazena să cerşească lângă intrare.

– Bazena? La cerşit? O omoară taică-său.

– Ştiu. I-am spus deja lui Damo.

– Şi ce o să faci?

– Eu n-o să fac nimic. Tu o să faci ceva.

– Eu?

– Da. O să vorbeşti cu ea. Damo spune că tu ştii întotdeauna ce să zici.

– Da, aşa a spus?

– Da.

Una dintre fete începu să chicotească.

Yola o apucă de sâni.

– Taci, Yeleni. Trebuie să mă gândesc.

Alexi fu surprins să vadă că fetele o ascultară pe Yola şi nu ripostară, aşa cum făceau de obicei cu altele de vârsta ei, care erau încă nemăritate. În mod normal, faptul că la vârsta ei era încă nemăritată făcea să-i scadă rangul în comunitatea femeilor – pentru că unele dintre aceste femei tinere erau deja mame sau chiar însărcinate cu al doilea sau al treilea copil. Trebuia să admită însă că Yola avea ceva al ei, care impunea atenţie. Asta cu siguranţă avea să se răsfrângă în mod pozitiv asupra lui, dacă urma să se însoare cu ea.

Şi totuşi, gândul de a o avea în preajma lui pe Yola, care să-i urmărească toate mişcările îl umplea de o teamă profetică. Alexi îşi dădea seama că nu avea voinţă când era vorba de femei. Îi era aproape imposibil să lase să-i scape ocazia de a le vrăji pe fetele *gadje*. Yola avea dreptate. Iar aşa cum stăteau lucrurile acum, era foarte bine. Odată căsătoriţi, ea nu ar fi genul de femeie care să ignore astfel de manifestări. Probabil că l-ar castra în somn.

– Alexi, la ce te gândeşti?

– Eu? La nimic, chiar la nimic.

– Atunci du-te să-i spui lui Damo că o să vă fac cale liberă spre sanctuar. Dar să nu fie surprins de modul în care o să fac asta.

– Bine.

Alexi încă se mai gândea cum ar fi să fie otrăvit sau castrat. Nu ştia ce ar prefera. Ambele variante păreau inevitabile în cazul unei căsătorii cu Yola.

– M-ai auzit?

---

[1] „Piaţa Ţiganilor", în franceză în original (n.tr.)

– Sigur. Sigur că da.

– Iar dacă îl vezi pe Gavril, şi el nu te observă, evită-l.

29

– Domnule căpitan Calque? Luaţi loc, vă rog. Şi dumneavoastră, domnule locotenent.

Calque se prăbuşi plin de recunoştinţă pe una dintre cele trei canapele mari, aşezate în jurul şemineului. Apoi se ridică din nou, când se aşează contesa.

Macron, care iniţial fusese tentat să se cocoaţe pe braţul uneia dintre canapele şi să lase să-i atârne picioarele dureroase, se răzgândi şi se aşeză lângă el.

– Doriţi o cafea?

– Nu, mulţumim.

– Atunci o să comand numai pentru mine. Beau întotdeauna o cafea la ora asta.

Calque avea figura unui om care uitase să-şi cumpere biletul la loto şi tocmai îşi văzuse numerele afişate pe ecranul televizorului.

– Sunteţi siguri că nu vreţi să-mi ţineţi companie?

– Păi, dacă insistaţi...

– Perfect. Milouins, cafea pentru trei persoane, te rog. Să aduci şi nişte madlene.

– Prea bine, *Madame*.

Valetul ieşi din cameră.

Macron se strâmbă iarăşi, cu un aer sceptic, dar Calque refuză să îi întâlnească privirea.

– Aceasta este reşedinţa noastră de vară, domnule căpitan. În secolul al XIX-lea era reşedinţa de iarnă, dar lucrurile se schimbă, nu-i aşa? Acum, oamenii caută soarele. Cu cât e mai cald, cu atât mai bine, nu?

Calque fu tentat să pufnească dispreţuitor, dar n-o făcu. Avea chef de o ţigară, dar presupuse că ar fi declanşat vreun detector de fum ascuns – sau un întreg tapaj din cauza scrumierei – dacă ar fi cedat impulsului. Se hotărî să uite de ambele şi să nu se supună unui stres mai mare decât era cazul.

– Aş dori să vă întreb ceva, *Madame*. Pur şi simplu, ca fapt divers. Despre titlurile soţului dumneavoastră.

– Titlurile fiului meu.

– A, da. Ale fiului dumneavoastră. Din pură curiozitate. Este pair al Franţei, nu-i aşa?

– Da, aşa este.

– Am înţeles că există numai doisprezece pairi ai Franţei. Vă rog să mă corectaţi dacă greşesc.

Începu să numere pe degete.

– Arhiepiscopul de Reims, care conducea de obicei încoronările. Episcopii de Laon, Langres, Beauvais, Châlons şi Noyons, care, în această ordine, îl ungeau pe rege şi îi purtau sceptrul, mantia, inelul şi centura. Apoi mai erau ducii de Normandia, Burgundia şi Aquitania (sau Guyana). Ducele de Burgundia ducea coroana şi potrivea centura. Cel de Normandia ţinea primul drapel pătrat, iar Guyana, pe cel de-al doilea. În sfârşit, mai erau conţii: Champagne, Flandra şi Toulouse. Toulouse purta pintenii, Flandra, sabia, iar Champagne, stindardul regal. Este corect?

– Extraordinar! S-ar crede că adineaori aţi căutat numele într-o carte şi le-aţi memorat.

Calque roşi. Simţea cum i se scurge sângele prin nasul vătămat.

– Nu, *Madame*. Căpitanul chiar se pricepe la lucrurile astea.

Calque îi aruncă lui Macron o privire sceptică. Dumnezeule! Ce e asta, solidaritate de clasă? Probabil că asta era. Macron nu putea avea nici un alt motiv să îi ia apărarea atât de deschis şi cu atâta râvnă. Calque îşi înclină capul în semn de sinceră apreciere. Trebuie să-şi amintească să-şi dea mai multă silinţă cu Macron. Să-l încurajeze mai mult. Calque simţi chiar un strop de afecţiune care înlocui veşnica iritare pe care i-o provoca impertinenţa tinerească a lui Macron.

– Ajungem astfel la familia soţului dumneavoastră, *Madame*. Să mă iertaţi, dar tot nu înţeleg. Ar fi astfel al treisprezecelea pair? Din câte ştiu, totuşi, nu este menţionat nicăieri. Ce să fi purtat strămoşul soţului dumneavoastră în timpul încoronării?

– Nu a purtat nimic, domnule căpitan. A protejat.

– A protejat? Împotriva cui?

Contesa zâmbi.

– A Diavolului, desigur.

30

Yola simţi că îşi calculase perfect cele două intervenţii. Întâi o trimisese pe Yeleni să îl trezească pe Gavril şi să-i spună că Bazena trebuia să îi vorbească. Urgent.

Apoi îşi lăsase un răgaz de cinci minute înainte de a merge iute să-i spună lui Badu, tatăl Bazenei, că fata lui tocmai fusese văzută cerşind în faţa bisericii. Era nevoie de cele cinci minute pentru că, fără îndoială, Badu şi Stefan, fratele Bazenei, aveau să o rupă la fugă la auzul veştii. Acum şi Yola alerga, nedorind să rateze momentul pe care-l plănuise.

Alexi fu cel care o văzu venind.

– Uite, vine Yola. Iar acolo, Gavril. Fir-ar să fie. Badu şi Stefan.

Lui Sabir i se păru că scena aducea oarecum cu urmărirea de maşini din varianta originală a filmului *Pantera Roz* – cea în care bătrânul, uluit de mulţimea de maşini de poliţie şi de Citroënuri cu doi cai putere care înconjuraseră piaţa din faţa lui, îşi scoate fotoliul, îl instalează într-un loc bun şi urmăreşte confortabil deznodământul.

Ignorând cu desăvârşire venirea lui Badu şi a lui Stefan, Gavril se îndrepta grăbit spre Bazena. Aceasta, prinsă în flagrant, cu o cârpă întinsă în faţa ei, plină cu monede, tocmai îi observase pe tatăl şi pe fratele ei. Se ridică şi îl strigă pe Gavril. Gavril se opri. Bazena îi făcu un semn disperat cu mâna să plece. Badu şi Stefan văzură mişcarea, se răsuciră şi îl recunoscură pe Gavril. În loc să rămână pe loc şi să se prefacă nevinovat, Gavril alese să spele putina. Badu şi Stefan se despărţiră – tactică pe care era evident că o mai folosiseră şi altă dată – şi îl încolţiră pe Gavril, venind din două părţi opuse ale pieţei. Bazena începu să ţipe şi să-şi smulgă părul din cap.

În nouăzeci de secunde de la declanşarea planului Yolei, vreo cincizeci de ţigani, bărbaţi şi femei deopotrivă, de toate vârstele, se adunaseră, ca ieşiţi din pământ, în centrul pieţei. Gavril se retrăgea din faţa lui Badu şi Stefan, care îşi scoseseră cuţitele. Oamenii din sanctuar se îngrămădeau afară să vadă ce era cu tot acel tărăboi. Dintr-o altă parte a oraşului se apropiau doi poliţişti pe motociclete, dar deja ţiganii îi împiedicau să avanseze şi se asigurau că nu puteau vedea lupta. Bazena se aruncase de gâtul tatălui ei şi se ţinea cu toată puterea, în timp ce fratele ei îi dădea ocol lui Gavril, care scosese şi el cuţitul, dar încă era ocupat cu inelul de metal al încuietorii.

– Asta e. Ăsta e momentul meu.

Alexi se repezi prin mulţime, înainte ca Sabir să apuce să îl întrebe ce intenţii avea.

– Alexi! Pentru Dumnezeu! Nu te băga!

Era însă prea târziu ca să-l oprească. Alexi alerga deja ocolind cercul format de mulţime şi îndreptându-se spre biserică.

31

Alexi fusese toată viaţa un hoţ de mâna întâi, iar hoţii de mâna întâi ştiu cum să se folosească de ocaziile ivite pe neaşteptate. Cum să profite de moment.

Era convins că, până la urmă, paznicul va fi tentat să iasă din sanctuar. Cum să nu fie, când întreaga congregaţie a bisericii se bulucise afară mai devreme, curioşi cu toţii să vadă ce se întâmpla jos în piaţă?

Alexi îşi imagina şirul de gânduri care îi treceau paznicului prin minte. Cu siguranţă, datoria lui presupunea altceva. Sfânta Sara îşi putea purta singură de grijă câteva minute, nu? Din câte ştia el, nu exista nici o ameninţare oficială împotriva ei. Nu-l avertizase nimeni să fie extrem de vigilent. Cu ce greşea dacă

spărgea monotonia dimineţii respirând o gură de aer proaspăt şi delectându-se cu un tărăboi?

Tocmai se ascunsese în partea dreaptă a intrării principale, când paznicul ţâşni afară, în urma mulţimii, pe faţa sa citindu-se emoţia nerăbdării. Prin spatele lui, Alexi se repezi înăuntru şi se îndreptă direct spre sanctuar. Venise de atâtea ori aici, încât cunoştea locul ca în palmă.

Sfânta Sara era aşezată în colţul criptei pustii, înconjurată de ofrande votive, fotografii, lumânări, bibelouri, poezii, plachete, tăbliţe cu nume de persoane şi flori – multe, multe flori. Era îmbrăcată cu cel puţin douăzeci de rânduri de haine provenite din donaţii, intercalate cu pelerine, panglici şi văluri brodate de mână, astfel că, dintre numeroasele materiale care o sufocau, i se zărea numai faţa neagră de mahon, care părea şi mai mică sub coroana de argint.

Făcându-şi cruce din superstiţie şi aruncând spre crucifixul din apropiere o privire ce implora iertarea, Alexi o ridică pe Sara-e-Kali şi îşi trecu mâna peste partea de jos a statuii. Nimic. Era netedă ca alabastrul.

Aruncând o privire disperată spre intrarea în criptă, Alexi murmură o rugăciune, apoi îşi scoase briceagul şi începu să scrijelească.

~

Achor Bale privise cu viu interes rapida desfăşurare a evenimentelor din piaţă. Mai întâi, apariţia subită a idiotului ăluia blond, apoi a celor doi ţigani furioşi, care tăbărâseră pe prietena lui, cerşetoarea. Apoi cerşetoarea care ţipa şi atrăgea atenţia tuturor asupra prietenului ei blond, care altfel ar fi observat precis ce se petrece până să fie reperat în mulţime şi ar fi putut să o şteargă înainte ca lucrurile să o ia razna. Ceea ce se întâmpla acum.

Cei doi poliţişti motociclişti încă mai încercau să-şi croiască drum prin mulţime. Prietenul blond se retrăgea din faţa celui mai tânăr dintre cei doi bărbaţi şi, dacă Bale nu se înşela, avea în mână un briceag Opinel, care avea să se rupă la primul contact cu ceva mai dur decât un iadeş. Bărbatul mai în vârstă, tatăl, probabil, era ocupat să scape de isterica de fie-sa şi era evident că în curând avea să reuşească, ceea ce însemna că cei doi urmau să-l facă bucăţele pe blond, cu mult înainte ca poliţia să aibă cea mai mică şansă să se apropie.

Bale îşi roti privirile prin piaţă. Aproape că i se părea că totul fusese pus la cale de cineva. Tărăboiul nu se isca aproape niciodată din senin. Era orchestrat de cineva. Cel puţin asta era experienţa lui. Chiar el pusese la cale unul sau două, pe vremea când era în Legiune – nu sub comanda directă a Legiunii, desigur, ci ca mijloc de a impune intervenţia acesteia într-o situaţie care, fără ea, s-ar fi putut rezolva fără violenţă.

Îşi aminti cu drag de o revoltă în Ciad – în timpul prezenţei Legiunii acolo, în anii 1980. Patruzeci de morţi, zeci de răniţi. De la Corpus primise un mesaj

care spunea că fusese aproape de declanşarea unui război civil. Ce încântat ar fi fost *Monsieur*, tatăl său.

Legio Patria Nostra[1] – Bale aproape că deveni nostalgic. Învăţase o mulţime de lucruri folositoare în „satul de luptă" al legiunii de la Fraselli, în Corsica, şi de asemenea în Ruanda, Djibuti, Liban, Camerun şi Bosnia. Lucruri pe care s-ar putea să fie nevoit să le pună în practică acum.

Se ridică pentru a vedea mai bine. Cum asta nu se întâmplă, se urcă pe masă, folosindu-şi pălăria drept apărătoare de soare. Nu-l văzu nimeni – privirile tuturor erau îndreptate spre piaţă.

Aruncă o privire spre intrarea sanctuarului, exact la timp pentru a-l surprinde pe Alexi, care pândise din spatele uşii principale, ţâşnind înăuntru prin spatele paznicului care tocmai ieşea.

Excelent. Din nou alţii rezolvau lucrurile în locul lui Bale. Se uită prin piaţă după Sabir, dar nu-l zări. Era mai bine să se îndrepte spre intrarea în criptă. Să aştepte să iasă ţiganul. În furtuna care se stârnise acum în Place de l'Eglise[2], nimeni nu se va mira la găsirea unui al doilea cadavru cu o rană de cuţit în piept.

32

Calque avea probleme cu contesa. Începuseră când contesa simţise rezistenţa opusă de el la ideea că familia soţului ei fusese răspunzătoare de protejarea regilor din dinastiile Angevin, Capet şi Valois împotriva intervenţiei diavolului.

– De ce nu este nimic consemnat? De ce nu am auzit nicicând de al treisprezecelea pair al Franţei?

Macron îl privi cu uimire. Ce făcea Calque? Venise aici ca să investigheze proveniența unui pistol, nu o genealogie.

– Este consemnat, domnule căpitan Calque. Numai că documentele nu sunt la îndemâna cercetătorilor. Ce vă imaginaţi? Că întreaga istorie s-a întâmplat exact aşa cum o descriu istoricii? Chiar credeţi că nu există peste tot în Europa familii nobiliare care îşi ţin corespondenţa şi documentele private ferite de ochii indiscreţi? Credeţi că nu sunt societăţi secrete, chiar şi în prezent, despre existenţa cărora încă nu se ştie nimic?

– Cunoaşteţi astfel de societăţi, *Madame*?

– Bineînţeles că nu. Însă precis există. Puteţi fi sigur de asta. Şi au, poate, mai multă putere decât s-ar bănui.

Pe faţa contesei se aşternu o expresie ciudată. Se aplecă şi sună din clopoţel. Fără un cuvânt, Milouins intră şi începu să strângă serviciul de cafea.

---

[1] „Legiunea este patria noastră" – sloganul Legiunii Străine, în latină în original (n.tr.)

[2] „Piaţa bisericii", în franceză în original (n.tr.)

Calque înţelese că întrevederea era spre sfârşite.

– Pistolul, *Madame*. Cel înregistrat pe numele soţului dumneavoastră. Cui îi aparţine acum?

– Soţul meu l-a pierdut înainte de război. Îmi amintesc clar când mi-a spus acest lucru. A fost furat de un paznic de vânătoare care fusese temporar dezamăgit de postul său. Contele a anunţat poliţia – sunt sigură că documentul s-a păstrat. Au deschis o anchetă neoficială, dar pistolul nu a fost recuperat. Oricum, nu prea conta; presupun că soţul meu avea o colecţie însemnată. Cu toate astea, eu nu sunt interesată de arme.

– Sigur că nu, *Madame*.

Calque îşi dădea seama când era înfrânt. Şansele de a mai găsi documente referitoare la o anchetă neoficială privind dispariţia unei arme de foc din anii 1930 erau extrem de mici.

– Dar v-aţi măritat cu soţul dumneavostră prin anii 1970, din câte am înţeles? De unde să fi ştiut de evenimente întâmplate în anii 1930?

Macron căscă gura.

– Domnule căpitan, soţul meu mi-a spus întotdeauna totul.

Contesa se ridică.

Macron se ridică în picioare. Se bucura să-l vadă pe Calque cum se căznea să se ridice de pe canapea. „Probabil că bătrânul încă se resimte după accident, se gândi el. Poate că e un pic mai fragil decât lasă să se vadă? În orice caz, se comportă tare ciudat."

Contesa scutură clopoţelul de două ori. Valetul reveni în cameră. Ea făcu un semn din cap spre Calque, şi valetul se repezi să îl ajute.

– Îmi cer scuze, locotenentul Macron şi cu mine am fost implicaţi într-o coliziune. În urmărirea unui ticălos. Încă mai sunt puţin înţepenit.

O coliziune? În urmărirea unui ticălos? Ce naiba urmărea Calque? Macron porni spre uşă. Apoi se opri. Bătrânul nu era chiar aşa de înţepenit. Se prefăcea.

– Şi fiul dumneavoastră, *Madame*? Credeţi că ar putea adăuga ceva la această istorie? Poate că tatăl lui i-a povestit ceva despre pistol?

– Fiul meu, domnule căpitan? Am nouă fii. Şi patru fiice. Cu care dintre ei aţi dori să vorbiţi?

Calque se opri din drum. Se clătină puţin, ca şi cum ar fi fost extrem de obosit.

– Treisprezece copii? Sunt uluit, *Madame*. Cum este posibil?

– Se numeşte adopţie, domnule căpitan. De nouă secole, familia soţului meu a donat bani unei mănăstiri de maici. În scop caritabil. Soţul meu a fost grav rănit în război. Din acel moment a fost imposibil să mai aibă moştenitori. De aceea s-a căsătorit aşa de târziu. L-am convins însă să-şi reconsidere punctul de vedere în ceea ce priveşte moştenirea. Suntem înstăriţi. Mănăstirea are un orfelinat. Am adoptat cât de mulţi copii am putut. Adopţia este un obicei bine

înrădăcinat în familiile nobiliare din Franţa şi din Italia, *en cas de force majeure*. Mult mai convenabil decât dispariţia numelui.

– Şi atunci, actualul conte? Pot să-i ştiu numele?

– Contele Rocha. Rocha de Bale.

– Aş putea vorbi cu el?

– Am pierdut legătura, domnule căpitan. Din motive ştiute cel mai bine de el, a intrat în Legiunea Străină. După cum ştiţi, legionarii sunt forţaţi să se înroleze sub nume noi. Nu am aflat niciodată care este acela. Nu l-am văzut de mulţi ani.

– *Madame*, dar Legiunea nu înrolează decât străini. Nu francezi. În afară de ofiţeri. Fiul dumneavoastră era ofiţer, prin urmare?

– Fiul meu era un prost, domnule căpitan. La vârsta la care s-a înrolat ar fi fost în stare de orice nebunie. Vorbeşte şase limbi. Nu i-ar fi fost imposibil să se dea drept străin.

– Aveţi dreptate, *Madame*, aveţi dreptate.

Calque dădu din cap, pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de valet.

– Se pare că investigaţia noastră a ajuns într-un punct mort.

Contesa păru că nu îl auzise.

– Vă asigur că fiul meu nu ştie nimic despre pistolul tatălui său. S-a născut la treizeci de ani după evenimentele descrise de dumneavoastră. L-am adoptat când avea doisprezece ani. Ţinând cont de vârsta înaintată a soţului meu.

Calque detectă imediat o ocazie. Profită de situaţie.

– Nu aţi putea transfera titlul celui de-al doilea fiu? Protejând astfel moştenirea?

– Această posibilitate a pierit odată cu soţul meu. Dreptul de succesiune este inalienabil.

Calque şi Macron se văzură transferaţi cu gentileţe către capabila *Madame* Mastigou. Într-un interval de treizeci de secunde, folosite cu iscusinţă, erau din nou în maşină şi se îndreptau spre Ramatuelle.

Macron făcu un semn din bărbie spre reşedinţa pe care o lăsau în urmă.

– Ce naiba a fost asta?

– Ce naiba a fost ce?

– Şarada de acolo. O clipă am uitat de durerea de picioare. Aţi fost aşa de convingător, încât aproape că v-am crezut şi eu. Era cât pe-aci să mă ofer să vă ajut să coborâţi scările.

– Şaradă? Ce şaradă? Nu ştiu la ce te referi, Macron.

Macron îi aruncă o privire. Calque rânjea.

Înainte ca Macron să apuce să-l mai piseze cu alte întrebări, sună telefonul. Macron opri maşina într-un refugiu şi răspunse.

– Da, da. Am înţeles. Da.

Calque ridică din sprâncene.

– Au descifrat codul dispozitivului de urmărire al omului-ochi, domnule. Maşina lui Sabir este într-o parcare pe termen lung din Arles.

– Asta nu ne ajută prea mult.

– Mai e ceva.

– Ascult.

– O bătaie cu cuţitele. În Saintes-Maries-de-la-Mer. În faţa bisericii.

– Şi ce-i cu asta?

– Am verificat. După investigaţia noastră din Gourdon. Am marcat toate numele oamenilor pe care i-am chestionat. Le-am spus celor de la secţie să mă informeze despre orice fel de incidente în care sunt amestecaţi ţigani. Cu alte cuvinte, să facă legătura între nume.

– Da, Macron. Sunt deja impresionat. Acum spune-mi rezultatul.

Macron reporni motorul. „Mai bine să nu zâmbesc, se gândi. Să nu-mi arăt în nici un fel emoţia."

– Poliţia îl caută pe un anume Gavril La Roupie în legătură cu o crimă.

33

Gavril uitase de Badu şi de Stefan. Orbit de febra pregătirii planului de răpire a Sfintei Sara, trecuse cu vederea faptul că Bazena avea două dintre cele mai feroce rude de sex bărbătesc de pe această parte a muntelui Sainte Victoire. Pe seama lor circulau tot felul de poveşti. Tatăl şi fiul acţionau întotdeauna împreună, unul abătând atenţia de la celălalt. Bătăile lor de prin cârciumi erau legendare. Se zvonea că împreună făcuseră mai multe victime decât prima bombă atomică.

Răul fusese făcut de drumul până la Les Saintes-Maries. Cei doi bărbaţi nutreau gânduri neobişnuite de răzbunare. Festivalul era evenimentul cel mai important al anului – se prezentau ocazii numeroase de a-şi încheia vechi socoteli şi de a porni altele. Gavril era aşa de apropiat de ei şi atât de deschis în intenţii, încât nici nu conta. Se obişnuiseră cu el. Şi nici nu le-ar fi trecut prin minte că ar fi putut fi atât de prost încât să o oblige pe Bazena să iasă în stradă. Aşa încât îl atrăseseră în mica lor lume plină de răutăţi şi îl făcuseră, chiar dacă pentru scurt timp, complice înainte de derularea faptelor.

Acum Stefan îl ataca şi tot ce avea pentru a se apăra era un nenorocit de briceag Opinel. Când Badu scăpă în sfârşit de fiică-sa, Gavril ştiu că era terminat. Or să-i scoată ochii.

Gavril aruncă cu toată puterea briceagul în direcţia lui Stefan şi apoi o luă la picior prin mulţime. În spatele lui se auzi un geamăt, dar nu-i dădu atenţie. Trebuia să scape. Putea decide mai târziu cum să controleze pagubele. Acum era o chestiune de viaţă şi de moarte.

Alergă în zigzag, ca un nebun prin mulţimea de ţigani – ca un fotbalist american încercând să treacă de apărarea adversă. Din instinct, Gavril folosi cele

cinci clopote din deschizătura turnului bisericii drept reper vizual, în intenţia sa de a sprinta spre docuri, pentru a fura o barcă. Era cea mai potrivită direcţie, având în vedere că existau doar trei drumuri ce duceau afară din oraş, iar traficul la intrare şi la ieşire se efectua cu viteza melcului, în orele dinaintea festivalului.

Apoi, la intersecţia dintre Rue Espelly şi Avenue Van Gogh, exact în faţa Arenei, îl zări pe Alexi. Iar în spatele lui, pe Bale.

34

Dezamăgit, Alexi se pregătea să repună statuia Sfintei Sara pe soclu. Totul fusese doar o mare pierdere de timp. Cum de-şi închipuia Sabir că lucruri întâmplate cu sute de ani în urmă se puteau relua în prezent? Era nebunie curată.

În ceea ce-l privea, lui Alexi îi era aproape imposibil să se imagineze cu douăzeci de ani în urmă, darămite cu cinci sute. Lui, notiţele descifrate de Sabir cu atâta siguranţă i se păreau nişte aiureli ale unui nebun. Aşa le trebuia oamenilor, dacă ţineau să-şi noteze totul şi să comunice în modul ăsta. Nu era mai simplu să vorbească unii cu alţii? Dacă ar proceda toţi aşa, lumea ar fi mult mai normală. Lucrurile ar fi imediate. Ca în lumea lui Alexi. Se trezea în fiecare dimineaţă şi se gândea cum se simte. Nu la trecut. Nici la viitor. Ci la prezent.

Era cât pe ce să nu observe dopul din răşină. De-a lungul secolelor se transformase, căpătând aceeaşi patină de lemn de nuc pe care o avea întregul soclu vopsit al Sfintei Sara. Avea însă o densitate diferită. Când îl scobi cu briceagul, se desfăcu în spirale, ca lemnul dăltuit, nu se fărâmiţă. Pipăi cu degetul interiorul orificiului. Da, era ceva înăuntru.

Introduse briceagul în orificiu şi îl răsuci. Din interior ieşi o bucată de material. Alexi o desfăcu în palmă şi o privi. Nimic. Doar o bucată de in mâncată de molii şi găurită de viermi.

Se uită în interiorul soclului, dar nu desluşi nimic. Intrigat, lovi puternic statuia de podea. Apoi încă o dată. Dinăuntru căzu un tub de bambus. Bambus? În interiorul unei statui?

Alexi tocmai se pregătea să rupă în două tubul, când auzi sunetul unor paşi ce coborau scările largi, de piatră, ale criptei.

Acoperi rapid urmele trecerii lui şi puse statuia la loc. Apoi se înclină în faţa ei.

Auzi paşii apropiindu-se de el. *Malos mengues!* Dacă era omul-ochi? Prosternat acolo, ar fi fost o pradă uşoară.

– Ce faci aici?

Alexi se ridică şi mîji ochii. Era paznicul.

– Ce îţi închipui că fac? Mă rog. Suntem într-o biserică, nu?

– Nu e cazul să te enervezi.

Era clar că paznicul mai avusese altercaţii cu ţiganii şi voia să evite încă una. Mai ales după cele văzute în piaţă.

– Unde e toată lumea?

– Vrei să spui că n-ai auzit?

– Ce să aud? Mă rugam.

Paznicul ridică din umeri.

– Doi din neamul tău. S-au luat la harţă pentru o femeie. Unu a aruncat cuţitul spre celălalt. I s-a înfipt în ochi. Era sânge peste tot. Mi-au spus că îi atârna ochiul pe faţă, prins de un fir. Dezgustător. În fine, aşa le trebuie dacă se iau la bătaie într-o zi sfântă. Ar fi trebuit să fie aici, jos, ca tine.

– O aruncare de cuţit nu-ţi scoate ochiul din orbită. Asta e invenţia ta.

– Nu, nu. Am văzut sângele. Oamenii ţipau. Unul dintre poliţişti ţinea ochiul pe un bandaj şi încerca să îl pună la loc.

– Sfântă Maria, Născătoare de Dumnezeu!

Alexi se întreba dacă o fi fost Gavril cel care îşi pierduse ochiul. Asta i-ar fi stricat socotelile. L-ar fi încetinit puţin. Poate că acum, când îi lipsea un organ, nu avea să mai râdă de metehnele altora.

– Pot să sărut picioarele Fecioarei?

Alexi zărise pe pardoseală nişte resturi de răşină – cu o suflare rapidă, o să le împingă sub fustele Sfintei Sara.

Paznicul privi împrejur. Cripta era pustie. Atenţia oamenilor era probabil încă îndreptată spre ce se întâmpla în piaţă.

– Bine, fie. Dar grăbeşte-te.

35

Bale se îndreptă spre Alexi aproape imediat cum acesta părăsi biserica. Însă ţiganul era foarte atent. Ca un ogar la sfârşit de cursă. Ceea ce făcuse înăuntru îl însufleţise şi îi ridicase nivelul adrenalinei.

Bale aproape că se aşteptase ca ţiganul să se reîntoarcă în piaţă pentru a vedea ce se întâmplă şi pentru a-l căuta pe Sabir. În loc de asta, traversase rapid Piaţa Lamartine, spre mare. De ce? Găsise ceva?

Bale se hotărî să-l urmeze pe Alexi spre ieşirea din oraş. Întotdeauna era bine să te îndepărtezi de locurile aglomerate ale oraşului. Din punctul de vedere al poliţiei, locul crimei avea să conteze tot atât de puţin ca rezultatul final. Pentru ei va fi tot o răfuială cu cuţite, între ţigani. Astfel, va avea însă destul timp să scotocească prin buzunarele lui Alexi şi să găsească ce-o fi şterpelit sau copiat din criptă. Prin urmare, iuţi pasul şi îşi sacrifică anonimatul, sperând că mulţimea avea să-l mascheze.

Atunci îl zări Alexi. Bale își dădu seama că fusese descoperit, căci, de uimire, țiganul făcu un pas greșit și se trezi în genunchi. Alexi nu era însă un aiurit, cum era Gavril.

Bale începu să alerge. Acum ori niciodată. Nu-l putea lăsa să scape. Țiganul ținea ceva strâns la piept – brațul imobilizat îl împiedica vădit în alergare. Orice ar fi fost, pentru el era important. Astfel că devenea important și pentru Bale.

Acum se îndrepta spre Arenă. Bine. Odată intrat pe Esplanadă, era mai ușor de zărit. Mult mai ușor de reperat din mulțime.

Oamenii se întorceau să-i privească pe cei doi bărbați care treceau pe lângă ei în goană.

Bale era în formă. Trebuia să fie. Încă de pe timpul Legiunii, își dăduse seama că antrenamentul însemna sănătate. Corpul te asculta. Menținerea în formă te elibera de asuprirea gravității. Dacă îți găseai echilibrul potrivit, aproape că puteai să zbori.

Alexi era iute de picior, dar nu puteai să spui că e în formă. De fapt, niciodată în viață nu făcuse exerciții fizice în mod voit. Trăia pur și simplu o viață sănătoasă în mod inconștient, în armonie cu instinctele sale, care îl îndemnau spre o stare de bine mai degrabă decât spre o stare de rău. Țiganii mureau de obicei de tineri, ca rezultat al fumatului, băuturii și moștenirii genetice. Alexi nu se apucase de fumat. În ceea ce privește genele, nu avea ce face. Băutura însă fusese întotdeauna o slăbiciune, iar acum simțea încă efectele întârziate ale petrecerii de la nuntă și ale aterizării în capul lui, de la o înălțime considerabilă, a unui om legat de un scaun. Același om care îl urmărea acum.

Simțea cum încep să-l lase puterile. Încă cinci sute de metri și ajungea la cai. O, Doamne, numai de i-ar fi lăsat înșeuați. După cum îi cunoștea el pe cei din familia lui Bouboul, nu se deranjase nici unul să se ocupe de cai după ce el, Yola și Sabir sosiseră în oraș de la Maset de la Marais și îi lăsaseră în grija lor, cu două ore mai înainte. Caii erau singura lui șansă de salvare. Avusese ocazia să-i vadă pe toți trei, și știa că iapa cu cele patru șosete negre era de departe cea mai bună. Dacă omul-ochi nu-l prindea înainte de a ajunge la Bouboul, mai avea o șansă. Putea chiar să călărească fără șa, dacă era absolut necesar.

Călăritul era un lucru la care Alexi se pricepea de minune. Făcuse asta încă din copilărie.

Acum tot ce avea de făcut era să ajungă la plajă și să se roage.

~

Gavril simțea cum furia creștea în el în timp ce îi urma pe Bale și pe Alexi. Din vina lor i se întâmplaseră toate acele nenorociri. Dacă nu s-ar fi certat cu Alexi, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe *gadjo*. Iar dacă *gadjo* nu i-ar fi crestat piciorul cu cuțitul, nu ar fi avut ciocnirea cu polițiștii. Și, în consecință, nu ar fi aflat

niciodată de răscumpărare. Sau ar fi fost invers? Câteodată, mintea lui Gavril o lua razna şi el nu mai reuşea să ţină socoteala lucrurilor.

Oricum, e adevărat că tot ar fi venit la Les Saintes-Maries, dar ar fi fost el stăpân pe situaţie, în loc să se lase copleşit de evenimente. Ar fi putut să se răfuiască după bunul plac cu Alexi, când prostul ăla era beat. Gavril era specialist în loviturile mărunte şi de efect. Ce nu putea să sufere erau schimbările bruşte în situaţii deja bine stabilite.

Poate că încă mai putea să o dreagă? Dacă l-ar lăsa pe *gadjo* să se ocupe de Alexi, omul ar deveni mai neatent. Asta l-ar face vulnerabil. Cu amândoi prinşi, chiar că ar avea ce să le vândă poliţiştilor. Un simplu apel telefonic ar fi de ajuns. Apoi, după ce i-ar da răscumpărarea, ar putea negocia cu poliţiştii să-i avertizeze pe Badu şi pe Stefan să nu se mai pună cu el. Toţi ţiganii erau îngroziţi de închisoare. Ar fi singurul lucru cu care puteau fi ţinuţi în frâu.

Poate că încă ar mai ajunge să se însoare cu Yola? Da. În felul asta nu ar trebui să-şi schimbe planurile. Lucrurile s-ar putea aranja din nou.

În timp ce alerga în urma celor doi, se întreba cam câţi bani apucase să strângă Bazena înainte ca băgăreţul de taică-său s-o oprească.

Sabir privea în zadar în jur, căutându-l pe Alexi. Oare ce făcuse idiotul? Ultima dată când îl văzuse, se îndrepta spre biserică. Sabir verificase însă cripta şi nu îl găsise nicăieri. Iar cripta de aici nu era ca cea de la Rocamadour. Aici, nu aveai unde să te ascunzi – poate doar dacă reuşise cumva să se strecoare sub fustele largi ale Sfintei Sara.

Se întoarse la primărie, aşa cum fusese stabilit.

– L-ai găsit?

Yola clătină din cap.

– Şi atunci ce facem?

– Oare să se fi întors la Maset? Poate că a găsit ceva? Chiar l-ai văzut intrând în biserică?

– În balamucul ăla nu se vedea mai nimic.

Instinctiv, fără să rostească nici un un cuvânt, o luară în jos pe Avenue Léon Gambetta spre Plage des Amphores şi spre cai.

Sabir îi aruncă o privire Yolei.

– Apropo, te-ai descurcat de minune. Voiam să-ţi spun asta. Eşti un *agent provocateur* înnăscut.

– *Agent provocatrice*[1]. Cine te-a învăţat franceză?

Sabir izbucni în râs.

[1] „Agent provocator" – forma feminină, în franceză în original (n.tr.)

– Mama. Dar nu a fost prea entuziastă. Voia să fiu un american sadea, ca tatăl meu. Am dezamăgit-o însă. Am ajuns să nu fiu nici una, nici alta.

– Nu înţeleg.

– Nici eu.

Ajunseseră la rulota lui Bouboul. Gardul unde ar fi trebuit să fie legaţi caii era în mod vădit gol.

– Grozav. Cineva a plecat cu toţi caii. Sau poate i-o fi vândut Bouboul ca hrană pentru câini? Ştii ce-i aia cal de poştă, Yola?

– Aşteaptă. Uite-l pe Bouboul. O să-l întreb ce s-a întâmplat cu ei.

Yola traversă în grabă strada. Privind-o, Sabir îşi dădu seama că îi scăpa ceva – un indiciu pe care ea deja îl observase. Traversă strada, urmând-o.

Bouboul îşi ridică braţele spre cer. Vorbea în sinti. Sabir încercă să urmărească ce spune, dar îi fu cu neputinţă să înţeleagă mai mult decât că se întâmplase ceva neaşteptat şi că Bouboul refuza zgomotos să-şi asume vreo vină.

Până la urmă, sătul de tărăboiul lui Bouboul, Sabir o trase pe Yola deoparte.

– Tradu-mi, te rog. Nu înţeleg o iotă din ce spune individul.

– E de rău, Damo. Foarte rău.

– Unde au dispărut caii?

– Pe unul l-a luat Alexi. Acum douăzeci de minute. Era istovit. Alergase. După cum spune Bouboul, era aşa de obosit că abia a putut să se urce pe cal. După treizeci de secunde a apărut în goană alt bărbat. Nu era deloc obosit. Bouboul spune că avea ochi ciudaţi. Nu s-a uitat la nimeni. N-a vorbit cu nimeni. Pur şi simplu a luat al doilea cal şi a plecat după Alexi.

– Dumnezeule. Asta ne mai lipsea. Bouboul s-a luat de el?

– Ţi se pare că Bouboul e prost? Nu erau caii lui. Nu erau nici măcar ai noştri. De ce şi-ar fi asumat un risc pentru proprietatea altuia?

– Chiar aşa, de ce?

Sabir încă mai încerca să-şi dea seama ce ar fi putut declanşa urmărirea.

– Al treilea cal unde este? Alexi avea ceva cu el? Întreabă-l.

Yola se întoarse spre Bouboul. Schimbară câteva fraze în sinti.

– E mai rău decât credeam.

– Mai rău? Ce ar putea fi mai rău? Deja ai spus că e foarte rău.

– Alexi avea ceva la el. Ai avut dreptate. Un tub de bambus.

– Un tub de bambus?

– Da. Îl ţinea strâns la piept, ca pe un copil.

Sabir o apucă pe Yola de braţ.

– Înţelegi ce înseamnă asta? A găsit profeţiile. Alexi le-a găsit.

– Însă asta nu e tot.

Sabir închise ochii.

– Nu-mi spune. Am înţeles numele când vorbeaţi. Gavril.

– Da, Gavril. I-a urmărit pe cei doi. A ajuns aici cam la un minut în urma omului-ochi. El a luat al treilea cal.

37

Gavril ieşise de douăzeci de minute din Les Saintes-Maries, când îşi aminti că nu avea armă. O aruncase spre Stefan în învălmăşeală.

Avu un şoc atât de puternic când îi trecu prin minte gândul ăsta, încât chiar îşi struni calul într-un galop mic, şi îşi petrecu următoarea jumătate de minut întrebându-se dacă să facă sau nu cale întoarsă.

Cu gândul la Badu şi Stefan, se hotărî să meargă mai departe. Cei doi l-ar vâna ca să-l ucidă. Probabil chiar în momentul ăsta îl caută pe străzile din Les Saintes-Maries – sau îşi ascut cuţitele pe roata lui Nan Maximoff. Cel puţin aşa, fiind călare în mijlocul mlaştinilor, nu avea nimeni vreo speranţă să-l prindă.

Cei doi din faţa lui nu aveau nici cea mai vagă idee că îi urmărea. De fapt, acum că ieşiseră în sfârşit de pe şosea, nu trebuia să se apropie nici la cinci sute de metri de ei, aşa era de evidentă urma pe care o lăsau pe cărarea din tufăriş. Doi cai în galop frământau îndeajuns pământul, iar Gavril putea să deosebească uşor urmele noi de cele vechi.

Avea să meargă pe urmele lui Alexi şi ale lui *gadjo*, şi o să vadă ce ieşea din asta. În cel mai rău caz, dacă le-ar pierde urma, ar putea să călărească până la periferia oraşului Arles şi să sară într-un autobuz. Să dispară câtva timp.

La urma urmei, ce avea de pierdut?

38

Alexi avea un oarecare avans faţă de omului-ochi – dar nu atât cât spera. Iapa avusese destul timp să se recupereze după drumul de zece kilometri din acea dimineaţă, însă Alexi bănuia că Bouboul nu o hrănise şi nici nu o adăpase, pentru că era deja cu limba scoasă, atârnându-i într-o parte. Se vedea clar că-i sleită de puteri.

Singura consolare era că juganul călărit de omul-ochi era în aceeaşi stare. Totuşi, nu accepta ideea că ar putea fi nevoit să continue cursa din nou pe jos, într-un loc atât de izolat, urmărit prin mlaştini de un nebun înarmat.

Până acum făcuse cale întoarsă exact pe drumul pe care îl urmaseră de dimineaţă, la plecarea de la casă. Alexi însă ştia că în curând trebuia să cotească şi să se afunde în necunoscut. Nu putea să rişte să-l ducă pe omul-ochi spre locul lor de popas – căci în momentul în care Sabir şi Yola aveau să descopere dispariţia cailor, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă în locul în care ştiau că ar putea reveni şi el.

Singura lui speranţă era să scape de urmărirea omului-ochi. Pentru a avea o şansă cât de mică de reuşită, Alexi ştia că trebuia să se adune. Să-şi ţină sub control panica ce începea să se facă simţită. Să gândească limpede şi eficient, şi asta în galop.

La stânga lui, dincolo de Etang des Launes, curgea Le Petit Rhône. Alexi îl cunoştea bine, căci încă din copilărie venise de multe ori aici, alături de bărbaţii din familia sa. Din câte ştia el, exista în apropiere doar un punct de traversare cu feribotul, la Bac du Sauvage. Altfel, erai obligat să traversezi alegând ruta mai lungă, pe drum, cam la zece kilometri în amonte, pe la Pont du Sylvéréal. Nu mai era nici o altă intrare în Petite Camargue – decât pe calea aerului, desigur.

Dacă s-ar coordona perfect cu ora de sosire a feribotului, ar mai avea o posibilitate de reuşită. Dar care erau şansele? Feribotul traversa iazul din jumătate în jumătate de oră, plecând la şi jumate. Poate că era deja în partea cealaltă a fluviului, gata de întoarcere. În cazul ăsta, n-avea ce face. Din câte îşi amintea, în punctul ăla, fluviul era lat cam de două sute de metri şi curgea cu prea mare viteză pentru ca un cal istovit să reuşească traversarea. Şi nu avea nici ceas. Să conteze pe o unică şansă şi să meargă spre feribot? Sau era nebun?

Iapa se împiedică, apoi îşi reveni. Alexi ştia că dacă o mai ţinea mult în ritmul ăsta, pur şi simplu o să-i plesnească inima – auzise de astfel de cazuri. S-ar prăbuşi ca un bolovan, iar el ar zbura peste ea şi şi-ar rupe gâtul în căzătură. Cel puţin aşa, omul-ochi era scutit de efortul de a-l mai tortura, cum făcuse cu Babel.

Alexi era acum la două minute de punctul de plecare a feribotului. N-avea încotro, trebuia să meargă la noroc. Aruncă o ultimă privire disperată peste umăr. Omul-ochi era la cincizeci de metri în spatele lui şi se apropia constant. Poate că juganul băuse o gură de apă la Bouboul? Poate de aia nu era la fel de obosit ca iapa lui?

Barierele de la intrarea pe feribot erau lăsate, iar acesta tocmai se îndepărta de mal. La bord erau patru maşini şi o dubiţă. Traversarea dura atât de puţin, încât nimeni nu se mai obosise să coboare din maşini. Numai bărbatul de la bilete îl văzu apropiindu-se pe Alexi. Omul ridică braţul atenţionându-l şi strigă „*Non! Non!*".

Alexi îmboldi iapa spre bariera cu un singur braţ. Înaintea ei era o pantă abruptă. Poate că va putea să-şi ia elan de pe asfalt şi să sară peste? Oricum, nu îşi putea permite să încetinească acum.

În ultimul moment, iapa îşi pierdu curajul şi coti spre stânga. Picioarele din spate îi alunecară, şi coapsa i se înclină foarte mult, asta şi din pricina pantei abrupte. Alunecă pe sub barieră, cu cele patru picioare în aer, scoţând un sunet ascuţit. Alexi încercă să se ghemuiască, dar nu reuşi. Trecu prin barieră, făcând-o bucăţi, ceea ce îi atenuă parţial căderea. Apoi lovi asfaltul cu umărul şi partea

dreaptă a corpului. Fără să se mai gândească şi să-şi evalueze durerea, Alexi se lansă spre feribot. Dacă rata aterizarea pe placa de metal, ştia că avea să se înece. Nu numai că probabil era deja rănit, dar nici nu ştia să înoate.

Omul de la bilete văzuse multe nebunii la viaţa lui – ce lucrător pe feribot nu văzuse astfel de lucruri? –, dar asta le întrecea pe toate. Un om pe un cal încercând să sară peste barieră ca să urce la bord? Transportau tot timpul cai. Compania chiar amenajase un loc temporar pentru priponit animalele, pentru lunile de vară – undeva departe de maşini, pentru ca vopseaua lor să nu fie zgâriată de cai, în cazul în care zvârleau din picioare. Sau poate că individul ăsta era hoţ de cai? În orice caz, ratase. Dacă nu se înşela, calul îşi zdrobise un picior în cădere. Probabil că şi bărbatul era rănit.

Controlorul se aplecă şi desfăcu nodul colacului de salvare.

– E legat de feribot! Prinde-l şi ţine-te bine!

Ştia acum că vasul plecase, că era aproape imposibil să oprească mecanismul de remorcare. Fluviul era atât de puternic, încât feribotul trebuia ancorat cu un lanţ de ghidare, care îl ţinea sub control, împiedicându-l să se răsucească şi s-o ia la vale spre Grau d'Orgon. Odată ce mecanismul se punea în funcţiune, oprirea lui era periculoasă – asta presupunea că bucla lungă a lanţului trebuia să suporte capacitatea totală de transport a vasului, la care se adăuga forţa apelor fluviului. În cazul unei ploi torenţiale, montanţii feribotului se puteau chiar rupe, vasul ajungând să plutească în derivă spre largul mării.

Alexi se prinse de colac şi şi-l băgă pe cap.

– Răsuceşte-te! Răsuceşte-te în apă şi lasă-te tras!

Alexi se răsuci şi se lăsă tras în urma feribotului. Se temea să nu înghită apă şi să se înece în modul ăsta. Aşa că îşi îndoi gâtul înainte, până când bărbia îi atinse pieptul, şi lăsă apa să-i treacă peste umeri ca un val de siaj. Făcând acest lucru, îşi aminti, târziu, să-şi pipăie cămaşa în căutarea tubului de bambus. Dispăruse.

Privi în urmă, spre pantă. Oare acolo îl pierduse, în cădere? Sau în apă? Oare omul-ochi avea să-l vadă şi să-şi dea seama ce este?

Omul-ochi era călare, la barieră. Sub privirea lui Alexi, scoase pistolul şi împuşcă iapa. Apoi se întoarse spre Pont de Gau şi spre Marais şi dispăru în tufăriş.

39

Era oare o greşeală să le inoculezi duşmanilor atâta frică încât aceştia să nu mai aibă nimic de pierdut? Ce altceva l-ar fi putut împinge pe ţigan să-şi asume ridicolul risc de a sări peste o barieră cu un cal mort de oboseală? Toată lumea ştie cât urăsc caii să vadă lumina zilei între sol şi obstacolul pe care îl au de trecut.

Pe deasupra, calul ştia că se îndreaptă spre o apă adâncă. Pentru aşa ceva, caii aveau nevoie de un antrenament special. Era nebunie curată.

Şi totuşi, Bale nu putea să nu-l admire pe individ pentru încercare. La urma urmei, ţiganul ştia ce îl aştepta dacă ajungea pe mâna lui Bale. Păcat de cal, totuşi. Îşi zdrobise piciorul, şi lui Bale nu-i plăcea să vadă un animal care suferă.

Bale îl lăsă pe jugan să meargă în voie. Din instinct, acesta o luă înapoi pe drumul pe care veniseră. Prima oprire la întoarcere avea să fie la ţiganul care avusese grijă de cai. Să obţină câteva informaţii de la el. Apoi, un tur de oraş în căutarea vikingului cel blond. Sau a prietenei lui, dacă nu dădea de el.

În orice caz, Bale avea să ia cumva urma lui Sabir. Ştia asta. O făcea întotdeauna.

40

Gavril îşi struni calul, lăsându-l apoi să meargă la pas. Animalul era extrem de obosit. Nu voia să rişte să-l omoare pentru ca apoi să rămână izolat în Marais, la kilometri buni de orice aşezare. Până acum, ideea lui Gavril despre distracţie presupunea comerţul activ cu telefoane celulare furate. Desigur, nu le fura el însuşi – faţa şi părul lui se reţineau prea uşor. El era doar un intermediar, mergând din cafenea în cafenea şi din bar în bar, vânzându-le pentru un profit de câţiva euro pe bucată. Îi ajungeau pentru bere şi haine şi mai era şi avantajul de a da gata vreo fată *payo*, când avea noroc. Părul lui oferea întotdeauna un prim subiect de conversaţie. Cum de era ţigan şi avea aşa un păr? Până la urmă, nu era chiar aşa de rău să fii blond.

Aproape fără să-şi dea seama, Gavril se opri. Chiar voia să alerge după Alexi şi după *gadjo*? Şi ce avea să facă atunci când îi ajungea? Să îi sperie, făcându-i să i se supună? Poate că ar trebui doar să profite de furtul calului ca de un mod inteligent de a ieşi dintr-o situaţie dificilă. Cel puţin aşa e sigur că Badu şi Stefan nu îl puteau urmări ca să se răzbune în cine ştie ce chip imaginat de minţile lor bolnave. Nu ar regreta dacă nu i-ar mai vedea în viaţa lui, nici pe ei, nici pe Bazena.

Şi Yola? O dorea chiar atât de mult? Mai are balta peşte. Poate că era mai bine să renunţe. Să dispară o perioadă. Putea să lase calul să se odihnească şi apoi să înainteze încet spre nord. Să-l abandoneze undeva lângă un depozit feroviar. Să meargă până la Toulouse într-un vagon de marfă. Avea rude acolo, care-l puteau găzdui.

Încrezător în noul său plan, Gavril se îndepărtă de fluviu şi o coti spre Panperdu.

41

Bale alese să-l aştepte pe Gavril în spatele unei cabane de paznic abandonate. Împreună cu juganul, se integra perfect în peisaj, lângă acoperişul lat de stuf, cu coama albă, care semăna cu chila unei bărci răsturnate.

Bale stătea de zece minute la adăpostul cabanei, pândind sosirea lui Gavril. O dată sau de două ori chiar clătinase uluit din cap, gândindu-se la cât de orb era individul la tot ce se întâmpla în jur. Oare ţiganul adormise? Din acest motiv hotărâse din senin să abandoneze poteca desenată atât de clar printre ierburi şi vizibilă pentru oricine? Bale avusese un noroc chior că apucase să îl zărească pe Gavril, căci, câteva secunde mai târziu, acesta ar fi dispărut pentru totdeauna dincolo de linia copacilor.

Exact în ultimul moment, Bale ieşi din spatele cabanei, ducându-şi calul de căpăstru. Desfăcu batista cu care legase botul calului şi o băgă în buzunar – era un truc pe care-l prinsese în Legiune şi-l aplicase pe cămilele berbere. Îşi împiedicase calul să necheze la auzul animalului care se apropia, dându-i astfel de gol ascunzătoarea.

– Descalecă.

Bale îl încurajă cu pistolul.

Gavril privi peste capul lui Bale spre liziera crângului din apropiere.

– Nici să nu te gândeşti. Tocmai am împuşcat un cal. Încă unul nu mai contează. Nu am însă nimic cu animalul. Dacă trebuie să îl împuşc fără motiv, o să mă enervez rău de tot.

Gavril îşi ridică piciorul peste şa şi descălecă. Rămase automat în picioare, cu frâiele în mână, de parcă l-ar fi văzut pe Bale într-o vizită de curtoazie, nicidecum ca urmare a unei ambuscade. Părea uluit – ca şi cum ar fi avut iarăşi şapte ani, şi tatăl lui l-ar fi pedepst pentru ceva ce nu făcuse.

– L-ai împuşcat pe Alexi?

– De ce aş fi făcut-o?

Bale se apropie de Gavril şi îi luă calul. Îl legă de stâlpul de lângă cabană. Apoi desfăcu nodul lasoului prins de oblâncul şeii.

– Întinde-te.

– Ce vrei? Ce faci?

– O să te leg. Întinde-te.

Gavril se întinse pe spate, cu ochii aţintiţi spre cer.

– Nu. Pe partea cealaltă.

– Iar o să mă tai cu cuţitul?

– Nu. Nu asta o să fac.

Bale îi întinse ambele braţe peste cap şi le introduse în laţul lasoului. Apoi prinse celălalt capăt de stâlp, cu un nod lejer. Se îndreptă spre jugan şi desprinse lasoul de şa. Apoi se întoarse şi legă picioarele lui Gavril, lăsând capătul liber al frânghiei să atârne pe jos.

– Suntem singuri aici. Bănuiesc că deja ţi-ai dat seama de asta. Oriunde te uiţi, nu vezi decât cai, tauri şi afurisiţii ăia de flamingi roz.

– Eu nu sunt o ameninţare pentru tine. Tocmai m-am hotărât să mă îndrept spre nord. Să stau pentru totdeauna departe de tine, de Sabir şi de Yola.

– Aha. Carevasăzică, Yola o cheamă? Chiar mă întrebam. Pe ţiganul celălalt cum îl cheamă? Cel căruia i-am împuşcat calul?

– Alexi. Alexi Dufontaine.

– Şi pe tine?

– Gavril. La Roupie.

Gavril îşi drese glasul. Nu se putea concentra. Gândul îi zbura la cele mai neimportante detalii. De exemplu, la oră. Sau la consistenţa ierburilor aflate la câţiva centimetri în faţa lui.

– Ce i-ai făcut lui Alexi?

Bale aducea juganul spre locul în care se afla Gavril.

– Ce i-am făcut? Nu i-am făcut nimic. A căzut de pe cal. A reuşit să-şi facă drum până la fluviu şi să fie luat de feribot. Ghinionul tău că a scăpat.

Gavril începu să plângă. Nu mai plânsese din copilărie şi acum părea că toată nefericirea şi umilinţa pe care le adunase de atunci ajunseseră să îl copleşească.

– Te rog, dă-mi drumul. Te rog.

Bale prinse de jugan capătul liber al frânghiei cu care erau legate picioarele lui Gavril.

– Nu pot să fac asta. M-ai văzut. Poţi să mă identifici. În plus, îmi porţi pică. Nu le dau niciodată drumul celor care îmi poartă pică.

– Dar nu-ţi port pică...

– Piciorul. Îmi porţi pică pentru că ţi-am găurit piciorul. La Gourdon.

– Am şi uitat.

– Mă ierţi, atunci? Ce drăguţ din partea ta. Atunci de ce m-ai urmărit?

Bale dezlegase calul lui Gavril şi îl aducea în faţa acestuia. Apoi desprinse capătul liber al frânghiei cu care erau legate mâinile lui Gavril şi îl legă de oblâncul şeii acestuia.

– Ce faci?

Bale încercă rezistenţa ambelor noduri. Gavril îşi arcuise gâtul, încercând să vadă ce se întâmplă în spatele lui.

Bale merse spre capătul mlaştinii din apropiere şi tăie un mănunchi de stuf uscat, cam de un metru lungime. Mai tăie încă un fir, din care făcu un laţ. Apoi făcu un nod din cozile stufului, până ce luară forma unui cap de mătură. Unul dintre cai începu să fornăie pe nări.

– Ai spus ceva adineaori?

– Am întrebat ce faci.

Cuvintele îi ieşiră din gură într-un suspin.

– Îmi confecţionez un bici. Din stuful ăsta. Unul de amator.

– Dumnezeule. O să mă biciuieşti?

– Pe tine? Nu. O să biciuiesc caii.

Gavril începu să urle. Era un sunet pe care nu îl mai scosese niciodată în viaţă. Un sunet cu care Bale era însă obişnuit. Îl auzise de nenumărate ori, când oamenii se simţeau *in extremis*. Ca şi cum ar fi încercat să blocheze realitatea cu un sunet.

– Un strămoş de-al meu a fost spânzurat, tras de cai şi rupt în patru. Demult, în Evul Mediu. Ştii ce înseamnă asta, Gavril?

Acum, Gavril ţipa.

– Asta presupune că eşti legat de un cadru, cu un laţ în jurul gâtului. Apoi eşti ridicat, uneori până la cincisprezece metri, şi eşti arătat mulţimii. În mod surprinzător, asta nu te omoară decât rareori.

Gavril îşi lovea capul de pământ. Caii deveniseră neliniştiţi din pricina zgomotului neaşteptat, unul dintre ei chiar făcu câţiva paşi, întinzând frânghia lui Gavril.

– Apoi eşti lăsat iar jos şi laţul este slăbit. Eşti readus în simţiri. Călăul ia apoi un instrument cu cârlig – ca un tirbuşon – şi îţi face o incizie în stomac. Aici. Bale se aplecă, îl întoarse pe o parte pe Gavril şi îl împunse puţin deasupra apendicelui. Acum eşti deja pe jumătate sufocat, dar tot mai simţi ce ţi se întâmplă. Apoi, instrumentul este introdus în sacul stomacal, şi îţi sunt scoase afară intestinele, ca un şir de cârnaţi. În momentul ăsta, cei din mulţime ovaţionează, fără îndoială mulţumiţi că nu li se întâmplă lor aşa ceva.

Gavril tăcuse. Respira sacadat şi se îneca, de parcă ar fi suferit de tuse măgărească.

– Apoi, exact înainte de a muri, eşti legat de patru cai, aşezaţi în colţurile pieţei, ca cele patru puncte cardinale. Nord, sud, est şi vest. Este o pedeapsă simbolică, probabil că îţi dai seama.

– Ce vrei?

Vocea lui Gavril răsună neaşteptat de clar, ca şi cum ar fi ajuns la o decizie oficială şi intenţiona să-şi îndeplinească obligaţiile contractuale într-un mod cât se poate de serios.

– Excelent. Ştiam eu c-ai să înţelegi. Uite cum facem. Nu o să te atârn. Şi n-o să-ţi scot intestinele. Nu am nimic personal cu tine. Cu siguranţă, ai avut o viaţă grea. Te-ai luptat să supravieţuieşti. Nu vreau ca moartea ta să fie dureroasă sau să se prelungească inutil. Nici nu te voi rupe în patru. Îmi lipsesc doi cai pentru un astfel de ritual.

Bale îl lovi uşor pe cap pe Gavril.

– Aşa că o să te rup în două. Asta dacă nu vorbeşti, desigur. Trebuie să te anunţ că-s foarte obosiţi caii şi ăsta ar putea fi un efort pentru ei. E uimitor însă cum poate biciul să învioreze un animal sleit de puteri.

– Ce este? Ce vrei să ştii?

– Păi, o să-ţi spun. Vreau să ştiu unde sunt Sabir şi... Yola, parcă? Ăsta e numele pe care mi l-ai spus? Vreau să ştiu unde se ascund.

– Nu ştiu.

– Ba sigur că ştii. Trebuie să fie într-un loc pe care îl cunoaşte Yola. Un loc pe care ea şi familia ei l-au mai folosit şi înainte, când au mai venit pe-aici. Un loc cunoscut de ţigani, dar la care nimeni altcineva nu s-ar gândi. Pentru a-ţi stimula gândirea creativă, o să îi trezesc un pic pe cai. O să-i fac să simtă puţin biciul.

– Nu. Nu. Ştiu de un astfel de loc.

– Da? A mers repede.

– Da, aşa e. Tatăl Yolei l-a câştigat la un joc de cărţi. Întotdeauna stăteau acolo. Însă mi-a ieşit din minte. Nu aveam de ce să mă gândesc la el.

– Unde se află locul ăsta?

– O să-mi dai drumul dacă îţi spun?

Bale îl biciui pe jugan. Acesta sări înainte, întinzând frânghia. Al doilea cal fu tentat să o ia în aceeaşi direcţie, însă Bale îl alungă cu un şuierat.

– Aaau! Nu! Nu!

– Unde se află locul ăsta?

– Se numeşte Maset de la Marais.

– Care Marais?

– Marais de la Sigoulette.

– Unde-i asta?

– Te rog. Fă-i să se oprească.

Bale struni caii.

– Ce spuneai?

– La ieşirea de pe D85. Drumul care trece pe lângă parcul departamental. Nu-mi amintesc cum se numeşte. Oricum, e un parc mic. Înainte de mina de sare.

– Ştii să citeşti o hartă?

– Da. Da.

– Atunci, arată-mi.

Bale se ghemui lângă Gavril. Desfăşură harta zonei.

– Are scala de un centimetru pentru fiecare cinci sute de metri. Asta înseamnă că ar trebui să fie marcată şi casa. Ţie ţi-ar prinde bine să fie aşa.

– Poţi să mă dezlegi?

– Nu.

Gavril începu iar să suspine.

– Aşteaptă puţin. Să îmboldesc caii.

– Nu. Te rog. O văd. E marcată. Aici, zise şi o arătă cu cotul.

– E vreo altă casă primprejur?

– N-am fost niciodată acolo. Doar am auzit de ea. Toţi au auzit de ea. Se spune că tatăl Yolei a trişat probabil ca să câştige dreptul de a o folosi, de la Dadul Gavriloff.

– Nu mă interesează basmele populare. Mai ai altceva să-mi spui?

Gavril lăsă din nou capul în pământ.

Bale făcu câțiva pași până ce găsi un pietroi de vreo zece kilograme. Îl luă sub braț și reveni alături de Gavril.

– Să-ți spun cum ai murit. Ai căzut de pe cal, cu piciorul răsucit în scară, și ți-ai strivit capul de bolovanul ăsta.

Gavril întoarse capul să vadă ce face Bale.

Acesta lăsă bolovanul să cadă peste fața lui Gavril. Ezită, gândindu-se dacă să repete gestul, dar deja lichidul cerebrospinal se scurgea din nasul lui Gavril – dacă nu murise deja, oricum era pe moarte. Nu avea nici un sens să strice scena. Amplasă cu grijă bolovanul lângă potecă.

Desfăcu lațul lasoului și îl trase pe Gavril de un picior, spre calul lui. Luându-i piciorul în mână, îl răsuci în jurul scăriței, până când fu bine prins, și îl lăsă pe Gavril să atârne pe jumătate. Apoi legă lasoul la loc de oblânc.

Calul deja începuse iar să pască, liniștit de ritmul metodic în care Bale își executase treburile. Bale îi scărpină urechile.

Apoi încălecă pe calul său și se îndepărtă.

42

Calque își roti privirea peste Place de l'Eglise. Cercetă cafenelele, vitrinele magazinelor și băncile din zonă.

– Prin urmare, aici s-a întâmplat?

– Da, domnule.

Jandarmului din corpul motorizat auxiliar tocmai i se atrăsese atenția că aceste întrebări făceau parte dintr-o anchetă de omucidere aflată în desfășurare. Pe loc, fața sa căpătase o expresie mai serioasă, ca și când ar fi fost interogat despre posibilele minusuri ale schemei de asigurare medicală a familiei sale.

– Ați ajuns primul la locul faptei?

– Da, domnule. Împreună cu colegul meu.

– Și ce ați văzut?

– Foarte puțin, domnule. Țiganii ne-au împiedicat dinadins.

– Tipic.

Macron își roti furios privirea prin piață.

– Mă și mir că mai au turiști pe aici. Priviți ce murdărie.

Calque își drese glasul – un obicei pe care îl căpătase de curând și care se manifesta ori de câte ori Macron emitea una dintre observațiile sale publice mai jignitoare. La urma urmei, doar nu era să-l trateze ca pe un copil? Nu putea să-i spună cum să gândească, nu?

– Atunci, ce ați dedus, domnule ofițer? Dacă nu ați putut vedea.

– Faptul că La Roupie, criminalul, își aruncase cuțitul spre victimă, Angelo, nimerindu-l în ochi.

– Alexi Angelo?

– Nu, domnule. Stefan Angelo. Din câte am înţeles eu, nu a fost amestecat nici un Alexi.

– Domnul Angelo a depus plângere?

– Nu, domnule. Oamenii ăştia nu depun niciodată plângere împotriva unuia de-al lor. Îşi rezolvă neînţelegerile între ei.

– Dar, din câte am înţeles, *monsieur* Angelo nu mai avea cuţit când aţi mers să-l ajutaţi? I-l luase cineva. Nu am dreptate?

– Nu ştiu sigur, domnule. Însă, da, după toate probabilităţile, îl dăduse deja altcuiva.

– V-am spus eu, zise Macron, împungând aerul cu degetul. V-am spus eu că nu ajungem nicăieri.

Calque aruncă o privire peste piaţă, către biserică.

– Altceva important?

– La ce vă referiţi, domnule?

– A mai observat altcineva şi altceva în timpul ăsta? Furturi? O urmărire? Un alt atac? Cu alte cuvinte, ar fi putut fi o diversiune?

– Nu, domnule. Nu ni s-a raportat nimic de felul ăsta.

– Foarte bine. Puteţi pleca.

Jandarmul salută şi se întoarse la motocicletă.

– Să mergem să-l interogăm pe Angelo? Probabil că e încă în spital.

– Nu. Nu e nevoie. E irelevant.

Macron se strâmbă.

– Cum de aţi dedus asta?

Părea dezamăgit că iniţiativa lui cu privire la La Roupie îi dusese într-un punct mort.

Atenţia lui Calque era însă îndreptată în altă direcţie.

– Ce se întâmplă, de fapt, aici?

– Domnule?

– De ce sunt aici toţi ţiganii? Acum? În acest moment? Ce se întâmplă? De ce au venit? Doar nu e încă o nuntă?

Macron se uită cu uimire la şeful său. Ei. Omul era parizian. Şi totuşi.

– Este sărbătoarea anuală a Sfintei Sara. Are loc mâine. Ţiganii urmează statuia sfintei lor ocrotitoare până la mare, unde este scufundată în apă. Se organizează de zeci de ani.

– O statuie? Ce statuie?

– E în biserică, domnule. E...

Macron ezită.

– E neagră, Macron? E neagră statuia?

Macron respiră puternic pe nas. „Iar o luăm de la capăt, se gândi. Iarăşi o să se ia de mine că-s un tâmpit. De ce nu pot avea şi eu o gândire laterală? De ce gândesc mereu în linie dreaptă?"

– Urma să vă spun, domnule. Urma să vă sugerez asta. Să cercetăm statuia. Să vedem dacă are vreo legătură cu ceea ce caută Sabir.

Calque se îndrepta deja spre biserică.

– Bine gândit, Macron. Mă bucur că mă pot bizui pe tine. Două minți sunt întotdeauna mai bune decât una singură, nu crezi?

~

Cripta era plină ochi de credincioşi. Aerul era încărcat de fum de lumânare şi de miros de tămâie, iar oamenii îşi murmurau încontinuu rugăciunile.

Calque făcu o evaluare rapidă.

– Acolo. Paza. Da? Cel cu haine obişnuite? Cu ecuson?

– Cred că da, domnule. Mă duc să verific.

Calque se deplasă în partea laterală a criptei, în timp ce Macron îşi croia drum înainte, prin mulţime. În lumina slabă, intermitentă, Sfânta Sara părea aproape descompusă, sub toate straturile de îmbrăcăminte. În condiţiile astea, era aproape imposibil ca cineva să ajungă la ea. O sută de perechi de ochi erau aţintite asupra ei tot timpul. Paznicul era absolut irelevant. Dacă cineva ar fi avut îndrăzneala de a alerga spre ea şi de a o profana, probabil c-ar fi fost linşat.

Macron se întorcea însoţit de paznic. Calque schimbă câteva vorbe de prezentare, apoi îl invită pe bărbat să urce scările spre corpul principal al bisericii.

– Nu pot pleca. Trebuie să stau aici.

– Nu plecaţi niciodată?

– Nu în timpul sărbătorii. Avem schimburi de patru ore. *Pari passu*[1].

– Câţi sunteţi?

– Doi, domnule. Unul de serviciu, unul liber. Cu prelungire, în caz de boală.

– Eraţi aici când a avut loc răfuiala?

– Da, domnule.

– Ce aţi văzut?

– N-am văzut nimic. Eram aici, în criptă.

– Cum? Chiar nimic? Nu aţi ieşit în piaţă?

– Slujba e mai importantă, domnule. Am rămas aici.

– Şi credincioşii? Au rămas toţi aici?

Paznicul ezită.

– Să nu-mi spuneţi că în timp ce afară, în piaţă, era toată zarva aia, au rămas cu toţii aici şi şi-au continuat rugăciunile?

– Nu, domnule. Cei mai mulţi au mers afară.

– Cei mai mulţi?

---

[1] Literal, „în paşi egali", în latină în original. Folosit cu sensul de „în condiţii egale" (n.tr.)

– Ei, toţi.

– Iar dumneavoastră i-aţi urmat, nu-i aşa?

Tăcere.

Calque oftă.

– Uitaţi cum stă treaba, *monsieur*...

– Alberti.

– ... *Monsieur* Alberti. Nu vă critic. Şi nu sunt trimis aici de şefii dumneavoastră de la primărie. Ceea ce îmi spuneţi va rămâne între noi.

Alberti ezită. Apoi ridică din umeri.

– Bine. Când cripta s-a golit, m-am dus şi eu sus să arunc o privire. Cu toate astea, am stat exact lângă uşa de intrare, ca să nu poată trece nimeni de mine. Am crezut că poate cei de la pază au o problemă. Am crezut că trebuia să verific.

– Şi aţi avut dreptate. Ar fi putut să fie o problemă pentru pază. Şi eu aş fi procedat la fel.

Alberti nu părea convins.

– Când v-aţi întors, locul era tot gol?

Alberti pufni.

Calque căută prin buzunar şi-i oferi o ţigară.

– Nu putem fuma aici, domnule. Suntem într-o biserică.

Calque aruncă o privire pizmaşă către vălătucii de fum de lumânare care se ridicau spre tavanul scund al criptei

– Cripta era tot goală când v-aţi întors?

– Aproape. Era doar un om înăuntru. Prosternat în faţa statuii. În rugăciune.

– Un om, aţi spus? Sunteţi sigur că nu l-aţi văzut când aţi ieşit?

– Nu, domnule. L-am scăpat din vedere.

– Bine. Macron. Stai aici cu dumnealui până verific eu statuia.

– Nu puteţi face asta, domnule. Este o sărbătoare religioasă. Nimeni nu atinge statuia până mâine.

Calque însă păşea deja prin falanga de penitenţi, ca Moş Timp cu coasa sa.

43

Calque stătea în afara bisericii, mijind ochii spre soarele târziu al amiezii.

– Vreau şase detectivi. Poţi să-i chemi de la Marsilia.

– O să ia ceva timp, domnule.

– Nu-mi pasă cât timp o să dureze. Sau câtă nepopularitate o să ne aducă. Vor merge în vizită la fiecare *chef de famille*[1] al acestor ţigani. În fiecare rulotă. În fiecare şopron, cort şi *cabanon*[2]. Vreau să le pună aceste întrebări... zise şi

[1] „Cap de familie", în franceză în original (n.tr.)

[2] „Colibă", în franceză în original (n.tr.)

mâzgăli la iuțeală ceva pe o bucată de hârtie pe care i-o dădu lui Macron... Exact aceste întrebări.

Macron se uită la foaia de hârtie.

– Ce ați aflat, domnule?

– Am găsit un orificiu la baza statuii. Și așchii proaspete, în și printre nimicurile care o înconjoară. Și bucata asta de material. Vezi cum se strânge când o lași să atârne? Nimic surprinzător, de fapt, când te gândești că a stat îndesată în statuie timp de cinci sute de ani și că a fost folosită ca dop.

Macron fluieră printre dinți.

– Prin urmare, Sabir a găsit ce căuta?

– Și ce caută și omul-ochi. Da. Sunt aproape sigur.

– Nu o să ia legătura cu dumneavostră, domnule?

Macron nu-și putu masca inflexiunile ușor sarcastice al vocii.

– Firește că nu. Omul ăsta nu știe cu cine are de-a face.

– Și noi știm?

– Da, începem.

Macron porni spre mașină.

– Macron.

– Da, domnule?

– Voiai să știi ce aveam de gând? Atunci, la Domaine de Seyème? În prezența contesei?

– Da, domnule. Așa este.

Macron își dădea seama, încurcat, că iarăși îi scăpa ceva.

Ceva ce șeful lui reușise să detecteze cu insistența lui sâcâitoare, iar el pricepuse complet greșit.

– Spune-le deștepților de la Paris că am un mic test pentru ei. Dacă îl trec, voi admite că, până la urmă, computerele pot folosi la ceva. Ba chiar voi accepta să am la mine un telefon mobil când sunt de serviciu.

Macron făcu ochii mari.

– Despre ce test este vorba, domnule?

– Vreau să dea de urma fiului cel mare al contesei. Bale. Sau de Bale. Întâi, prin călugărițele de la orfelinat – asta ar trebui să fie destul de ușor. Băiatul avea deja doisprezece ani când a fost adoptat. Apoi vreau să-mi facă un rezumat al carierei pe care e posibil să o fi avut în cadrul Legiunii Străine, inclusiv o descriere fizică, în special a ochilor. Iar dacă află că a făcut parte din Legiune, vreau ca cineva să meargă și să vorbească personal cu comandantul lui și să-l roage, ba nu, să-i spună, că dorim să avem acces la dosarul militar al acestui individ. Precum și la evaluarea făcută de el.

– Dar, domnule...

– Nu trebuie să accepte nici un refuz. Este vorba de ancheta unei crime. Nu vreau să aud nici o aiureală din partea Legiunii despre secrete și angajamente pe care oamenii lor trebuie sau nu să le semneze.

– Aţi avea mare noroc, domnule. Ştiu precis că nu oferă nimănui acces la documentele lor. Sunt din Marsilia, nu uitaţi – am crescut cu poveşti despre Legiune.

– Continuă.

– Cartierul general este la Aubagne, la numai cincisprezece kilometri de casa părinţilor mei. Vărul meu de-al doilea chiar a intrat în Legiune, după ce a ieşit din închisoare. Mi-a spus că uneori încalcă regulile şi le dau voie francezilor să se înroleze, cu naţionalitate falsă. Chiar le schimbă şi numele. Obţin un nou nume de Legiune, după care sunt cunoscuţi pe timpul serviciului. Apoi, în cazul în care nu sunt împuşcaţi, devenind *français par le sang versé* – adică francezi prin sângele vărsat – sau nu profită de posibilitatea de a deveni francezi după trei ani de serviciu, numele lor adevărate sunt îngropate pentru totdeauna. Nu mai este de găsit. Cine ştie, poate chiar a redevenit francez, sub o nouă identitate.

– Nu cred, Macron. Numele lor nu sunt pierdute pentru totdeauna. În orice caz, nu documentele. Suntem în Franţa. Legiunea are birocraţia ei, ca oricare alt loc uitat de lume. E înecată în hârtii.

– Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

– Ascultă, Macron. Ştiu că nu eşti de acord cu unele dintre metodele mele. Sau cu anumite decizii. E inevitabil. Pentru asta există ierarhiile. Dar tu eşti locotenent, iar eu sunt căpitan. Ceea ce face irelevant faptul că eşti sau nu de acord. Trebuie să-i găsim pe Sabir şi pe cei doi ţigani. Altfel, omul-ochi îi va ucide. Problema e simplă şi fundamentală.

44

Controlorul de bilete îl privi pe Alexi de parcă ar fi fost un animal rănit, întâlnit pe nepusă masă în timpul unei plimbări la amiază. Alături de el se aflau pilotul vasului şi călătorii din dubiţă şi din două maşini. Celelalte două maşini părăsiseră deja feribotul, şoferii preferând, evident, să evite o scenă. Pilotul se pregătea să-şi folosească telefonul mobil.

Alexi se căzni să iasă din colacul de salvare, pe care apoi îl aruncă pe punte. Se aplecă de mijloc şi îşi strânse pieptul în braţe ca într-o îmbrăţişare.

– Vă rog, nu chemaţi poliţia.

Pilotul ezită, cu telefonul ridicat spre ureche.

– Băiete. Nu de poliţie ai nevoie, ci de ambulanţă, de spital şi de nişte morfină. Şi poate de un rând de haine uscate.

– Nici de ele n-am nevoie.

– Explică-te.

– Puteţi să mă duceţi înapoi?

– Să te duc înapoi?

– Am scăpat ceva.

– Ce? Calul, poate?

Cei doi bărbaţi începură să râdă.

Alexi înţelese că dacă rămânea la fapte concrete şi la glumă, poate reuşea să se adune şi să-i facă pe cei doi să uite evenimentul, transformându-l într-o glumă care se terminase prost, mai degrabă decât în tragedia care era aşa de evidentă.

– Staţi liniştiţi. Pot aranja să fie luată carcasa calului. E o grămadă de carne proaspătă. Cunosc oameni în Les Saintes-Maries care vor veni după ea.

– Şi cu bariera cum facem?

– O să o plătesc cu ce scot de pe carne. Bani peşin. Puteţi să-i spuneţi şefului că cineva a intrat cu maşina în barieră şi apoi a şters-o.

Pilotul se uită chiorâş la controlor. Trei maşini aşteptau deja să urce pe feribot pentru a face traversarea. Ştiau amândoi că bariera era distrusă de cel puţin trei-patru ori pe an – de regulă, de beţivi. Sau de străini în maşini închiriate. Cel care o repara avea contract cu durată nedeterminată.

Şoferul dubiţei şi călătorii celor două maşini simţiseră că tensiunea scăzuse. Se îndepărtară pentru a-şi vedea de drum. Până la urmă, rănitul era doar un ţigan prost. Şi-apoi, nu erau toţi ţiganii nebuni? Trăiau după alte reguli.

– Poţi să-ţi păstrezi banii. Te trecem înapoi. Dar scapă-ne de carcasa aia de cal, m-ai înţeles? Nu vreau să împută locul două săptămâni de aici înainte.

– Sun chiar acum. Pot să vă folosesc telefonul?

– Bine. Ai grijă, fără telefoane internaţionale. M-ai auzit?

Pilotul îi dădu telefonul lui Alexi.

– Tot mai cred că eşti nebun că nu te duci să-ţi faci un control. Ai probabil câteva coaste fisurate, după căzătura aia. Poate şi un hematom.

– Avem doctorii noştri. Nu ne place să mergem la spital.

Pilotul ridică din umeri. Controlorul deja le făcea semn noilor pasageri să urce la bord.

Alexi tastă un număr la întâmplare, prefăcându-se că aranjează cu cineva să vină să ia calul.

~

Alexi nu mai avusese niciodată aşa o durere ca cea pe care o simţea acum. Coaste fisurate? Hematom? Se simţea de parcă ambii plămâni i-ar fi fost străpunşi de un ac, apoi puşi pe o nicovală şi loviţi cu ciocanul. Fiecare răsuflare era un supliciu. Fiecare pas reverbera în şoldul şi în umărul drept ca un şoc electric.

Se lăsă pe vine pe panta de ciment a calei de lansare a feribotului şi începu să caute tubul de bambus. Oamenii care treceau cu maşina pe lângă el îi aruncau priviri curioase. „Dacă omul-ochi se întoarce acum, gândi Alexi, pur şi simplu

mă întind la pământ şi mă predau. Poate face cu mine ce vrea. O Del, te rog, ia-mi durerea asta. Te rog, fă să mă mai slăbească o clipă."

Tubul de bambus nu se zărea nicăieri. Alexi se chinui să se ridice. Feribotul era plin. Pleca din nou înspre malul celălalt. Alexi se îndepărtă de cală şchiopătând, pornind apoi de-a lungul fluviului, cu ochii ţintă la suprafaţa apei de la mal. Era posibil ca tubul de bambus să plutească în jos pe fluviu. Cu puţin noroc, poate se prinsese în vegetaţia de la mal.

Sau poate se scufundase. În cazul ăsta, versetele au fost afectate – atâta lucru ştia şi Alexi. La deschiderea tubului, ar ieşi un ghemotoc de hârtie udă, pătată cu cerneală. În cazul ăsta nu ar trebui să se teamă numai de omul-ochi – Sabir şi Yola l-ar omorî cu mâinile lor.

De ceva timp, Alexi simţea o jenă la piciorul drept, exact deasupra gleznei. Nu o băgase în seamă până acum, gândindu-se că era doar una dintre numeroasele lui răni. Acum, se opri brusc şi se aplecă să-şi ridice pantalonii. Dumnezeule, numai să nu-şi fi rupt ceva. Osul gleznei, poate, sau fluierul piciorului.

Capătul unui obiect tare ieşea din cizmele sale largi de cowboy. Alexi băgă mâna în cizmă şi scoase tubul de bambus. Îşi fixase tubul în curea, şi acesta, tras de apă, alunecase pe cracul pantalonilor, şi de acolo în cizmă. Cu ajutorul lui Dumnezeu, ceara sigiliului care ţinea lipite cele două jumătăţi ale tubului era încă intactă.

Privi spre cer şi izbucni în râs. Apoi gemu de durere, căci râsul îi sfâşia coastele rănite.

Ţinându-se cu mâna de stomac, Alexi se târî încet înapoi spre Maset de la Marais.

45

Cam după o jumătate de oră, văzu calul înşeuat. Păştea lângă una dintre cabanele paznicilor.

Alexi se trase în spatele unui copac din apropiere. Sudoarea îi curgea pe frunte şi peste ochi. Picase exact în capcană. Nu se gândise că omul-ochi ar fi putut să îl pândească tot pe partea asta a fluviului. Ce şanse erau ca el să traverseze înapoi, odată fugit pe bac? Una la un milion? Individul era nebun.

Alexi trase cu ochiul de după copac. Era ceva ciudat cu calul.

Mîji ochii în lumina apusului. Ce era grămada aia mai închisă la culoare care zăcea la picioarele calului? Era o siluetă? Oare omul căzuse de pe cal şi se lovise, pierzându-şi cunoştinţa? Sau era o capcană şi omul-ochi pur şi simplu aştepta ca Alexi să facă o greşeală, înainte de a-l curăţa?

Alexi ezită, analizând lucrurile. Apoi se ghemui şi îngropă tubul de bambus în spatele copacului. Făcu câţiva paşi şi se opri să vadă dacă mai putea identifica

locul. Nici o problemă. Copacul era un chiparos. Se vedea de la kilometri depărtare.

Avansă cu greu câţiva metri, apoi se opri, scotocind prin buzunare, ca şi cum ar fi căutat ceva bun de mâncare. Văzându-l, calul nechează. Silueta de la picioarele lui nu se mişcă. Poate că omul-ochi îşi rupsese gâtul? Poate că O Del îi ascultase rugile şi îl aranjase pe ticălos pentru totdeauna?

Alexi înaintă iar, târşindu-şi picioarele şi vorbindu-i blând calului, pentru a-l linişti. Văzu că piciorul omului era prins de scăriţă. Dacă ar fi venit spre el şi ar fi simţit brusc greutatea corpului care îl trăgea înapoi, calul s-ar fi speriat. Iar Alexi avea nevoie de acel cal. Altfel nu ar reuşi să ajungă înapoi la Maset – în ultimele douăzeci de minute, înţelesese asta foarte clar.

Cu fiecare pas, devenea din ce în ce mai mai slăbit şi mai disperat. Hainele i se uscaseră pe el, apăsându-i rănile. Umărul drept îi înţepenise, astfel că nu putea ridica braţul mai sus de buric. În starea asta, nu ar fi putut întrece nici o ţestoasă.

Alexi ajunse la jugan şi îl lăsă să îl adulmece – se vedea că era incomodat de prezenţa lui fizică, dar păscutul şi fluieratul lui Alexi îl liniştiseră pe moment. Alexi apucă frâiele şi îngenunche lângă cal. Ştia deja după haine despre cine era vorba. Nimeni altcineva nu purta curele atât de mari, ori cataramе atât de ostentative. Gavril. Dumnezeule. Probabil încercase să îi urmărească, apoi căzuse cumva de pe cal şi se lovise la cap. Sau dăduse peste omul-ochi care se întorcea de la feribot, şi acesta presupusese că el ştia mai multe decât ştia de fapt. Alexi scuipă saliva adunată în gură. În jurul nărilor lui Gavril şi a spărturii mari de la tâmplă se adunaseră deja muştele. Iată ce înseamnă să te afli într-un loc nepotrivit la momentul nepotrivit.

Alexi scoase piciorul lui Gavril din scăriţă. Legă calul de stâlp şi privi în jur, în căutarea obiectului care ar fi putut provoca o astfel de rană. Juganul nu putea să se fi îndepărtat prea mult de locul accidentului, îngreunat de corpul lui Gavril.

Merse şontâc până la bolovan. Da. Era plin de sânge şi de păr. Îl ridică în braţe, folosindu-şi mânecile – ştia că trebuie să aibă grijă să nu şteargă amprentele. Se întoarse şi puse bolovanul lângă capul lui Gavril. Pe moment, se simţi tentat să-l caute de bani prin buzunare, dar renunţă. Nu voia să le dea poliţiştilor vreun motiv fals al crimei.

Când fu mulţumit de decor, Alexi încălecă juganul. Se clătină în şa, cu sângele învârtindu-i-se în cap, ca sfera rotativă a unui aparat pinball.

Punea pariu doi la unu că omul-ochi era responsabil de crimă – altfel ar fi fost mult prea multe coincidenţe. Era clar că dăduse peste Gavril la întoarcere. Îl interogase. Îl omorâse. În cazul ăsta, exista posibilitatea ca acum să ştie despre Maset, pentru că Gavril, ca oricare alt ţigan care venea în mod regulat în Camargue, trebuie să fi ştiut de faimosul joc de cărţi dintre Dadul Gavriloff şi Aristeo Samana, tatăl Yolei. Poate că nu ştia exact unde se află casa, dar cu siguranţă ştia de existenţa ei.

Într-un scurt moment de nesiguranţă, Alexi fu tentat să se întoarcă la copac ca să ia tubul de bambus. Precauţia avu însă câştig de cauză în faţa vanităţii. Acum, aranjând frâiele juganului, îl lăsă să meargă de capul lui spre casă.

46

Yola inventase un nou mod de a face autostopul. Aştepta până ce zărea apropiindu-se un vehicul care părea să aparţină unor ţigani, îşi unduia mâna stângă ca un şarpe, după care făcea imediat semnul crucii, iar apoi mergea în mijlocul drumului spre locul unde era fereastra şoferului. Maşinile opreau aproape întotdeauna.

Atunci, Yola se apleca şi le spunea unde vrea să meargă. Dacă şoferul mergea în altă direcţie – sau nu destul de departe – îi făcea nerăbdătoare semn să plece. A patra maşină pe care o opri răspunse perfect cerinţelor ei.

Simţindu-se ca un Clark Gable alături de o Claudette Colbert întruchipată de Yola, Sabir o urmă în spatele încărcat cu fân al unei *bétaillière*[1]. Trebuia să admită că până şi un camion Citroën H care duhnea era mai bun decât mersul pe jos. Iniţial încercase să o convingă pe Yola că ar trebui să scurteze drumul şi să ia un taxi până la Maset, dar ea insistase că, în felul ăsta, nimeni nu avea să ştie unde mergeau. Ca de obicei, gândise mai bine ca el.

Sabir era rezemat de peretele din şipci împletite din interiorul camionului şi se juca cu şişul Aitor de provenienţă spaniolă pe care îl avea ascuns în buzunar. Cumpărase cuţitul de la Bouboul, cu douăzeci de minute mai devreme, şi dăduse cincizeci de euro pe el. Avea o lamă de doisprezece centimetri, extrem de ascuţită, care se fixa la locul ei cu un clinchet uşor atunci când o deschideai. Era în mod evident un cuţit de luptă, pentru că avea o adâncitură pentru degetul mare cam la doi centimetri de lamă – Sabir presupunea că ajuta la înfigerea cuţitului în inamic, fără ca posesorul să-şi taie propriul deget.

Bouboul nu prea voise să se despartă de cuţit, dar lăcomia – îl cumpărase probabil cu echivalentul a cinci euro cu treizeci de ani în urmă – şi faptul că fusese destinatarul mustrărilor Yolei fuseseră de-ajuns pentru a capitula. Ea pretinsese că el este principalul vinovat de dispariţia cailor – şi, oricum, după părerea ei, el era mult prea în vârstă pentru a avea un cuţit. Ce voia, să ajungă ca Stefan, cu ochiul atârnat de un fir? Mai bine să scape de obiectul ăla.

Era deja sfârşitul după-amiezii când Yola şi Sabir ajunseră înapoi la Maset de la Marais. După cum bănuiau, locul era pustiu.

– Ce facem, Damo?

– Aşteptăm.

---

[1] „Camion de animale", în franceză în original (n.tr.)

– Cum o să ştim dacă omul-ochi îl prinde pe Alexi? Când o să pună mâna pe profeţii, omul-ochi o să plece. N-o să aflăm niciodată ce s-a întâmplat.

– Ce ai vrea să fac, Yola? Să cutreier mlaştina strigând numele lui Alexi? M-aş pierde în doi timpi şi trei mişcări. Dincolo de linia aia de copaci sunt trei sute de kilometri pătraţi de pustiu.

– Ai putea să furi un alt cal. Alexi asta ar face.

Sabir simţi că roşeşte. Yola părea să înţeleagă mai bine decât el cum ar trebui să se comporte bărbaţii, *in extremis*.

– M-ai aştepta aici? Ai fi gata să faci asta? Fără să pleci haihui, ca să am două persoane după care să umblu?

– Da. Aş sta aici. S-ar putea întoarce Alexi. Ar putea să aibă nevoie de mine. O să fac o supă.

– Supă?

Yola stătea uitându-se la el cu o figură plină de uimire.

– Bărbaţii uită întotdeauna că oamenii mai trebuie să şi mănânce. Alexi aleargă de azi-dimineaţă. Dacă reuşeşte să se întoarcă aici nevătămat, o să fie flămând. Trebuie să avem ceva de mâncare pentru el.

Sabir se repezi în magazie să vadă dacă mai găseşte încă o şa, frânghie şi nişte funie. Când Yola era într-o asemenea stare de spirit, înţelegea ce simţea Alexi în legătură cu căsătoria.

~

Cam la cincisprezece minute după ce îşi începuse vânătoarea, Sabir îşi dădu seama că avea să-i ia ceva timp până să reuşească. Nu era obişnuit să folosească lasoul, ca Alexi, iar pe măsură ce apunea soarele, caii deveneau tot mai sperioşi. De fiecare dată când izola unul, acesta îl privea cu încredere până când se apropia la vreo trei metri, apoi se răsucea pe picioarele din spate şi dispărea în tufişuri, trăgând vânturi şi dând din picioare.

Sabir aruncă şaua şi căpăstrul la marginea domeniului şi porni înapoi pe cărare, dezgustat. Când ajunse la bifurcaţia drumului care ducea spre casă, ezită, apoi coti la stânga, pe cărarea pe care o luaseră toţi trei de dimineaţă, spre Les Saintes-Maries.

Era extrem de îngrijorat din pricina lui Alexi. Pe de altă parte, individul avea ceva ce inspira încredere, mai ales când era vorba de supravieţuirea în sălbăticie. E adevărat – după cele spuse de Bouboul, omul-ochi fusese la nici un minut de Alexi când părăsiseră oraşul în galop. Călare însă, un minut însemna mult, iar Sabir îl văzuse pe Alexi cu poneii dimineaţă şi îl văzuse călărind... ei bine, avea un talent înnăscut, şi asta spunea tot. În plus, cunoştea mlaştina ca pe propriul buzunar. Sabir paria că, dacă îi rezista calul, Alexi ar fi putut scăpa de omul-ochi.

De aceea, după părerea lui Sabir, nu mai era mult până ce Alexi avea să-şi facă apariţia, călare, pe potecă, ţinând victorios profeţiile într-o mână. Atunci, Sabir avea să se retragă într-un loc liniştit – de preferat în apropierea unui restaurant bun – pentru a-l traduce, în timp ce poliţia avea să facă ce era plătită să facă, adică să se ocupe de omul-ochi.

La momentul potrivit avea să-i contacteze pe editori, care aveau să scoată la licitaţie profeţiile. Banii urmau să curgă gârlă – bani pe care avea să-i împartă cu Yola şi cu Alexi.

Şi atunci, în sfârşit, coşmarul va lua sfârşit.

47

Achor Bale hotărî să se apropie de casă dinspre est, printr-un vechi canal de scurgere care se întindea de-a lungul unui câmp necultivat. Alexi fiind plecat, Sabir şi fata aveau să fie vigilenţi. Poate că prin casă era chiar şi o puşcă de vânătoare? Sau o carabină veche? Nu era cazul să rişte degeaba.

Fu tentat o clipă să se întoarcă să ia calul, pe care îl lăsase legat într-un pâlc de copaci, cam la o sută de metri în spatele proprietăţii. Calul ar fi putut să-l urmeze uşor de-a lungul şanţului, iar zgomotul de copite i-ar fi mascat sosirea. Poate că cei doi chiar ar fi ieşit din casă, gândindu-se că se întoarce Alexi? Nu. De ce să se complice fără nici un motiv?

Pentru că oricum Alexi avea să se întoarcă. Bale era sigur de asta. Îl văzuse pe ţigan riscându-şi viaţa pentru fata aia în Espalion, când ea se prăbuşise în stradă. Dacă ea era la Maset, ţiganul avea să vină ca albina la borcanul cu miere. Acum, tot ce avea de făcut era să-l ucidă pe Sabir, s-o folosească pe fată drept momeală şi să-şi imagineze un mod interesant de a-şi petrece timpul.

Se apropie de una dintre ferestrele principale. Afară amurgea. Înăuntru, cineva aprinsese o lampă de gaz şi două lumânări. Prin obloanele închise se prelingeau afară raze subţiri de lumină. Bale zâmbi. Datorită luminii reziduale a lămpii, nu avea cum să fie văzut din casă. Chiar dacă l-ar fi privit de la o distanţă de doi metri şi cu ochii lipiţi de obloane, el ar fi fost aproape invizibil.

Bale pândi să vadă dacă aude voci. Era însă linişte. Se apropie de fereastra bucătăriei. Şi aceasta era închisă cu obloane. Prin urmare, Gavril avusese dreptate. În mod normal, dacă era locuită, casa nu ar fi avut obloanele trase atât de devreme. O singură privire în curte şi asupra clădirilor din jur te lămurea că locul fusese abandonat de ani de zile. Nu-i de mirare că ţiganii îl preţuiau aşa de mult. Pentru ei era ca un hotel gratuit.

O clipă fu aproape tentat să intre pe uşa principală. Dacă Sabir şi fata se comportau ca şi până acum, precis era nezăvorâtă. Erau momente când Bale era aproape iritat de amatorismul adversarilor săi. Momentul cu Redmingtonul, de exemplu. De ce acceptase Sabir să i-l dea înapoi? Asta fusese o adevărată

nebunie. Chiar crezuse că Bale avea să tragă în el cu Redhawkul la marginea unui oraş blagoslovit cu doar două ieşiri principale, şi acelea destul de mici? Şi asta înainte de a verifica Fecioara Neagră? Acea unică decizie a lui Sabir îi lăsase pe cei trei neînarmaţi şi fără nici cel mai mic indiciu despre identitatea lui Bale, din pricina greşelii lui de neiertat, corectată într-un mod fericit, în legătură cu seria armei. Fusese o greşeală uriaşă să scape din vedere pista pe care ar fi putut să le-o ofere seria pistolului. *Monsieur*, tatăl său, ar fi avut ceva de comentat în legătură cu asta.

Pentru că *Monsieur* urâse întotdeauna lucrurile făcute de mântuială. Pusese băţul pe cei care erau delăsători. Existaseră zile în care îi bătea pe toţi cei treisprezece copii, pe rând, începând cu cel mai mare. În felul ăsta, când ajungea la cel mai mic – luând în calcul şi vârsta sa înaintată, şi starea de sănătate – era deja obosit şi loviturile nu mai erau atât de dureroase. *Asta* da grijă!

Madame, mama sa, nu fusese atât de grijulie. În cazul ei, pedepsele fuseseră întotdeauna o treabă personală. Din acest motiv, după ce murise *Monsieur*, tatăl său, Bale fugise de acasă şi se înrolase în Legiune. Mai târziu, acea mişcare se dovedise neaşteptat de folositoare, aşa că ea îl iertase. Însă nu îşi vorbiseră timp de doi ani, iar el fusese obligat să ducă la îndeplinire sarcinile trasate de Corpus Maleficus în izolare, fără îndrumare sau regulament. În această perioadă anarhică, el îşi dezvoltase gusturi pe care *Madame*, mama sa, le considerase mai târziu a fi în dezacord cu scopurile mişcării. Ăsta era motivul pentru care el încă îi ascundea anumite lucruri. Detalii nefericite. Decese de neevitat. Lucruri de genul ăsta.

Lui Bale nu-i plăcea însă să provoace durere. Nu. Nu despre asta era vorba. Aşa fusese şi cu calul de la feribot: nu putea să vadă cum suferă un animal. Animalele nu se puteau apăra. Nu puteau gândi. Oamenii puteau face asta. Când Bale le punea oamenilor întrebări, aştepta răspunsuri. Poate că nu moştenise poziţia asta pe linie de sânge, dar i se cuvenea prin caracter. Era mândru de vechiul titlu nobiliar moştenit de la *Monsieur*, tatăl său. Mândru de activitatea familiei sale de anticipare, şi deci de contracarare, a uneltirilor diavolului.

Corpus Maleficus avea o istorie îndelungată şi nobilă. Din primele rânduri ale adepţilor săi făcuseră parte Conrad de Marburg şi Hugo de Beniols; prinţul Vlad Dracula al III-lea; marchizul de Sade; prinţul Carlo Gesualdo; ţarul Ivan Grozny (cel Groaznic), Niccolò Machiavelli; Rodrigo, Lucreţia şi Cezare Borgia; contele Alessandro de Cagliostro; Grigore Rasputin; mareşalul Gilles de Rais; Giacomo Casanova şi contesa Elisabeta Báthory. Generaţii la rând de istorici de curte îi prezentaseră pe toţi într-o lumină greşită şi indecentă.

După părerea lui Bale – întinată de orele nesfârşite de istorie învăţate la picioarele şi la porunca părinţilor săi, *Monsieur* şi *Madame* – Marburg şi de Beniols fuseseră pe nedrept catalogaţi drept asupritori sadici şi vanitoşi ai nevinovaţilor, din moment ce îndepliniseră ordinele Maicii Biserici; Vlad Ţepeş fusese în mod greşit acuzat de ridicarea torturii la rang de artă, când în realitate nu

făcuse decât să-şi apere – în felul în care i se păruse mai eficient în acel moment – preaiubita Valahie de oroarea expansiunii otomane; marchizul de Sade fusese acuzat pe nedrept de detractorii săi de libertinaj şi de instigare la răzvrătire sexuală, în timp ce Corpus considerase că propovăduia o filosofie avansată a libertăţii şi toleranţei extreme, care erau menite să elibereze lumea de tiranie morală; acuzatori plini de prejudecăţi îl pedepsiseră în mod greşit pe prinţul Carlo Gesualdo, compozitorul, considerat ucigaş al soţiei şi al copilului său, ca urmare a faptului că apărase sanctitatea familiei sale împotriva amestecului străin; istoria îl stigmatizase pe ţarul Ivan Grozny, întinându-i imaginea cu apelative ca „tiran filicidal" şi „cel Groaznic", în timp ce pentru mulţi dintre compatrioţii săi şi potrivit părerii emise de Corpus, fusese salvatorul Rusiei slave; Niccolò Machiavelli fusese descris de contestatarii săi drept un absolutist teleolog şi autor al politicii fricii, etichete inventate pentru a abate atenţia de la faptul că fusese un strălucit diplomat, poet, dramaturg şi un inspirat filosof politic; întreaga familie Borgia fusese înfierată ca fiind extrem de coruptă şi de o imoralitate crasă, în timp ce Corpus considera că fuseseră (cu excepţia câtorva cazuri nefericite) papi instruiţi, legiuitori puternici şi inspiraţi iubitori de artă, extrem de interesaţi de promovarea internaţională a gloriilor Marii Renaşteri italiene; Contele Alessandro di Cagliostro fusese numit atât şarlatan, cât şi expert în falsuri – de fapt, era un alchimist şi un cabalist de cel mai înalt rang, dornic să ilumineze pe atunci încă nepătrunsele tenebre ale ocultului; vraciul şi misticul vizionar Grigore Rasputin fusese descris de criticii săi drept un „călugăr nebun" şi desfrânat, care era unicul responsabil pentru distrugerea muribundei şi autoizolatei monarhii ruseşti, dar cine, gândea Bale, putea să-l acuze? Cine, privind în urmă, îndrăznea să arunce prima piatră? Mareşalul Gilles de Rais fusese considerat pedofil, canibal şi călău al copiilor, dar fusese şi unul dintre primii susţinători ai Ioanei d'Arc, un soldat excelent şi un instruit susţinător al teatrului, ale cărui pasiuni, în anumite domenii specifice şi neînsemnate, beneficiaseră uneori de mai mare atenţie din partea lui – dar oare asta îi descalificase acţiunile mai importante? Viaţa trăită mai din plin? Nu. Sigur că nu – şi nici nu ar fi trebuit; Giacomo Casanova era considerat de posteritate a fi fost decăzut din punct de vedere spiritual şi etic, dar în realitate fusese un gânditor liberal progresist, un istoric inspirat şi un genial scriitor de jurnale; Elisabeta Báthory, considerată de contemporani drept o criminală vampir în masă, era de fapt o femeie educată, vorbitoare a mai multor limbi, care nu doar că apărase castelul soţului ei în timpul Războiului Lung[1], între 1593 şi 1606, ci şi intervenise de nenumărate ori în numele femeilor sărmane care fuseseră capturate şi violate de turci – faptul că mai târziu le lăsase fără sânge pe câteva dintre cele mai traumatizate protejate ale sale fusese considerat de Corpus (deşi era, cu siguranţă, o ironie) drept un act empiric necesar pentru avansarea şi promovarea în siguranţă a ştiinţei cosmetice, atât de importantă în prezentul secol XXI. Toţi

[1] Războiul dintre Liga Creştină şi Poarta Otomană (n.tr.)

fuseseră „oameni rari", introduşi de părinţi, bunici, profesori sau sfătuitori în secretul grup politic ermetic reprezentat de Corpus – întemeiat pentru a proteja şi a izola lumea împotriva propriilor instincte greşite. După cum se exprimase *Monsieur*, tatăl său: „Într-o lume în alb şi negru, conduce Diavolul. Zugrăveşte lumea în gri – murdăreşte graniţele moralităţii acceptate – şi Diavolul îşi va pierde puterea".

Mai târziu, apăruseră cei numiţi de *Monsieur* „adepţi naturali" – cei cu gene distructive, care însă nu ar fi recunoscut neapărat că ceea ce făceau era în vreun fel parte dintr-un întreg mai amplu şi mai important. Bărbaţi şi femei precum Caterina de Medici, Oliver Cromwell, Napoleon Bonaparte, regina Ranavalona, împăratul Wilhelm al II-lea, Vladimir Lenin, Adolf Hitler, Iosif Stalin, Benito Mussolini, Mao Zedong, Idi Amin Dada şi Pol Pot. Fiecare, pe rând, contribuise la degradarea statu-quo-ului. Fusese un oponent al preceptelor morale, cel care scutură arborele civilizaţiei. Adepţi naturali ai Corpusului, care i-au îndeplinit scopurile, în ciuda – sau poate chiar din cauza – propriilor lor pretinse programe.

Astfel de tirani atrăgeau acoliţi, aşa cum panglica lipicioasă atrage muştele. Funcţionau pe post de birou de recrutare pentru cei slabi, nehotărâţi şi imorali – exact genul de oameni de care organizaţia avea nevoie pentru a-şi îndeplini scopurile. Iar cei mai mari şi mai de succes dintre aceştia – cel puţin până acum – fuseseră primii doi Antihrişti anunţaţi în Cartea Revelaţiilor: Napoleon Bonaparte şi Adolf Hitler. Spre deosebire de predecesorii lor, ambii acţionaseră la nivel global, nu doar pe plan naţional. Fuseseră un catalizator al unui rău mai mare – unul desemnat să îl îmblânzească pe Diavol şi să îl împiedice să instaleze mereu pe pământ incubi şi sucubi.

Din instinct, Bale ştia că al treilea Antihrist despre care se vorbea în Cartea Revelaţiilor – „Cel Ce Urma Să Vină" – îşi va întrece de departe predecesorii prin măreţia faptelor sale. Asta pentru că existenţa haosului, credea Corpus, aducea beneficii tuturor, deoarece îi forţa pe oameni să comploteze împotriva lui. Să acţioneze împreună şi cu o creativitate dinamică. Cele mai mari invenţii – cele mai îndrăzneţe salturi ale civilizaţiei – avuseseră loc în timpul acestor perioade de flux. Pământul avea nevoie de dionisiaci şi trebuia să-i îndepărteze pe apolinici[1]. Alternativa nu ducea decât la osânda veşnică – şi la îndepărtarea lui Dumnezeu.

Ce scrisese Ioan cel Sfânt în Cartea sa a Revelaţiei Apocaliptice, după exilul de pe insula Patmos, survenit prin grija împăratului Nero?

„Apoi am văzut un înger coborându-se din cer, având cheia adâncului fără fund şi un lanţ mare în mână. Şi a prins pe balaur, pe şarpele cel

[1] Potrivit concepţiei lui Nietzsche, dionisiacul este extrovertit, tumultuos şi haotic, în timp ce apolinicul este introvertit şi orientat spre armonie, ordine şi frumos. Cele două tipuri reprezintă contrastul dintre lumină şi întuneric, civilizaţie şi primitivism, totalitate şi individualism (n.tr.)

vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat o mie de ani. Şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis, şi a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească popoarele, până ce se vor sfârşi cei o mie de ani: după aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme. ... Şi când se vor sfârşi cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui. Şi va ieşi să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, şi să le adune la război; iar numărul lor *este* ca nisipul mării."[1]

IAR DUPĂ ACEEA TREBUIE SĂ I SE DEA DRUMUL PENTRU O SCURTĂ VREME...

Faptul că suma cifrelor corespunzătoare numelui lui Achor Bale reprezenta cifra cabalistică doi era o coincidenţă nefericită. Asta îi dădea o dispoziţie constantă, uniformă, dar garanta şi faptul că va fi mereu subordonat şi extrem de sensibil – un veşnic executant mai degrabă decât un lider. Unii proşti îl numeau chiar un număr rău, neprielnic, ce aparţinea spectrului feminin negativ şi care îi făcea pe reprezentanţii săi să cadă pradă îndoielilor, inconstanţelor şi incertitudinilor asupra scopului.

Asta, desigur, în cazul în care caracterul lor nu era încurajat şi întărit de la o vârstă fragedă printr-o îndrumare fermă şi un set de convingeri fundamentale.

Bale considera că îi datorează acest aspect pozitiv, salvator, al naturii sale influenţei pe care *Monsieur*, tatăl său, o avusese asupra lui. Dacă Bale nu putea fi un instigator, atunci avea să fie un discipol. Un intermediar important în acţiunea întreprinsă pentru a învinge infernala maşinărie.

Acum, că obţinuse cu forţa numele fetei de la prostul ăla de Gavril, Bale se gândi că ar fi amuzant să încerce testul cabalistic cu numele ei – şi cu cel al ţiganului, Alexi Dufontaine. Asta îl va ajuta să se descurce cu ei. Îi va da detalii despre caracterul lor, detalii pe care altfel nu ar avea de unde să le afle.

Făcu rapid în minte calculele. Ambii se dovediră a corespunde numărului opt. De obicei un număr bun, având o oarecare legătură cu numărul lui. Atunci când, însă, reprezentanţii acestui număr se încăpăţânau să acţioneze într-un anumit fel, numărul devenea negativ, ducându-l la pieire pe posesor. Bale hotărî că asta era soarta ţiganilor.

Care era numărul lui Sabir? Ar fi interesant de aflat. Bale socoti. A.D.A.M.S.A.B.I.R. Ce reprezenta asta în cifre, conform numerologiei cabalistice? 1,4,1,4,3,1,2,1,2. În total 19. 1 plus 9 egal 10. Adică 1+0. Asta însemna că Sabir era numărul unu. Puternic. Ambiţios. Dominator. Unul care îşi făcea cu uşurinţă prieteni şi care avea influenţă asupra oamenilor. O personalitate de „om drept". Cu alte cuvinte, cineva care nu poate admite că greşeşte vreodată. Un mascul Alfa.

---

[1] Biblia, *ed. cit.* (n.tr.)

Bale zâmbi. O să-i facă plăcere să îl tortureze şi să-l ucidă. O să fie un adevărat şoc pentru el.

Pentru că norocul lui Sabir se isprăvise; era timpul să o termine odată cu el.

48

Când Sabir auzi zgomotul făcut de calul lui Alexi, la început nu-i veni să-şi creadă urechilor. Era vreun cal rătăcit de pe domeniul învecinat. Sau vreun taur scăpat din Camargue, în căutare de pereche.

Pentru a se apăra, se trase în spatele unui pâlc de salcâmi, sperând că ramurile îi vor estompa silueta în lumina slabă a apusului. Cu grijă şi cu ceva dificultate, îşi scoase briceagul din buzunar şi desfăcu lama. Cu tot efortul său, nu reuşi să mascheze zgomotul pe care aceasta o făcu la deschidere.

– Cine-i acolo?

Sabir nici nu îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia. Dădu aerul afară cu un zgomot puternic, plin de recunoştinţă.

– Alexi? Eu sunt, Damo. Bine că eşti teafăr!

Alexi se clătină în şa.

– Credeam că eşti omul-ochi. Când am auzit clinchetul ăla, am crezut că s-a zis cu mine. Am crezut că o să mă împuşti.

Sabir urcă malul. Se agăţă de scăriţa lui Alexi.

– Le-ai găsit? Ai găsit profeţiile?

– Da. Aşa cred.

– Aşa crezi?

– Le-am îngropat. Omul-ochi...

Alexi se aplecă înainte şi se lăsă să lunece pe gâtul juganului.

Sabir fusese atât de prins de entuziasmul provocat de profeţii că nici nu-i trecuse prin minte să se intereseze de starea fizică a lui Alexi. Îl apucă de subsuori şi îl ajută să coboare de pe cal.

– Ce este? Eşti rănit?

Alexi se ghemui pe pământ.

– Am căzut. Rău de tot. M-am lovit de o barieră. Apoi de ciment. Pe când fugeam de omul-ochi. Mă simt ce în ce mai rău. Mai ales în ultima jumătate de oră. Nu cred că mai sunt în stare să ajung înapoi la casă.

– Unde e? Unde e omul-ochi?

– Nu ştiu. Eu am scăpat de el. Dar l-a omorât pe Gavril. I-a strivit capul cu un bolovan şi a aranjat să pară un accident. Am pus totul la loc pentru ca probele să îl acuze pe el. Am luat calul lui Gavril. Al meu a fost omorât. Acum trebuie să te întorci acasă. S-ar putea ca omul-ochi să ştie de Maset.

– De unde să ştie? E imposibil.

– Nu, nu e imposibil. S-ar putea să fi aflat de la Gavril. Prostul ăla ne-a urmărit. Omul-ochi a dat peste el. Ţi-am spus deja. Sunt prea obosit ca să mă repet. Ascultă-mă, Damo. Lasă-mă aici. Ia calul. Întoarce-te la Maset. Ia-o pe Yola. Abia după aceea să te întorci. Mâine, când o să mă simt mai bine, o să vă arăt unde sunt profeţiile.

– Le-ai văzut?

– Du-te, Damo. Ia calul. Du-te după Yola. Profeţiile nu mai contează. Pricepi? E vorba doar de nişte mâzgălituri. Nici o viaţă nu merită sacrificată pentru ele.

49

Bale găsi oblonul stricat – cel care exista în orice casă veche, dacă aveai răbdare să îl cauţi. Îl ridică, deschizându-l cu grijă. Apoi introduse cuţitul în cerceveaua deformată şi o tăie dintr-o parte în alta. Fereastra se deschise cu un zgomot asemănător celui produs de amestecarea unui pachet de cărţi de joc.

Bale se opri şi ascultă. În casă era o linişte de mormânt. Aşteptă ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Când putu din nou să vadă, cercetă camera. Locul mirosea urât de la cadavrele de rozătoare şi de la praful adunat în toţi acei ani în care fusese abandonată.

Ajunse la uşa bucătăriei şi privi înăuntru. Nimic. Adulmecă. Supă. Simţea miros de supă. Prin urmare, măcar fata era aici. Se dusese, poate, afară, să folosească closetul natural? În cazul ăsta, avusese noroc că nu dăduse peste ea, riscând să o piardă apoi în întuneric.

Sau poate că îl auzise? Îi avertizase pe Sabir? Erau la pândă, undeva în casă. Bale zâmbi. Asta ar fi făcut totul un pic mai amuzant. Ar fi mărit un pic suspansul.

– Supa ta dă pe dinafară.

Vocea lui răsună prin casă ca într-o catedrală.

Oare auzise un freamăt în colţul îndepărtat al salonului? Acolo, în spatele canapelei? Unde atârnau draperiile alea obosite? Bale luă una din cele două statuete de bronz şi o aruncă spre uşa de la intrare. Zgomotul făcut răsună cu neruşinare în camera scufundată în linişte.

Din spatele canapelei ţâşni o siluetă care începu să ridice febril obloanele. Bale apucă şi a doua statuetă de bronz şi o aruncă spre siluetă. Se auzi un strigăt, şi aceasta se prăbuşi.

Bale rămase unde era – ascultând – respirând doar pe gură. Mai mişcase cineva? Sau în casă se afla doar o persoană? Fata – acum îşi dăduse seama că ea era.

Se întoarse în bucătărie, de unde aduse lampa de gaz. Ţinând-o înaintea lui, merse spre fereastra principală, închisă cu oblon. Fata era făcută ghem pe podea. O omorâse? Asta ar fi fost neplăcut. Desigur, aruncase statueta de bronz cu toată

puterea. Dar ar fi putut fi Sabir. Nu putea să-şi asume vreun risc, în faza asta a jocului.

În momentul în care se aplecă spre ea, fata îi alunecă de sub mâini şi alergă înnebunită pe coridor.

Oare îl auzise când intrase în casă? Se îndrepta spre fereastra din spate? Bale alergă în direcţia opusă celei în care fugise fata. Ieşi vijelios pe uşa principală şi apoi coti la stânga spre spatele casei.

Când se apropie de fereastră, încetini. Da, era piciorul ei. Acum se strecura afară.

Bale o ridică, trăgând-o afară pe fereastră, şi o puse la pământ. Îi dădu un pumn după cap, şi ea rămase nemişcată. Bale se îndreptă şi ciuli urechile. Nimic. Nici un alt sunet. Fusese singură în casă.

Aplecându-se, o pipăi prin haine şi între picioare, în căutarea vreunui cuţit sau a vreunei alte arme ascunse. Când se asigură că era neînarmată, o luă ca pe un sac de seminţe, o puse pe umeri şi se îndreptă spre salon.

50

Bale îşi puse nişte supă. Dumnezeule, ce bună era! De douăsprezece ore nu mâncase nimic. Simţea cum supa consistentă îl face să-şi recapete puterile – redându-i energia pierdută.

Bău şi nişte vin şi mâncă şi puţină pâine. Pâinea însă era mucegăită, aşa că trebui să o înmoaie în supă ca să o poată mânca. Ei, nu le putea avea pe toate.

– Ai obosit, draga mea?

Privi spre fată.

Stătea pe un scaun cu trei picioare, aşezat în mijlocul camerei, cu un sac tras peste cap şi cu gâtul prins într-un laţ pe care Bale îl făcuse dintr-un lasou pentru vite. Taburetul era exact atât de lat cât să-i asigure o suprafaţă pe care să stea în picioare, dar era evident că lovitura la cap îi slăbise puterile, aşa că, din când în când, se balansa haotic, prinsă de frânghia care îi susţinea gâtul.

– De ce faci asta? Nu am nimic din lucrurile pe care le vrei. Nu ştiu nimic din ce te interesează.

Mai devreme, Bale deschisese obloanele salonului şi uşa casei Maset, spre noaptea de afară. Înconjurase taburetul cu lumânări şi lămpi de gaz, astfel încât fata să pară luminată de reflectoare – era vizibilă de la cincizeci de metri din orice direcţie, mai puţin din zona de nord.

Acum se lăsă pe spate, ca pe o canapea, cu farfuria de supă în poală; conturul siluetei sale se pierdea în întunericul ce domina dincolo de lumina lumânărilor, ascuns de orice câmp vizual creat prin ferestrele deschise şi uşa de la intrare. Lângă el se afla pistolul Redhawk, cu patul la îndemână.

Alesese taburetul pentru că un singur foc al revolverului Redhawk era de ajuns pentru a o răsturna pe fată. Nu trebuia decât să facă praf unul dintre picioarele scaunului. E adevărat că se va zbate şi va avea spasme vreo două minute, întrucât căderea în gol nu va fi atât de mare încât să-i rupă gâtul, însă până la urmă se va asfixia, dându-i destul timp lui Bale să fugă pe fereastra din spate, în timp ce Sabir şi ţiganul vor fi ocupaţi să o salveze.

Desigur, toate astea nu ar fi necesare dacă Sabir ar cădea la învoială. Bale spera ca, la vederea fetei, el să se concentreze doar asupra celor necesare. Totul s-ar rezolva prin simpla transferare a profeţiilor către el. Atunci, Bale ar pleca. Sabir şi ţiganul ar putea-o păstra pe nenorocita aia de fată. N-aveau decât. Bale nu încălca niciodată o înţelegere.

Cu toate astea, în eventualitatea puţin probabilă în care aveau să-l urmărească, o să-i ucidă – era însă absolut convins că Sabir va capitula. Ce avea de pierdut? Nişte bani şi puţină faimă efemeră. Iar de câştigat? Totul.

51

– Mai spune-mi o dată la ce oră a plecat.

Yola gemu. Deja stătea pe taburet de mai bine de o oră, şi bluza îi era asudată. Avea senzaţia că picioarele îi sunt pline de paraziţi ce urcă şi coboară de-a lungul coapselor şi al gambelor, ciupind-o. Avea mâinile legate la spate, aşa că îşi putea controla legănatul din ce în ce mai puternic doar cu bărbia. Când simţea că e pe punctul de a se legăna, apuca frânghia între maxilar şi umăr, ţinând-o strâns şi sperând ca tensiunea creată în lasou să o ţină în poziţie verticală.

De câtva timp se gândea dacă n-ar merita să-l pună la încercare pe omul-ochi – să se lase să cadă dinadins. Era clar că îi aştepta pe Sabir şi pe Alexi. Dacă ei nu erau acolo s-o vadă gata să se spânzure, oare omul-ochi ar sări să o salveze? Ar dezlega-o, cât să-şi revină, înainte de a o folosi din nou? Atenţia lui ar slăbi puţin? Ar fi singura ei şansă să fugă. Însă riscul pe care şi l-ar asuma ar fi extrem de mare.

Poate că doar s-ar amuza urmărind-o cum moare? Apoi poate c-ar lega-o la loc – agăţată în laţ – şi, de departe, nimeni nu şi-ar da seama că e deja moartă.

– Te-am întrebat ceva. La ce oră a plecat Sabir?

– Nu am ceas. Nu ştiu când.

– Cu cât timp înainte de apus?

Yola nu voia să i se opună. Deja o lovise o dată, după ce o trăsese de la fereastră.

Îi era frică de el. Frică de ce era în stare. Îi era frică să nu-şi amintească de ameninţarea pe care i-o adresase prima dată când se întâlniseră şi nu cumva s-o repete doar ca să se distreze. Era sigură că informaţiile pe care i le dădea nu

făceau decât să confirme lucruri ştiute deja de el. Nu-i spunea nimic nou. Nimic care ar fi putut face rău în vreun fel.

– Cam o oră. L-am trimis să mai prindă un cal. Probabil că a plecat călare în căutarea lui Alexi.

– Alexi se va întoarce aici?

– Da. Fără îndoială.

– Alexi se descurcă prin mlaştină? Atât de bine încât să găsească drumul înapoi pe întuneric?

– Da. Cunoaşte mlaştina foarte bine.

Bale încuviinţă din cap. Era evident şi contase foarte mult. Dacă Alexi nu ar fi ştiut pe unde merge, Bale l-ar fi prins. Măcar de n-ar fi ştiut de bac – atunci toată povestea asta nu şi-ar mai fi avut rostul. Bale s-ar fi putut întoarce cu profeţiile la *Madame*, mama sa, şi ar fi fost considerat un erou. Corpus Maleficus l-ar fi decorat. Poate că lui personal i s-ar fi dat sarcina de a-l apăra pe următorul Antihrist. Sau de a elimina stripea noului Mesia *înaintea evenimentului*. Bale se pricepea la astfel de lucruri. Mintea lui lucra metodic. Dacă i se dădea un scop, acţiona metodic şi scrupulos pentru a-l îndeplini – aşa cum făcuse şi în cazul profeţiilor, în aceste săptămâni.

– O să-i ucizi?

Bale privi în sus.

– Poftim? Ce ai spus?

– Am întrebat dacă o să-i ucizi.

Bale zâmbi.

– Poate că da. Poate că nu. Totul depinde de reacţia lor la tabloul creat, cu tine atârnată de o funie. Ar trebui să speri că vor înţelege exact ce vreau să le comunic cu tot decorul ăsta. Faptul că trebuie să intre din proprie iniţiativă. Că nu trebuie să mă forţeze să sfărâm unul dintre picioarele taburetului.

– De ce faci toate astea?

– Care toate astea?

– Ştii ce vreau să spun. Torturezi oameni. Îi vânezi. Îi ucizi.

Bale pufni amuzat.

– Pentru că asta este datoria pe care mi-am asumat-o prin jurământ. Nu are cum să te intereseze – şi nici nu e treaba ta –, dar în secolul al XIII-lea, familiei mele şi frăţiei mai mari din care făcea parte le-a fost încredinţată o misiune de către regele Ludovic al IX-lea al Franţei.

Bale îşi făcu semnul crucii inverse, începând mai jos de mijloc şi terminând deasupra capului.

– Mă refer la Saint Louis, *Rex Francorum et Rex Christianissimus*[1], trimis al lui Dumnezeu pe pământ.

---

[1] Ludovic cel Sfânt, rege al francezilor şi al creştinilor, în latină în original (n.tr.)

Semnul crucii inversate fu urmat de cel al pentagramei cu şase laturi, pornit din nou de jos în sus.

– Sarcina dată urma să fie a noastră pe vecie şi se referea la protejarea francezilor de maşinaţiile Diavolului – sau Satan, Azazel, Typhon, Ahriman, Angra Mainyu, Asmodai, Lucifer, Belail, Belzebut, Iblis, Shaitan, Alichino, Barnariccia, Calcobriba, Caynazzo, Ciriato Sannuto, Dragnignazzo, Farfarello, Grafficane, Libicocco, Rubicante, Scarmiglione, sau oricum i-or mai spune proştii ăştia de oameni. De mai bine de nouă secole ne îndeplinim sarcina – uneori chiar cu preţul vieţii. Şi vom continua să o îndeplinim până la Ragnarök – până la Sfârşitul Vremii şi la sosirea lui Vidar din Vali.

– De ce trebuie să ne protejaţi?

– Refuz să răspund la întrebarea asta.

– Atunci, de ce l-ai ucis pe fratele meu?

– Ce te face să crezi că l-am ucis pe fratele tău?

– L-au găsit atârnat de cadrul unui pat. I-ai sfârtecat obrazul cu cuţitul. I-ai rupt gâtul.

– Povestea cu cuţitul. Plaga înţepată. Recunosc, acolo a fost mâna mea. Samana nu a vrut să înţeleagă că nu glumesc. A trebuit să-i arăt că eram serios. Însă fratele tău s-a sinucis.

– Ce spui? E imposibil.

– Aşa am crezut şi eu. L-am întrebat ceva, ceva care m-ar fi dus direct la tine. Cred că în adâncul inimii şi-a dat seama că până la urmă avea să vorbească. Toţi o fac. Mintea omenească nu-şi poate imagina câtă pedeapsă poate suporta de fapt corpul uman. Mintea intervine cu mult înainte de a fi nevoie – analizează ceea ce ştie şi ajunge la concluzii pripite. Ignoră faptul că, dacă nici un organ vital nu e atins, toate funcţiile fizice pot fi până la urmă recuperate. Însă gândul că pot fi aplicate toate vătămările acţionează ca un catalizator de moment. Mintea abandonează speranţa – iar în acel moment, şi doar atunci, moartea pare alternativa preferabilă vieţii. Pentru cel care torturează, acesta este momentul crucial – când se atinge punctul maxim.

Bale se aplecă în faţă, entuziasmat.

– Ştii, am făcut un fel de studiu. Cei mai mari călăi – să spunem cei ai Inchiziţiei, de exemplu, Călăul din Dreissigacker, sau Heinrich Institoris şi Jacob Spenger – chiar şi maeştri chinezi ca Yhou Xing şi Suo Yuanli – i-au întors de multe ori pe oameni de pe acest prag. Uite. Din felul cum mă priveşti, îmi dau seama că nu mă crezi. Hai să-ţi citesc ceva. Să mai treacă timpul – cred că este foarte neplăcut să te balansezi pe taburetul ăla. E un fragment pe care îl am mereu cu mine. L-am citit multora dintre...

Bale ezită, ca şi cum era cât pe ce să spună ceva greşit.

– Să-i numim clienţi? E cu privire la primul om pe care l-am menţionat adineaori, de pe lista de călăi – se numea Călăul din Dreissigacker. Un adevărat adept al artei suferinţei. Îţi garantez că vei fi impresionată.

– Mă scârbeşti. Aş prefera să mă ucizi chiar în momentul ăsta.

– Nu, nu. Ascultă aici. Chiar e nemaipomenit.

Se auzi zgomotul făcut de o hârtie care era desfăcută şi îndreptată. Yola încercă să-şi blocheze auzul la vocea omului-ochi, dar nu reuşi decât să facă să-i zvâcnească şi mai mult sângele în cap, astfel încât glasul bărbatului răsună şi mai puternic în interior, ca aplauzele produse de mii de perechi de palme.

– Trebuie să-ţi imaginezi că eşti în trecut, tocmai în anul 1631. Pe timpul Inchiziţiei catolice. Un astfel de salt imaginar cred că este uşor de făcut în interiorul acelui sac, nu-i aşa? O femeie însărcinată tocmai a fost acuzată de vrăjitorie de autorităţile bisericeşti existente – un grup de bărbaţi care au de partea lor atât legea seculară, cât şi pe cea bisericească. Femeia trebuie audiată – ai spune că e un lucru rezonabil, în situaţia dată, nu? Este prima zi a procesului. Ce o să-ţi citesc acum este descrierea modului oficial de interogare practicată de Inchiziţie, aşa cum a fost redat de marele umanist B. Emil König. A ales un titlu atrăgător: *Ausgeburten es Menschenwahns im Spiegel der Hexenprozesse und des Aoto de Fés Historische Handsaülen des Aberglaubens, Eine geschichte des After- und Aberglaubens bis auf die Gegenwart*:

„Întâi, Călăul o legă pe femeie, care era însărcinată, şi o puse pe scaunul de tortură. Apoi o tortură până ce inima ei păru că cedează, însă el nu avu milă. Cum ea nu mărturisi, tortura se repetă. Apoi Călăul îi legă mâinile, îi tăie părul, turnă rachiu peste capul ei şi îi dădu foc. Îi mai puse şi sulf la subsuori şi îi dădu foc şi acestuia. Apoi îi legă mâinile la spate şi o ridică până la tavan, după care îi dădu drumul brusc. Acest proces de ridicare şi cădere în gol fu repetat timp de câteva ore, până când Călăul şi ajutoarele lui merseră la masă. La întoarcere, Maestrul Călău îi legă mâinile şi picioarele la spate. Turnă apoi rachiu pe spatele ei şi îi dădu foc. Greutăţi mari fură puse pe spatele ei şi fu iarăşi ridicată. Apoi o întinse pe scaunul de tortură. O tăblie cu ţepi îi fu pusă pe spate şi o ridicară iarăşi până în tavan. Maestrul îi leagă din nou picioarele şi agăţă de ele o greutate de douăzeci de kilograme, care o făcu să creadă că îi va plesni inima. Însă nu era de ajuns; prin urmare, Maestrul îi dezlegă picioarele şi i le fixă într-o menghină, pe care o strânse până ce femeii începu să-i curgă sânge din degete. Nici asta nu era de ajuns, aşa că o întinseră şi o înţepară în diferite moduri. Acum, Călăul din Deissigacker începu tortura de gradul trei. Când o aşeză pe bancă şi îi puse cămaşa cu semnul Inchiziţiei, îi spuse: «Nu te iau pentru una, două, trei, opt zile sau câteva săptămâni, ci pentru o jumătate sau chiar un an, pentru toată viaţa ta, până când o să mărturiseşti. O să te torturez până la moarte şi apoi vei fi arsă.» Apoi, ginerele Călăului o ridică până în tavan, atârnată de mâini. Călăul din Deissigacker o biciui. Fu pusă într-o menghină unde rămase şase ore. Apoi o biciuiră din nou fără milă. Asta a fost tot ce s-a făcut în prima zi."

În cameră era linişte. Afară, vântul fremăta printre copaci. O bufniţă strigă în depărtare şi chemarea ei primi răspuns de la alta de lângă şopron, în apropiere de casă.

Bale își drese glasul. Se auzi fâșâit de hârtie împăturită.

– M-am înșelat asupra fratelui tău. Nu mi-am dat seama cât de devotat îți era. Ce teamă îi era să nu își știrbească imaginea în fața comunității. Vezi tu, puțini oameni se mai bucură de beneficiile comunității. Nu se gândesc decât la ei înșiși – sau la membrii apropiați ai familiei. Se pot face raționalizări. Dar când e în joc o comunitate mai mare, apar alți factori. O opțiune este martiriul. Oamenii sunt iarăși gata să moară pentru un ideal. În felul lui, fratele tău a fost un astfel de idealist. S-a folosit de poziția în care îl legasem – greutatea inversă a gravității pe care o ticluisem – pentru a-și rupe gâtul. N-am mai văzut așa ceva. A fost foarte impresionant. Fără îndoială că la sfârșitul primei zile de audieri, femeia asta, în mod clar nevinovată, despre ale cărei patimi ți-am citit, și-ar fi vândut de bunăvoie sufletul diavolului pentru simplul secret al înfăptuirii unui astfel de act.

Bale aruncă o privire spre silueta Yolei.

– Doar un om dintr-un milion ar fi fost în stare să ducă la bun sfârșit un astfel de act fizic sublim cum este sinuciderea, în timp ce atârnă legat de un cadru. Iar fratele tău a fost un astfel de om. Nu îl voi uita niciodată. Ți-am răspuns la întrebare?

Yola stătea tăcută în picioare pe taburet. Contururile feței ei erau deformate de sac. Nu ai fi avut cum să-ți dai seama ce gândește.

52

– Nu te las aici. Dacă te ridici și te sprijini de mine, o să încerc să te pun pe cal. Poți să te odihnești când ajungem la Maset. Yola a făcut o supă.

– Damo, nu asculți ce îți spun.

– Te ascult, Alexi. Însă nu cred că omul-ochi este vreo superființă. E posibil ca Gavril să fi căzut de pe cal neajutat – și să se fi lovit cu capul de bolovan în mod accidental.

– Avea semne de legături la mâini și la picioare.

– Ce avea?

– Omul-ochi l-a legat înainte de a-i sfărâma capul. L-a torturat. Cel puțin așa mi s-a părut. Poliția o să-și dea seama ce s-a întâmplat, chiar dacă tu n-o faci.

– De când ai devenit așa un fan al poliției, Alexi?

– Poliția se ocupă de fapte. Câteodată, faptele sunt bune. Până și eu îmi dau seama de asta.

Cu ajutorul lui Sabir, Alexi se urcă iar în șa. Se aplecă înainte, rezemându-se obosit de capul calului.

– Nu știu ce te-a apucat de ceva timp, Damo. Parcă ai fi hipnotizat de profeții. Acum mi-aș dori să nu le fi găsit. Atunci ți-ai aminti de fratele și de sora ta.

Sabir conduse juganul spre casă. Copitele lui răsunau ca răpăitul ploii pe nisipul umezit de rouă. În afară de asta şi de zborul ţânţarilor, în jurul celor doi bărbaţi se aşternuse, ca o mantie, liniştea mlaştinilor.

Alexi înjură de durere. Întinse o mână şi îl atinse uşor pe Sabir pe umăr.

– Îmi pare rău, Damo. Pentru ce am spus adineaori. Sunt obosit. Şi am dureri mari. Dacă mi se întâmplă ceva, fireşte că vreau să ştii unde sunt îngropate profeţiile.

– N-o să ţi se întâmple nimic, Alexi. Acum eşti în siguranţă. Dă-le naibii de profeţii.

Alexi se ridică în şa.

– Nu, e important. Am greşit când am spus toate lucrurile alea, Damo. Sunt îngrijorat pentru Yola. Asta mă face să spun prostii. Ţiganii au o zicală: „Fiecare îşi vede doar bucăţica lui de mâncare."

– Prin urmare, o vezi pe Yola ca pe o bucăţică?

Alexi oftă.

– Te prefaci dinadins că nu mă înţelegi, Damo. Poate că o să înţelegi mai uşor următoarea zicală: „Când ţi se dă, mănânci. Când eşti bătut, fugi."

– Înţeleg ce vrei să spui, Alexi. Nu mă prefac că te înţeleg greşit.

– Gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău îmi dă fiori, Damo. Am avut şi un vis despre ea – o salvam din nişte locuri rele. Sau din gropi de noroi şi nisipuri mişcătoare care încearcă să mi-o ia. Visele sunt importante, Damo. Noi, cei din comunitatea *manouche*, am crezut întotdeauna în *cacipen* – în adevărul arătat de vise.

– Nu o să i se întâmple nimic.

– Damo. Ascultă-mă sau o să-mi golesc maţele în capul tău.

– Nu-mi spune, asta e încă una dintre expresiile voastre.

Ochii lui Alexi erau fixaţi în ceafa lui Sabir. Se străduia să nu leşine.

– Pentru a găsi profeţiile, trebuie să mergi acolo unde l-am găsit pe Gavril. La douăzeci de minute călare de Bac, spre nord. Exact înainte de a ajunge la Panperdu. Acolo e o cabană a paznicilor. Şi ea e îndreptată spre nord, ca să fie protejată când bate mistralul. N-ai cum să n-o vezi. Este acoperită cu *la sagno* şi are un acoperiş cu ţigle şi un coş. Nu are ferestre. Doar o uşă. În faţa ei este un loc unde se schimbă caii, iar în spate, un stâlp unde paznicul se poate urca să vadă ce se întâmplă la distanţă, în mlaştină.

– În plus, după cum spui tu, va deveni în curând locul unei omucideri. Poliţiştii vor împânzi locul cu câinii lor adulmecători, detectoarele de metale şi BVD-urile din plastic.

– Nu contează. Nu trebuie neapărat să te vadă când iei profeţiile.

– Cum aşa?

– Te ascunzi. Apoi pretinzi că eşti de la cabană şi te întorci să priveşti spre sud. O să vezi un singur chiparos, izolat de pădurea din apropiere. Profeţiile sunt îngropate chiar în spatele lui, cam la şaizeci de centimetri de trunchi. Nu foarte

adânc. Eram deja destul de slăbit. Dar destul de adânc. O să îți dai seama că pământul a fost răvășit.

– Or să putrezească. La prima ploaie. Apoi nu vor mai putea fi citite. Și toate astea or să fie în zadar.

– Nu, Damo. Sunt într-un tub de bambus. Tubul este sigilat la mijloc cu ceară tare. Sau rășină de copac. Așa ceva. Nu poate pătrunde nimic.

Deodată se auzi nechezatul unui alt cal, undeva înaintea lor, și zgomotul avu ecou peste mlaștini, ca un cântec de jale. Calul lor era cât pe-aci să răspundă, dar un instinct de supraviețuire întârziat îl făcu pe Sabir să apuce nările animalului exact când acesta se pregătea să tragă aer. Rămase așa, cu nările juganului prinse în mână, și ascultă.

– Ți-am spus eu, șopti Alexi. Este omul-ochi. Ți-am spus că l-a torturat pe Gavril. A aflat de la el despre Maset.

– Văd lumină printre copaci. De ce ar aprinde omul-ochi luminile? Nu are nici un sens. Mai curând a primit Yola vizita vreunei prietene din oraș. Toți cunosc locul ăsta – așa mi-ai spus.

În ciuda aparentei încrederi de sine, Sabir își dădu jos cămașa și o înfășură în jurul botului calului. Apoi îl mână printre sălcii și în jos, spre spatele șopronului.

– Privește. Ferestrele și ușile sunt deschise. Locul e luminat ca o catedrală. A înnebunit Yola? Poate s-a gândit să ne arate drumul?

– E omul-ochi, ascultă ce-ți spun, Damo. Trebuie să mă asculți. Nu te îndrepta direct spre lumină. Mai întâi trebuie să cercetezi locul din exterior. Poate că Yola a avut timp să fugă? Ori asta, ori e înăuntru cu el.

Sabir îl privi.

– Vorbești serios?

– I-ai auzit calul.

– Putea fi orice cal.

– Rămăsese doar al lui Gavril și al lui. Pe al lui Gavril l-am luat eu. Al treilea cal e mort. Caii se recunosc, Damo. Își recunosc sunetul pașilor, nechezatul. În zonă, nu mai e nici un cal pe o rază de o jumătate de kilometru.

Sabir legă frâul de un tufiș.

– M-ai convins, Alexi. Acum nu te mișca de aici. Mă duc spre casă în recunoaștere.

53

– Ce arzi? Miroase a ars.

Din instinct, Yola își întoarse fața de la lumină spre întunericul din spatele ei.

– Stai liniștită. Nu dau foc la casă. Și nici nu încing cleștii, precum Călăul din Dreissigacker. Ard doar niște plută. Ca să-mi înnegresc fața.

Yola știa că era aproape la capătul puterilor. Nu știa cât va mai putea să-și mențină poziția verticală.

– O să cad.

– Nu, n-o să cazi.

– Te rog. Trebuie să mă ajuți.

– Dacă o să mă mai rogi asta o dată, o să ascut un mâner de mătură și o să ți-l înfig în fund. Asta o să te mențină în poziție verticală.

Yola lăsă să-i atârne capul. Omul ăsta era imposibil de convins. Toată viața fusese capabilă să-i manipuleze și, prin asta, să-i domine pe bărbați. Din punctul ăsta de vedere, țiganii erau ușor de dus de nas. Dacă spuneai ce aveai de spus destul de convingător, de obicei cedau. Mamele lor îi dresaseră bine. Omul ăsta însă era rece. Insensibil la o abordare feminină. Yola ajunse la concluzia că ăsta era probabil rezultatul prezenței în viața lui a unei femei foarte rele.

– De ce urăști femeile?

– Nu urăsc femeile. Îi urăsc pe toți cei care îmi stau în cale când am ceva de făcut.

– Dacă ai o mamă, probabil că îi este rușine cu tine.

– *Madame*, mama mea, este foarte mândră de mine. Așa mi-a spus.

– Înseamnă că și ea e o persoană rea.

O clipă se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, o mișcare. Yola se întrebă dacă până la urmă nu mersese prea departe. Dacă nu cumva traversa camera spre ea.

Bale însă nu făcea decât să pună deoparte restul de supă, pentru a nu-i încurca mișcările.

– Dacă mai spui ceva, o să te biciuiesc peste picioare cu cureaua.

– Alexi și Damo or să te vadă.

– Nu-mi pasă. N-au pistoale.

– În schimb, au cuțite. Alexi poate arunca un cuțit cu mai mare precizie decât oricare alt bărbat pe care îl știu.

În depărtare nechează un cal. Bale ezită un moment, ascultând. Apoi, mulțumit de faptul că era calul lui și că nu se auzise nici un răspuns, continuă conversația.

– Pe Sabir nu l-a nimerit. Atunci, în luminiș.

– Ai văzut?

– Eu văd totul.

Yola se întrebă dacă să-i spună că Alexi ratase dinadins. Se gândi însă că ar fi mai bine ca el să continue să-și subestimeze adversarii. Chiar și cel mai mic amănunt ar putea să îi aducă în avantaj pe Alexi și pe Damo.

– La ce-ți trebuie scrierile alea? Profețiile?

Bale se opri, analizând situația. La început, Yola se așteptă să-i ignore întrebarea, însă brusc el păru să ia o hotărâre. Odată cu asta însă, se schimbă și tonul lui, aproape imperceptibil. Din pricina senzației intense de claustrofobie create de sac, Yola ajunsese să fie extrem de sensibilă la cea mai mică nuanță din vocea

bărbatului – astfel că exact în acel moment înţelese şi se convinse pe deplin că el intenţiona să o omoare, indiferent cum aveau să se desfăşoare lucrurile.

– Îmi trebuie scrierile pentru că vorbesc despre lucruri care se vor întâmpla. Lucruri importante. Lucruri care vor schimba lumea. S-a dovedit că cel care le-a scris a avut dreptate de nenumărate ori. În ceea ce scrie el sunt ascunse coduri şi secrete. Colegii mei şi cu mine ştim cum să spargem aceste coduri. De secole încercăm să punem mâna pe profeţiile care lipsesc. Am urmat nenumărate piste false. În sfârşit, mulţumită ţie şi fratelui tău, le-am găsit pe cele adevărate.

– Dacă aş avea profeţiile astea, le-aş distruge.

– Nu le ai, însă. Şi în curând vei fi moartă. Aşa că pentru tine oricum nu mai contează.

54

Sabir se întinse pe burtă, la marginea pâlcului de copaci, stând la pândă. Simţea cum, în acea poziţie, groaza îi invadează tot corpul, ca un cancer.

Yola stătea în picioare pe un taburet. Avea faţa acoperită cu un sac de pâine şi un laţ în jurul gâtului. Sabir ştia că e Yola, după haine şi după timbrul vocii. Vorbea cu cineva, iar acea persoană îi răspundea – o voce mai gravă, mai puternică. Fără inflexiuni, ca cea a unei femei, ci plată – mereu acelaşi ton. Ca un preot în timpul liturghiei.

Nu trebuia să fii un geniu ca să înţelegi că omul-ochi o folosea pe Yola drept momeală pentru a-i prinde pe el şi pe Alexi. Nici ca să înţelegi că în momentul în care se arătau, sau intrau în raza lui vizuală, erau terminaţi, şi Yola odată cu ei. Faptul că prin asta, în mod nesocotit, omul-ochi avea să piardă orice şansă de a descoperi locul unde se aflau profeţiile nu era decât o nouă ironie a sorţii.

Sabir luă o hotărâre. Se retrase târâş înapoi spre tufărişul în care îl lăsase pe Alexi. De data asta, nu mai era loc de greşeală, pentru că risca vieţile tuturor. De data asta, se va gândi bine.

55

Când îi sună telefonul, Macron interoga trei *gitans* încăpăţânaţi, care tocmai trecuseră graniţa catalonă în acea dimineaţă, undeva lângă Perpignan. Evident, nu auziseră niciodată de Sabir, Alexi sau Yola şi nu aveau nici o problemă în a explica acest lucru. Unul dintre ei, sesizând ostilitatea prost disimulată a lui Macron, chiar se prefăcu a-l alunga cu latul braţului, ca şi cum ar fi fost deocheat. În mod normal, poate că Macron ar fi trecut cu vederea insulta. Acum însă replică înfuriat, sub impulsul amintirii superstiţiilor adânc înrădăcinate ale mamei sale,

care reveniseră, nedorite, trecând dincolo de pragul propriilor sale sensibilităţi latente.

Adevărul era că se simţea deprimat şi extrem de obosit. Toate rănile sale păreau să se fi coalizat într-o unică durere atotcuprinzătoare şi, colac peste pupăză, Calque părea că îl încurajează pe unul dintre noii detectivi să conducă investigaţia. Macron se simţea umilit şi izolat – cu atât mai mult cu cât se considera a fi de prin partea locului, în timp ce cei şase *pandores* pe care îi chemase Calque de la Marsilia – oraşul lui natal, pentru numele lui Dumnezeu! – continuau să-l trateze ca pe un paria. Ca un marinar care a abandonat nava şi înoată de zor spre inamic, în speranţa că, dacă se predă, va primi un tratament preferenţial. Ca un parizian.

– Da?

La cinci sute de metri de Maset, Sabir îi făcu recunoscător semn din cap şoferului care îi împrumutase telefonul. Cu cinci minute înainte, sărise în faţa maşinii, dând frenetic din mâini. Nici atunci omul nu oprise, ci doar virase spre banda de refugiu, aproape ştergându-l pe Sabir. Cincizeci de metri mai departe, se răzgândise şi oprise, imaginându-şi probabil că avusese loc un accident undeva în mlaştini. Sabir nu-l putea blama. Cuprins de panică, uitase complet de cămaşă, care era încă înfăşurată în jurul botului calului. Probabil că îi oferise omului o imagine destul de şocantă, apărând din tufişuri pe un drum de ţară, pe jumătate dezbrăcat, într-o beznă de nepătruns.

– Sabir la telefon.

– Îţi baţi joc de mine.

– Cu cine vorbesc?

– Sunt locotenentul Macron. Asistentul căpitanului Calque. Din păcate, nu ne-am întâlnit, însă ştiu totul despre tine. Ne-ai alergat prin aproape toată Franţa. Tu şi magii ăia doi.

– Dă-mi-l pe Calque. Trebuie să-i vorbesc. E urgent.

– Căpitanul Calque interoghează nişte persoane. Spune-mi unde eşti şi o să trimitem o limuzină să te ia. Ce zici de planul ăsta, pentru moment?

– Ştiu unde este omul-ochi.

– Ce-ai spus?

– E ascuns într-o casă, cam la cinci sute de metri de locul în care mă aflu acum. Are un ostatic, pe Yola Samana. O ţine urcată pe un taburet, cu un laţ în jurul gâtului. E luminată ca un *son et lumière*[1]. Omul-ochi se ascunde probabil în întuneric, cu un pistol, în aşteptarea lui Alexi şi a mea. În ceea ce priveşte armele, noi avem un cuţit. Nu avem nici cea mai mică şansă în faţa lui. Dacă preţiosul tău căpitan Calque poate desfăşura nişte paramilitari şi dacă îmi garantează că prioritatea lui va fi siguranţa Yolei – şi nu prinderea suspectului –

[1] „Spectacol de sunet şi lumină", în franceză în original (n.tr.)

o să-ţi spun unde mă aflu. Dacă nu, puteţi să vă duceţi amândoi să vă uşuraţi pe un zid. Eu o să intru singur în casă.

– Stai, stai. Aşteaptă. Eşti încă în Camargue?

– Da. Atâta îţi spun. Ne-am înţeles? Altfel închid chiar acum.

– Ne-am înţeles. Mă duc să-l aduc pe Calque. În Marsilia, paramilitarii CRS sunt gata de acţiune. Pot fi desfăşuraţi imediat. Dacă e cazul, cu elicopterul. Nu va dura mai mult de o oră.

– E prea mult.

– Mai puţin, mai puţin de o oră. Dacă ne spui exact locul. Dă-mi un reper exact pe hartă. Cei din CRS vor trebui să găsească un punct unde să aterizeze fără să fie reperaţi. Apoi să se apropie pe jos.

– Omul de la care am împrumutat telefonul are o hartă. Du-te să-l aduci pe Calque. Rămân la telefon.

– Nu. Nu. Poate ţi se întrerupe bateria. Am numărul tău. Când ajung la Calque, te sun. Să-mi dai reperul.

În timp ce alerga spre locul unde ştia că se află Calque pentru interogatorii, Macron deja căuta numărul sediului din Paris.

– André, Paul la telefon. Îţi dau un număr de telefon. Avem devoie de un GPS imediat. E urgent. Cod Unu.

– Cod Unu. Glumeşti?

– E vorba de un ostatic. Răpitorul a omorât un paznic la Rocamadour. Fă-mi rost de GPS. Suntem în Camargue. Dacă îţi apare pe aparat vreo altă regiune a Franţei, sunt interferenţe sau e vreo defecţiune. Localizează-mi exact telefonul ăla. Cu o marjă de eroare de cinci metri. În cinci minute. Nu-mi permit s-o dau în bară.

~

În treizeci de secunde după ce Macron îi explică situaţia, Calque vorbea la telefon cu cei din Marsilia.

– Este o prioritate de Cod Unu. O să mă legitimez, zise şi citi numărul de pe legitimaţie. Când introduceţi numărul în calculator, o să vedeţi un cifru format din zece litere şi cifre. E vorba de HKI481GYP7. L-aţi obţinut? Se potriveşte cu codul din baza naţională de date? Da? Bine. Faceţi-mi imediat legătura cu superiorul dumneavoastră.

Calque petrecu cinci minute vorbind febril la telefon. Apoi se întoarse spre Macron.

– Cei de la Paris ţi-au dat GPS-ul lui Sabir?

– Da, domnule.

– Sună-l. Compară-l cu reperul pe care ţi-l dă el.

Macron îi telefonă lui Sabir.

– Poţi să ne dai un reper pe hartă? Da? Spune-mi-l.

Îl notă în carnet, apoi se grăbi să i-l arate lui Calque.

– Se potrivesc. Spune-i să aştepte exact acolo unde este până ajungi la el. Apoi du-te la faţa locului şi raportează-mi situaţia, la numărul ăsta de telefon.

Mâzgăli un număr pe carnetul lui Macron.

– E numărul Jandarmeriei locale. Eu voi fi acolo, de unde voi coordona operaţiunea între Paris, Marsilia şi Les Saintes-Maries. Mi s-a spus din sursă sigură că durează cel puţin cincizeci de minute până când paramilitarii vor intra în dispozitiv. Poţi ajunge la Maset în treizeci de minute. Chiar douăzeci şi cinci. Împiedică-i pe Sabir şi pe ţigan să facă vreun gest necugetat din cauza panicii. Dacă ţi se pare că viaţa fetei este ameninţată, să intervii. Dacă nu, stai ascuns. Ai pistol?

– Da, domnule.

– Ia cu tine câţi detectivi găseşti. Dacă nu găseşti nici unul, du-te singur. Îi voi trimite după tine.

– Am înţeles, domnule.

– Şi... Macron?

– Domnule?

– Fără acte de eroism inutile. Sunt în joc vieţile unor oameni.

Ideea revoluţionară îi veni lui Macron cam la şase minute de când plecase la drum. Părea atât de simplu – şi atât de logic – încât se simţi foarte tentat să tragă maşina pe refugiu pentru a avea mai mult timp de gândire.

De ce n-ar proceda altfel de data asta? De ce să nu aibă iniţiativă? De ce să nu profite de faptul că omul-ochi nu ştia de legătura secretă dintre Sabir şi poliţie? Era singurul avantaj pe care îl aveau asupra lui. El se aştepta ca doar Sabir şi ţiganul să vină să o salveze pe fată. De ce să nu se folosească de asta pentru a crea o ambuscadă?

În toată cariera lui, Macron luase parte la un singur asediu pus la cale de poliţie. Tocmai împlinise douăzeci de ani şi luase examenul cu şase zile înainte. Vecinii anunţaseră că au văzut un om care îşi ameninţa soţia cu arma. O clădire din arondismentul 13 fusese izolată. Macron aproape că uitase de cazul acela. Poliţistul care îi instruia la acea vreme era specialist în negocieri şi fusese chemat în ultimul moment să dezamorseze situaţia. Macron ceruse permisiunea de a-l însoţi pentru a urmări totul. Omul acceptase, cu condiţia ca Macron să stea deoparte. De fapt, cât mai departe.

După cinci minute de la începutul asediului, negocierile se întrerupseseră. Soţia îi spusese soţului ceva care îl enervase. O omorâse, îl omorâse pe negociator şi apoi se sinucisese.

Fusese prima oară când Macron văzuse şi înţelesese că maşinăria poliţienească este din start supusă erorii. Era la fel de bună ca zimţii pe care îi avea în componenţă. Dacă unul ieşea din dispozitiv, întreaga maşinărie se putea duce naibii. Mai repede decât *Titanicul*.

Îl plăcuse pe instructorul său. Macron contase pe el, sperând să-i îndrume şi să-i lanseze cariera. Să-l păstorească în echipa lui de învăţăcei.

După asediu fusese uitat a doua oară. Aproape abandonat. Nu mai avusese mentori. Nu mai avusese parte de ajutor în momentele dificile. Iar acum se întâmpla din nou. Detectivii din Marsilia veneau şi-i preluau cazul. Se dădeau bine pe lângă Calque. Îl dădeau pe la o parte Macron. Revendicau toate meritele care i se cuveneau lui.

Omul-ochi îi făcuse rău. O dată, în plan profesional, în misiune, şi a doua oară, personal, pe drumul spre Millau. Iar acum, omul stătea, ca un porumbel legat, într-o cameră prost luminată şi spera să domine întâlnirea pentru a treia oară.

Însă Macron avea să fie piedica în planul său, piesa care va defecta maşinăria. Avea o armă. Avea un element-surpriză crucial. Omul-ochi se transformase singur într-o momeală. Cine avea să ştie, în haosul produs de împuşcături, ce se întâmplase cu adevărat?

Dacă îl ucidea pe omul-ochi, cariera lui era asigurată. Ar rămâne recunoscut drept cel care a rezolvat dublul asasinat în cazul ţiganului din Paris. Desigur, ţiganul nu conta. Paznicii erau însă membri onorifici ai poliţiei – cel puţin atunci când erau ucişi. Macron îşi imagina deja invidia colegilor lui şi admiraţia logodnicii sale; respectul plin de ranchiună al tatălui său, altfel foarte detaşat; sentimentul triumfal de răzbunare al mamei sale, care, călcată în picioare, luptase din greu pentru ca el să lase brutăria şi să urmeze şcoala de poliţie.

Da. Asta era ocazia lui. Acesta avea să fie momentul adevărului pentru Paul Eric Macron.

57

Aşa cum aranjaseră, Sabir statea la marginea drumului. Macron îl recunoscu imediat, din fotografia pe care o avea în telefon. Între timp, Sabir slăbise, iar de pe faţă îi cam pierise acea expresie de încredere în sine trufaşă din fotografia publică pe care Macron o descărcase de pe site-ul secţiei. Acum, faţa îi părea decolorată în lumina artificială a farurilor acelei Simca oprite – o faţă de aeroport – faţa unui om aflat într-un nesfârşit tranzit.

Idiotul mai era şi dezbrăcat până la brâu. Şoferul celălalt de ce oprise oare? Dacă Macron, în civil, ar fi dat peste un om pe jumătate dezbrăcat, în amurg, pe un drum izolat, ar fi trecut în grabă pe lângă el şi l-ar fi lăsat în grija următorului nebun care trecea pe acolo. Sau ar fi anunţat poliţia. N-ar fi oprit, ca să rişte să fie atacat sau lăsat fără maşină. Uneori, oamenii erau ciudaţi.

Macron opri lângă Simca, cercetând din ochi drumul, în eventualitatea unor capcane. În situaţia în care acestea ar fi existat, l-ar fi crezut pe omul-ochi în stare de orice. Chiar de organizarea unei ambuscade, cu Sabir pe post de momeală, care să-i facă rost de un ostatic poliţist.

– Eşti singur? Numai voi doi sunteţi aici? Unde e celălalt ţigan?

– Te referi la Alexi? Alexi Dufontaine? E rănit. L-am lăsat împreună cu calul.

– Cu calul?

– Am venit călare. Alexi, de fapt.

Macron fluieră uşor printre dinţi.

– Şi dumneavoastră, domnule? V-aţi hotărât să-i împrumutaţi telefonul bărbatului ăstuia?

Fermierul dădu aprobator din cap.

– Da, da. Stătea în mijlocul drumului cu mâinile ridicate. Cât pe-aci să-l lovesc cu maşina. A spus că trebuie să dea telefon la poliţie. Sunteţi de la poliţie? Ce se întâmplă?

Macron îi arătă legitimaţia.

– O să vă notez în telefon numele şi adresa şi o să vă fac o fotografie, cu permisiunea dumneavoastră, desigur. Apoi puteţi pleca. Dacă este nevoie, vom lua legătura cu dumneavoastră mai târziu.

– Ce se întâmplă aici?

– Cum vă numiţi, domnule?

Odată încheiate formalităţile, Sabir şi Macron priviră cum Simca dispărea în întuneric.

Sabir se întoarse spre poliţist.

– Când vine căpitanul Calque?

– Căpitanul Calque nu vine. Coordonează operaţiunea de la *gendarmerie*, din Les Saintes-Maries. Paramilitarii vor ajunge aici în două ore.

– Ce dracu' spui acolo? Mi-ai spus cincizeci de minute. Trebuie să fiţi nebuni. Omul-ochi o ţine pe Yola urcată pe taburet. Dumnezeu ştie de cât timp, cu un laţ în jurul gâtului şi cu un sac pe cap. Probabil, e îngrozitor de speriată. O să cadă. Avem nevoie de o ambulanţă pregătită. De paramedici. De un afurisit de elicopter.

– Calmează-te, Sabir. Marsilia este în stare de criză. Detaşamentele de CRS pe care am conta în mod normal în astfel de operaţiuni sunt ocupate cu alte lucruri. Aşa că a trebuit să luăm legătura cu cei din Montpellier. Au trebuit luate aprobări. Verificate legitimaţii. Toate astea măresc intervalul de timp.

Macron era uimit cât de uşor îi ieşeau minciunile din gură.

– Şi atunci, ce facem? Aşteptăm doar? Ea n-o să reziste atât de mult. Nici Alexi. O să cedeze şi o să se năpustească înăuntru. Şi eu la fel. Dacă intră el, intru şi eu.

– Nu, n-o să faci asta.

Macron îşi lovi cu palma bluzonul, mai sus de coapsă.

– Am un pistol. Dacă e cazul, o să vă pun cătuşele la amândoi, vă bag în maşină şi vă las acolo, până vin colegii mei. Tu, Sabir, încă eşti urmărit pentru crimă. Şi am motive să cred că tovarăşii tăi – Dufontaine şi fata – au folosit casa în mod ilegal. Ştii cumva cui îi aparţine de fapt? Sau aţi păzit-o doar?

Sabir nu îl băgă în seamă. Îi arătă poteca spre casă.

– Când îţi vin ajutoarele locale? Termină cu toate prostiile astea, încercuieşte locul şi ia imediat legătura cu el. Cu cât pui mai curând presiune asupra lui, cu atât mai bine. Fă-l să înţeleagă că nu se va alege cu nimic dacă îi face rău Yolei. Asta ne-a fost înţelegerea. Înţelegerea pe care am făcut-o cu şeful tău.

– Ajutoarele locale vin în cincisprezece minute. Cel mult, douăzeci. Ştiu exact unde să meargă şi ce au de făcut. Arată-mi care e situaţia, Sabir. Explică-mi exact în ce necaz aţi reuşit să intraţi cu toţii. Apoi vom vedea ce e de făcut ca să vă scoatem de acolo.

58

Macron rămăsese la planul lui. Era de o simplitate absurdă. Mersese în recunoaştere şi cunoştea perfect planul casei. O fereastră larg deschisă asigura intrarea în partea din spate a casei Maset. Avea să-i aştepte pe Sabir şi pe Alexi să-şi facă apariţia, apoi urma să intre pe fereastră, folosindu-se de vocile lor – şi de faptul că atenţia omului-ochi avea să fie îndreptată asupra lor – pentru a masca zgomotul paşilor. În momentul în care îl avea în vizor pe omul-ochi, urma să-l împuşte – un glonţ în umărul drept ar trebui să fie suficient.

Pentru că Macron dorea să fie prezent la proces. Nu ar fi fost de ajuns să-l elimine pe omul-ochi – dorea ca nenorocitul ăla să sufere. Aşa cum suferise şi el din cauza durerilor din picioare. Şi din spate. Şi din gât. Şi din muşchiul de deasupra feselor, care fusese strivit de scaunul maşinii şi care îi pulsa încontinuu de la accident încoace – mai ales când încerca să adoarmă.

Dorea ca omul-ochi să treacă prin toate micile umilinţe ale procesului birocratic, prin care el, Macron, trebuise să treacă, cu toată poziţia lui de ofiţer adjunct de poliţie. Toate obstacolele şi poveştile transmise prin telefonul fără fir şi umilinţele neintenţionate în mod intenţionat. Dorea ca omul-ochi să putrezească treizeci de ani într-o carceră de trei pe doi, de unde să iasă un bătrân fără prieteni, fără viitor şi cu sănătatea şubrezită.

La urma urmei, Sabir spusese adevărul. Era o situaţie de criză. Era clar că fata se afla la capătul puterilor. Se balansa ca o păpuşă de cârpe agăţată de un stâlp de lumină. Nu avea cum să mai reziste încă douăzeci şi cinci de minute, cât le trebuia celor din CRS să aterizeze cu elicopterul la un kilometru şi jumătate de Maset, pentru a nu fi auziţi, şi pentru a se desfăşura rapid în dispozitiv.

De-acum, decizia era în mâinile lui. El era omul pe care serviciul îl avea la faţa locului. Orice ezitare putea provoca o tragedie.

Macron se ghemui lângă Sabir şi Alexi. Verifică încărcătoarele pistolului, trăind din plin bucuria produsă de avantajul pe care îl avea faţă de ei.

– Lăsaţi-mi trei minute să ajung în spatele casei, şi apoi faceţi-vă apariţia. Însă nu intraţi în raza lui de tragere. Staţi lângă copaci şi momiţi-l. Atrăgeţi-l afară. Vreau să fie în cadrul uşii de la intrare.

– Dacă îl vezi, o să-l împuşti? Nu o să eziţi? Omul e nebun. O s-o omoare pe Yola fără să stea pe gânduri. Dumnezeu ştie ce i-o fi făcut deja.

– O să trag. Am mai făcut-o. Nu va fi prima dată. Zona noastră din Paris nu-i un parc de distracţii. Sunt schimburi de focuri aproape zilnic.

Cuvintele lui Macron nu prea păreau să reflecte adevărul – în orice caz Sabir nu le prea dădu crezare. Individul era un pic prea înflăcărat – părea puţin prefăcut. Ca şi cum ar fi fost un civil care nimerise într-o acţiune a poliţiei şi se hotărâse subit să joace rolul unui ofiţer, doar aşa, din amuzament.

– Eşti sigur că ai aprobarea căpitanului Calque?

– Tocmai l-am sunat. I-am explicat că, dacă mai aşteptăm, ar putea fi prea târziu. Întăririle mele ajung de-abia peste vreo cincisprezece minute. Până atunci se poate întâmpla orice. Mă susţineţi?

– Eu zic să intrăm acum.

Alexi se ridică în genunchi.

– Uită-te la ea. Nu mai suport să mai fiu martor la asta.

Luând în calcul tonul vocii lui Alexi şi situaţia presantă cu care se confruntau, Sabir hotărî să-şi lase şi el deoparte îndoielile.

– Bine, atunci. O să facem cum spui.

– Trei minute. Lăsaţi-mi trei minute.

Macron se furişă pe sub tufăriş, spre spatele casei Maset.

59

În clipa în care auzi vocea lui Sabir, Bale folosi extinctorul ca să stingă lumânările şi lămpile de gaz aşezate în jurul Yolei. Reperase extinctorul când se dusese să ia supa din bucătărie şi imediat se gândise cum îl poate folosi. Îşi închise ochii şi aşteptă să i se acomodeze cu întunericul.

Yola strigă înnebunită:

– Ce-a fost asta? Ce ai făcut? De ce s-a stins lumina? strigă Yola, înnebunită.

– Mă bucur că ai apărut în sfârşit, Sabir. Fata s-a tot plâns că i-au obosit picioarele. Ai adus profeţiile? Dacă nu, ea o să înceapă balansul.

– Da, da. Am profeţiile. Sunt la mine.

– Adu-le încoace.

– Nu. Întâi eliberează-o pe fată. Apoi o să le ai.

Bale doborî taburetul cu o lovitură de picior în spate.

– Se balansează. Te-am prevenit. Ai cam treizeci de secunde înainte să-şi rupă gâtul. După aceea ai putea încerca o traheotomie de urgenţă. Chiar o să-ţi împrumut un creion cu care s-o înţepi.

Sabir mai degrabă îl simţi decât îl văzu pe Alexi trecând pe lângă el. Cu cinci secunde înainte, omul era încă în genunchi. Acum alerga direct spre intrarea în Maset.

– Nu, Alexi. O să te omoare.

Din casă izbucni un fulger de lumină. Silueta în mişcare a lui Alexi se aprinse scurt. Apoi căzu iar întunericul.

Sabir o luă la fugă. Nu conta că avea să moară. Trebuia să o salveze pe Yola. Alexi îl făcuse de ruşine, sărind primul. Iar acum probabil că era mort.

Pe când alerga, scoase cuţitul din buzunar şi îl deschise. Din interiorul casei Maset izbucniră mai multe scântei. Doamne, Dumnezeule.

~

La primul sunet al vocii lui Sabir, Macron se strecură în interiorul casei, prin fereastra din spate. Avea să se ghideze după luminile din camera din faţă – ar trebui să fie de ajuns. În timp ce înainta pe hol însă, luminile se stinseră brusc.

Vocea lui Bale se auzea din stânga uşii deschise. Acum se deplasa în partea cealaltă a camerei. Macron putea să deslueascã doar o siluetă mai închisă pe fundalul luminii slabe ce intra de afară.

Încercă un foc la întâmplare. Doamne, de n-ar fi nimerit-o pe fată. Brusca străfulgerare îi fu de ajuns pentru a vedea baricada de scaune şi mese pe care Bale o ridicase în partea din faţă a holului. Macron se împiedică de primul scaun şi îşi începu căderea.

~

Din instinct, Bale se depărtase de fată după ce răsturnase scaunul. În Legiune învăţase să nu rămână prea mult în acelaşi loc în timpul unui schimb de focuri. Instructorul lui îl bătuse la cap până învăţase că pe câmpul de luptă te deplasezi în salturi de patru secunde, conform unui ritm intern pe care îl repeţi continuu în minte: *alergi – ei te văd – ţintesc şi încarcă arma – te arunci la pământ.* Vechea disciplină îi salvă viaţa.

Focul tras la întâmplare de Macron îi trecu lui Bale prin gât, perforându-i muşchiul trapez, ratând la milimetru artera subclaviană şi îi sfărâmându-i clavicula. Instantaneu, Bale simţi cum îi amorţeşte braţul stâng.

Se răsuci în direcţia din care venea pericolul, cu pistolul în poziţie de tragere.

Se auzi o izbitură, ca şi cum cel care intrase prin spatele casei s-ar fi izbit de baricada ridicată de el. Apoi o a doua împuşcătură lovi tavanul chiar deasupra lui Bale, împroşcându-l cu ghips.

Cu adrenalina încă la maximum, Bale se năpusti spre ţintaş. Zărise silueta omului în lumina focurilor de armă. Văzuse unde i se află capul. Ştia în ce încurcătură intrase când întâlnise baricada. Ştia în ce direcţie ţintea instinctiv individul.

Cu genunchiul, lovi mâna în care ţinea pistolul. Apoi, cu ţeava revolverului său Redhawk, îi deschise gura. Apoi trase.

Poliţia. Probabil fusese poliţist. Cine altcineva să aibă pistol?

Bale alergă spre fereastra din spate, cu braţul stâng atârnându-i pe lângă corp. Haine de civil. Bărbatul era îmbrăcat în haine de civil, nu în uniformă de camuflaj. Prin urmare, nu era un asediu.

Se strecură afară pe fereastră şi căzu la pământ, înjurând. Sângele i se prelingea abundent pe cămaşă. Dacă glonţul îi perforase carotida, era terminat.

Odată ieşit din Maset, o luă la dreapta, spre pâlcul de copaci unde îşi legase calul.

Nici o ieşire. Nici un alt loc în care să poată merge.

Alexi o ţinea în braţe pe Yola, susţinându-i toată greutatea. Protejând-o de o moarte sigură, pe care propria ei greutate corporală i-ar fi provocat-o până la urmă.

Sabir pipăi la nimereală în jurul capului ei, până când găsi frânghia. Apoi degetele lui coborâră până când reuşiră să desfacă laţul care se strânsese în jurul gâtului ei. Fata trase în piept o gură mare de aer, sacadată, exact opusul unei ultime răsuflări dinainte de moarte. Era sunetul reîntoarcerii la viaţă. Al unui corp care îşi revenea după o grea încercare.

Unde era Bale? Şi Macron? Doar nu se omorâseră reciproc? Sabir se aştepta, parcă, să mai audă o a patra împuşcătură.

Îl ajută pe Alexi să o întindă pe Yola pe podea. Îi simţea pe mână respiraţia caldă. Auzea suspinele de durere ale lui Alexi.

Alexi se întinse lângă ea, strângându-i capul la piept.

Sabir traversă în genunchi, pe pipăite, camera până la şemineu. Îşi aminti că zărise o cutie de chibrituri undeva în stânga, lângă cleşte. Pipăi cu degetele până le găsi. În acest timp, ascultă concentrat, încercând să detecteze vreun zgomot străin în casă. Însă locul era cufundat în linişte. Doar murmurul vocii lui Alexi spărgea tăcerea.

Sabir aprinse un chibrit. La lumina lui, reuşi să vadă toată încăperea. Era goală.

Trecu peste taburetul răsturnat, scurse una sau două lumânări şi le aprinse. Umbrele începură să danseze deasupra lui, pe pereţi. Trebuia să încerce să-şi controleze în mod conştient frica, altfel aceasta ameninţa să îl împingă să o ia la fugă din cameră, spre întunericul primitor de afară.

– S-o ducem lângă foc. Are hainele umede. O să aduc o pătură şi nişte prosoape dintr-unul dintre dormitoare.

Sabir ştia deja cam ce o să găsească pe coridor. Pe podea, lângă taburet, era plin de sânge. Stropi mari, lipicioşi. Ca şi cum omului-ochi i s-ar fi perforat o arteră. Urmă dâra până când ajunse la grămada de scaune care înconjura corpul lui Macron.

Partea superioară a capului fusese spulberată de împuşcătură. O bucată de piele îi acoperea singurul ochi rămas. Cuprins de greaţă, Sabir desprinse pistolul din mâna lui Macron. Evitând să privească restul corpului, pipăi orbeşte, în căutarea telefonului pe care ştia că Macron îl ţinea în *blouson*, în buzunarul de la piept. Se îndreptă şi merse mai departe pe coridor. Se opri un moment să inspecteze urma proaspătă de sânge, care se vedea pe pervazul ferestrei din spate.

Apoi, după ce aruncă o privire spre ecranul luminat al telefonului mobil, intră să caute pături în primul dormitor pe care-l găsi în cale.

– Îl iau eu.

Calque întinse mâna după pistolul lui Macron.

Sabir îi întinse pistolul.

– Se pare că ori de câte ori ne întâlnim, nu fac altceva decât să vă predau arme.

– Şi telefonul mobil.

Calque puse în buzunar pistolul şi telefonul şi se îndreptă spre coridor.

– Se poate recupla electricitatea? strigă peste umăr. Să dea cineva telefon la companie. Ori asta, ori să aducă un generator. Nu pot nici să gândesc în bezna asta.

Rămase un moment aplecat peste corpul lui Macron, trecând lumina lanternei peste ceea ce mai rămăsese din faţa asistentului său.

Din spate se apropie Sabir.

– Nu. Rămâi acolo. Aceasta este acum scena unei omucideri. Prietenii dumitale să rămână lângă şemineu până la sosirea ambulanţei. Să nu se spele pe mâini. Să nu pună piciorul nicăieri. Să nu atingă nimic. Iar dumneata, Sabir, vino cu mine afară. Trebuie să-mi dai nişte explicaţii.

Sabir îl urmă pe Calque afară din clădire, pe uşa din faţă. Afară, erau instalate temporar reflectoare, dând locului aerul unui teren de fotbal acoperit, inundat de lumină.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău de asistentul dumneavoastră.

Calque aruncă o privire spre copacii din împrejurimi şi trase adânc aer în piept. Se căută în buzunare după o ţigară. Negăsind-o, păru descumpănit, de parcă deplângea mai degrabă lipsa acesteia decât moartea asistentului său.

– E ciudat. Nici măcar nu-mi plăcea individul. Acum însă, că a murit, îi simt lipsa. Orice ar fi fost – orice ar fi făcut – era al meu. Înţelegi? Era problema mea.

Chipul lui Calque era de piatră. Imposibil de descifrat. Imposibil de atins.

Un ofiţer CRS care trecu pe lângă ei, văzându-l pe căpitan că îşi caută o ţigară, îi oferi una de la el. Ochii lui Calque scăpărară de furie în lumina flăcării brichetei – o furie care se stinse la fel de rapid. Zărind expresia de pe faţa lui Calque, omul salută încurcat şi trecu mai departe.

Sabir ridică din umeri, într-un slab efort de a atenua efectul cuvintelor pe care avea să le rostească.

– Macron şi-a făcut-o cu mâna lui, nu-i aşa? Oamenii dumneavoastră au sosit la zece minute după ce a intrat el. Ar fi trebuit să aştepte, aşa-i? Ne-a spus că ţintaşii aveau să vină abia în două ore. Pentru că veneau de la Montpellier, nu de la Marsilia. Minţea, nu-i aşa?

Calque îşi întoarse faţa de la el, morfolindu-şi ţigara proaspăt aprinsă, cu aceeaşi mişcare neîntreruptă.

– Fata trăieşte. Asistentul meu i-a protejat viaţa cu preţul vieţii sale.

Îl fulgeră pe Sabir cu privirea.

– L-a rănit pe suspect. Acum, individul e călare, sângerând, într-o zonă mărginită de două drumuri rar folosite şi de un fluviu. În zori, se va vedea ca o furnică pe o coală albă de hârtie. Va fi reperat – din aer sau de la sol. Zona este deja înconjurată cam nouăzeci la sută. Într-o oră, o s-o închidem complet.

– Ştiu, dar...

– Ajutorul meu este mort, *monsieur* Sabir. S-a sacrificat pentru dumneata şi pentru fată. Primul lucru pe care va trebui să-l fac mâine este să merg şi să explic familiei sale moartea lui. Cum de s-a putut întâmpla când am fost eu de serviciu. Cum de am permis să se întâmple. Eşti sigur că l-ai auzit bine? Mă refer la povestea despre Montpellier? Şi la cele două ore?

Sabir se uită fix în ochii lui Calque. Apoi lăsă să-i alunece privirea spre casă. Sirena îndepărtată a unei ambulanţe străpungea noaptea ca un vaiet.

– Aveţi dreptate, domnule căpitan Calque. Eu sunt doar un american tâmpit. Franceza mea e puţin obosită. Montpellier. Marsilia. E totuna pentru mine.

62

– Nu mă duc la spital. Nici Alexi.

Yola îl privi pe Sabir cu prudenţă. Nu ştia cât poată să întindă coarda cu el – cât de puternic era sentimentul lui de *gadjo*. Îl luase deoparte exact pentru asta.

Acum însă îşi făcea griji ca nu cumva orgoliul lui masculin deja ştirbit să îl facă mult mai greu de convins.

– Ce vrei să spui? A fost cât pe-aci să fii strangulată.

Sabir îşi vârî o mână în cealaltă, apoi le răsuci.

– Iar Alexi a căzut de pe cal şi s-a izbit de o barieră de oţel şi apoi de ciment. Ar putea avea leziuni interne. Aveţi nevoie de un control medical complet şi de o îngrijire serioasă. Într-un spital. Nu într-o rulotă.

Yola îşi modulă tonul vocii, accentuându-şi în mod voit feminitatea – folosindu-se de afecţiunea pe care ştia că i-o poartă Sabir. De sensibilitatea lui faţă de femei.

– Există un bărbat în Les Saintes-Maries. Un *curandero*[1]. Unul dintre ai noştri. O să ne îngrijească mai bine decât orice doctor *gadjo*.

– Ştiu: e vărul vostru. Şi întrebuinţează plante.

– Este vărul tatălui meu. Nu întrebuinţează numai plante. Foloseşte *cacipen*. Informaţii despre tratamente, care i-au fost transmise în timpul somnului.

– Ei, atunci e bine.

Sabir privea cum o femeie îmbrăcată într-un costum de plastic începu să fotografieze interiorul de la Maset.

– Stai puţin să mă lămuresc. Vrei să îl conving pe Calque să vă lase pe mâna acestui om? Să-l salvez pe Alexi de felceri? Despre asta e vorba?

Yola se hotărî.

– Încă nu i-ai spus poliţistului despre Gavril, nu?

Sabir roşi.

– Credeam că Alexi nu se simte bine. Nu ştiam că te-a informat aşa de repede.

– Alexi îmi spune totul.

Sabir îşi lăsă privirea să alunece undeva în dreapta, peste umărul Yolei.

– Păi, Calque are destule pe cap. Gavril mai poate aştepta. Nu va pleca foarte repede de unde e.

– Calque o să te acuze că i-ai ascuns lucruri. Ştii doar. O să-l acuze şi pe Alexi, când o să afle cine a descoperit, de fapt, cadavrul.

Sabir ridică din umeri.

– Poate. Dar de ce să afle? Numai noi trei ştim peste ce a dat Alexi. Sunt sigur că Alexi n-o să-i spună. Doar ştii ce părere are despre poliţişti.

Yola îl ocoli şi se postă exact în faţa lui.

– Nu i-ai spus pentru că vrei mai întâi să iei profeţiile.

Virtutea indignată a lui Sabir ieşi învingătoare în faţa înnăscutului său simţ al moralei.

– Ce e rău în asta? În momentul ăsta, ar fi curată nebunie să le pierdem.

– Chiar şi aşa, Damo, tot trebuie să-i spui poliţistului. Spune-i acum. Mama lui Gavril încă trăieşte. E o femeie de treabă. N-are nici o vină că fiul ei era un

[1] „Vraci", în spaniolă în original (n.tr.)

om rău. Oricine ar fi fost, orice ar fi făcut, nu mai trebuie să zacă acolo neplâns – ca un animal. Ţiganii *manouche* cred că faptele rele ale unui om sunt anulate prin moarte. Noi nu credem în existenţa Iadului. În existenţa unui loc rău unde oamenii merg după moarte. Gavril a fost unul dintre noi. N-ar fi drept. Fă asta şi o să-ţi recuperez eu profeţiile. În secret. În timp ce poliţistul vă supraveghează, pe tine şi pe Alexi.

Sabir ridică brusc capul.

– Eşti nebună, Yola. Omul-ochi e încă pe undeva pe aici. Cum de poate să-ţi vină o astfel de idee?

Yola mai făcu un pas spre el. În mod conştient, îi invada spaţiul. Făcea în aşa fel încât lui Sabir să-i fie imposibil să o ignore – să o dea la o parte ca pe oricare altă femeie, care se bagă în treburi potrivite pentru un bărbat.

– Acum îi ştiu felul, Damo. Omul-ochi a avut o discuţie mai apropiată cu mine. Mi-a dezvăluit anumite lucruri despre el. Pot să mă măsor cu el. O să duc cu mine un secret. Transmis acelui *curandero* de la Lilith, femeia-şarpe, de acum multe generaţii, atunci când le-a dat darul clarviziunii celor aleşi din familia noastră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Yola. Moartea este singurul lucru care îl va învinge pe omul-ochi. Nu clarviziunea.

– Moartea este ceea ce voi duce cu mine.

63

Calul se trăsese înapoi când simţise mirosul sângelui lui Bale. Picioarele i se răşchiraseră, de parcă nu ştia în ce direcţie să o apuce. Când Bale încercase să se apropie de el, calul îşi dăduse capul pe spate, speriat, şi trăsese de frâu, care era legat de ramura unui copac. Frâul se rupsese, iar juganul se dădu înapoi înnebunit, apoi se răsucise pe picioarele din spate şi o zbughise în galop pe potecă, spre drumul principal.

Bale privi înapoi spre casă. Durerea din gât şi din braţ atenuase sunetele nopţii. Pierdea sânge foarte repede. Rămas fără cal, avea să fie prins în mai puţin de o oră. În câteva minute aveau să fie lângă el, cu elicopterele şi cu reflectoarele lor, şi cu ochelarii cu infraroşu. Aveau să-l murdărească. Aveau să-l mânjească cu degetele şi cu mâinile lor.

Strângându-şi braţul stâng pe lângă corp, pentru a-l împiedica să se balanseze, Bale făcu unicul lucru pe care îl putea face.

Se întoarse şi o porni înapoi spre Maset.

Sabir urmări cum maşina poliţiei se îndepărta, cu Yola şi Alexi înăuntru. Presupuse că era vorba de o înţelegere pe care o făcuse cu Calque fără voia lui, dar cuvinte ca „turnător" şi „capcană" se tot interpuneau între el şi satisfacţia pe care ar fi putut s-o încerce iniţial.

Singurul avantaj pe care îl avea, cu care putea contracara furia lui Calque provocată de faptul că el nu-i spusese despre Gavril, era angajamentul lui, până acum tacit, de a nu spune nimic despre impetuozitatea care-i fusese fatală lui Macron. Cu toate astea, ca o ironie, nu îndrăznise să mai pomenească de Macron, ca nu cumva să-l enerveze peste măsură pe Calque şi să ajungă să numere cărămizi într-o celulă de închisoare – aşa că *acel* instrument de negociere se dovedise a nu avea absolut nici o valoare.

Calque îi făcu lui Sabir un semn cu degetul şi-i ordonă:

– Urcă în maşină.

Sabir se aşeză lângă un ofiţer CRS care purta o vestă antiglonţ. Zâmbi, însă ofiţerul nu îi răspunse. Individul mergea spre un potenţial loc al unei crime. Avea un aer oficial.

„Nu prea era de mirare, gândi Sabir, că aproape în ochii tuturor el era încă suspect. Cauza, dacă nu chiar autorul, morţii violente a unui coleg de-al lor."

Calque se lăbărţă pe scaunul din faţă.

– Am dreptate, nu-i aşa? Corpul lui La Roupie se află în faţa unei cabane, la douăzeci de minute nord de feribot, exact înainte de a ajunge la Panperdu? Aşa mi-ai spus, nu? Acolo l-ai găsit când îl căutai pe Dufontaine, ţiganul?

– Alexi Dufontaine, da.

– Ai vreo problemă cu termenul de „ţigan"?

– Când este folosit în felul ăsta, da.

Calque acceptă validitatea observaţiei lui Sabir, fără să se obosească să-i mai adreseze vreo privire.

– Le eşti loial prietenilor dumitale, nu-i aşa, *monsieur* Sabir?

– Mi-au salvat viaţa. Au crezut în mine atunci când nimeni altcineva nu a făcut-o. Dacă le sunt loial? Da. Vă surprinde? N-ar trebui.

Calque se răsuci în scaun.

– Am întrebat asta doar pentru că am ceva probleme în a pune cap la cap ce mi-ai spus despre cum ai descoperit corpul lui La Roupie şi faptul că mi-ai declarat foarte clar, când te-am interogat mai devreme, că ai plecat pe jos în căutarea lui Dufontaine. Distanţele despre care vorbim sunt cam nerealiste.

Calque îi făcu un semn şoferului, iar acesta ieşi pe şosea, îndepărtându-se de Maset.

– Fă-mi, te rog, o favoare şi uită-te pe harta asta. Sunt sigur că o să mă poţi corecta.

Sabir luă harta, cu o figură neutră.

– O să vezi, marcată pe hartă, singura cabană la care poţi face referire. Am încercuit-o cu roşu. Acolo. O vezi? Suntem de acord că acela este locul?

Seriosul ofiţerul CRS se întinse şi aprinse lumina din maşină pentru a-l ajuta pe Sabir.

Sabir privi harta plin de solicitudine.

– Da. Acela pare a fi locul.

– *Monsieur* Sabir, eşti sprinter olimpic?

Sabir stinse lumina.

– Domnule căpitan, faceţi-mi o favoare. Spuneţi odată ce aveţi pe suflet. Atmosfera asta e ucigătoare.

Calque îşi luă înapoi harta. Făcu iar un semn către şofer, şi acesta puse în funcţiune sirena.

– Un singur lucru o să-ţi spun, domnule Sabir. Dacă Dufontaine dispare înainte să apuc să-l interoghez şi să-i iau o declaraţie, o să vă reţin pe dumneata şi pe fată în locul lui – drept complici la un act premeditat –, atâta timp cât voi considera că e nevoie. Înţelegi? Sau mai bine să iau chiar acum legătura prin radio cu maşina care îi duce pe prietenii dumitale ţigani la acel *curandero* în Les Saintes-Maries, să le spun să întoarcă şi să vină imediat înapoi?

Bale se strecură înapoi în Maset, prin fereastra din spate, la nici trei minute de la ultima împuşcătură. Toate bune până acum. Nu vor fi urme de sânge noi care să-i dea în vileag ascunzătoarea. Trecuse prin aceleaşi locuri.

De aici înainte însă trebuie să fie mai atent. În cel mai scurt timp la faţa locului va ajunge Cavaleria a Şaptea, şi totul se va transforma într-o casă de nebuni. Mai înainte, trebuia să găsească un loc sigur unde să-şi îngrijească rana de la umăr. Dacă era prins în câmp deschis, la ivirea zorilor, putea la fel de bine să se dea bătut de pe-acum.

Cu braţul stâng strâns pe lângă corp, Bale intră într-unul din dormitoarele de la parter. Tocmai se pregătea să tragă cuvertura de pe pat, în încercarea de a-şi opri sângerarea, când auzi paşi apropiindu-se pe coridor.

Agitat, Bale privi în jur. Ochii săi se obişnuiseră deja cu întunericul, aşa că acum putea distinge siluetele pieselor mari de mobilier. Nu se gândi nici măcar o clipă să atace persoana care se apropia. Scopul lui primordial era acum să stea departe de poliţie. De restul avea să se ocupe mai târziu.

Se ascunse în spatele uşii dormitorului şi o trase spre el cât de mult putu. Imediat, în dormitor intră un bărbat. Era Sabir. Simţurile lui Bale erau atât de treze, încât aproape că îl putea mirosi, în întuneric.

Auzi un fâşâit. Oare Sabir lua cuvertura de pe pat? Da. Ca s-o acopere pe fată, firește.

Acum îşi folosea telefonul. Bale recunoscu timbrul special al vocii lui Sabir. Franceza imperfectă, cu un slab accent american. Sabir vorbea cu un ofiţer de poliţie. Îi explica ce credea că se întâmplase. Despre omor.

Cineva strigă că „omul-ochi" fugise, după toate aparenţele. „Omul-ochi"? Bale rânji. Da, se potrivea, într-un fel destul de ciudat. Cel puţin confirma faptul că poliţia încă nu îi cunoştea numele. Ceea ce însemna şi că poate avea încă o ascunzătoare sigură în casa deţinută de *Madame*, mama sa. Singura problemă era să ajungă acolo.

Sabir se îndreptă spre uşa în spatele căreia se ascundea Bale. Pentru o secundă, acesta fu tentat să-i trântească uşa în faţă. Chiar şi numai cu un braţ sănătos, era mult mai puternic decât Sabir.

Pierderea de sânge provocată de rana de la gât îi slăbise însă puterile. Iar celălalt ţigan era încă afară – cel care o luase la goană spre casă la câteva secunde după ce Bale o lăsase pe fată să se balanseze în gol. Dăduse dovadă de curaj. Dacă poliţistul în haine civile nu l-ar fi împuşcat în gât, Bale l-ar fi atins pe ţigan când acesta se afla încă la douăzeci de metri de ţinta sa. Omul ăla avea probabil un afurisit de înger păzitor.

Bale aşteptă ca paşii lui Sabir să se piardă pe coridor – da, anticipase ezitarea lui Sabir la vederea cadavrului poliţistului. Apoi manevra din jurul mobilei. Sabir avea să evite să calce în sângele individului – la urma urmei, era un *gringo*. Mult prea impresionabil.

Aproape ţinându-şi răsuflarea, Bale se strecură pe coridor.

În salon se instală o lumină roşiatică, de îndată ce focul din şemineu prinse viaţă. Sabir aprindea acum mai multe lumânări. Bun. Nu putea nimeni să-l vadă pe Bale dincolo de cercul de lumină.

Cu spatele lipit de perete, Bale merse lateral spre scările din spate. Se aplecă şi pipăi. Bun. Erau din piatră, nu din lemn. Nu aveau să scârţâie.

O picătură de sânge căzu pe scară, în urma lui. Pipăi locul şi o şterse cu mâneca. Ar fi bine să se grăbească. Să nu lase vreo dâră de sânge pe care ar putea-o urma orice idiot – ca să nu mai vorbim de un poliţist.

Ajuns în capul scării, Bale hotărî că acum putea risca să aprindă lanterna. Acoperind raza cu degetele, îndreptă lumina spre coridorul nefolosit şi apoi de-a lungul tavanului. Căuta un pod sau o mansardă.

Nimic. Trecu în primul dormitor. Gunoi peste tot. Când fusese locuită casa ultima oară? N-avea de unde să ştie.

Cercetă iar tavanul. Nimic.

Găsi ceea ce căuta în al treilea dormitor de pe coridor. O ascunzătoare în pod, sub forma unui mic spaţiu mascat de o scândură. Fără scară.

Bale roti lanterna prin cameră. Zări un scaun. O ladă. O masă. Un pat cu o cuvertură suferindă, roasă de molii. Era suficient.

Bale aşează scaunul sub spaţiul din tavan. Înnodă cuvertura în jurul tăbliei scaunului, iar capătul celălalt îl leagă de cureaua lui. Încercă rezistenţa scaunului. Ţinea.

Se urcă pe el şi întinse braţul sănătos spre capacul ascunzătorii. Broboane de sudoare începură să i se adune pe frunte. O clipă simţi că-l ia cu leşin, apoi i se păru că era gata să cadă, dar refuză să admită o astfel de posibilitate. Îşi lăsă braţul în jos şi inspiră puternic de câteva ori, până când îşi reveni.

Bale înţelese că trebuia să facă totul rapid, altfel, puterile aveau să-l părăsească şi nu şi-ar mai fi putut atinge scopul.

Închise ochii şi, din nou, încercă să-şi controleze respiraţia. Începu prin a-i transmite corpului că se simţea bine. Că trauma prin care trecuse era nesemnificativă. Că nu merita să fie compensată prin slăbiciune.

Când simţi că ritmul inimii i se stabilizase aproape complet, se întinse, împinse cu braţul capacul ascunzătorii şi îşi agăţă de margine braţul cel bun. Folosindu-se de scaun ca să-şi ia elan, se balansă, cu toată greutatea lăsată pe braţul valid. Avea o singură şansă. Ar face bine să reuşească.

Ridicându-se, îşi aruncă întâi un picior peste marginea ascunzătorii, apoi şi pe celălalt. O clipă rămase agăţat, cu braţul rănit atârnând în jos şi cu picioarele şi jumătate de corp înghiţite deja de tavan. Cu o zvâcnire, reuşi să ajungă cu coapsa dreaptă pe marginea ascunzătorii.

Cu o ultimă răsucire, se aruncă peste margine şi se întinse, înjurând încet printre dinţii încleştaţi.

Când se simţi din nou destul de stăpân pe sine, îşi desfăcu cuvertura din jurul taliei şi trase în sus scaunul.

O clipă se îngrozi, crezând că estimase greşit dimensiunile deschizăturii şi că scaunul nu avea să încapă. Apoi însă îl trase înăuntru. Dispărut şi uitat.

Lumină podeaua cu lanterna, ca să verifice eventuale urme de sânge. Nimic. Tot sângele picurase pe scaun. Până în zori, toate celelalte picături aveau să fie uscate şi aproape de neobservat în mizeria care deja acoperea scândurile de stejar.

Bale împinse scândura peste deschizătură, scoase cuvertura din jurul scaunului şi se prăbuşi.

-

66

Fu trezit de durerea îngrozitoare şi supărătoare din umărul stâng. Lumina dimineţii îşi făcuse drum printre miile de crăpături diferite din acoperiş şi îi scălda faţa printr-una dintre ele.

Auzea voci şi zgomote în afara casei – strigăte, ordine, deplasarea unor obiecte mari şi motoare pornite.

Bale se târî la o parte din lumină, trăgând după el cuvertura. Trebuia să se îngrijească de umăr. Durerea provocată de clavicula sfărâmată era aproape insuportabilă şi nu voia să ajungă să-şi piardă cunoştinţa, riscând să delireze, să strige şi să-i alerteze pe poliţiştii de jos.

Îşi găsi un ungher izolat, departe de orice cutii şi alte mărunţişuri care ar fi putut fi lovite sau răsturnate. Orice zgomot cât de mic – orice prăbuşiri neaşteptate – şi avea să fie descoperit de duşman.

Din cuvertură îşi confecţionă un pansament, pe care îl împinse la subraţ şi apoi îl fixă la spate, în jurul omoplaţilor. Se întinse apoi pe scânduri, cu picioarele drepte şi cu braţele pe lângă corp.

Începu să inspire adânc, sporind treptat intensitatea respiraţiei şi lăsând să-i răsune în minte ecoul cuvintelor „somn, somn adânc", de fiecare dată când lua câte o gură de aer. De îndată ce obţinu un ritm mulţumitor, Bale deschise ochii cât putu de mult şi şi-i roti, privind în spatele lui, până când ajunse să fixeze un punct de pe tavan, aflat cu mult peste frunte. Cu ochii aţintiţi în acea poziţie, îşi adânci respiraţia, menţinând totodată ritmul refrenului interior.

Când simţi că alunecă într-o stare de prehipnoză, începu să-şi sugereze diferite lucruri. Lucruri ca „după treizeci de inspirări, vei adormi", urmat de „după treizeci de inspirări, vei face exact ce îţi spun", şi apoi, mai târziu, „după treizeci de inspirări, nu vei mai simţi durerea", totul culminând cu „după treizeci de inspirări, clavicula va începe să se vindece singură şi îţi vor reveni puterile".

Bale cunoştea foarte bine posibilele riscuri ale autohipnozei. Însă mai ştia şi că era unicul mod de a-şi domina corpul şi de a reveni într-o stare apropiată de cea în care putea funcţiona.

Dacă trebuia să rămână în acest pod – fără mâncare şi îngrijire medicală – o zi sau două, până când poliţia avea să termine cercetările, ştia că era nevoie să se concentreze asupra conservării şi cultivării energiilor sale vitale.

Tot ce avea era ceea ce adusese cu el când venise. Iar acele calităţi se topeau cu fiecare oră care trecea, până când o infecţie, o greşeală bruscă sau un zgomot neintenţionat aveau să-l doboare.

67

Corpul lui Gavril era exact acolo unde spusese Alexi. Sabir privi cu nepăsare spre pădure – da, exista un chiparos solitar, exact aşa cum îl descrisese Alexi. La cât îl ajuta în momentul ăsta, putea la fel de bine să fie pe Marte.

Calque părea să se amuze copios să toarne gaz peste foc.

– Scena e aşa cum ţi-o aminteşti de ieri?

Sabir se întrebă dacă ar putea încerca să ceară voie să se uşureze şi dacă ar ţine figura. Deşi, în condiţiile date, o plimbare de cincizeci de metri spre pădure ar putea părea puţin cam dubioasă.

Când deveni evident că Sabir nu avea intenţia de a răspunde înţepăturilor lui, Calque încercă o tactică diferită.

– Mai spune-mi o dată, cum a pierdut Dufontaine profeţiile?

– În timp ce fugea de omul-ochi. Pe bac. Le-a pierdut în apă. Povestea poate fi confirmată de pilot şi de controlorul de bilete.

– Crede-mă, domnule Sabir, o să-i întreb.

Calque pronunţa greşit cuvântul „domnule", care aducea mai degrabă a „dominoule".

Sabir decise că era o greşeală intenţionată, ca să-l enerveze. Tipul era supărat pentru că Sabir încălcase prima înţelegere, legată de dispozitivul de urmărire. În plus, mai era şi problema minoră a morţii asistentului lui.

– Nu pari deloc dezamăgit de pierderea profeţiilor. Eu, dacă aş fi scriitor, aş fi cumplit de supărat pentru că prietenul meu a irosit o potenţială mină de aur.

Sabir se mulţumi să ridice din umeri, vrând parcă să arate că pierderea a două milioane de dolari era ceva obişnuit pentru el.

– Dacă sunteţi de acord, domnule căpitan, aş dori să mă întorc la Les Saintes-Maries, să văd ce fac prietenii mei. Nu mi-ar strica nici un pui de somn.

Calque jucă teatru, prefăcându-se a cântări rugămintea lui Sabir. De fapt, gândise deja un plan de bătaie.

– O să-i spun sergentului Spola să te însoţească. Atât dumneata, cât şi Dufontaine veţi rămâne tot timpul sub supravegherea lui. Încă nu am terminat cu voi.

– Şi *mademoiselle* Samana?

Calque se strâmbă.

– E liberă să îşi vadă de ale ei. Să spun drept, aş vrea să o reţin şi pe ea. Dar nu am motive. S-ar putea, totuşi, să apară ceva, dacă dumneata şi Dufontaine îi veţi face probleme subordonatului meu. Ea trebuie să rămână însă în perimetrul oraşului. E clar?

– Foarte clar.

– Prin urmare, ne-am înţeles?

– Absolut.

Calque îi aruncă lui Sabir o privire de modă veche. Îi făcu semn sergentului Spola.

– Du-l pe domnul Sabir înapoi în oraş. Apoi găseşte-l pe Dufontaine. Rămâi cu amândoi. Nu-i pierzi din ochi pe nici unul dintre ei nici măcar o clipă. Dacă unul vrea să meargă la toaletă, merg împreună – iar tu rămâi afară de pază, ţinându-i de mâinile libere. M-ai înţeles?

– Da, domnule.

Calque îl privi pe Sabir, încruntat. Încă îl rodea ceva îl legătură cu rolul pe care îl avusese Sabir în toată povestea asta – dar nu putea spune exact ce. Totuşi, atâta timp cât omul-ochi era încă în libertate, orice îndoială legată de Sabir putea să mai aştepte. Cu douăzeci de minute în urmă, calul omului-ochi apăruse în

mod neașteptat, spumegând, la mai puțin de cinci kilometri depărtare, pe drumul spre Port St-Louis. Oare chiar scăpase omul-ochi așa de ușor? Cu glonțul lui Macron încă în corp?

Calque făcu semn unuia dintre asistenți, cerând un telefon. În timp ce forma numărul, îi aruncă o privire lui Sabir, care se îndepărta. Individul încă ascundea ceva – asta era clar. De ce, însă? Din ce motiv? Nimeni nu îl acuza de nimic. Și nu părea nici genul de om care să fie interesat de răzbunare.

– Cine a găsit calul?

Calque lăsă ușor capul în pământ, ca și cum această mișcare i-ar fi îmbunătățit recepția, transformând telefonul mobil în ruda sa mai bătrână și mai eficientă – cablul telefonic.

– Dă-mi-l la telefon.

Așteptă, cu ochii ațintiți spre peisajul scăldat în lumina zorilor.

– Ofițer Michelot? Dumneata ești? Descrie-mi starea calului. Exact așa cum era, zise Calque, apoi ascultă atent. Era sânge pe moalele calului? Sau pe șa?

Calque scoase un sunet de nemulțumire.

– Ai mai observat altceva? Orice altceva? Frâul, de exemplu? Era rupt? Ar fi putut fi rupt pentru că a fost călcat de cal, după ce acesta a fost abandonat?

Făcu o pauză.

– Cum adică, nu poți spune exact? E simplu. Dacă este rupt la capăt, asta înseamnă că a fost călcat de cal. Dacă e rupt mai sus, într-un punct slab, să spunem, sau lângă zăbală, asta înseamnă că probabil calul a fugit de omul-ochi, și atunci afurisitul ăla e încă în plasa noastră. Ai verificat asta? Nu? Du-te chiar acum și verifică.

68

Sergentul Spola nu mai intrase niciodată într-o locuință de țigani. Deși aceasta era o rulotă mecanizată, privi cu grijă în jur, de parcă s-ar fi rătăcit pe neașteptate și ar fi nimerit într-o navă extraterestră, în drum spre o planetă unde corpul său avea să fie supus la experimente secrete.

Alexi era întins pe patul cel mare, dezbrăcat de cămașă. *Curandero* stătea aplecat deasupra lui, cu o legătură de ramuri aprinse într-o mână, și intona un cânt. Camera era inundată de miros de salvie și de rozmarin arse.

Spola mijii ochii, iritați de fumul înțepător.

– Ce face?

Yola, care era așezată pe un scaun lângă pat, duse un deget la buze.

Spola avu amablitatea să schițeze din umeri un gest prin care își cerea iertare, pentru ca apoi să iasă din rulotă.

Sabir se ghemui lângă Yola. O privi întrebător, dar atenția i se concentră asupra lui Alexi. Fără să îl privească, ea arătă cu degetul spre capul ei, apoi spre

cel al vraciului, făcând apoi o mişcare circulară cu mâinile, pentru a-i cuprinde pe amândoi ca o entitate. Pentru Sabir, asta părea să însemne că ea îl ajuta pe *curandero* într-un fel, poate prin telepatie.

Sabir decise să o lase să-şi vadă de treabă. Alexi nu arăta prea bine, iar Sabir hotărî ca, odată terminat tot ritualul ăsta, să facă tot ce putea pentru a o convinge pe Yola să-l lase pe Alexi să fie îngrijit într-un spital.

Curandero puse deoparte ramurile arse, într-un vas, şi se deplasă spre capul patului. Luă în mâini capul lui Alexi şi rămase tăcut, cu ochii închişi, concentrându-se intens.

Sabir, care nu era obişnuit să stea ghemuit, simţea cum încep să îi amorţească picioarele din cauza tensiunii. Cu toate astea, nu îndrăzni să se mişte, de teamă că l-ar putea întrerupe pe *curandero* din transă. Privi spre Yola, în speranţa că ea ar putea să-i ghicească problema şi să-i ofere o soluţie, dar privirea ei rămase aţintită spre *curandero*.

Până la urmă, Sabir se lăsă să alunece în jos pe peretele rulotei, până când ajunse cu fundul pe pământ şi cu picioarele întinse sub pat. Nimeni nu-i dădu atenţie. Începu să respire mai uşor. Apoi i se puse cârcelul.

Prinzându-şi coapsa stângă cu ambele mâini, strânse cât putu de tare, chircindu-se şi îndepărtându-se de pat, cu dinţii strânşi şi faţa schimonosită de durere. Îi venea să ţipe, dar nu îndrăznea să întrerupă şi mai mult ceremonialul.

Ca o spirală de plastic care se desface, se răsuci întâi pe burtă, cu piciorul întins în spate, şi apoi pliat într-o parte, când cârcelul reapăru.

Deja nu mai conta ce credeau ceilalţi despre el; ca un melc, începu să se târască spre uşa dincolo de care, fără îndoială, avea să îl aştepte vigilentul sergent Spola.

~

– Îmi pare rău. N-am vrut să întrerup ceremonialul. Doar că mi s-a pus un cârcel.

Yola se aşeză lângă el şi începu să-i maseze piciorul. Sabir era deja atât de îndoctrinat de legile ţigăneşti, încât privi vinovat în jur, ca nu cumva să fie de faţă vreuna dintre prietenele ei şi să consîdere că ea murdărea un *gadjo* – sau era murdărită de el (încă nu înţelegea care pe care).

– Nu-i nimic. *Curandero* este mulţumit. Ai preluat o mare parte din durerea lui Alexi.

– *Eu* am luat din durerea lui? Glumeşti.

– Aşa a fost. Sub degetele lui *curandero*, s-a transferat asupra ta. Probabil eşti foarte apropiat de Alexi. Eu mă gândisem că avea să se transfere asupra mea.

Sabir simţea încă o durere atât de mare, încât nici măcar nu încercă să râdă.

– Cât durează transferul ăsta?

– O, numai câteva minute. Eşti un...

Yola ezită.

– Ştiu, un conductor.

– Ce-i aia?

– Ceva care duce la altceva.

Ea dădu din cap aprobator.

– Da, eşti un conductor. Dacă durerea nu găseşte un alt loc unde să meargă, rămâne la Alexi. De aia am venit să ajut. Dar durerea putea să nu mă găsească neapărat pe mine. Putea găsi o altă ţintă, care putea să nu o suporte. Atunci s-ar fi întors, mult mai puternică, şi Alexi ar fi putut muri. *Curandero* este foarte mulţumit de tine.

– Frumos din partea lui.

– Nu. Nu râde, Damo. *Curandero* este un om înţelept. Este mentorul meu. A spus însă că şi tu ai putea fi un *curandero*. Un şaman. Ai în tine puterea asta. Îţi lipseşte doar voinţa.

– Şi capacitatea de a înţelege ce naiba vrea să spună.

Yola zâmbi. Deja începea să înţeleagă neîncrederea de *gadjo* a lui Sabir şi să-i acorde mai puţină importanţă decât până acum.

– După ce termină cu Alexi, vrea să-ţi dea ceva.

– Să-mi dea ceva?

– Da. I-am explicat cum stau lucrurile cu omul-ochi şi este îngrijorat pentru noi doi. A descoperit în mine răul pe care l-a lăsat omul-ochi şi m-a eliberat de el.

– Cum? Aşa cum l-a curăţat pe Alexi?

– Da. Spaniolii numesc asta *una limpia* – o purificare. Nu am un cuvânt exact pentru asta, pentru că nici un ţigan nu poate fi curăţat de capacitatea de a murdări. Dar răul pe care altcineva l-a sădit în noi poate fi îndepărtat.

– Omul-ochi a sădit în tine răul?

– Nu. Însă răul din el era atât de puternic, încât legătura lui cu mine – relaţia pe care a construit-o cu mine în acel timp cât am stat pe taburet, aşteptând să fiu spânzurată – a fost de ajuns ca să mă murdărească.

Sabir clătină din cap, neîncrezător.

– Ascultă, Damo. Omul-ochi mi-a citit o poveste. O poveste despre o femeie care a fost torturată de Inchiziţie. A fost groaznic să aud aşa ceva. Răul din poveste s-a aşternut peste mine ca un praf. Simţeam cum trece prin punga de pe cap şi cum mi se aşază pe umeri. Simţeam cum îmi intră şi îmi roade sufletul, şi îl învăluie în întuneric. Dacă aş fi murit exact după ce am auzit povestea, aşa cum dorea omul-ochi, *lacha* mea ar fi fost mânjită şi sufletul mi-ar fi fost bolnav în faţa lui Dumnezeu.

– Yola, cum poate o altă persoană să-ţi provoace aşa ceva? Sufletul tău îţi aparţine.

– Nu, Damo. Nu. Nimeni nu e stăpânul propriului suflet. Este un dar. Este parte din Dumnezeu. Iar când murim, I-l ducem înapoi şi I-l oferim ca sacrificiu

din partea noastră. Apoi suntem judecaţi în funcţie de tăria lui. De aia trebuia să mă purifice *curandero*. Dumnezeu lucrează prin el, fără ca el să ştie cum sau de ce e aşa, sau de ce a fost ales – aşa cum Dumnezeu a lucrat prin Nostradamus, profetul, care a fost ales să vadă lucruri pe care alţii nu le puteau vedea. La fel s-a întâmplat cu cârcelul tău. Dumnezeu te-a ales să-i iei durerea lui Alexi. Acum el o să se facă bine. Nu mai trebuie să fii îngrijorat.

Sabir o urmări pe Yola în timp ce se îndepărta de el şi se îndrepta spre rulotă.

Probabil că într-o bună zi o să înţeleagă toate astea. Într-o bună zi îşi va redobândi acea simplitate pe care o avusese pe când era copil – o simplitate la care oamenii ăştia pe care îi iubea păreau că nu renunţă, indiferent de obstacolele pe care viaţa alegea să le pună înaintea lor.

69

Curandero încă se mai deplasa într-o căruţă trasă de cai. Îşi găsise un loc la un centru de echitaţie, la vreo doi kilometri în afara oraşului, la Etang des Launes, pe malul drept. Calul lui era o stranie pată cafenie între poneii predominant albi din ţarc, folosiţi de *guardiens*.

Când Sabir se apropie, *curandero* arătă cu degetul spre locul din faţa scărilor de intrare. Yola era deja ghemuită în acel loc, cu o expresie răbdătoare pe faţă.

Sabir clătină vehement din cap, trăgând cu coada ochiului la sergentul Spola, care pândea de lângă maşină, la marginea drumului.

– Nu mă mai ghemuiesc nicăieri. Crede-mă, aşa cârcel nu am mai avut niciodată. Şi nici nu mai vreau să am, de-acum încolo.

Curandero avu o ezitare, zâmbind ca şi cum nu înţelegea foarte bine limba folosită de Sabir. Apoi dispăru în interiorul caravanei.

– Înţelege franceza, nu? şopti Sabir.

– Vorbeşte sinti, calo, spaniola şi romano-cib. Franceza este a cincea limbă pe care o ştie.

Yola păru încurcată, ca şi cum toată povestea asta despre cât înţelegea sau nu *curandero* chiar nu avea importanţă.

– Cum îl cheamă?

– Numele nu i se rosteşte niciodată. Oamenii îl numesc *curandero*. Când a devenit şaman, şi-a pierdut numele, familia şi tot ce îl lega de ai săi.

– Bine, dar parcă spuneai că e un văr al tatălui tău?

– Este un văr al tatălui meu. Asta era înainte de a deveni şaman. Iar tatăl meu e mort. Aşa că este încă vărul tatălui meu. Pe vremea aia, i se spunea Alfego. Alfego Zenavir. Acum este doar *curandero*.

Sabir scăpă de alte nedumeriri când *curandero* reapăru cu un taburet.

– Stai jos. Aici. Fără cârcei. Ha, ha!

– Da. Fără cârcei. Cârceii sunt răi.

Sabir privi cu neîncredere taburetul.

– Răi? Nu. Sunt buni. Luat durere lui Alexi. Foarte buni. Cârcel nu durut la tine. Tu om tânăr. Repede dispărut.

– Repede dispărut. Da.

Sabir nu păru prea convins. Se aşeză pe taburet, întinzând cu grijă piciorul în faţă, ca un bolnav de gută.

– Deja însurat?

Sabir o privi pe Yola, neştiind exact unde voia să ajungă *curandero*. Yola însă îşi vedea de treaba ei, concentrându-se puternic asupra lui *curandero* şi refuzând intenţionat să observe strategiile prin care Sabir încerca să-i atragă atenţia.

– Nu. Nu sunt însurat. Nu.

– Bine. Bine. E bine. Un şaman nu trebuie să se însoare.

– Dar eu nu sunt şaman.

– Încă nu. Încă nu. Ha ha.

Sabir începea să se întrebe dacă lui *curandero* nu cumva îi lipsea vreo doagă – însă expresia concentrată de pe figura Yolei îl făcu să alunge acest gând.

După o scurtă pauză de rugăciune, *curandero* căută sub cămaşă şi scoase la iveală un colier, pe care îl puse la gâtul Yolei. O atinse o dată cu degetul, de-a lungul cărării din păr. Sabir îşi dădu seama că îi vorbea în sinti.

Apoi *curandero* trecu la el. După o altă pauză de rugăciune, omul căută iar sub cămaşă şi scoase un al doilea colier. Îl puse la gâtul lui Sabir, apoi îi luă capul în palme. Rămase aşa mult timp, cu ochii închişi, ţinând capul lui Sabir între mâini. După un timp, Sabir simţi cum i se închid ochii şi cum un întuneric plăcut se lasă treptat peste ziua dimprejur.

Deodată, fără vreun efort evident, Sabir se trezi că priveşte îndărătul propriilor ochi – ca un intrus într-un cinema, care se trezeşte privind imaginea inversă din spatele ecranului de proiecţie. Mai întâi, întunericul care se apropia se transformă într-o nuanţă trandafirie, ca apa care a fost atinsă de sânge. Apoi o faţă mică păru că prinde contur undeva în depărtare. Pe când privea, faţa începu să se apropie, devenind mai clară pe măsură ce se micşora distanţa, până când Sabir putu să-şi desluşească propriile trăsături întipărite pe acea fizionomie. Faţa se apropie şi mai mult, până când trecu de ecranul imaginar din faţa lui, pentru a dispărea apoi prin ceafa lui Sabir.

Curandero se îndepărtă de el, dând din cap mulţumit.

Sabir deschise ochii cât putu de mult. Îi veni să se întindă – ca un cormoran care îşi usucă aripile pe o stâncă – dar se simţi oarecum ruşinat în prezenţa lui *curandero* şi se limită la câteva mişcări circulare ale umerilor.

– Mi-am văzut propria faţă apropiindu-se de mine. Apoi a părut că trece chiar prin mine. E normal?

Curandero dădu din nou din cap, încuviinţând, ca şi cum ce spunea Sabir nu îl mira. Însă nu păru că dorea să vorbească.

– Ce e asta? întrebă Sabir, ducând mâna la colierul care îi atârna până deasupra sternului.

– O să-ţi spună fata lui Samana. Sunt obosit. O să dorm.

Curandero ridică mâna în semn de rămas-bun şi se strecură înăuntru în caravană.

Sabir privi în jos spre Yola pentru a vedea ce efect avusese asupra ei ciudata purtare a lui *curandero*. Spre surprinderea lui, fata plângea.

– Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a spus?

Yola refuză să răspundă, clătinând din cap. Îşi trecu dosul palmei peste ochi, ca un copil.

– Hai, te rog, spune-mi. Chiar nu înţeleg nimic. Cred că se vede asta.

Yola suspină. Răsuflă adânc.

– *Curandero* mi-a spus că nu voi ajunge niciodată o *shamanka*. Mi-a spus că Dumnezeu mi-a ales o altă cale – o cale care e mai greu de acceptat, mai plină de umilinţă şi fără garanţie de realizare. Şi că nu trebuie să contest în nici un fel această cale. Pur şi simplu trebuie să o urmez.

– Ce ştie el? De ce să-ţi spună aşa ceva? Cu ce drept?

Yola îl privi pe Sabir uluită.

– O, *curandero* ştie. Este călăuzit în vis de un spirit animal. I se arată multe lucruri. Cu toate astea, nu poate influenţa evenimentele, ci doar să îi pregătească pe oameni să le accepte. Ăsta este rolul lui.

Sabir îşi mască uimirea prin curiozitate.

– De ce te-a atins în felul ăla? De-a lungul cărării? Părea să însemne ceva pentru el.

– Îmi cimenta cele două jumătăţi ale corpului.

– Poftim?

– Dacă e să reuşesc în ceea ce mi s-a dat să fac, cele două jumătăţi trebuie să fie unite.

– Îmi pare rău, Yola, însă tot nu înţeleg.

Yola se ridică. Privi nesigură spre sergentul Spola, apoi îşi coborî vocea, vorbind în şoaptă.

– Cu toţii suntem făcuţi din două jumătăţi, Damo. Când Dumnezeu ne-a copt în cuptorul Lui, a lipit cele două jumătăţi într-o formă. Însă fiecare parte privea încă în direcţie diferită – una spre trecut şi una spre viitor. Când ambele părţi sunt întoarse şi unite – de boală, poate, sau prin intervenţia unui *curandero* –, acea persoană va privi din acel moment înainte, numai spre prezent. Va trăi numai în prezent.

Yola căută cuvintele potrivite pentru ceea ce voia să spună.

– Va fi de ajutor. Asta e. Va avea capacitatea de a fi de ajutor.

Simţind că erau din nou conştienţi de prezenţa sa, politicosul sergent Spola ridică din umeri, întrebător, de pe marginea drumului. De ceva timp îşi dăduse seama că nu îi înţelegea absolut deloc pe ţiganii ăştia, dar pe măsură ce trecea

timpul, se temea din ce în ce mai mult de un inevitabil telefon din partea căpitanului Calque în legătură cu misiunea sa.

Pentru că sergentul Spola înţelesese mult prea târziu că nu avea să găsească o explicaţie satisfăcătoare pentru modul în care îi permisese fetei să îl convingă să îl abandoneze pe Alexi pe patul de rănit şi să-i însoţească în vizita la *curandero*. Nici măcar el nu era în stare să-şi explice asta lui însuşi.

În timp ce stătea lângă maşină, dorindu-şi ca ţiganii să înceteze ce or fi făcând şi să vină mai repede, simţi o nevoie disperată să se întoarcă să verifice şi situaţia celeilalte persoane date în grijă, ca nu cumva cineva, undeva, să fi profitat de bunătatea lui şi să fi plănuit să-l bage în bucluc.

Sabir ridică mâna, conciliant. Apoi îşi reîntoarse atenţia spre Yola.

– Şi chestiile astea de la gâtul nostru?

– Sunt pentru sinuciderea noastră.

– Poftim?

– *Curandero* se teme pentru vieţile noastre care sunt ameninţate de omul-ochi. El simte că, dacă îi cădem iar în mână, omul-ochi o să ne facă rău pur şi simplu de furie. În interiorul sticluţei ăsteia e venin distilat de *couleuvre de Montpellier*. Un şarpe veninos care trăieşte în partea de sud-vest a Franţei. Injectat în sânge, te omoară în mai puţin de un minut. Luat pe gât...

– Luat pe gât?

– Înghiţit. Băut ca un lichid. Absorbit. Atunci acţionează în cincisprezece minute.

– Nu se poate. Chiar vrei să-mi spui că ne-a dat otravă? Ca spionilor care riscau să fie torturaţi de Gestapo?

– Nu ştiu cine sunt cei din Gestapo, Damo, dar mă îndoiesc că sunt aşa de înspăimântători ca omul-ochi. Dacă mă prinde iar, o să beau veninul. O să ajung la Dumnezeu intactă şi cu *lacha* nemânjită. Trebuie să-mi promiţi că o să faci la fel.

70

Joris Calque era un om extrem de nefericit. O singură dată în viaţă trebuise să dea unei familii vestea morţii fiului lor, şi atunci îl înlocuise pe un alt ofiţer care fusese rănit în aceeaşi misiune. Nu fusese în nici un fel răspunzător. Nici pe departe.

Acum era vorba de cu totul altceva. Apropierea de Marsilia, oraşul natal al lui Macron, şi faptul că Macron avusese parte de o moarte violentă, provocată de un ucigaş, şi în timpul serviciului său, toate astea îi îngreunau lui Calque şi mai mult misiunea. Într-un fel, devenise o prioritate pentru el să le ducă personal vestea.

În după-amiaza zilei următoare, devenise deja clar pentru toţi că omul-ochi reuşise cumva să iasă din perimetrul încercuit. Elicopterele şi avioanele de recunoaştere cercetaseră întreaga zonă de dincolo de drumul N572 dintre Arles şi Vauvert – inclusiv întinderea largă, delimitată de Parc Naturel Régional de Camargue – şi nu găsiseră nimic. Se părea că omul-ochi era o fantomă. Unităţi CRS cercetaseră fiecare clădire, fiecare *bergerie*[1] şi fiecare ruină. Opriseră fiecare maşină care intra sau ieşea din Parc Naturel. Era un loc uşor de închis. De-o parte era marea, iar de cealaltă, mlaştinile. Era traversat de puţine drumuri, iar cele care existau erau plate, cu un trafic vizibil de la kilometri depărtare. Ar fi trebuit să fie o joacă de copil. În loc de asta, Calque îşi simţea din ce în ce mai ameninţată poziţia de coordonator-şef al investigaţiei.

Familia lui Macron îl aştepta la brutărie. O doamnă ofiţer îi convocase pe toţi, fără să aibă voie să le spună exact din ce motiv. Asta era procedura curentă. Prin urmare, groaza plutea în atmosferă ca eterul.

Calque fu vizibil surprins să vadă că erau prezenţi nu numai tatăl, mama şi sora lui Macron, ci şi un ciopor de mătuşi, unchi, veri, chiar şi, cel puţin aşa părea, trei dintre cei patru bunici ai lui. Calque îşi dădu seama că, de acum încolo, în mintea lui, mirosul de pâine proaspătă avea să fie asociat cu moartea lui Macron.

– Vă mulţumesc că aţi venit cu toţii. Ceea ce trebuie să vă spun va fi mai uşor de îndurat.

– Fiul nostru. Este mort.

Era tatăl lui Macron. Încă purta costumul alb de brutar şi o plasă de păr. Când vorbi, îşi scoase plasa, ca şi când, cu ea pe cap, ar fi fost lipsit de respect.

– Da. A fost ucis azi-noapte târziu.

Calque făcu o pauză. Tare avea nevoie de o ţigară. Dorea să poată să se aplece înainte, să o aprindă şi să folosească mişcarea ca pe un mod de a masca marea de feţe care îl priveau acum fix, cu lăcomia durerii anticipate.

– A fost ucis de un criminal care o ţinea ostatică pe o femeie. Paul a ajuns la faţa locului puţin înaintea trupelor noastre. Femeia era în pericol. Avea o frânghie în jurul gâtului şi răpitorul ameninţa că o va spânzura. Paul ştia că individul mai comisese şi alte crime. A ucis un paznic, sus, la Rocamadour. Şi încă un om. La Paris. Aşa că a hotărât să intervină.

– Ce s-a întâmplat cu ucigaşul lui Paul? L-aţi prins?

Întrebările veneau din partea unuia dintre veri.

Calque îşi dădu seama că greşise. În mod inevitabil, familia lui Macron auzise deja la radio sau la televizor de posibila moarte a unui ofiţer şi îşi dăduseră cu toţii seama despre cine era vorba când fuseseră convocaţi de Police Nationale. Nu aveau nevoie de toată vorbăria asta. În situaţia dată, tot ce putea face el era

[1] „Stână", în franceză în original (n.tr.)

să le ofere toate informațiile de care aveau nevoie și apoi să îi lase să își trăiască durerea. Cu siguranță nu îi putea folosi ca să-și spele conștiința.

– Nu. Încă nu l-am prins. Dar asta se va întâmpla curând. Înainte de a muri, Paul a reușit să tragă de două ori. Încă nu este o informație publică – și am prefera să nu o transmiteți mai departe –, dar ucigașul a fost grav rănit de unul dintre gloanțele lui Paul. A fugit undeva în Parc National. Întregul loc este închis. Chiar în momentul ăsta, peste o sută de polițiști se află acolo în căutarea lui.

Calque încerca din răsputeri să nu privească scena din fața lui – să se concentreze pe rafala de întrebări venite de la membrii îndepărtați ai familiei. Însă nu își putea dezlipi ochii de la mama lui Macron.

Era ciudat cât de mult semăna cu fiul ei. În momentul în care primise confirmarea morții băiatului, se întorsese instantaneu spre soțul ei, căutând alinare, și acum era strâns lipită de pieptul lui, și plângea în tăcere, cu fața tencuită de făina de pe șorțul bărbatului.

Când, în sfârșit, Calque se putu retrage, unul dintre bărbații din familie îl urmă în stradă. Calque își întoarse fața spre el, aproape pregătit să suporte un atac fizic. Omul părea puternic și în formă. Avea părul tuns periuță. Din mâneci îi ieșeau fragmente nedefinite de tatuaje, care se întindeau pe dosul mâinilor, ca niște vene varicoase.

Calque regreta că femeia ofițer rămăsese înăuntru cu familia – prezența unei uniforme ar fi putut constitui o piedică.

Bărbatul însă nu îl abordă pe Calque într-un mod agresiv. De fapt, îl privi întrebător, și Calque își dădu seama că îl frământa altceva decât moartea lui Macron.

– Paul mi-a telefonat ieri. Știați asta? Nu eram acasă. Mesajul a fost preluat de mama mea. În perioada asta, lucrez ca tâmplar. Am o groază de lucru.

– Da? Lucrați ca tâmplar? O meserie foarte bună.

Calque nu intenționase să pară precipitat, dar, în ciuda intențiilor sale, care erau dintre cele mai bune, cuvintele îi ieșiră pe un ton defensiv.

Omul își îngustă ochii.

– Spunea că sunteți pe urmele unui om periculos, care a fost în Legiune. Un asasin. Și că bănuiți că Legiunea vă ascunde informațiile de care aveți nevoie. Că veți fi obligați să treceți prin afurisita aia de birocrație de care se folosesc mereu pentru a-și proteja oamenii. Asta spunea.

Făcând brusc legătura, Calque încuviință din cap.

– Paul mi-a povestit despre dumneata. Ești vărul care a fost în Legiune. Trebuia să-mi dau seama.

Fu cât pe ce să adauge: „Pentru că arăți într-un anume fel – ca o masă de testosteron umblătoare – și pentru că din două în două cuvinte tragi câte o înjurătură", dar reuși cumva să se abțină.

– Ai fost și închis, nu-i așa?

Omul îşi întoarse privirea, uitându-se în lungul străzii. Părea că îl deranjează ceva. După o clipă, îl privi din nou pe Calque. Îşi îndesă mâinile în buzunare, ca şi cum materialul le-ar fi împiedicat să sară la bătaie – dar mâinile erau încă îndreptate spre Calque, de parcă doreau să străpungă materialul şi să îl strângă de gât.

– Mă fac că n-am auzit că ai spus asta. Şi că nu ştiu că eşti un afurisit de poliţist. Nu-mi plac afurisiţii de poliţişti. Majoritatea nu sunt mai breji decât afurisitele de javre pe care le călăresc.

Tăcu, încleştându-şi buzele. Apoi răsuflă cu zgomot şi aruncă iar o privire în josul străzii.

– Paul a fost vărul meu, chiar dacă era un nenorocit de *bédi*[1]. Zici că rahatul ăla l-a ucis? Am fost în Legiune douăzeci de ani. Am ajuns un căcat de intendent. Vrei să mă întrebi ceva? Sau poate vrei să te înfunzi în împuţitul ăla de sediu general şi să-mi verifici mai întâi afurisitul de cazier?

Calque hotărî pe loc.

– Vreau să te întreb ceva.

Faţa omului se schimbă – deveni mai luminoasă, mai deschisă.

– Păi, dă-i drumu', atunci.

– Îţi aminteşti de un om cu ochi ciudaţi? Fără albul ochilor?

– Spune mai departe.

– Omul ăsta e posibil să fie francez. Dar e posibil şi să se fi dat drept străin, ca să intre în Legiune ca soldat, nu ca ofiţer.

– Mai spune-mi.

Calque dădu din umeri.

– Ştiu că oamenii îşi schimbă numele când se înrolează în Legiune. Numai că omul ăsta era conte. Crescut ca un aristocrat. Într-o familie cu servitori şi bani mulţi. S-ar putea ca numele iniţial să fie Bale. Rocha de Bale. Nu s-ar fi acomodat uşor cu rolul de soldat obişnuit. Ar fi ieşit în evidenţă. Nu numai din cauza ochilor, ci şi din cauza atitudinii. Ar fi fost obişnuit să conducă, nu să fie condus. Să dea ordine, nu să le primească.

Capul lui Calque se retrase, ca cel al unei ţestoase.

– Îl cunoşti, nu-i aşa?

Omul încuviinţă.

– Uită de Rocha de Bale. Şi lasă atitudinea de lider. Jigodia asta îşi spunea Achor Bale. Şi era un singuratic. Îşi pronunţa numele ca un englez. Niciodată nu am ştiut de unde venea. Era nebun. Nu voia nimeni să se pună cu el. În Legiune suntem duri. E normal. Dar el era şi mai şi. N-am crezut vreodată că o să mai trebuiască să îmi amintesc de javra aia.

– Ce vrei să spui?

---

[1] „Jandarm", argou, în franceză în original (n.tr.)

– În Ciad. În anii '80. Afurisitul a stârnit o rebeliune. Cu bună ştiinţă, aş spune.

Însă autorităţile l-au achitat, pentru că nimeni n-a îndrăznit să depună mărturie împotriva lui. Un prieten de-al meu a fost ucis în acţiunea aia. Aş fi depus mărturie. Dar nu eram acolo. Eram la *baisodrome*[2], risipindu-mi solda în desfrâu. Înţelegi ce vreau să spun? Aşa că nu am ştiut nimic despre asta. Jigodiile nu m-au ascultat. Dar eu ştiam. Avea ceva malefic, nenorocitul. Era sărit de pe fix. Mult prea interesat de arme şi de crime. Chiar şi pentru un soldat.

Calque îşi puse deoparte carneţelul.

– Şi ochii? E adevărat? Nu are albul ochilor?

Vărul lui Macron se răsuci pe călcâie şi intră în brutărie.

71

Bale se trezi din somn tremurând. Visase, iar în vis, *Madame*, mama sa, îl bătea peste umeri cu un umeraş, pentru nişte fleacuri. El striga întruna „Nu, *Madame*, nu!", însă ea continua să-l lovească.

Era întuneric. Din interiorul casei nu se auzea nici un sunet.

Bale se împinse înapoi, până când reuşi să se rezeme de o bârnă. Îl durea pumnul, din cauza felului în care se apărase în atacul din vis, iar gâtul şi umărul îi dădeau senzaţia de rană deschisă – ca şi cum pielea ar fi fost opărită şi apoi frecată cu şmirghelul.

Îşi aprinse lanterna şi cercetă podul. Ar putea să omoare un şobolan sau o veveriţă, ca să mănânce ceva? Nu. N-ar mai fi destul de rapid.

Ştia că nu îndrăznea încă să se aventureze să coboare, ca să verifice dacă rămăsese ceva mâncare în bucătărie sau ca să ia nişte apă. Era posibil ca acei *flics*[2] să fi lăsat un om la pândă, pentru a proteja scena crimei de vânătorii de fantome şi de curiozităţi – era reconfortant să ştii că încă mai existau astfel de oameni şi că nu totul în viaţă fusese lăsat în seama normalizării şi a mediocrităţii.

De apă însă avea nevoie. Urgent, chiar. Deja îşi băuse de trei ori urina şi folosise reziduurile ca să-şi dezinfecteze rănile, însă ştia, din ceea ce citise pe timpul Legiunii, că nu mai avea nici un rost să mai facă asta încă o dată. Ar contribui la propria sa moarte.

De câte ore era acolo, sus? De câte zile? Bale nu mai avea noţiunea timpului.

De ce era acolo? A, da. Profeţiile. Trebuia să găsească profeţiile.

---

[1] „Bordel", în franceză în original (n.tr.)

[2] „Poliţişti", în franceză în original (n.tr.)

Îşi lăsă capul să îi cadă pe piept. Pătura pe care o folosise drept pansament făcuse deja corp comun cu rana – nu îndrăznea să o dezlipească, de teamă să nu provoace o hemoragie.

Pentru prima dată după mulţi ani, îşi dorea să meargă acasă. Voia să se bucure de confortul dormitorului său, nu de cel al hotelurilor anonime în care fusese forţat să trăiască atâta timp. Îşi dorea respectul şi susţinerea fraţilor şi ale surorilor cu care crescuse. Şi îşi mai dorea ca *Madame*, mama sa, să recunoască în mod public realizările lui pentru Corpus Maleficus şi să-i dea ce i se cuvine.

Bale era obosit. Avea nevoie de odihnă. Şi de tratament pentru rană. Era sătul să fie dur şi să trăiască asemenea unui lup. Sătul să fie vânat de oameni care nu meritau nici să-i lege şireturile.

Se întinse pe burtă şi se târî spre capacul ascunzătorii. Dacă nu se mişca în momentul ăsta, avea să moară. Aşa de simplu stăteau lucrurile.

Asta pentru că, brusc, îşi dăduse seama că avea halucinaţii. Că această slăbiciune temporară nu era decât o altă strategie de-a Diavolului care încerca să-l facă să-şi piardă atributele bărbăteşti – să îl facă mai slab.

Bale ajunse la capac şi îl trase într-o parte. Privi în jos, într-un dormitor gol.

Era întuneric. Ferestrele erau deschise şi afară era noapte. Nu se vedea nici o lumină nicăieri. Poliţia plecase. Cu siguranţă plecase.

Ascultă, încercând să prindă vreun zgomot inexplicabil, în afară de cel al sângelui care îi vuia în cap.

Nu auzea nimic.

Îşi trecu picioarele prin deschizătură. Ceva vreme, rămase aşezat în buza ei, privind fix în jos, spre podea. Într-un final, îşi aprinse lanterna, încercând să aprecieze distanţa.

Trei metri. De-ajuns ca să-şi rupă un picior sau să-şi scrântească glezna.

Nu mai avea însă puterea să lase în jos scaunul. Nu mai avea agilitatea pentru a atârna de margine, pipăind cu piciorul în căutarea punctului de sprijin.

Îşi stinse lanterna şi o puse înapoi în cămaşă.

Apoi se răsuci pe braţul cel bun şi îşi dădu drumul în gol.

72

Din ascunzătoarea ei de la marginea pădurii, Yola îi privea pe cei doi poliţişti. Erau înghesuiţi în adăpostul din cabana paznicilor; fumau şi stăteau de vorbă. „Deci asta e ceea ce poliţaii numesc o «căutare»", se gândi ea. Nu-i de mirare că omul-ochi nu fusese găsit. Mulţumită că cei doi nu aveau cum să o vadă, se pregăti să mai aştepte încă vreo douăzeci de minute, până la lăsarea întunericului.

În urmă cu treizeci de minute, Bouboul o lăsase pe Yola la Bac, iar apoi plecase mai departe spre Arles, împreună cu ginerele lui, Reszo, să ia Audi-ul lui Sabir. Mai târziu, Rezo urma să vină s-o ia cu Audi-ul.

Inițial, Sabir refuzase să o lase să meargă după profeții. Era prea periculos. Ar fi trebuit să fie sarcina lui. Acum el era capul familiei. Cuvântul lui trebuia să însemne ceva. Problema însă fusese până la urmă rezolvată de prezența – sau omniprezența – vigilentă a sergentului Spola: sub nici o formă Sabir nu putea merge undeva sau face ceva fără aprobarea acestuia.

Situația va fi alta pe timpul nopții, totuși. Individul trebuia să doarmă. Dacă Sabir reușea să scape de Spola, Bouboul acceptase să îl ducă cu mașina înapoi la Maset, unde urma să se întâlnească cu Yola și Reszo, care veneau cu profețiile. Acolo, Sabir urma să aibă și timpul, și izolarea necesare pentru a le traduce.

Înainte de răsărit, Reszo trebuie să revină cu mașina, pentru a-i lua și a-i duce înapoi la rulotă, la timp pentru a se întâlni cu proaspăt trezitul sergent Spola. În orice caz, ăsta era planul. Era simplu, proteja profețiile și nu avea să implice în vreun fel poliția.

Yola deja ajunsese la concluzia că ancheta trecuse la alt nivel și că Maset avea să fie goală. Sergentul Spola era un om care își respecta stomacul. La prânz, Yola îi oferise friptură de mistreț și găluște, în loc de sendvișul cu pui cu care era obișnuit. După aceea, Spola se dovedise extrem de înțelegător – mai ales că mistrețul se însoțise cam cu un litru și jumătate de Costières de Nîmes[1], urmat de un pahar de coniac. Îi confirmase că, la ora asta, Maset era deja închisă și sigilată cu bandă de delimitare și practic abandonată până va mai fi nevoie de ea. Toate efectivele disponibile vor trebui puse la dispoziție pentru căutarea omului-ochi. Ce credea? Că poliția înșira oameni pe câmp să păzească locuri în care se comiseseră crime?

Cei doi *flics* din *cabane* se ridicară și se dezmorțiră. Unul dintre ei făcu câțiva pași, își desfăcu fermoarul și se ușură. Celălalt își roti raza lanternei prin luminiș, oprind-o o clipă asupra benzii de delimitare care marca locul în care fusese găsit Gavril.

– Crezi că ucigașii chiar se întorc la locul în care au ucis pe cineva?

– Nu, ce dracu'. Mai ales când au un glonț în ei, când le e foame și sunt hăituiți de câini care le adulmecă urma. Afurisitul ăla probabil zace mort undeva printr-un tufiș. Sau poate a căzut de pe cal într-o mlaștină și s-a înecat. Din cauza asta nu poate fi găsit. Probabil l-au mâncat porcii sălbatici. Pot devora un om, cu dinți cu tot, în mai puțin de o oră. Știai? Tot ce trebuie să facă ucigașul e să scape de splină. Nu se știe de ce, splina nu le place.

– Astea-s aiureli.

– Așa am crezut și eu.

---

[1] Denumire de origine controlată pentru diferite vinuri, majoritatea roșii, fructate, produse în jurul orașului Nîmes, din sudul Franței (n.tr.)

Yola intrase în pădure urmând poteca, exact aşa cum îi spusese Alexi, lăsând în urma ei bucăţi de hârtie din cinci în cinci metri, ca să poată găsi calea înapoi, când avea să fie întuneric. Îşi întipărise în minte poziţia chiparosului solitar, lângă care erau îngropate profeţiile. Dacă poliţiştii rămâneau unde erau acum, nu avea cum să ajungă la profeţii fără să fie văzută, chiar dacă folosea pădurea drept acoperire. Chiparosul era mult prea la vedere.

– Să facem o tură prin pădure?

– Ia mai dă-o-ncolo de pădure. Hai să ne întoarcem la *cabane*. Să facem focul. Mi-am uitat mănuşile şi se face frig.

Yola văzu că cele două siluete se apropie de ea. Ce căutau? Lemne? Cum să le explice prezenţa ei acolo, dacă dădeau peste ea? Vor fi aşa de dornici să obţină o medalie de la Calque, încât probabil aveau să o ducă înapoi, înghesuită împreună cu ei în acel *poullailler ambulant* – coteţul cu care se deplasau. Nu aşa le spunea Alexi acelor dube negre? Iar Calque cu siguranţă nu era prost. Imediat avea să miroasă ceva necurat. Nu avea să-i ia prea mult timp să-şi dea seama că ea venise după profeţii şi că, deci, acestea nu se pierduseră.

Cum poliţiştii se apropiau, Yola se făcu aproape una cu pământul şi începu să se roage.

Primul poliţist se opri la un metru de ea.

– Vezi vreun copac uscat?

Al doilea aprinse lanterna, şi raza de lumină descrise un semicerc deasupra capetelor lor. Exact în momentul ăla, îi sună telefonul. Îi aruncă lanterna tovarăşului său şi îşi căută celularul. Când lanterna trecu pe lângă capul ei, Yola simţi cum raza de lumină îi scanează corpul. Înţepeni, fiind sigură că fusese descoperită.

– Ce spui? Trebuie să ne retragem? Despre ce vorbeşti?

Al doilea poliţist asculta cu atenţie vocea din telefon. Din când în când mormăia, iar Yola aproape că îl simţi cum se uită spre celălalt poliţist, care ţinea lanterna cu raza îndreptată în jos, de-a lungul dungii pantalonilor.

Al doilea poliţist închise telefonul cu un pocnet.

– Căpitanul ăla din Paris pe care ni l-au trimis pe cap crede că a aflat unde locuieşte individul. Crede că, dacă a ieşit din perimetru, probabil se va îndrepta într-acolo. Ne cheamă pe toţi. De data asta, tot ce trebuie să facem e să izolăm complet peninsula St-Tropez, de la Calvaire-sur-Mer, trecând prin La Croix-Valmer şi Cogolin, până la Port Grimaud. Îţi vine să crezi? Sunt şaizeci de kilometri nenorociţi.

– Mai degrabă treizeci.

– Ce importanţă are? În noaptea asta, oricum n-o să dormim.

Într-un târziu, când ei se îndepărtară, Yola se întoarse pe spate şi privi uimită prima stea a serii.

Oarecum spre surprinderea lui, Calque se trezi că regretă absența lui Macron în timp ce traversa curtea, îndreptându-se spre casa contesei de Bale. Calque nu se considera un om sentimental, iar Macron, la urma urmei, își căutase singur moartea – însă, ca persoană, avusese ceva copleșitor de enervant, o iritare care, la rândul ei, alimentase egoul lui Calque. Ajunse la concluzia că, pentru el, Macron jucase rolul omului cinstit față de cel iconoclast și că acum îi lipsea faptul că nu mai avea o scuză pentru a fi morocănos.

Își aminti și încântarea simțită când Macron sărise în apărarea lui, atunci când contesa îi pusese la îndoială cunoștințele despre pairi și nobilimea franceză. Trebuia să recunoști – poate că fusese bigot, dar niciodată previzibil.

Secretara particulară *soignée*[1], în costumul ei de tweed și cașmir, ieși din casă să îl salute – de data asta însă, purta o rochie de mătase bordo, care o făcea să arate a contesă mai mult decât contesa însăși. Calque își cercetă memoria în căutarea numelui.

– *Madame* Mastigou?

– Domnule căpitan Calque.

Ochii îi alunecară peste umărul lui, spre cei opt ofițeri care îl urmau.

– Și asistentul dumneavoastră?

– Este mort, *Madame*. Ucis de fiul adoptiv al celei pentru care lucrați.

Madame Mastigou făcu un pas neașteptat în spate.

– Sunt convinsă că nu poate fi adevărat.

– Și eu sunt convins că am fost greșit informat. Totuși, am un mandat de percheziție a casei, pe care intenționez să o execut imediat. Acești ofițeri mă vor însoți înăuntru. Bineînțeles că vor respecta proprietatea și intimitatea doamnei contese. Dar trebuie să vă rog ca nimeni să nu îi stânjenească în timp ce își fac datoria.

– Trebuie să merg să o anunț pe *Madame la Comtesse*.

– Vă voi însoți.

Madame Mastigou avu o ezitare.

– Aș putea vedea mandatul?

– Desigur.

Calque băgă mâna în buzunar și îi întinse documentul.

– Aș putea să fac o copie?

– Nu, *Madame*. O copie va fi pusă la dispoziția avocaților doamnei contese, când și dacă aceștia o solicită.

– Prea bine, atunci. Vă rog să veniți cu mine.

Calque le făcu un semn ofițerilor. Aceștia se răspândiră în evantai în curte. Patru dintre ei așteptară răbdători la picioarele scării, până când Calque și

[1] „Îngrijită", în franceză în original (n.tr.)

Madame Mastigou intrară în casă, înainte de a urca în urma lor tropăind, gata să-şi înceapă inspecţia.

– Chiar aveţi de gând să îl implicaţi pe conte în crima comisă asupra asistentului dumneavoastră?

– Când l-aţi văzut ultima dată pe conte, *Madame*?

Madame Mastigou ezită.

– Acum câţiva ani.

– Atunci puteţi să mă credeţi: s-a schimbat.

~

– Văd că aţi scăpat de atelă, domnule căpitan Calque. Şi nasul dumneavoastră se vindecă. O mare îmbunătăţire.

– Sunteţi amabilă că aţi observat.

Contesa se aşează. *Madame* Mastigou aduse un scaun şi îl instală în spatele contesei, puţin într-o parte – se aşează, sobră, cu genunchii lipiţi, cu gleznele retrase sub scaun şi uşor încrucişate. „Şcoală de bune maniere, se gândi Calque. Probabil în Elveţia. Are postura reginei Angliei."

De data asta, contesa îl concedie pe majordom fără să se mai obosească să comande cafea.

– Fireşte, este lipsit de sens să îl suspectaţi pe fiul meu de violenţă.

– Nu îl suspectez pe fiul dumneavoastră de violenţă. Îl acuz în mod oficial. Avem martori. De fapt, eu însumi sunt unul. La urma urmei, din cauza ochilor săi, iese în evidenţă, nu-i aşa?

O privi întrebător, cu o înclinare politicoasă a capului. Cum nu primi nici un răspuns, Calque se gândi să-şi încerce norocul.

– Întrebarea pe care trebuie să o pun – întrebarea care chiar mă preocupă – nu este dacă a făcut aceste lucruri, ci de ce?

– Orice a făcut, a făcut pentru un scop nobil.

Calque se aşează mai drept în scaun, concentrându-şi toată atenţia asupra discuţiei.

– Nu puteţi vorbi serios, *Madame*. A torturat şi a ucis un ţigan în Paris. A rănit grav trei persoane, între care un poliţist spaniol şi doi trecători oarecare. A ucis un paznic la capela din Rocamadour. A torturat şi a ucis un alt ţigan în Camargue. Iar acum două zile l-a împuşcat mortal pe asistentul meu în timpul unui asediu în care ameninţase să o spânzure pe sora bărbatului pe care îl ucisese la Paris. Toate astea pentru a descoperi nişte profeţii care se pot dovedi sau nu adevărate – care pot sau nu să fie ale profetului Nostradamus. Bănuiesc, *Madame*, că nu ignoraţi, aşa cum aţi vrea să mă faceţi să cred, adevăratele motive ale acestui oribil lanţ al faptelor.

– Este aceasta încă una dintre acuzaţiile dumneavoastră oficiale, domnule căpitan? Dacă da, v-aş aminti că este de faţă o a treia persoană.

– Aceasta nu a fost o acuzaţie oficială, *Madame*. Acuzaţiile oficiale sunt pentru tribunale. Eu conduc o anchetă. Trebuie să-l opresc pe fiul dumneavoastră înainte de a face şi mai mult rău.

– Ceea ce spuneţi despre fiul meu este grotesc. Acuzaţile dumneavoastră sunt complet nefondate.

– Dumneavoastră, *Madame* Mastigou? Aveţi ceva de completat?

– Nu, nimic, domnule căpitan. *Madame la Comtesse* nu se simte bine. Cred că ar fi lipsit de tact să continuaţi ancheta în aceste condiţii.

Contesa se ridică.

– Am hotărât ce voi face, Mathilde. Îi voi telefona ministrului de Interne. Este vărul prietenei mele, Babette de Montmorigny. În curând, această afacere va fi corectată.

Calque se ridică.

– Veţi proceda aşa cum consideraţi că este mai bine, *Madame*.

Unul dintre oamenii în uniformă dădu buzna în cameră.

– Domnule căpitan, cred că ar trebui să vedeţi ceva.

Calque îi aruncă omului o privire mustrătoare.

– Ce să văd? Conduc un interogatoriu.

– O cameră, domnule. O cameră secretă. Monceau a găsit-o din întâmplare când cerceta biblioteca.

Calque se întoarse spre contesă, cu ochii sticlind.

– Nu este o cameră secretă, domnule căpitan Calque. Toată lumea din casă ştie de ea. Dacă mi-aţi fi cerut, v-aş fi arătat-o.

– Desigur, doamnă contesă. Înţeleg acest lucru.

Cu mâinile strânse la spate, Calque îl urmă pe subordonatul său afară din cameră.

74

În cameră se ajungea printr-o intrare ingenios mascată de rafturile bibliotecii.

– Cine a descoperit asta?

– Eu, domnule.

– Cum se deschide?

Ofiţerul împinse uşa şi o închise. Aceasta se îmbină perfect neted cu rafturile.

Apoi, ofiţerul se aplecă şi apăsă cotoarele striate a trei cărţi, aşezate în apropierea podelei. Uşa de deschise din nou.

– De unde ai ştiut pe ce cărţi să apeşi?

– L-am urmărit pe valet, domnule. A intrat aici când credea că nu ne uităm şi a umblat la dispozitivul de închidere. Cred că încerca să îl blocheze, pentru ca nu cumva cineva să-l declanşeze din greşeală. Cel puţin asta mi-a spus.

– Vrei să spui că îl preocupa siguranţa noastră? Se temea ca uşa să nu se deschidă brusc şi să lovească pe careva dintre noi?

– Probabil, domnule.

Calque zâmbi. Dacă descifrase corect caracterul contesei, rolul acelui valet era să-i tragă de limbă. Era întotdeauna bine să ai un subaltern nemulţumit care să se învârtă prin preajmă. Se puteau obţine informaţii preţioase. Puteau fi înjunghiate pe la spate diferite persoane.

Calque se aplecă şi intră. Ajuns în încăpere, se îndreptă de spate şi scoase un fluierat uşor, admirativ.

O masă mare, dreptunghiulară era aşezată în centrul camerei. În jurul ei erau amplasate treisprezece scaune. Pe perete, în spatele fiecărui scaun, era un blazon şi o serie de partiţiuni. Calque le recunoscu pe unele dintre ele. Nu aparţineau însă celor doisprezece pairi ai Franţei, aşa cum te-ai fi aşteptat, ţinând cont de moştenirea companiei prezente.

– Camera nu a mai fost deschisă de la moartea soţului meu. Nu se află nimic aici care ar putea să îi intereseze pe oamenii dumneavoastră.

Calque îşi trecu mâna pe suprafaţa mesei.

– S-a şters praful, totuşi. Trebuie să fi intrat cineva aici de la moartea soţului dumneavoastră, foarte recent chiar.

– Valetul meu. Desigur. Întreţinerea camerei face parte din îndatoririle sale.

– Ca şi încuiatul uşilor la sosirea străinilor?

Contesa privi în altă direcţie. *Madame* Mastigou încercă să o apuce de mână, dar fu respinsă.

– Lavigny, vreau ca scuturile heraldice să fie fotografiate.

– Aş prefera să nu faceţi asta, domnule căpitan. Nu au absolut nici o legătură cu ancheta dumneavoastră.

– Dimpotrivă, *Madame*. Cred că sunt extrem de importante pentru anchetă.

– Domnule căpitan, această încăpere este una privată. O încăpere de club. Un loc în care oameni cu aceleaşi vederi obişnuiau să se întâlnească pentru a discuta probleme serioase, într-un mediu discret şi favorabil. După cum spuneam, încăperea n-a mai fost folosită de la moartea soţului meu. Unele dintre familiile ale căror blazoane se află în această cameră s-ar putea să nici nu ştie de prezenţa acestora aici. V-aş rămâne recunoscătoare dacă această situaţie s-ar menţine.

– Nu văd vreo masă de biliard. Sau vreun bar. Ciudată sală de club. Asta ce e, de exemplu?

Calque arătă spre un potir, fixat cu cheia în propriul său suport.

– Şi aceste iniţiale gravate? CM.

Contesa arăta de parcă tocmai fusese muşcată de o viperă.

– Domnule?

– Da.

– Am găsit un rulou de pergament. Cu o pecete. E greu. Proabil că are capetele de lemn.

Calque făcu semn ca pergamentul să fie desfăşurat pe masă.

– Vă rog să nu-l atingeţi, domnule căpitan. Este extrem de preţios.

– *Madame*, am mandat de percheziţie. Pot să ating tot ce doresc. Totuşi, mă voi strădui să nu îl pătez cu degetele mele.

Calque se aplecă şi cercetă documentul.

Contesa şi *Madame* Mastigou se sprijiniră împietrite de peretele interior al cabinetului.

– Lavigny. Te rog să le însoţeşti pe doamna contesă şi pe *Madame* Mastigou afară din cameră. Asta s-ar putea să dureze destul de mult. Şi adu-mi o lupă.

75

Primul lucru pe care îl făcu Sabir după ce Bouboul îl aduse înapoi la Maset fu să aprindă focul, pentru a se simţi mai confortabil. Era o noapte rece, iar el simţi cum corpul îi este cuprins de un frison greu de definit, când se uită de-a lungul coridorului spre locul în care zăcuse trupul lui Macron. Scuturându-şi capul, dezgustat de propriile sale sensibilităţi, începu să caute lumânări.

Vechea casă părea că îi trimite înapoi ecoul paşilor, pe când mergea prin cameră – atât de mult, încât, în mod curios, se surprinse lipsit de dorinţa de a se aventura mai departe pe coridor, în direcţia bucătăriei. După o căutare de cinci minute soldată cu un eşec, fu uşurat să descopere trei lumânări care erau încă pe podea, unde fuseseră răsturnate când omul-ochi folosise extinctorul, cu două nopţi în urmă.

Când le aprinse şi îşi zări umbra reflectată peste tot prin cameră ca un *danse macabre* la lumina torţelor, Sabir se întrebă, nu pentru prima oară, cum de o lăsase pe Yola să îl convingă să se întoarcă la Maset? Motivul raţional exista, desigur, pentru că Les Saintes-Maries rămăsese înconjurat de poliţie, aflată în căutarea omului-ochi, cu ieşirea relativ uşoară şi intrarea mult mai supravegheată.

Însă de când fusese el ultima dată aici, Maset părea că s-a transformat într-un loc blestemat. Acum, Sabir nu se simţea în largul lui să folosească locul unde cineva fusese ucis în mod brutal pentru ceva ce înţelesese că s-ar putea transforma într-o călătorie riscantă pe un drum închis. De fapt, asta îi arătase, din nou, cât de diferită era concepţia despre moarte a comunităţii *manouche*, faţă de felul oarecum sentimental, postvictorian în care o privea el.

Era foarte bine să stea aici şi să aibă tot felul de fantezii despre profeţii – în realitate se putea foarte bine ca ele nici măcar să nu fie în tubul de bambus, iar

acesta să nu conţină altceva decât praf. Dacă intraseră gărgăriţe înăuntru? Pentru orice lucru, o supravieţuire de patru sute cincizeci de ani era o încercare grea, mai ales pentru un pergament.

Se aşeză pe canapea. O clipă mai târziu, îndreptă dicţionarul francez pe care îl adusese cu el, până când marginile se aliniară cu marginea mesei. Apoi îşi alinie creionul şi hârtia lângă dicţionar. Bouboul îi împrumutase un ceas cu cadran mare, bătător la ochi, pe care Sabir îl puse acum pe masă lângă celelalte efecte personale. Mişcările familiare îi dădură o oarecare stare de confort.

Privi peste umăr spre coridor. Deja focul ardea cu flacără mare şi el începu să se simtă mai în siguranţă în izolarea sa. Dacă cineva era în stare să găsească profeţiile, Yola era aceea. După ce avea să le aducă la Maset, el le va prelua şi o va trimite imediat înapoi la Les Saintes-Maries cu Reszo. Lui îi era bine aici, singur. Îi rămânea restul nopţii pentru a traduce şi a copia profeţiile. Din acel moment nu avea să le mai scape din ochi.

La ivirea zorilor, avea să trimită documentele originale prin curier la editorii lui din New York. Apoi avea să lucreze asupra copiilor, până când avea să extragă întregul înţeles. Cu profeţiile împletite cu ingeniozitate cu povestea descoperirii lor, avea în mână un bestseller garantat. Avea să le aducă destul cât să-i îmbogăţească pe toţi. Alexi putea să se însoare cu Yola şi să ajungă bulibaşă, iar Sabir putea să facă ce voia.

Încă douăzeci de minute. Nu putea să dureze mai mult de atât. Apoi avea să ţină în mâini unul din cele mai mari secrete nespuse ale lumii.

De sus se auzi un trosnet. Apoi, linişte.

Sabir sări în picioare. Părul de la ceafă i se zbârli ca blana de pe spatele unui câine. Sfinte Sisoie! Ce fusese asta? Stătu să asculte, dar era linişte. Apoi, în depărtare, auzi motorul unei maşini care se apropia.

Cu o ultimă privire rapidă aruncată peste umăr, Sabir se repezi afară. Probabil fusese doar uşa unui dulap care se deschisese. Sau poate mutaseră poliţiştii ceva din loc – vreo plasă de ţânţari, poate – şi nenorocitul ăla de obiect rămăsese în echilibru, până ce o pală de vânt rezolvase totul, doborându-l? Poate că zgomotul venise din afară, chiar? Poate de pe acoperiş?

Privi în sus, spre casă, în timp ce aştepta ca Audi-ul să apară pe potecă. La naiba! Mai era ceva – mai devreme sau mai târziu trebuia să ajungă la o învoială cu prietenul lui, John Tone, în legătură cu furtul maşinii.

Sabir mijii ochii, privind spre faruri. Da, în scaunul de lângă şofer se vedea silueta Yolei. Şi cea a nepotului lui Bouboul lângă ea, la volan. Alexi era în siguranţă în patul lui din Les Saintes-Maries, cu Sabir alături, în cuşeta oaspeţilor. Sau cel puţin aşa fusese convins să creadă sergentul Spola.

Sabir merse spre maşină. Simţea cum adierea nopţii îi răscoleşte părul. Îi făcu un semn cu mâna lui Reszo, să stingă farurile. Din câte ştia, mai erau încă poliţişti răspândiţi prin jurul mlaştinilor şi nu voia să atragă din nou atenţia cuiva spre Maset.

– Le-ai luat?

Yola băgă mâna în haină. La lumina lanternei lui Sabir, faţa ei părea mică şi vulnerabilă. Îi dădu tubul de bambus. Apoi privi spre casă şi fu străbătută de un fior.

– Ai avut vreo problemă?

– Erau doi poliţişti. Foloseau acea *cabane* drept adăpost. Aproape că au dat peste mine. În ultima clipă au fost însă chemaţi înapoi.

– Chemaţi înapoi?

– L-am auzit pe unul care vorbea la telefon. Căpitanul Calque ştie unde a fugit omul-ochi. Undeva spre St-Tropez. Acum toţi poliţiştii merg într-acolo. Locul ăsta nu-i mai interesează.

– Doamne ajută!

– Vrei să intru cu tine?

– Nu. Am aprins focul. Şi nişte lumânări. O să mă descurc.

– Bouboul o să vină să te ia exact înainte de zori. Eşti sigur că nu vrei să te întorci acum, cu noi?

– E prea riscant. Sergentul Spola ar putea mirosi ceva. Nu e chiar atât de prost cum pare.

– Ba da, este.

Sabir izbucni în râs.

Yola mai aruncă o privire spre casă. Apoi intră înapoi în maşină.

– Nu-mi place locul ăsta. Am greşit când l-am ales ca punct de întâlnire.

– Ce alt loc am fi putut folosi? Este de departe cel mai la îndemână.

– Da, probabil.

Ridică mâna, nesigură.

– Eşti sigur că nu te răzgândeşti?

Sabir negă, clătinând din cap.

Reszo porni maşina şi înaintă pe potecă. Când se apropie de drum, reaprinse farurile.

Sabir privi cum lumina dispăru dincolo de linia orizontului. Apoi se întoarse spre casă.

76

Căpitanul Calque se rezemă de spătarul scaunului. Documentul întins în faţa lui nu avea nici un sens. Se susţinea că fusese scris la porunca expresă a regelui Ludovic al IX-lea al Franţei – şi era într-adevăr datat 1228, la doi ani după urcarea lui pe tron, la vârsta de unsprezece ani. Ceea ce însemna că avusese vreo treisprezece sau paisprezece ani atunci când se presupunea că ar fi scris documentul. Sigiliile, cu toate astea, sigur erau cele ale lui Ludovic cel Sfânt şi ale mamei sale, Blanche de Castilia; în acele timpuri, încercarea de a falsifica un

sigiliu regal ar fi dus la spânzurătoare, tragerea pe roată şi ruperea în patru, apoi la folosirea cenuşii pentru fabricarea săpunului.

Sub semnătura regelui şi a mamei sale mai erau înscrise încă trei: Jean de Joinville, consilierul regelui (şi, alături de Villehardouin şi Froissart, unul dintre cei mai mari istorici ai Franţei); Geoffrey de Beaulieu, duhovnicul regelui; şi William de Chartres, capelanul regelui. Calque clătină din cap, neîncrezător. Studiase la universitate *Histoire de Saint Louis*[1], de Joinville, şi ştia sigur că Joinville nu ar fi avut mai mult de patru ani în 1228 – cât despre ceilalţi, ei bine, nu i-ar fi luat prea mult timp să le afle vârsta. Însă asta sugera că documentul – care părea să acorde o cartă şi recunoaştere unei asociaţii numite Corpus Maleficus – fusese, cel puţin într-o oarecare măsură, postdatat.

De-abia în acel moment Calque îşi aminti de potirul încuiat în suportul său, care purta iniţialele CM. Coincidenţa i se păru neverosimilă, mai ales în această încăpere ascunsă, cu toate secretele, comploturile şi intrigile pe care le evoca. Privi din nou documentul pe care îl avea în faţă.

Mormăind concentrat, întoarse documentul pe partea cealaltă şi îl analiză cu lupa. Da. Era exact aşa cum bănuise. Pe spate se putea desluşi o urmă ştearsă de scriere. Scriere inversată. Care putea fi opera unui stângaci la care se apelase pentru a scrie în maniera arabă – adică de la dreapta la stânga. Calque ştia că în Evul Mediu partea stângă era considerată ca aparţinând Diavolului. *Sinister*[2] în conotaţie, ca şi în terminologia latină, conceptul fusese dus mai departe de la prezicătorii greci, care credeau că semnele văzute peste umărul stâng preziceau apropierea răului.

Calque apropie documentul de lumină. Până la urmă, frustrat, îi ţinu ridicat în faţa ochilor. Ghinion. Scrisul era indescifrabil – ar fi fost nevoie de un microscop electronic ca să se înţeleagă ceva.

Îşi aminti ce-i spusese contesa la prima lor întâlnire. Calque o întrebase ce ar fi purtat al treisprezecelea pair al Franţei în timpul încoronării, iar ea îi răspunsese: „Nu a purtat nimic, domnule căpitan. A protejat".

„A protejat? Împotriva cui?"

Contesa zâmbise cu subînţeles.

„A Diavolului, desigur."

Cum putea însă un muritor să apere Coroana Franţei împotriva Diavolului?

Calque începea să înţeleagă câte ceva. Corpus Maleficus. Ce însemna? Făcu apel la toate cunoştinţele de latină din şcoala generală. *Corpus* însemna corp. S-ar mai putea referi şi la un grup de oameni asociaţi pentru îndeplinirea unui scop. Iar Maleficus? Răul. Răutatea.

---

[1] „Istoria lui Ludovic cel Sfânt", în franceză în original (n.tr.)

[2] „Stânga", în latină, care mai târziu a căpătat sensul de „sinistru", tocmai datorită acestei asocieri negative (n.tr.)

Prin urmare, o organizaţie care urmărea înfăptuirea răului şi a crimelor? Cu siguranţă, asta nu era posibil. Mai ales nu sub protecţia lui Ludovic cel Sfânt, un om atât de pios încât considera că şi-a irosit ziua dacă nu asista la două liturghii complete (plus toate slujbele), trezindu-se la miezul nopţii ca să se pregătească pentru utrenie.

Atunci însemna că era o organizaţie care se ocupa de eradicarea unor astfel de fapte. O organizaţie creată pentru a submina Diavolul. Dar cum să înfăptuieşti aşa ceva? Precis nu în mod homeopatic.

Calque se ridică. Era timpul să stea iar de vorbă cu contesa.

77

Achor Bale zăcea întins în locul în care căzuse. Rana i se redeschisese şi acum simţea cum sângele i se prelinge încet pe gât. O să se mişte într-o clipă. Poate găseşte ceva în bucătărie cu care să oprească sângerarea. În caz contrar, ar putea merge la mlaştină să adune nişte muşchi de turbă. Deocamdată putea să stea aici, să se refacă. Ce grabă era? Nu ştia nimeni că e aici.

Afară se auzi un scârţâit de maşină.

Poliţia. Trimiseseră totuşi un paznic. Împreună cu tovarăşul lui, precis va verifica toate camerele înainte de a se instala pentru noapte. Bărbaţii aşa procedau. Era un fel de superstiţie. O inspectare a teritoriului. Ceva moştenit de la strămoşii care trăiau în peşteri.

Bale se trase înfuriat spre pat. Se va întinde dedesubt. Cel pe care căzuse măgăreaţa să meargă la etaj avea să se mulţumească doar să arunce privire scurtă prin cameră, la lumina lanternei. Nu se va osteni mai mult. La ce bun? Era doar locul unei crime.

Bale îşi scoase Redhawkul din toc. Poate că era doar unul? În situaţia asta, putea să-l doboare şi să îi ia maşina. Casa este aşa de izolată, încât împuşcătura nu va fi auzită de nimeni.

Mâna dădu de telefonul ascuns în buzunar. Poate că mai avea încă un strop de energie, asta dacă nu păţise ceva în căzătură. Ar fi trebuit, poate, să o sune totuşi pe *Madame*, mama sa? Să-i spună că venea acasă.

Sau poate că *les flics* monitorizează frecvenţa? Oare puteau face asta? Nu credea că e posibil. Oricum, nu aveau nici un motiv să o suspecteze pe *Madame*, mama sa.

De jos nu venea nici un sunet. Poliţaii erau încă afară. Probabil verificau locul.

Bale tastă numărul. Aşteptă să sune. Legătura mergea.

– Cine e la telefon?

– Contele, Milouins. Trebuie să vorbesc cu contesa. Este urgent.

– Domnule, poliţia ştie cine sunteţi. Sunt aici chiar acum.

Bale închise ochii. Se aşteptase la asta? Un djinn fatalist îi şopti în ureche că da.

– Ţi-a lăsat vreun mesaj pentru mine? În cazul în care sunam?

– Un cuvânt, domnule. *Fertigmachen*[1].

– *Fertigmachen?*

– A spus că o să înţelegeţi, domnule. Trebuie să închid. Vin.

78

După aceea, Bale dormi puţin. Părea să plutească între starea de conştienţă şi cea de inconştienţă, ca un om căruia i se administrase prea puţin eter înainte de operaţie.

La un moment dat i se păru că aude paşi care urcau scările, aşa că se trase lângă pat, şi aşteptă aşezat acolo, cu pistolul pregătit lângă el, preţ de cinci minute nesfârşite. Apoi alunecă iar în starea de inconştienţă.

Îl trezi un zgomot în bucătărie. De data asta, era evident. Un zdrăngănit de oale. Cineva îşi pregătea o cafea. Bale aproape că putea să audă zgomotul gazului. Să miroasă boabele.

Trebuia să mănânce. Să bea. Zgomotul din bucătărie îi va acoperi paşii. Dacă erau doi, *tant pis*. O să-i omoare pe amândoi. Avea de partea lui elementul-surpriză. Acei *flics* credeau, se pare, că el era în drum spre Cap Camarat. Asta era bine. Probabil credeau că a reuşit să treacă de *cordon sanitaire*[2]. Probabil că toată turma era în aşteptare.

Dacă ar apărea conducând o maşină de poliţie, i-ar lăsa cu gura căscată. S-ar putea îmbrăca în uniformă. Şi-ar pune ochelari de soare.

La miezul nopţii?

Bale clătină încet din cap. De ce oare nu mai avea nici un pic de energie? De ce dormita atât?

Apă. Avea nevoie de apă. Fără apă, o să moară. Pierderea de sânge nu făcuse decât să agraveze problema asta.

Se forţă să se ridice în picoare. Apoi, ţinând Redhawkul în mână, coborî scările împleticindu-se.

79

Sabir ţinu în faţa lui tubul de bambus şi îi rupse sigiliul de ceară. Nările îi fură asaltate de un miros ciudat. Un moment îşi lăsă mintea să o ia razna.

---

[1] „Isprăveşte", în germană în original (n.tr.)

[2] Aici, „încercuire", în franceză în original (n.tr.)

Mirosul era dulce şi cald, şi argilos în acelaşi timp. Tămâie? Da, asta era. Cum de rămăsese mirosul în tub în tot acest timp?

Sabir lovi uşor tubul de masă. Căzu puţină răşină. Fu cuprins de primele semne de nelinişte. Oare tămâia fusese folosită ca agent de conservare? Sau tubul nu era decât un recipient pentru ea? Sabir mai lovi o dată tubul, de data asta cu mai multă forţă, iritat. Un sul subţire de pergament îi căzu în poală.

Sabir desfăşură pergamentul şi îl întinse febril pe masă. Măsura cam optsprezece pe douăzeci de centimetri. Era scris pe ambele părţi. În grupări de câte patru rânduri. *Erau* catrenele.

Sabir începu să numere. Douăzeci şi şase de catrene pe o parte. Încă douăzeci şi şase pe cealaltă. Simţi cum tensiunea i se acumula în piept.

Trase spre el o foaie de hârtie. Urmărind cu conştiinciozitate textul, copie primul catren. Apoi începu o primă traducere.

80

Calque o privi pe contesă. Erau singuri în încăpere, aşa cum ceruse insistent contesa când Calque o rugase să îl reprimească.

– Prin urmare, fiul dumneavoastră vrea să vină acasă?

Contesa dădu din mână cu un gest de iritare, ca atunci când cineva încearcă să scape de un miros urât.

– Nu ştiu la ce vă referiţi.

Calque oftă.

– Oamenii mei au interceptat o convorbire telefonică, *Madame*. Între fiul dumneavoastră şi Milouins, valetul. Acelaşi valet care a fost surprins în timp ce încerca să încuie camera de întruniri secrete. Fiul dumneavoastră a rostit numele lui Milouins, aşa că suntem siguri.

– De unde ştiţi că era fiul meu? Milouins poate primi telefoane de la oricine doreşte. Sunt extrem de tolerantă cu servitorii mei. Nu ca alte persoane.

– Fiul dumneavoastră s-a prezentat folosindu-şi titlul de conte.

Ochii contesei se stinseră.

– N-am mai auzit ceva atât de absurd. Fiul meu nu a mai sunat aici de ani de zile. V-am spus. A plecat să se înroleze în Legiune. Şi asta, trebuie să o spun, încălcând instrucţiunuile mele exprese. Nu înţeleg de ce mă hărţuiţi în maniera aceasta.

– Milouins i-a transmis fiului dumneavoastră un mesaj.

– Vorbiţi prostii.

– Mesajul conţinea un cuvânt. Un cuvânt în germană. *Fertigmachen*.

– Nu vorbesc limba germană. Şi cred că nici Milouins.

– *Fertigmachen* înseamnă „a isprăvi ceva". Sau pe cineva.

– Într-adevăr?

– Da. Poate însemna şi „a se sinucide".

– Mă acuzaţi că i-am cerut fiului meu să se sinucidă? Vă rog, domnule căpitan. Încercaţi să mă creditaţi măcar cu puţină grijă maternă.

– Nu. Cred că i-aţi cerut fiului dumneavoastră să ucidă pe cineva. Un om pe nume Sabir. Să îl ucidă şi să termine cu toată povestea asta. Trebuie să vă spun că Sabir se află sub protecţia noastră. Dacă fiul dumneavoastră încearcă să îl ucidă, va fi prins.

– Aţi spus „să îl ucidă şi să termine cu toată povestea asta". La ce poveste vă referiţi?

– Am aflat despre Corpus Maleficus, *Madame*. Am citit documentul pe care îl ţineţi în camera ascunsă.

– Nu ştiţi nimic despre Corpus Maleficus, domnule căpitan. Şi nu aţi citit documentul pe care l-aţi menţionat. Este cifrat. Încercaţi să mă păcăliţi şi nu accept asta.

– Nu sunteţi îngrijorată de acţiunile fiului dumneavoastră?

– Sunt foarte îngrijorată, domnule căpitan. Asta vreţi să spun? Foarte îngrijorată.

– Experţii în încifrări vor decripta în curând pergamentul.

– Nu cred.

– Dumneavoastră ştiţi ce scrie?

– Desigur. Am învăţat textul pe dinafară de la soţul meu, când ne-am căsătorit. Este scris într-un limbaj codat, cunoscut doar de un cerc restrâns de adepţi atent selectaţi. Însă acum sunt o femeie bătrână. Am uitat atât conţinutul, cât şi limbajul. Tot aşa cum am uitat şi conţinutul acestei conversaţii.

– Cred că sunteţi o femeie malefică, *Madame*. Cred că sunteţi în spatele a tot ceea ce face fiul dumneavoastră şi sunteţi de acord să îl lăsaţi pradă Diavolului, dacă asta corespunde intereselor dumneavoastră şi ale organizaţiei dumneavoastră.

– Spuneţi prostii, domnule căpitan. Şi sunteţi depăşit de situaţie. Ceea ce spuneţi nu sunt decât simple speculaţii. Orice juriu v-ar da afară din sala de judecată în hohote de râs.

Calque se ridică.

O umbră ciudată măturǎ chipul contesei.

– Mai greşiţi într-o privinţă. Nu mi-aş abandona niciodată fiul în mâinile Diavolului. Niciodată în mâinile lui. Puteţi fi sigur de asta.

81

Când se apropia de ultima treaptă din ceea ce i se părea a fi un lung şir de trepte care duceau la parter, Bale alunecă. Se izbi cu putere de perete – atât de tare încât icni, luat prin surprindere de umărul rănit care se lovi de balustradă.

Sabir se îndreptă în scaun. Poliția. Probabil lăsaseră până la urmă pe cineva de pază. Poate că omul urcase la etaj, să tragă un pui de somn?! Fusese o mare prostie din partea lui să nu verifice casa înainte de a se apuca de lucru.

Sabir își adună hârtiile și merse să se așeze cu spatele la foc. Nu mai avea timp să se îndrepte spre ușă. Mai bine să încerce o minciună. Putea să spună că a fost nevoie să se întoarcă să ia niște lucruri care îi aparțineau. Dicționarul și teancul de hîrtii aveau să-l scoată din încurcătură.

Bale își făcu apariția de după colțul camerei de zi, ca un duh ieșit direct din mormânt. Fața lui avea paloarea morții, iar, la lumina lumânărilor, ochii săi opaci păreau ochii unui strigoi. Fruntea îi era plină de sânge, care i se prelinsese ca un ulei greu și pe gât, și umeri. În mâna stângă ținea un pistol, și, în timp ce Sabir îl privea cuprins de groază, Bale ridică arma și o îndreptă spre el.

Probabil pentru prima dată în viață, Sabir acționă din instinct. Aruncă dicționarul spre Bale și exact în același moment se răsuci, ajungând cu fața la foc. Cu o fracțiune de secundă înainte de împușcătură, Sabir aruncă în flăcări pergamentul original și copia de pe hârtie.

82

Sabir se trezi fără să știe unde se afla. Încercă să se miște, însă nu reuși. Nările i se umplură de un miros groaznic, nociv. Încercă să-și elibereze brațele, dar erau scufundate într-un fel de noroi. Acesta îi ajungea până la ceafă, lăsându-i liber doar capul. Sabir încercă din răsputeri să se ridice, dar nu făcu decât să se afunde și mai mult în masa de noroi.

– În locul tău, n-aș face asta.

Sabir își ridică privirea.

Bale stătea ghemuit deasupra lui. La cincisprezece centimetri deasupra capului lui Sabir se afla un orificiu, nu mai lat decât corpul unui om. Bale balansa ușița care în mod normal închidea groapa, de pe partea lui, dinafară. Își ținea lanterna cu lumina îndreptată direct pe fața lui Sabir.

– Te afli într-o hazna. Una veche. Se vede că această casă nu a avut niciodată canalizare. Mi-a luat ceva timp s-o găsesc. Însă trebuie să recunoști că este o bijuterie. Între nivelul rahatului și cel al puțului sunt douăzeci de centimetri. Cam cât capul tău, Sabir, plus câțiva centimetri lăsați pentru lichid. Când o să închid trapa, o să ai aer pentru cât timp, o jumătate de oră, poate? Asta, dacă nu te omoară mai întâi monoxidul de carbon degajat de descompunerea zaharurilor.

Sabir începu să simtă durerea din tâmpla dreaptă. Ar fi vrut să ridice mâna, să atingă locul, dar nu putea.

– Ce mi-ai făcut?

– Nu ți-am făcut nimic. Cu toate astea, rana de la cap e rezultatul ricoșării. Glonțul meu a lovit șemineul exact în momentul în care te pregăteai să distrugi

profeţiile. Glonţul deformat a sărit înapoi şi ţi-a smuls o parte din ureche, lăsându-te inconştient. Îmi pare rău pentru neajunsul ăsta.

Sabir simţea cum începe să fie cuprins de un sentiment de claustrofobie. Încercă să respire normal, dar realiză că este incapabil să se controleze astfel. Începu să aibă convulsii, ca în timpul unei crize de astm.

Bale îl lovi uşor pe Sabir peste şaua nasului, cu ţeava pistolului.

– Nu-mi face crize. Vreau să mă asculţi. Ascultă-mă cu atenţie. Eşti deja un om mort. Indiferent ce se întâmplă, o să te ucid. O să mori în acest loc. Aici nu o să te găsească nimeni.

Nasul lui Sabir începuse să sângereze. Încercă să-şi întoarcă faţa, îndepărtând-o de pistolul lui Bale, căci se temea de o a doua lovitură, dar amestecul de sânge şi excremente îi dădu o senzaţie de vomă. Avu nevoie de câteva minute pentru a-şi reveni şi a-şi controla convulsiile. Apoi, când accesul trecu, înălţă capul cât putu şi inhală aer proaspăt de deasupra.

– De ce mai stai de vorbă cu mine? De ce nu rezolvi odată ceea ce vrei să faci?

Bale îi făcu cu ochiul.

– Răbdare, Sabir, răbdare. Încă mai stau de vorbă cu tine pentru că ai o slăbiciune. O slăbiciune fatală, pe care intenţionez să o folosesc împotriva ta. Eram acolo când te-au închis în lada aia de lemn, în Samois. Şi am văzut în ce stare erai când te-au scos la lumină. Claustrofobia este ceea ce te îngrozeşte cel mai mult. Aşa că ţi-o dăruiesc. În exact şaizeci de secunde, o să încui trapa şi o să te las aici să putrezeşti. Ai însă o şansă să răscumperi viaţa fetei. A fetei, nu a ta. Poţi să-mi dictezi tot ce ştii despre profeţii. Nu. Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc. Ai avut destul timp să copiezi versetele şi să le traduci. Am găsit dicţionarul pe care l-ai aruncat spre mine. Am auzit când a venit maşina. Am calculat cât timp ai stat în salon, au fost câteva ore. Dictează-mi ce ştii, şi o să te împuşc în cap. În felul ăsta, n-o să mori sufocat... Şi îţi promit să o cruţ pe fată.

– Nu am...

Sabir nu putea vorbi coerent.

– Nu am...

– Ba da. Am găsit suportul de foi pe care l-ai ţinut dedesubt. Ai scris multe versete. Ai tradus multe versete. Mai târziu, o să analizez suportul. Întâi însă, spune-mi ce vreau să aflu. Dacă nu, o s-o găsesc pe fată şi o să fac exact ce i-a făcut Călăul din Dreissigacker femeii însărcinate. Totul, până la ultima biciuire – până la ultima opărire – până la ultima rotire a roţii de tortură. Micuţa ta Yola ţi-a povestit despre asta, nu-i aşa? Despre basmul de seară pe care i l-am citit în timp ce aştepta să moară? Faţa ta îmi spune că aşa e. O poveste care te obsedează, nu-i aşa? Poţi s-o salvezi de la un asemenea supliciu, Sabir. Poţi muri ca un erou.

Bale se ridică în picioare.

– Gândeşte-te la asta.

Trapa căzu cu un pocnet, cufundând din nou haznaua într-un întuneric total.

83

Sabir începu să urle. Nu era un sunet provenit din dorinţa de a ieşi de acolo. Era un sunet animalic, ieşit de undeva din adâncul lui, dintr-un loc al pieirii, unde nu mai exista speranţă.

Deasupra lui se auzi un zgomot de mobilă grea, împinsă peste trapă. Sabir tăcu, asemenea unui animal care simte apropierea hăitaşilor. Întunericul în care se afla era total – atât de adânc, încât pentru ochii săi bulbucaţi, negrul părea aproape purpuriu.

Îi reveni reflexul de a vomita şi îşi simţea acum inima strângându-i-se în piept la fiecare expectoraţie. Încercă să se concentreze asupra lumii de afară. Să se extragă din acea hazna şi din întunericul hidos care ameninţau să îl înghită şi să îl înnebunească. Întunericul însă era atât de adânc şi teama lui atât de mare, încât nu-şi mai putea controla gândurile.

Încercă şi-şi scoată braţele de dedesubt. Erau legate? Bale făcuse până şi aşa ceva?

Cu fiecare mişcare, se afunda mai adânc în hazna. Acum murdăria îi ajungea până la bărbie şi ameninţa să îi intre în gură. Începu să se zvârcolească, bătând din braţe în lichidul vâscos din jur, ca un pui care-şi agită aripile.

Bale avea să se întoarcă. Spusese asta. Avea să se întoarcă să-l întrebe pe Sabir despre profeţii. Asta avea să-i dea lui Sabir avantajul crucial de care avea nevoie. Avea să-l facă pe Bale să-l scoată din hazna, pentru a scrie tot ceea ce ştia. Atunci avea să-l doboare. Nici o forţă din lume nu avea să-l facă pe Sabir să reintre în groapă, odată ieşit de acolo. Avea să moară, dacă era cazul. Avea să se sinucidă.

De-abia atunci îşi aminti Sabir de braţul rănit al lui Bale. Era fizic imposibil ca Bale să-l scoată de acolo. Să-l târască până la hazna fusese în stare. Să controleze alunecarea înăuntru a unui om inconştient, şi asta putuse – asta implicase doar folosirea unei pârghii, prinderea unui corp inert de guler, lăsând gravitaţia să se ocupe de restul. Dar nu exista nici o posibilitate pe lumea asta ca Bale să reuşească să-l mai scoată de acolo.

Lent, treptat, gazele din hazna începeau să-şi facă efectul. Sabir se simţi tras în sus de o forţă exterioară. Mai întâi, întregul corp păru a-i fi împins spre capacul sigilat al haznalei, ca cel al unui om aspirat de hublou într-un avion depresurizat. Apoi ţâşni prin el în aer, cu corpul îndoit în U, sub influenţa forţei centrifuge. Îşi îndepărtă braţele cât putu de mult, iar corpul său se îndoi invers, până când ajunse să se ridice vertiginos, sub forma unui C – forma unui parașutist –, dar cu o forţă şi o viteză de ascensiune al căror efect era greu de văzut.

Privi spre pământul de sub el cu o sublimă detaşare, ca şi când acest exod eliminator nu făcea în nici un caz parte dintr-o experienţă proprie.

Apoi, pe când era adânc cufundat în halucinaţii, corpul intră într-un proces gradual de dezarticulare. Mai întâi îi fură smulse braţele – le văzu cum se îndepărtează, răsucindu-se, aspirate de un curent de aer. Apoi, picioarele.

Sabir începu să geamă.

Cu un scrâşnet înspăimântător, partea de jos a trunchiului, de la brâu până la coapse, se rupse de corp, trăgând după el maţe, rinichi, intestin şi vezică. Pieptul îi plesni în două, iar inima, plămânii şi coastele i se deşirară din corp. Încercă să le apuce, dar nu mai avea braţe. Nu avea nici o putere să mai controleze lichefierea propriului corp, iar curând tot ce mai rămăsese din el era capul, exact ca în visul lui şamanic – capul care se apropia, cu faţa spre el, cu ochii morţi.

Când capul se apropie şi mai mult, gura i se deschise şi un şarpe începu să iasă din ea – un şarpe gros, un piton care se descolăcea, cu solzi ca de peşte, cu ochi care îl priveau ţintă şi o gură care părea să se dezmembreze, devenind şi mai mare. Pitonul se întoarse şi înghiţi capul lui Sabir – Sabir văzu cum forma capului avansează în corpul pitonului, împins de muşchii contractaţi.

Apoi pitonul se întoarse, iar faţa lui era acum faţa lui Sabir, cu urechea rănită cu tot. Faţa încercă să-i vorbească, însă Sabir nu mai putea distinge sunetul propriei voci. Era ca şi cum s-ar fi aflat în acelaşi timp atât în afara, cât şi în interiorul şarpelui. Totuşi, Sabir îşi dădu cumva seama că neputinţa de a auzi era a capului din interior, tras prin segmentele şarpelui, asemenea cărnii prin maşina de tocat.

„E ca o naştere, decretă Sabir. E ca avansarea pe canalul naşterii. Din cauza asta sunt claustrofobic. E vorba de naşterea mea. Are legătură cu naşterea mea."

Sabir putea acum să vadă cu ochii şarpelui, să simtă cu pielea şarpelui. El era şarpele, iar şarpele era el.

Mâna îi ţâşni afară din mizerie, în apropierea feţei. Simţi cum mâna îi atinge gâtul, ca şi cum încă nu făcea parte din el.

El era încă şarpe. Nu avea mâini.

Mâna trase colierul pe care i-l dăduse şamanul.

Şarpe. Şarpele era în colier.

Otravă. Era otravă în colier.

Trebuie să o bea. Să se omoare. Asta era ceea ce îi spunea visul, nu?

Deodată, se trezi iar în realitatea din hazna. Deasupra, se auzea un râcâit.

Într-o clipă, Bale avea să deschidă trapa.

Cu mâna liberă, Sabir smulse o bucată de cârpă din partea din faţă a cămăşii şi o băgă în gură. O îndesă în jos pe gât, blocând accesul spre trahee.

Simţi cum îi vine să vomite, dar îşi ignoră reflexul.

Bale deschidea trapa.

Sabir îşi turnă fiola cu otravă în gură. Acum respira numai pe nas. Simţea otrava pe limbă. Cum se împrăştie în gură. Cum se strecoară spre nas şi spre sinusuri.

Când trapa fu deschisă, Sabir se prefăcu mort. Cu o fracţiune de secundă înainte de a fi invadat de lumină, Sabir îşi lăsă capul să cadă în faţă şi să se sprijine pe suprafaţa mizeriei, pentru ca Bale să-şi închipuie că se înecase.

Bale mormăi iritat. Se aplecă să-i ridice capul lui Sabir.

Cu mâna liberă, Sabir îl apucă pe Bale de gulerul cămăşii. Acesta se dezechilibră şi îşi începu căderea.

Folosindu-se de elanul propriei mişcări de cădere, Sabir îi roti capul prin deschizătură. Ochii i se fixară pe rana deschisă de la gâtul lui Bale.

Când, pentru scurt timp, capul lui Bale fu paralel cu al său, Sabir îşi înfipse dinţii în rană, împingându-şi limba în gaura produsă de glonţ şi împrăştiind adânc veninul în venele lui Bale.

Apoi scuipă ce mai rămăsese din venin în haznaua din jur şi se pregăti să moară.

84

Întrevederea lui Joris Calque cu contesa se dovedise a fi echivalentul unui *coitus reservatus* – cu alte cuvinte, amânase atât de mult încheierea, încât efectul final fusese doar puţin mai satisfăcător decât un vis erotic.

Înainte de întrevedere, se convinsese că el era în avantaj. Desigur, contesa avea să fie în defensivă. Era o femeie în vârstă – de ce oare nu mărturisea totul şi termina odată? În Franţa nu mai exista pedeapsa capitală. De fapt, contele avea probabil să fie închis într-un azil, unde n-avea decât să se joace de-a dinastiile cât poftea, având certitudinea că peste cincisprezece sau douăzeci de ani avea să fie etichetat drept „inofensiv" şi rearuncat în sistem.

În loc de asta, Calque se trezise faţă în faţă cu echivalentul uman al unui zid de cărămidă. De foarte puţine ori în carieră mai întâlnise Calque pe cineva care să fie atât de convins de legitimitatea morală a actelor sale. Calque ştia că în spatele comportamentului lui Bale se afla mama sa, contesa – o ştia pur şi simplu. Dar nu avea nici cea mai mică dovadă.

~

– Tu eşti, Spola?

Calque ţinea telefonul la cincisprezece centimetri depărtare de gură, ca şi cum ar fi fost un microfon.

– Unde sunt Sabir şi Dufontaine în momentul ăsta?

– Dorm, domnule. E două dimineaţa.
– Te-ai dus de curând să verifici? În ultima oră, de pildă?
– Nu, domnule.
– Atunci du-te chiar acum.
– Să vă sun după aceea?
– Nu. Ia telefonul cu tine. Pentru asta sunt făcute, nu?

Sergentul Spola se ridică de pe bancheta din spate a dubei de poliţie. Îşi amenajase un culcuş confortabil, cu ajutorul câtorva pături împrumutate şi al unei perne de scaun pe care i-o procurase Yola. Ce credea Calque? Era miezul nopţii. De ce să vrea Sabir şi ţiganul să plece undeva? Nu erau acuzaţi de nimic. Dacă o să-i ceară părerea Calque, o să-i spună că nu avea nici un rost să irosească forţe poliţieneşti pentru urmărirea celor nesuspectaţi în timp ce-şi văd de treburi conform drepturilor legale pe care le aveau. Pe Spola îl aştepta acasă o soţie minunată. Şi un pat cald. Acestea erau drepturile lui legale. Cu toate astea, ca întotdeauna, erau pe punctul de a fi încălcate.

– În momentul ăsta îl privesc pe ţigan. Doarme tun.
– Verifică şi ce face Sabir.
– Da, domnule.

Spola deschise încet uşa rulotei. Ce tâmpenie!

– E întins în pat, e...

Spola se întrerupse. Mai făcu un pas în cameră şi aprinse lumina.

– Nu mai e, domnule. Au pus perne pe pat, ca să pară că doarme cineva. Îmi pare rău, domnule.
– Fata unde este?
– Doarme laolaltă cu femeile, domnule. În cealaltă parte.
– Du-te şi adu-o.
– Nu pot, domnule. Ştiţi cum sunt ţigăncile astea. Dacă dau buzna acolo...
– Adu-o. Dă-mi-o la telefon.

85

Spola se chiorî prin parbriz la copacii care defilau pe lângă ei. Începuse ploaia şi lumina farurilor maşinii se reflecta pe drum, îngreunând estimarea distanţelor.

Yola se tot foia nervoasă lângă el; în lumina reflectată de asfalt, faţa îi era încordată.

Spola dădu drumul ştergătoarelor din spate.

– Mi-aţi jucat o festă urâtă. Aş putea să-mi pierd slujba din cauza asta.
– Din start nu trebuia să fii pus să ne păzeşti. Asta s-a întâmplat doar pentru că suntem ţigani. Ai voştri ne tratează ca pe nişte gunoaie.

Spola se aşeză mai bine în scaun.

– Nu-i adevărat. Am încercat să mă port omeneşte cu voi – să vă las în pace. V-am lăsat până şi să-l vizitaţi pe *curandero*, împreună cu Sabir. De aia am intrat în toată încurcătura asta.

Yola îi aruncă o privire.

– Tu eşti de treabă. Ceilalţi însă mă dezgustă.

– Ei, da, aşa e. Există unii oameni care au idei preconcepute, în mod nejustificat. Nu neg asta. Eu însă nu sunt unul dintre ei.

Se aplecă înainte şi şterse interiorul parbrizului cu mâneca.

– Dacă ne-ar da maşini cu aer condiţionat, am putea să vedem şi noi încotro mergem. Suntem prin apropiere?

– Aici e. Ia-o la stânga. Şi mergi înainte pe alee. O să apară şi casa imediat.

Spola îndreptă maşina pe aleea bătătorită. Se uită la ceas. Lui Calque o să-i ia cel puţin încă o oră să ajungă – dacă nu cumva o să deturneze un elicopter al poliţiei. Încă o noapte nedormită.

Parcă maşina în faţa casei Maset.

– Prin urmare, aici s-a întâmplat totul?

Yola ieşi din maşină şi alergă spre uşa principală. Neliniştea ei nu avea un motiv întemeiat, dar telefonul lui Calque, care o avertizase că omul-ochi încă îl urmărea pe Sabir, îi distrusese calmul. Crezuse că omul-ochi ieşise complet din viaţa lor. Iar acum ea se afla aici, în toiul nopţii, ajutând şi instigând poliţia.

– Damo?

Privi în jur prin încăpere. Focul aproape că se stinsese. Una dintre lumânări se topea, iar cealaltă mai avea vreo zece minute până să se stingă. Nu era lumină nici să vezi, darămite să mai transcrii un text amănunţit. Se răsuci spre sergentul Spola.

– Ai o lanternă?

El o aprinse.

– Poate e în bucătărie?

Yola scutură din cap, respingând ideea. În lumina artificială, faţa îi era încordată şi neliniştită. Alergă pe coridor.

– Damo?

Avu o ezitare când ajunse la locul în care fusese ucis Macron.

– Damo?

Auzise un zgomot? Îşi duse mâna la inimă şi făcu un pas înainte.

Sunetul unei împuşcături răsună cu ecou în clădirea goală. Yola scoase un ţipăt. Sergentul Spola alergă spre ea.

– Ce-a fost asta? Ai auzit o împuşcătură?

– A fost jos, în pivniţă.

Yola îşi dusese mâna la gât.

Spola înjură şi îşi scoase pistolul din toc. El nu era un individ activ. Joaca de-a armele nu era pentru el. De fapt, în peste treizeci de ani de activitate în poliţie, nu fusese niciodată nevoit să facă uz de violenţă.

– Stai aici, *mademoiselle*. Dacă mai auzi şi alte focuri, fugi la maşină şi demarează. M-ai auzit?

– Nu ştiu să conduc.

Spola îi dădu telefonul.

– L-am sunat pe căpitanul Calque. Spune-i ce se întâmplă. Spune-i că trebuie să trimită o ambulanţă. Acum trebuie să mă duc jos.

Spola alergă prin spatele casei spre pivniţă, în timp ce lanterna arunca umbre sălbatice pe pereţi. Fără să mai gândească, deschise uşa pivniţei şi coborî scările tropăind, ţinând neîndemânatic pistolul într-o mână, iar, în cealaltă, lanterna.

Picioarele unui om ieşeau din ceea ce părea a fi o cisternă veche de apă sau o hazna. Pa când Spola privea, picioarele alunecară în interiorul puţului. Din interior se auzeau nişte zgomote nebuneşti, iar Spola stătu o clipă în loc, împietrit de şoc şi de consternare. Apoi se târî înainte şi lumină interiorul puţului.

Sabir ţinea capul dat pe spate şi gura deschisă într-un fel de rictus încremenit. Cu mâna liberă ţinea pumnul lui Bale, cu Redhawkul încleştat la mijloc. Pe când Spola privea scena, capul lui Bale se ivi din hazna, cu ochii opaci întorşi într-o parte mai mult decât părea să fie posibil pentru nişte ochi omeneşti. Pistolul se roti şi izbucni o străfulgerare rapidă.

Spola căzu în genunchi. O amorţeală îi cuprinse pieptul şi se răspândi apoi spre pântece şi spre zona genitală. Încercă să ridice pistolul, dar îi fu imposibil. Tuşi o dată, apoi se prăbuşi pe-o parte.

O siluetă ţâşni pe lângă el. Simţi cum îi este luat din mână pistolul. Apoi îi fu luată şi lanterna. Îşi duse la burtă ambele mâini eliberate. Brusc, văzu în faţa ochilor imaginea încântătoare a soţiei sale întinse pe pat, în aşteptare, cu ochii arzători pironiţi într-ai lui.

Străfulgerările armei deveniră mai puternice, luminând pivniţa ca loviturile repetate ale fulgerelor unei furtuni. Spola era conştient de mişcarea care se petrecea undeva departe, dincolo de el. Foarte departe. Apoi cineva îi separă mâinile cu blândeţe. Era oare soţia lui? O aduseseră să aibă grijă de el? Spola încercă să-i vorbească, dar masca de oxigen îi acoperi cuvintele.

86

– Îi eşti dator fetei pentru viaţa ta.

– Ştiu.

Sabir îşi întoarse capul până când putu privi vârfurile brazilor care abia se vedeau de la fereastra spitalului.

– Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, îi datorez mai mult decât viaţa.

Calque nu sesiză remarca. Era preocupat de cu totul altceva.

– De unde ştia că ai luat otravă? De unde ştia că aveai nevoie de un vomitiv?

– Ce vomitiv?

– Ţi-a dat să mănânci muştar şi să bei apă sărată până când ai eliminat ce mai rămăsese din otravă. I-a salvat viaţa şi sergentului Spola. Omul-ochi l-a împuşcat în burtă. Victimele împuşcate în burtă mor dacă adorm. L-a ţinut de vorbă în timp ce stătea întinsă, cu o mână în interiorul puţului, ca să te ţină pe tine ridicat deasupra mizeriei ăleia. Fără ea, te-ai fi înecat.

– V-am spus că este o persoană deosebită. Însă, ca toţi ceilalţi, nu aveţi încredere în ţigani. Nu este normal, ce să mai! Ar trebui să vă fie ruşine.

– Nu am venit aici pentru o predică.

– Atunci pentru ce aţi venit?

Calque se aşează la loc pe scaun. Se căută în buzunare după o ţigară, apoi îşi aminti că se afla într-un spital.

– Pentru răspunsuri, presupun.

– Ce ştiu eu? Am fost urmăriţi de un nebun. E mort. Acum ne continuăm vieţile.

– Nu e de ajuns.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să ştiu de ce s-au întâmplat toate astea. De ce a fost ucis Paul Macron. Şi ceilalţi. Bale nu era nebun. Era cel mai sănătos dintre noi toţi. Ştia exact ce vrea şi din ce motiv.

– Întrebaţi-o pe mama lui.

– Am întrebat-o. E ca şi cum ai vorbi la pereţi. Neagă totul. Manuscrisul pe care l-am găsit în camera ei ascunsă este indescifrabil, iar superiorii mei consideră că pentru poliţie este o pierdere de timp să continue cercetările în această direcţie. A scăpat basma curată. Ea şi banda aia a ei de aristocraţi adoratori ai Diavolului.

– Ce doriţi de la mine?

– Yola i-a mărturisit sergentului Spola că profeţiile nu sunt pierdute. Că le-aţi salvat şi că dumneata le traduceai la Maset. Cred că are o slăbiciune pentru sergentul Spola.

– Vreţi să ştiţi ce scria în profeţii?

– Da.

– Dar dacă le-aş publica?

– Nu te-ar asculta nimeni. Ai fi ca fiica regelui Priam, Cassandra, căreia pretendentul său, Apollo, i-a dat darul profeţiei. Numai că, atunci când ea a refuzat să se culce cu el, el a modificat darul, astfel încât, deşi profeţiile ei erau mereu adevărate, nimeni nu le credea.

Calque ridică mâna pentru a-l reduce la tăcere pe Sabir, care se pregătea să-i dea replica. Începu să numere pe degete ideile pe care voia să le sublinieze.

– Unu – nu ai originalele. Doi – nici măcar nu ai o copie a originalelor. Le-ai ars. Am găsit cenuşa în şemineu. Cenuşă care valorează cinci milioane de dolari. Trei – ar fi vorba de cuvântul tău împotriva restului lumii. Oricine ar putea pretinde că le-a găsit. Ceea ce ai tu nu are nici o valoare, Sabir.

– Atunci de ce doriți ceea ce am?

– Pentru că trebuie să știu.

Sabir închise ochii.

– De ce v-aș spune?

Calque ridică din umeri.

– La asta nu pot să-ți răspund.

Se aplecă înainte.

– Dar dacă aș fi în locul dumitale, aș vrea să spun cuiva. N-aș vrea să duc cu mine în mormânt lucrurile astea, indiferent despre ce e vorba. Aș vrea să mă scap de povara lor.

– De ce să vă spun tocmai dumneavoastră?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sabir!

Calque sări din scaun. Apoi se răzgândi și se reașeză.

– Îmi ești dator. Și îi ești dator și lui Macron. Ți-ai bătut joc de mine după ce am avut încredere în dumneata.

– N-ar fi trebuit să aveți încredere în mine.

Calque schiță un zâmbet.

– Nu am avut. În mașină erau două dispozitive de urmărire. Știam că, dacă am fi pierdut unul, puteam să detectăm semnalul celuilalt. Sunt polițist, nu asistent social, Sabir.

Sabir clătină din cap cu tristețe. Îl privea pe Calque, cu ochii săi întunecați, în contrast cu bandajul alb învechit, care îi proteja jumătate de față. Mi s-a întâmplat ceva cât am fost închis acolo, domnule căpitan.

– Știu.

– Nu. Nu ceea ce credeți dumneavoastră. Altceva. A fost un fel de transformare. M-am schimbat. Am devenit altceva. *Curandero* m-a avertizat că așa ceva se întâmplă atunci când ești pe punctul de a deveni șaman. Vindecător.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Nici eu.

Calque se lăsă pe spate în fotoliu.

– Îți amintești ceva din manuscris? Sau nu fac decât să-mi pierd timpul?

– Mi-l amintesc pe tot.

Corpul lui Calque înțepeni, ca cel al unui câine care a mirosit prada.

– Nu se poate.

– V-am spus că s-a schimbat ceva în interiorul meu. A avut loc o transformare. Nu știu despre ce e vorba sau de ce s-a întâmplat, dar știu că îmi pot aminti fiecare cuvințel din textul franțuzesc pe care l-am văzut. Ca o fotografie. Trebuie doar să-mi închid ochii și îl am în față. Am petrecut șase ore în casa aceea, domnule căpitan. Citind și recitind acele catrene. Traducându-le. Încercând să le înțeleg sensul.

– Le-ai scris?

– Nu am nevoie. Și nici nu vreau.

Calque se ridică.

– Bine. A fost o prostie să îți cer asta. De ce mi-ai spune? Ce pot să fac eu în legătură cu asta? Sunt bătrân. Ar trebui să ies la pensie. Însă mă cramponez de poliție pentru că nu am altceva de făcut. Cam despre asta e vorba. La revedere, domnule Sabir. Mă bucur că nenorocitul ăla nu te-a terminat.

Sabir îl privi pe Calque cum se îndreaptă către ușă. Omul ăsta avea ceva – integritate, poate – care îl făcea să fie mai presus de oamenii obișnuiți. În timpul investigației, Calque fusese cinstit, potrivit propriilor sale concepții. Îi acordase lui Sabir mult mai multă libertate decât avea dreptul să pretindă. Și nu îl învinuise de moartea lui Macron sau de rănirea sergentului Spola. Nu. Se învinuise pe sine însuși.

– Așteptați.

– De ce?

Sabir îi țintui privirea.

– Luați loc, domnule căpitan. O să vă spun o parte din poveste. Acea parte care nu aduce prejudicii altor persoane. Vă veți mulțumi cu atât?

Calque îi întoarse privirea. Apoi se așeză cu grijă înapoi pe scaun.

– Va trebui să mă mulțumesc cu atât, nu?

Sabir ridică din umeri. Apoi își înclină capul, întrebător.

– Secret confesional?

Calque oftă.

– Secret confesional.

87

– Erau numai cincizeci și două de catrene pe pergamentul pe care l-am scos din tubul de bambus. Inițial am crezut că vor fi cincizeci și opt, pentru că ăsta era numărul care lipsea pentru a totaliza exact numărul original al lui Nostradamus, ce acoperea cele zece secole. Șase încă lipsesc. Acum cred că sunt împrăștiate în diferite locuri, ca cele de la Rocamadour și Montserrat, și sunt scrise să servească drept indicii pentru grupul principal.

– Spune mai departe.

– Din câte îmi dau seama, fiecare dintre cele cincizeci și două de catrene rămase descrie un anumit an. Un an din numărătoarea de până la sfârșitul lumii. Apocalipsa. Ragnarök. Marea Schimbare maya. Sau cum doriți să-i spuneți.

– Cum adică, descrie un an?

– Fiecare are rol de indicator. Descrie un eveniment care va avea loc în acel an – și fiecare eveniment este semnificativ într-un anumit fel.

– Prin urmare, data sfârșitului nu este indicată?

– Nu trebuie să fie – nici măcar Nostradamus nu ştia data exactă a sfârşitului lumii. Ştia numai ce se întâmplă înainte. Aşa că data devine evidentă pe măsură ce ne apropiem de ea. Treptat.

– Tot nu înţeleg.

Sabir se ridică, aşezându-se mai bine în pat.

– E simplu. Nostradamus vrea ca omenirea să scape de holocaustul final. Crede că, dacă omenirea îşi poate schimba comportamentul prin recunoaşterea celei de-A Doua Veniri – prin respingerea celui de-Al Treilea Antihrist –, atunci mai poate avea o şansă să evite distrugerea completă. De aceea ne-a dat indiciile, an cu an şi eveniment cu eveniment. Trebuie să corelăm catrenele cu evenimentele. Când fiecare eveniment se întâmplă exact aşa cum a prezis Nostradamus, catrenul devine mai important şi îl putem bifa. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârşitul lumii, cu atât vor fi mai evidente datele de început şi de sfârşit, pur şi simplu pentru că evenimentele prezise pentru ultimii ani dinainte de sfârşit încă nu s-au produs. Atunci, oamenii vor începe să creadă. Şi poate îşi vor schimba comportamentul. Una peste alta, Nostradamus ne dă un preaviz de cincizeci şi doi de ani.

Calque se strâmbă.

– Fiţi atent, primul indiciu, din cel care acum cred că este primul catren, sună aşa:

Deşertul african se va topi în sticlă
Libertăţi false îi vor tulbura pe francezi
Marele imperiu al insulelor se va micşora
Mâinile, picioarele şi umerii se feresc de cap.

– Nu înseamnă nimic. Nu ajungem nicăieri.

– Dimpotrivă. Mai ascultaţi o dată. „Deşertul african se va topi în sticlă." În 1960, francezii au efectuat primul lor test nuclear în sud-vestul Algeriei. În deşertul Sahara. L-au numit Gerboise Bleu – Jerboa Albastru.

– Dai o interpretare prea largă.

– Atunci încercaţi cu versul următor: „Libertăţi false îi vor tulbura pe francezi." În 1960, Franţa a acordat – sau a fost forţată să acorde – independenţă următoarelor colonii: Camerunul francez, Togo francez, Madagascar, Dahomey, Burkina Faso, Volta Superioară, Coasta de Fildeş, Ciad, Republica Centrafricană, Congo-Brazzaville, Gabon, Mali, Niger, Senegal şi Mauritania. Însă au continuat războiul din Algeria. „Libertăţi false" înseamnă că pe de-o parte oferi ceva şi pe de alta iei înapoi. Mai departe, versurile trei şi patru: „Marele imperiu al insulelor se va micşora. Mâinile, picioarele şi umerii se feresc de cap." Pentru Nostradamus, Marea Britanie a fost întotdeauna „marele imperiu al insulelor". Foloseşte această expresie de nenumărate ori, întotdeauna referitor la Marea Britanie. În 1960, Marea Britanie a acordat independenţă Ciprului. Au urmat apoi Somalia

britanică, Ghana, Nigeria. Acestea sunt extremităţile. Regina Elisabeta a II-a era capul. Obţinându-şi independenţa, au evitat-o.

– Nu e de ajuns.

– Atunci să-l încercăm pe următorul:

Germania va fi strangulată, iar Africa reluată
Un lider tânăr va apărea: îşi va menţine tinereţea
Bărbaţii îşi vor ridica ochii spre câmpul de bătaie
O stea va străluci, dar nu e stea.

– Potrivit teoriei dumitale, Sabir, acest catren ar trebui să se refere la anul 1961. Aşa e? Nu prea văd asta.

– De ce nu? Uitaţi-vă la prima jumătate a versului întâi: „Germania va fi strangulată." Nostradamus foloseşte expresia *envoyer le cordon,* care înseamnă „a trimite garota". Cu alte cuvinte, „ a ordona să fie strangulat". Ce s-a întâmplat în 1961? S-a închis graniţa între Berlinul de Est şi cel de Vest şi s-a construit Zidul – un cordon de beton care separa şi strangula Germania. Acum, cealaltă jumătate: „iar Africa reluată". La 21 aprilie 1961, membrii rebeli ai OAS au cucerit Algerul, într-un efort de a-l împiedica pe generalul de Gaulle să acorde independenţă Algeriei. Vă mai amintiţi, nu-i aşa, domnule Calque? Probabil eraţi ocupat să vă faceţi ucenicia ca *pandore*.

– Puah.

– „Bărbaţii îşi vor ridica ochii spre câmpul de bătaie." Vă aminteşte de ceva? La 12 aprilie 1961, Yuri Gagarin a devenit primul om care a ajuns în spaţiu – cu *Vostok I* – prin asta lansând cursa spaţială şi adâncind Războiul Rece dintre Statele Unite, NATO şi Uniunea Sovietică. „O stea va străluci, dar nu e stea." Asta e o descriere a naibii de bună pentru o navetă spaţială, nu-i aşa? Mai ales dacă te gândeşti că Nostradamus scria cu 450 de ani înainte ca aşa ceva să fie măcar imaginat.

– Şi ce e cu „Un lider tânăr va apărea: îşi va menţine tinereţea"? Bănuiesc că o să-mi spui că se referă la John F. Kennedy.

– Bineînţeles. Kennedy a preluat funcţia prezidenţială în SUA la 20 ianuarie 1961. „Un lider tânăr va apărea" – Kennedy a devenit liderul lumii occidentale când a depus Jurământul de Credinţă. „Îşi va menţine tinereţea" pentru că va fi asasinat doi ani mai târziu, la 22 noiembrie 1963.

– Bănuiesc că Nostradamus face referire şi la acest lucru.

– Da. Spune: „Caleaşca palidă a regelui cel tânăr devine neagră". Al doilea rând este: „Regina trebuie să jelească; coroana regelui va fi împărţită." Kennedy a fost împuşcat în cap, la 22 noiembrie 1963, în Dallas, Texas. Medicul Robert McClelland a descris rana în mărturia sa din Parkland, în faţa lui Arlen Specter, pe 21 martie 1964. A spus că bucăţi din creier au ieşit din partea superioară a craniului preşedintelui, sub efectul împuşcăturii. Uitaţi. Am scos de pe Internet

mărturia lui. Să vă citesc: „Am putut examina cu mare atenţie rana de la cap şi am observat că partea dreaptă posterioară a craniului fusese extrem de afectată. Fusese zdrobită... astfel că osul parietal ieşea prin scalp şi părea să fie fracturat aproape de-a lungul întregii jumătăţi posterioare, precum şi o parte a osului occipital care avea fracturată jumătatea laterală, acest lucru făcând ca oasele menţionate să se deschisă astfel încât puteai privi în interiorul cavităţii craniene şi vedea că probabil cel puţin o treime din ţesutul cranian, din ţesutul cerebral posterior şi o parte din ţesutul cerebelos fuseseră împrăştiate în afară..." Asta mi se pare că se potriveşte destul de bine cu „coroana Regelui va fi împărţită". Nu credeţi?

– Nimeni nu va lua în serios toate astea. Nu-ţi dai seama?

– Nimeni nu va avea ocazia să le ia în serios. Pentru că nu o să fac publice profeţiile. Chiar dumneavoastră aţi explicat de ce, prin paralela cu Cassandra. Nu am originalele. Nimeni nu mă va crede. Şi mai sunt lucruri pe care cei din Corpus Maleficus doresc să le afle.

– Dar Bale este mort.

– Aşa este.

– Mai e ceva, nu-i aşa?

– Confirmarea, vreţi să spuneţi? Asta vine anul viitor şi în anul care urmează, şi în cel următor.

– Despre ce vorbeşti?

– Gândiţi-vă, domnule căpitan. Data de început a numărătorii inverse este 1960. E clar. Nici măcar dumneavoastră nu o puteţi nega. Şi avem patruzeci şi opt de catrene care avansează, din acel an, descriind un eveniment sau evenimente din fiecare an următor care marchează acel an ca făcând parte din serie. Nu sunt toate în ordine, dar, când le aranjezi, se potrivesc. Apare înfrângerea Statelor Unite din Vietnam. Revoluţia Culturală chineză. Războiul arabo-israelian. Genocidul din Cambodgia. Cutremurul din Ciudad de México. Primul şi Al Doilea Război din Golf. 9/11. Inundaţiile din New Orleans. Tsunamiul din Oceanul Indian. Şi ăsta este doar vârful icebergului. Sunt zeci de evenimente mai puţin importante care par să se potrivească şi ele. Este mai presus de întâmplare.

– Ce îmi spui de fapt?

– Vă spun că populaţia maya avea dreptate. Potrivit Marelui Calendar maya, Marea Schimbare se va întâmpla în 2012. La 21 decembrie, mai precis. 5126 de ani – adică treisprezece baktuni, fiecare incluzând douăzeci de katuni – de la începerea calendarului. Asta se potriveşte exact cu datele lui Nostradamus. Numai că el porneşte de la 1960, exact de la intrarea în Zodia Vărsătorului. Şi ne dă cincizeci şi două de catrene şi un preaviz de cincizeci şi doi de ani. Asta înseamnă tot 2012. Nu poate fi mai clar.

– Ai profeţiile pentru anii următori?

– Da. Le-am depistat prin eliminare. Sunt exact profeţiile pe care le dorea atât de mult Bale. Una îl descrie pe cel de-Al Treilea Antihrist. Alta descrie A Doua

Venire. Iar o alta descrie locul în care se află un nou vizionar, care poate fie confirma, fie nega data – care poate vedea în viitor şi canaliza informaţiile. Numai această persoană ne poate spune ce ne aşteaptă – renaşterea sau apocalipsa. Totul însă depinde de un singur lucru: suntem sau nu pregătiţi să recunoaştem A Doua Venire. S-o recunoaştem la scară universală. S-o percepem ca pe ceva ce e mai presus de religie, cu alte cuvinte – ca pe o binecuvântare universală. Nostradamus crede că putem fi salvaţi doar prin unificarea întregii lumi – prin venerarea comună a unei singure entităţi.

– Nu se poate să vorbeşti serios.

– Vorbesc extrem de serios.

– Atunci, Al Treilea Antihrist? Cine e?

Sabir îşi întoarse privirea.

– Se află deja printre noi. S-a născut sub semnul numărului şapte. Zece şapte zece şapte. Poartă numele Marii Desfrânate. Are deja o funcţie înaltă. Va deveni şi mai important. Numărul său este unu, care indică cruzime şi obsesia puterii. Nostradamus îl numeşte „scorpion în ascendenţă". Asta e tot ce vă pot spune.

– Dar asta nu înseamnă nimic.

– O, ba da.

Calque îl privi cercetător.

– Prin urmare, îi ştii numele?

– Da. Şi dumneavoastră îl ştiţi.

Calque ridică din umeri. Însă pălise sub bronzul de Camargue.

– Să nu crezi că nu o să încerc să-mi dau seama cine e. Sunt detectiv. Simbolistica numerelor nu este chiar o noţiune străină. Nici măcar pentru mine.

– Nici nu mă aşteptam la altceva.

– Şi A Doua Venire?

– Nu-i voi spune nimănui despre asta. A fost adevăratul scop al darului făcut de Nostradamus fiicei sale. Este un secret pentru care femeile şi bărbaţii şi-ar da viaţa. Un secret care ar putea schimba lumea. Sunteţi singura persoană din lume care ştie că îl deţin. Sunt mulţumit dacă lucrurile rămân aşa. Dumneavoastră?

Tăcut, Calque îl privi pe Sabir câteva minute. Într-un final, se ridică anevoie. Încuviinţă din cap.

Postscriptum

Alex o răpi pe Yola când vara era în toi. Fugiră în Corsica şi Alexi îi luă fecioria pe o plajă de lângă Cargèse. Pe când făcea dragoste cu ea pentru prima dată, un stol de raţe trecu pe deasupra lor, aruncându-şi umbra peste cuplul înlănţuit. Yola se aşeză de îndată ce el se retrase şi îi spuse că e gravidă.

– Nu se poate. De unde ştii?

– Ştiu.

Alexi nu se îndoise nciodată de ea. Pentru el, Yola avea darul misterios de a înţelege secrete care pe el îl depăşeau. Asta îi convenea, pentru că trebuia să existe cineva care să înţeleagă astfel de lucruri – şi să le ducă povara – dacă lui Alexi îi era permis să-şi trăiască viaţa în prezent, fără să arunce vreo privire nici în trecut, nici în viitor.

În momentul în care Sabir află că Yola fusese răpită, traversă Europa cu avionul şi aşteptă reîntoarcerea cuplului în tabăra din Samois. Cu noul statut pe care îl avea, de frate al Yolei şi de cap al familiei, era de neconceput ca ea să aibă voie să se mărite în absenţa şi fără permisiunea lui. Ştia că acesta era un ultim lucru pe care trebuia să-l facă pentru ea şi că prezenţa lui la nuntă o va elibera în sfârşit de păcatul de sânge provocat de moartea fratelui ei.

Yola păstrase prosopul pe care îl întinsese pe plaja din Cargèse, iar când acesta fu arătat oaspeţilor de la nuntă, Sabir recunoscu în mod oficial că ea fusese fecioară înainte de răpire şi că *lacha* ei fusese nepătată. Acceptă să-i plătească lui Alexi preţul de mireasă.

Mai târziu, după ce se încheiase ceremonia, Yola îi spuse că era gravidă şi îl întrebă dacă acceptă să fie *kirvo* pentru fiul ei.

– Ştii că este un fiu?

– După ce m-a luat Alexi, a venit spre noi un câine care mi-a lins mâna.

Sabir clătină din cap, neîncrezător.

– Asta e o nebunie. Dar te cred.

– Faci foarte bine. *Curandero* avea dreptate. Acum eşti un om mai înţelept. Ţi s-a întâmplat ceva în timp ce erai gata să mori. Nu vreau să ştiu ce. Dar simt că uneori poţi vedea lucruri, aşa cum pot şi eu, de când şamanul mi-a dat cele două jumătăţi de moarte. Eşti şaman acum?

Sabir clătină din cap.

– Nu sunt nimic. Nu s-a schimbat nimic. Sunt doar fericit că sunt aici şi că te văd măritată. Bineînţeles că voi fi *kirvo* pentru fiul tău.

Yola îl privi câteva secunde, sperând să audă mai mult. Apoi se văzu pe chipul ei că înţelege.

– Ştii, Damo, nu-i aşa? Ce mi-a spus *curandero* despre copilul meu? Despre *Parousia*[1]? Era scris totul în paginile alea pe care le-ai ars. De asta secretul profeţiilor a fost dat în păstrare familiei mele? De-asta le-ai ars, chiar cu riscul vieţii tale?

– Da. Era scris.

Yola îşi apăsă pântecul cu mâinile.

– Mai era scris şi altceva? Lucruri pe care ar trebui să le ştiu? Lucruri de care ar trebui să mă tem pentru fiul meu?

Sabir zâmbi.

– Nu mai era nimic altceva scris, Yola. Ce va fi va fi. Zarurile au fost aruncate, iar secretele sunt scrise doar în stele.

---

[1] „A Doua Venire a lui Hristos", în greacă în original (n.tr.)